ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
នឹង
សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
មជ្ឈិមនិកាយ មជ្ឈិមបណ្ណាសក
ចតុត្ថភាគ
២៣

បោះពុម្ពលើកទី ២
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ
ព.ស ២៥០៤

សុត្តន្តបិដក

មជ្ឈិមនិកាយ មជ្ឈិមបណ្ណាសក

ចតុត្ថភាគ

២៣

ព.ស. ២៥០៤

សុត្តន្តបិដកេ
មជ្ឈិមនិកាយស្ស មជ្ឈិមបណ្ណាសកំ
ចតុត្ថោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

គហបតិវគ្គោ
បឋមំ កន្ទរកសុត្តំ

[១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា ចម្បាយំ វិហរតិ គគ្គរាយ បោក្ខរណិយា តីរេ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ ។ អថខោ បេស្សោ ច ហត្ថារោហបុត្តោ កន្ទរកោ ច បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ កន្ទរកោ បន បរិព្វាជកោ ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ កន្ទរកោ បរិព្វាជកោ

សុត្តន្តបិដក
មជ្ឈិមនិកាយ មជ្ឈិមបណ្ណាសក
ចតុត្ថភាគ

សូមនមស្ការព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ។

គហបតិវគ្គ
កន្ទរកសូត្រ ទី ១

[១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ជិតស្រះឈ្មោះគគ្គរា ក្បែរក្រុងចម្បា ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនរូប ។ សម័យនោះឯង បេស្សហត្ថារោហបុត្រ(១) និងកន្ទរកបរិព្វាជក នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបបេស្សហត្ថារោហបុត្រ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ឯកន្ទរកបរិព្វាជក និយាយពាក្យរាក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ទើបកន្ទរកបរិព្វាជក ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ

---

១ ឈ្មោះ បេស្សៈ ជាកូនគ្រូទាក់ដំរី ។ អដ្ឋកថា ។

តុណ្ហីភូតំ តុណ្ហីភូតំ ភិក្ខុសង្ឃំ អនុវិលោកេត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច អច្ឆរិយំ ភោ គោតម អព្ភុតំ ភោ គោតម យាវញ្ចិទំ ភោតា គោតមេន សម្មា ភិក្ខុសង្ឃោ បដិបាទិតោ យេបិ តេ ភោ គោតម អហេសុំ អតីតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា តេបិ ភគវន្តោ ឯតបរមំយេវ សម្មា ភិក្ខុសង្ឃំ បដិបា-ទេសុំ សេយ្យថាបិ ឯតរហិ ភោតា គោតមេន សម្មា ភិក្ខុសង្ឃោ បដិបាទិតោ យេបិ តេ ភោ គោតម ភវិស្សន្តិ អនាគតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មា-សម្ពុទ្ធា តេបិ ភគវន្តោ ឯតបរមំយេវ សម្មា ភិក្ខុសង្ឃំ បដិបាទេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ឯតរហិ ភោតា គោតមេន សម្មា ភិក្ខុសង្ឃោ បដិបាទិតោតិ ។

ក្រឡេកមើលភិក្ខុសង្ឃ ដែលគង់នៅស្ងៀមស្ងាត់ ហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចម្លែកណាស់ ព្រោះព្រះគោតមដ៏ចម្រើន បានប្រដៅភិក្ខុសង្ឃមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ឲ្យប្រតិបត្តិដោយល្អ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណា មានហើយ ក្នុងអតីតកាល តើព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ មានព្រះភាគទាំង-ឡាយនោះ ប្រដៅភិក្ខុសង្ឃដោយល្អ អស់កំណត់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះ ដូចជាភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះគោតមដ៏ចម្រើនប្រដៅដោយល្អ ក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរឬ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណា នឹងមានក្នុងអនាគតកាល តើព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគទាំងឡាយនោះ នឹងប្រដៅភិក្ខុសង្ឃដោយល្អ អស់កំណត់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះ ដូចជាភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះគោតមដ៏ចម្រើនប្រដៅដោយល្អក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរឬ ។

(៤) ឯវមេតំ កន្ទរក ឯវមេតំ កន្ទរក យេបិ តេ កន្ទរក អហេសុំ អតីតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា តេបិ ភគវន្តោ ឯតបរមំយេវ សម្មា ភិក្ខុសង្ឃំ បដិបាទេសុំ សេយ្យថាបិ ឯតរហិ មយា សម្មា ភិក្ខុសង្ឃោ បដិបាទិតោ យេបិ តេ កន្ទរក ភវិស្សន្តិ អនាគតមទ្ធានំ អរហន្តោ សម្មាសម្ពុទ្ធា តេបិ ភគវន្តោ ឯតបរមំយេវ សម្មា ភិក្ខុសង្ឃំ បដិបាទេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ឯតរហិ មយា សម្មា ភិក្ខុសង្ឃោ បដិបាទិតោ សន្តិ ហិ កន្ទរក ភិក្ខូ ឥមស្មឹ ភិក្ខុសង្ឃេ អរហន្តោ ខីណាសវា វុសិត-វន្តោ កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្តសទត្ថា បរិក្ខីណភវសញ្ញោជនា សម្មទញ្ញា វិមុត្តា សន្តិ បន កន្ទរក ភិក្ខូ ឥមស្មឹ ភិក្ខុសង្ឃេ សេក្ខា សន្តតសីលា សន្តតវុត្តិនោ និបកា និបកវុត្តិនោ

(៤) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាលកន្ទរកៈ ដំណើរនុ៎ះ យ៉ាងនេះហើយ ម្នាលកន្ទរកៈ ដំណើរនោះយ៉ាងនេះហើយ ម្នាលកន្ទរកៈ ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណា មានហើយក្នុងអតីតកាល ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ មានព្រះភាគទាំងឡាយនោះ ក៏បានប្រដៅភិក្ខុសង្ឃដោយល្អ អស់កំណត់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះឯង ដូចជាភិក្ខុសង្ឃ ដែលតថាគតប្រដៅដោយល្អ ក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរ ម្នាលកន្ទរកៈ ព្រះអរហន្ត-សម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយណា នឹងមានក្នុងអនាគតកាល ព្រះអរហន្តសម្មា-សម្ពុទ្ធ មានព្រះភាគទាំងឡាយនោះ ក៏នឹងប្រដៅភិក្ខុសង្ឃដោយល្អ អស់កំណត់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះឯង ដូចជាភិក្ខុសង្ឃ ដែលតថាគតប្រដៅដោយល្អ ក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរ ម្នាលកន្ទរកៈ ព្រោះក្នុងភិក្ខុសង្ឃនេះ មានពួកភិក្ខុ ជាអរហន្តខីណាស្រព បានប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈរួចហើយ បានធ្វើសោឡសកិច្ចរួចស្រេច បានដាក់ភារៈចុះហើយ ធ្វើប្រយោជន៍របស់ខ្លួនឲ្យស្រេចហើយ អស់សំយោជនៈក្នុងភពហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រោះត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃ ម្នាលកន្ទរកៈ មួយទៀត ក្នុងភិក្ខុសង្ឃនេះ មានពួកភិក្ខុ ជាសេក្ខបុគ្គល រក្សាសីលជាប់ជានិច្ច ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងសីលជាប់ជានិច្ច មានបញ្ញាខ្ជាប់ខ្ជួន ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងបញ្ញាខ្ជាប់ខ្ជួន ពួក-

តេ ចតូសុ សតិបដ្ឋានេសុ សុបតិដ្ឋិតចិត្តា វិហរន្តិ កតមេសុ ចតូសុ ឥធ កន្ទរក ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ វេទនាសុ វេទនានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សន្តិ ។

(៣) ឯវំ វុត្តេ បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យាវ សុបញ្ញត្តា ចិមេ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោក-

ភិក្ខុទាំងនោះ តម្កល់ចិត្តស៊ប់ក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឯសតិប្បដ្ឋាន ៤ នោះ តើដូចម្តេចខ្លះ ម្នាលកន្ទរកៈ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណានូវកាយក្នុងកាយដោយប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ពិចារណានូវវេទនាក្នុងវេទនា ដោយប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ពិចារណានូវចិត្តក្នុងចិត្ត ដោយប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ពិចារណានូវធម៌ក្នុងធម៌ ដោយប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ។

(៣) កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ បេស្ស-ហត្ថារោហបុត្រ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចំឡែកណាស់ ព្រោះសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ ដែលព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តហើយដោយល្អនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដល់ពួកសត្វ ដើម្បីកន្លងបង់នូវសេចក្តីសោក

បរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ មយម្បិ ហិ ភន្តេ គិហី ឱទាតវសនា កាលេន កាលំ ឥមេសុ ចតូសុ សតិប្បដ្ឋានេសុ សុប្បតិដ្ឋិតចិត្តា វិហរាម ឥធ មយំ ភន្តេ កាយេ កាយានុបស្សិនោ(១) វិហរាម អាតាបិនោ សម្បជានា សតិមន្តោ វិនេយ្យលោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ វេទនាសុ វេទនានុបស្សិនោ(២) វិហរាម អាតាបិនោ សម្បជានា សតិមន្តោ វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ចិត្តេ ចិត្តានុបស្សិនោ(៣) វិហរាម អាតាបិនោ សម្បជានា សតិមន្តោ វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សិនោ(៤) វិហរាម អាតាបិនោ សម្បជានា សតិមន្តោ វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យាវញ្ចិទំ ភន្តេ គហនេ ឯវំ មនុស្សគហនេ

---

១ ឱ. កាយានុបស្សី ។ ២ ឱ. វេទនានុបស្សី ។ ៣ ឱ. ចិត្តានុបស្សី ។ ៤ ឱ. ធម្មានុបស្សី ។

ខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីធ្វើនូវទុក្ខនិងទោមនស្សឲ្យអស់ទៅ ដើម្បីបាននូវអរិយមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវព្រះនិព្វានជាប្រាកដ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឯពួកខ្ញុំព្រះអង្គ ជាគ្រហស្ថ ស្លៀកពាក់ស តែងមានចិត្តតាំងល្អ ក្នុងសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ នេះ មួយដងមួយកាល បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ ជាអ្នកពិចារណានូវកាយក្នុងកាយនេះ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ តែងពិចារណានូវវេទនាក្នុងវេទនា មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ តែងពិចារណានូវចិត្តក្នុងចិត្ត មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ តែងពិចារណានូវធម៌ក្នុងធម៌ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស មានសម្បជញ្ញៈនិងស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្សក្នុងលោក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចម្លែកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថាកាលបើមនុស្សមានចិត្តសាំញ៉ាំយ៉ាងនេះ

ឯវំ មនុស្សកសដេ ឯវំ មនុស្សសាឋេយ្យេ វត្តមានេ សត្តានំ ហិតាហិតំ ជានាតិ គហនញ្ហេតំ ភន្តេ យទិទំ មនុស្សា ឧត្តានកញ្ហេតំ ភន្តេ យទិទំ បសវោ អហញ្ហិ ភន្តេ បហោមិ ហត្ថិទម្មំ សារេតុំ យាវតកេន អន្តរេន ចម្បំ គតាគតំ ករិស្សតិ សព្វានិ តានិ សាឋេយ្យានិ កូដេយ្យានិ វង្កេយ្យានិ ជិម្ហេយ្យានិ បាតុករិស្សតិ អម្ហាកំ បន ភន្តេ ទាសាតិ វា បេស្សាតិ វា កម្មករាតិ វា អញ្ញថាវ កាយេន សមុទាចរន្តិ អញ្ញថា វាចាយ អញ្ញថា ច នេសំ ចិត្តំ ហោតិ អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ យាវញ្ចិទំ ភន្តេ ភគវា ឯវំ មនុស្សគហនេ ឯវំ មនុស្សកសដេ ឯវំ មនុស្សសាឋេយ្យេ វត្តមានេ

កាលបើមនុស្សមានចិត្តស្រេកាក មិនបរិសុទ្ធយ៉ាងនេះ កាលបើមនុស្ស មានកិច្ចកល ប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះ ព្រះមានព្រះភាគ គង់ជ្រាបនូវ សេចក្តីប្រតិបត្តិ ដែលជាប្រយោជន៍និងមិនមែនជាប្រយោជន៍ របស់ សត្វទាំងឡាយបានប្រាកដ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកមនុស្សមានចិត្ត សាំញ៉ាំ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកសត្វចិញ្ចឹម មានចិត្តឲ្យងាយយល់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចំណែកខាងខ្ញុំព្រះអង្គ អាចទូន្មានដំរីដែលល្មម ទូន្មានបាន ក្នុងខណៈដែលទូន្មានដំរីមួយរំពេចនោះ ទាំងដើរទៅដើរមក កាន់នគរចម្បាបាន (តែលុះយូរទៅ) ដំរីនឹងធ្វើកិច្ចកលគ្រប់យ៉ាង គឺ ក្រឡឹកក្រឡោង កោងកាច វៀចវេរ គ្រវែងខ្លួនឲ្យប្រាកដឡើង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចំណែកពួកជន ជាខ្ញុំកំដរក្តី អ្នកបម្រើក្តី អ្នកស៊ីឈ្នួលក្តី របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ តែងប្រព្រឹត្តទៅដោយកាយដទៃ ដោយវាចាដទៃ ទាំងចិត្តរបស់គេក៏ដទៃ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចម្លែកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា កាលបើមនុស្សមានចិត្តសាំញ៉ាំយ៉ាងនេះ កាលបើមនុស្សមានចិត្តស្រេកាក មិនបរិសុទ្ធយ៉ាងនេះ កាលបើមនុស្ស មានកិច្ចកល ប្រព្រឹត្តទៅ

ហិតាហិតំ ជានាតិ គហនញ្ហេតំ ភន្តេ យទិទំ មនុស្សា ឧត្តានកញ្ហេតំ ភន្តេ យទិទំ បសវោតិ ។

(៤) ឯវមេតំ ភិក្ខវេ ឯវមេតំ ភិក្ខវេ គហនញ្ហេតំ ភិក្ខវេ យទិទំ មនុស្សា ឧត្តានកញ្ហេតំ ភិក្ខវេ យទិទំ បសវោ ចត្តារោមេ ភិក្ខវេ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ កតមេ ចត្តារោ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ហោតិ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ បរន្តបោ ហោតិ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច ហោតិ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ឥធ បន ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ

យ៉ាងនេះ ព្រះមានព្រះភាគ គង់ជ្រាបនូវសេចក្តីប្រតិបត្តិ ជាប្រយោជន៍ និងមិនជាប្រយោជន៍ (របស់សត្វទាំងនោះ) ជាប្រាកដ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកមនុស្សមានចិត្តសាំញ៉ាំ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកសត្វចិញ្ចឹម មានចិត្តងាយយល់ ។

(៤) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ដំណើរនុ៎ះ យ៉ាងនេះហើយ ម្នាលភិក្ខុ ដំណើរនុ៎ះយ៉ាងនេះហើយ ម្នាលភិក្ខុ ពួកមនុស្សមានចិត្តសាំញ៉ាំ ម្នាលភិក្ខុ ពួកសត្វចិញ្ចឹមមានចិត្តងាយយល់ ម្នាលភិក្ខុ បុគ្គល ៤ ពួកនេះ រកឃើញមានក្នុងលោក បុគ្គល ៤ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ម្នាលភិក្ខុ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ ជាអ្នកដុតកម្តៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅខ្លួន ១ ម្នាលភិក្ខុ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ ជាអ្នកដុតកម្តៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅអ្នកដទៃ ១ ម្នាលភិក្ខុ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ ជាអ្នកដុតកម្តៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅខ្លួនឯងផង ជាអ្នកដុតកម្តៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅអ្នកដទៃផង ១ ម្នាលភិក្ខុ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ

នេវត្តន្តបោ ហោតិ នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ ន បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតិ ឥមេសំ បេស្ស ចតុន្នំ បុគ្គលានំ កតមោ តេ បុគ្គលោ ចិត្តំ អារាធេតីតិ ។

(៨) យ្វាយំ ភន្តេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ អយំ មេ បុគ្គលោ ចិត្តំ នារាធេតិ យោបាយំ ភន្តេ បុគ្គលោ បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ អយម្បិ មេ បុគ្គលោ ចិត្តំ នារាធេតិ យោបាយំ ភន្តេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ អយម្បិ មេ បុគ្គលោ ចិត្តំ នារាធេតិ យោ ច ខោ អយំ ភន្តេ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ

ជាអ្នកមិនដុតកំដៅខ្លួនឯង មិនប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅខ្លួនឯង ជាអ្នកមិនដុតកំដៅអ្នកដទៃ មិនប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅអ្នកដទៃ បុគ្គលជាអ្នកមិនដុតកំដៅខ្លួនឯង ទាំងមិនដុតកំដៅអ្នកដទៃនោះ ជាអ្នកអស់សេចក្ដីស្រេកឃ្លាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ជាអ្នករលត់ទុក្ខ មានសេចក្ដីត្រជាក់ ទទួលនូវសេចក្ដីសុខ រមែងមានខ្លួនដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលបេស្សៈ បណ្ដាបុគ្គលទាំង ៤ ពួកនេះ តើបុគ្គលពួកណា ធ្វើចិត្តអ្នកឱ្យត្រេកអរបាន ។

(៨) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលណា ដែលដុតកំដៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅខ្លួនឯង បុគ្គលនេះ មិនធ្វើចិត្តខ្ញុំព្រះអង្គឱ្យត្រេកអរទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលណា ដែលដុតកំដៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅអ្នកដទៃ បុគ្គលនេះ ក៏ធ្វើចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ឱ្យត្រេកអរមិនបានដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុគ្គលណា ដែលដុតកំដៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅខ្លួនឯងផង ជាអ្នកដុតកំដៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅអ្នកដទៃផង បុគ្គលនេះ ក៏ធ្វើចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ឱ្យត្រេកអរមិនបានដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះតែបុគ្គលណា មិនដុតកំដៅខ្លួនឯង មិនប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅខ្លួនឯង ជាអ្នកមិនដុតកំដៅអ្នកដទៃ

ន បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតិ អយំ មេ បុគ្គលោ ចិត្តំ អារាធេតីតិ ។ កស្មា បន តេ បេស្ស ឥមេ តយោ បុគ្គលា ចិត្តំ នារាធេន្តីតិ ។

(២) យោយំ ភន្តេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អត្តានំ សុខកាមំ ទុក្ខប្បដិក្កូលំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ ឥមិនា មេ អយំ បុគ្គលោ ចិត្តំ នារាធេតិ យោបាយំ ភន្តេ បុគ្គលោ បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ បរំ សុខកាមំ ទុក្ខប្បដិក្កូលំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ ឥមិនា មេ អយំ បុគ្គលោ ចិត្តំ នារាធេតិ យោបាយំ ភន្តេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច

មិនប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ បុគ្គលជាអ្នកមិនដុតកម្ដៅខ្លួនឯង ទាំងមិនដុតកម្ដៅអ្នកដទៃនោះ ជាអ្នកអស់សេចក្ដីស្រេកឃ្លាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ជាអ្នករលត់ទុក្ខ មានសេចក្ដីត្រជាក់ ទទួលសេចក្ដីសុខ ជាអ្នកមានខ្លួនប្រសើរ បុគ្គលនេះ ទើបធ្វើចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យត្រេកអរបាន ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលបេស្សៈ ចុះបុគ្គល ៣ ពួកនេះ ធ្វើចិត្តរបស់អ្នក ឲ្យត្រេកអរមិនបាន កើតដោយហេតុអ្វី ។

(២) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលណា ដែលដុតកម្ដៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅខ្លួនឯង បុគ្គលនោះឈ្មោះថាធ្វើខ្លួនឯង ដែលប្រាថ្នាសេចក្ដីសុខ ស្អប់ខ្ពើមសេចក្ដីទុក្ខ ឲ្យក្ដៅក្រហល់ក្រហាយអន្ទះអន្ទែង ដោយហេតុនេះឯង បានជាបុគ្គលនេះ ធ្វើចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យត្រេកអរមិនបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលណា ដែលដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាធ្វើអ្នកដទៃដែលប្រាថ្នាសេចក្ដីសុខ ស្អប់ខ្ពើមសេចក្ដីទុក្ខ ឲ្យក្ដៅក្រហល់ក្រហាយអន្ទះអន្ទែង ដោយហេតុនេះឯង បានជាបុគ្គលនេះ ធ្វើចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យត្រេកអរមិនបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលណា ដែលដុតកម្ដៅខ្លួនឯង

អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរ-
បរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អត្តានញ្ច បរញ្ច
សុខកាមំ ទុក្ខប្បដិក្កូលំ អាតាបេតិ បរិតាបេតិ
ឥមិនា មេ អយំ បុគ្គលោ ចិត្តំ នារាធេតិ យោ
ច ខោ អយំ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ នាត្តបរិ-
តាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ ន បរបរិតា-
បនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ
ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្ប-
ដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតិ ឥមិនា មេ
អយំ បុគ្គលោ ចិត្តំ អារាធេតិ ហន្ទ ចទានិ
មយំ ភន្តេ គច្ឆាម ពហុកិច្ចា មយំ ពហុករណី-
យាតិ ។ យស្សទានិ ត្វំ បេស្ស កាលំ មញ្ញសី-
តិ ។ អថខោ បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ ភគវតោ
ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា
ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅខ្លួនឯងផង ជាអ្នកដុតកម្តៅអ្នក
ដទៃ ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅអ្នកដទៃផង បុគ្គលនោះ
ឈ្មោះថាធ្វើខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃ ដែលប្រាថ្នាសេចក្តីសុខ ស្អប់នូវសេចក្តី
ទុក្ខ ឲ្យក្តៅក្រោលក្រលអន្ទះអន្ទែង ដោយហេតុនេះឯង បានជាបុគ្គលនេះធ្វើ
ចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យត្រេកអរមិនបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះតែបុគ្គល
ណា មិនដុតកម្តៅខ្លួនឯង មិនប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅ
ខ្លួនឯង ជាអ្នកមិនដុតកម្តៅអ្នកដទៃ មិនប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បី
ដុតកម្តៅអ្នកដទៃ បុគ្គលជាអ្នកមិនដុតកម្តៅខ្លួនឯង មិនដុតកម្តៅអ្នកដទៃ
នោះ ជាអ្នកអស់សេចក្តីស្រេកឃ្លានក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នករលត់ទុក្ខ មាន
សេចក្តីត្រជាក់ ទទួលសេចក្តីសុខ ជាអ្នកមានខ្លួនប្រសើរ បុគ្គលនេះ
ទើបធ្វើចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ឲ្យជ្រះថ្លា ឲ្យត្រេកអរបាន ដោយហេតុនេះឯង
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក៏ឥឡូវនេះខ្ញុំព្រះអង្គនឹងលាទៅ ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គ
មានកិច្ចច្រើន មានកំពើដែលត្រូវធ្វើច្រើន ។ ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់
ថា ម្នាលបេស្សៈ អ្នកចូរដឹងកាលនៃដំណើរទៅរបស់អ្នក ក្នុងកាល
ឥឡូវនេះចុះ ។ លំដាប់នោះ បេស្សហត្ថារោហបុត្រ ត្រេកអររីករាយ
នឹងភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ក្រោកអំពីអាសនៈ ថ្វាយបង្គំលា
ព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយ ក៏ដើរចេញទៅ ។

(៧) អថខោ ភគវា អចិរបក្កន្តេ បេស្សេ ហត្ថារោហបុត្តេ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បណ្ឌិតោ ភិក្ខវេ បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ មហាបញ្ញោ ភិក្ខវេ បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ សចេ ភិក្ខវេ បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ មុហុត្តំ និសីទេយ្យ យាវស្សាហំ ឥមេ ចត្តារោ បុគ្គលេ វិត្ថារេន វិភជិស្សាមិ មហតា អត្ថេន សំយុត្តោ អភវិស្ស អបិច ភិក្ខវេ ឯត្តាវតាបិ បេស្សោ ហត្ថារោហបុត្តោ មហតា អត្ថេន សំយុត្តោតិ ។ ឯតស្ស ភគវា កាលោ ឯតស្ស សុគត កាលោ យំ ភគវា ឥមេ ចត្តារោ បុគ្គលេ វិត្ថារេន វិភជេយ្យ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហិ ភិក្ខវេ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។

(៧) កាលដែលពេស្សហត្ថារោហបុត្រ ចេញទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន អំពីក្រោយនោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពេស្សហត្ថារោហបុត្រ ជាបណ្ឌិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពេស្សហត្ថារោហបុត្រ ជាអ្នកមានបញ្ញាច្រើន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើពេស្សហត្ថារោហបុត្រ គង្វុយនៅមួយស្របក់ទៀត ទម្រាំតថាគតនឹងចែកនូវបុគ្គលទាំង ៤ ពួកនេះដោយពិស្ដារសិន គាត់មុខជានឹងបានសម្រេចប្រយោជន៍ច្រើន (ផលសោតាបត្តិផល) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែបើទុកជាដូច្នោះ ពេស្សហត្ថារោហបុត្រ ក៏គង់តែបានប្រកបដោយប្រយោជន៍(១) ច្រើន ត្រឹមហេតុប៉ុណ្ណោះដែរ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា ព្រះមានព្រះភាគ គប្បីចែកបុគ្គល ៤ ពួកនេះ ដោយសេចក្ដីពិស្ដារ ដោយភាសិតណា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ នេះជាកាលគួរដល់ភាសិតនុ៎ះ បពិត្រព្រះសុគត នេះជាកាលគួរដល់ភាសិតនុ៎ះ ពួកភិក្ខុបើបានស្ដាប់ភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគដោយពិស្ដារហើយ នឹងចងចាំបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរប្រុងស្ដាប់ចុះ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ តថាគតនឹងសំដែងឥឡូវនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ករុណា ព្រះអង្គ ។

១ និយាយសេចក្ដីជ្រះថ្លាក្នុងភិក្ខុសង្ឃផង កើតសេចក្ដីយល់ជាថ្មីឡើងទៀតក្នុងការចម្រើនសតិប្បដ្ឋានផង ។ អដ្ឋកថា ។

(៨) ភគវា ឯតទវោច កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អចេលកោ ហោតិ មុត្តាចារោ ហត្ថាវលេខនោ(១) ន ឯហិភទ្ទន្តិកោ ន តិដ្ឋភទ្ទន្តិកោ នាភិហដំ ន ឧទ្ទិស្សកតំ ន និមន្តនំ សាទិយតិ សោ ន កុម្ភិមុខា បដិគ្គណ្ហាតិ ន កឡោបិមុខា បដិគ្គណ្ហាតិ ន ឯឡកមន្តរំ ន ទណ្ឌមន្តរំ ន មុសលមន្តរំ ន ទ្វិន្នំ ភុញ្ជមានានំ ន គព្ភិនិយា ន បាយមានាយ ន បុរិសន្តរគតាយ ន សង្កិត្តីសុ ន យត្ថ សា ឧបដ្ឋិតោ ហោតិ ន យត្ថ មក្ខិកា សណ្ឌសណ្ឌចារិនី ន មច្ឆំ ន មំសំ ន សុរំ ន មេរយំ ន ថុសោទកំ បិវតិ ។ សោ ឯកាគារិកោ វា ហោតិ

១ ម. ហត្ថាបលេខនោ ។

(៨) ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលដុតកំដៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកំដៅខ្លួនឯង តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ ជាអ្នកមានកាយអាក្រាត លះបង់មារយាទល្អ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តហត្ថាវលេខនៈ ជាអ្នកមិនទទួលភត្តដែលគេនិមន្តថា សូមលោកដើរចម្រើនចូលមក ជាអ្នកមិនទទួលភត្តដែលគេនិមន្តថា សូមលោកដើរចម្រើនឈប់សិន មិនត្រេកអរនឹងភិក្ខាដែលគេនាំមកចាំមុន មិនត្រេកអរនឹងភិក្ខា ដែលគេធ្វើចំពោះខ្លួន មិនត្រេកអរនឹងការនិមន្ត បុគ្គលនោះ មិនទទួលភិក្ខាអំពីមាត់ឆ្នាំង មិនទទួលភិក្ខាអំពីមាត់ក្អម មិនទទួលភិក្ខាក្នុងចន្លោះធរណីទ្វារ មិនទទួលភិក្ខាក្នុងចន្លោះកំណាត់ឈើ មិនទទួលភិក្ខាក្នុងចន្លោះអង្រែ មិនទទួលភិក្ខារបស់ជនពីរនាក់ ដែលកំពុងបរិភោគ មិនទទួលភិក្ខារបស់ស្ត្រីមានគភ៌ មិនទទួលភិក្ខារបស់ស្ត្រី ដែលកំពុងបំបៅកូន មិនទទួលភិក្ខារបស់ស្ត្រី ដែលកំពុងនៅក្នុងចន្លោះបុរស មិនទទួលភិក្ខាដែលគេអង្គាសគ្នាធ្វើ មិនទទួលភិក្ខាក្នុងទីដែលមានសុនខនៅចាំ មិនទទួលភិក្ខាដែលរុយរោម មិនបរិភោគត្រី មិនបរិភោគសាច់ មិនផឹកសុរា មិនផឹកមេរ័យ មិនផឹកទឹកចាំព្រាំ ។ បុគ្គលនោះ ទទួលភិក្ខាចំពោះតែក្នុងផ្ទះមួយ

ឯកាលោបិកោ ទ្វាគារិកោ វា ហោតិ ទ្វាលោបិកោ ។ បេ ។ សត្តាគារិកោ វា ហោតិ សត្តាលោបិកោ ឯកិស្សាបិ ទត្តិយា យាបេតិ ទ្វីហិបិ ទត្តីហិ យាបេតិ ។ បេ ។ សត្តហិបិ ទត្តីហិ យាបេតិ ឯកាហិកម្បិ(១) អាហារំ អាហារេតិ ទ្វីហិកម្បិ អាហារំ អាហារេតិ ។ បេ ។ សត្តាហិកម្បិ អាហារំ អាហារេតិ ឥតិ ឯវរូបម្បិ(២) អឌ្ឍមាសិកំ(៣) បរិយាយភត្តភោជនានុយោគមនុយុត្តោ វិហរតិ ។ សោ សាកភក្ខោ វា ហោតិ សាមាកភក្ខោ វា ហោតិ នីវារភក្ខោ វា ហោតិ ទទ្ទុលភក្ខោ វា ហោតិ ហដភក្ខោ វា ហោតិ កណភក្ខោ វា ហោតិ អាចាមភក្ខោ វា ហោតិ បិញ្ញាកភក្ខោ វា ហោតិ តិណភក្ខោ វា ហោតិ គោមយភក្ខោ វា ហោតិ វនមូលផលាហារោ វា យាបេតិ បវត្តផលភោជី ។ សោ សាណានិបិ ធារេតិ មសាណានិបិ ធារេតិ ឆវទុស្សានិបិ ធារេតិ បំសុកូលានិបិ ធារេតិ តិរីដានិបិ ធារេតិ

១ ម. ឯកាហិកំបិ ។ ២ ឱ. ឯវរូបំ ។ ម. ឯវរូបំបិ ។ ៣ ឱ. អឌ្ឍមាសិកម្បិ ។ ម. អឌ្ឍមាសិកំ ។

ឬទទួលបាយតែមួយពំនូត ទទួលភិក្ខាចំពោះតែក្នុងផ្ទះពីរ ឬទទួលបាយតែពីរពំនូត ។ បេ ។ ទទួលភិក្ខាចំពោះតែក្នុងផ្ទះ ៧ ឬទទួលបាយតែ ៧ ពំនូត ចិញ្ចឹមអត្តភាពដោយភិក្ខា ក្នុងភាជន៍តូចមួយក៏មាន ចិញ្ចឹមអត្តភាពដោយភិក្ខាក្នុងភាជន៍ពីរក៏មាន ។ បេ ។ ចិញ្ចឹមអត្តភាពដោយភិក្ខា ក្នុងភាជន៍ ៧ ក៏មាន បរិភោគអាហារលើស ១ ថ្ងៃក៏មាន បរិភោគអាហារលើសពីរថ្ងៃក៏មាន ។ បេ ។ បរិភោគអាហារលើស ៧ ថ្ងៃក៏មាន ប្រកបរឿយ ៗ នូវព្យាយាមក្នុងកិរិយាបរិភោគនូវភត្ត ដោយការផ្លាស់ប្តូរគ្នា កន្លះខែម្តងយ៉ាងនេះ ។ បុគ្គលនោះបរិភោគបន្លែស្រស់ក៏មាន បរិភោគស្កួយក៏មាន បរិភោគគ្រាប់ស្មៅតែលលកក៏មាន បរិភោគចំរៀកស្បែកក៏មាន បរិភោគសារាយក៏មាន បរិភោគកុណ្ឌកក៏មាន បរិភោគបាយក្តាំងក៏មាន បរិភោគល្មៀកក៏មាន បរិភោគស្មៅក៏មាន បរិភោគអាចម៍គោក៏មាន បរិភោគមើមនិងផ្លែក្នុងព្រៃក៏មាន បរិភោគផ្លែឈើជ្រុះចុះឯងក៏មាន ។ បុគ្គលនោះប្រើប្រាស់សំពត់ ដែលត្បាញដោយសំបកធ្មៃក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់ដែលត្បាញលាយគ្នាក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់ដែលគេរុំសពក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់បង្សុកូលក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់សំបកឈើ

អជិនម្បិ ធារេតិ អជិនក្ខិបម្បិ ធារេតិ កុសចីរម្បិ ធារេតិ វាកចីរម្បិ ធារេតិ ផលកចីរម្បិ ធារេតិ កេសកម្ពលម្បិ ធារេតិ វាលកម្ពលម្បិ ធារេតិ ឧលូកបក្ខម្បិ ធារេតិ កេសមស្សុលោចកោបិ ហោតិ កេសមស្សុលោចនានុយោគមនុយុត្តោ ឧព្ភដ្ឋកោបិ ហោតិ អាសនប្បដិក្ខិត្តោ ឧក្កុដិកោបិ ហោតិ ឧក្កុដិកប្បធានមនុយុត្តោ កណ្ដកាបស្សយិកោបិ ហោតិ កណ្ដកាបស្សយេ សេយ្យំ កប្បេតិ សាយតតិយកម្បិ ឧទកោរោហនានុយោគមនុយុត្តោ វិហរតិ ឥតិ ឯវរូបំ អនេកវិហិតំ កាយស្ស អាតាបនបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ វិហរតិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។

(៤) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ឱរព្ភិកោ(១) ហោតិ សូករិកោ សាកុណិកោ(២) មាគវិកោ លុទ្ទោ មច្ឆឃាតកោ ចោរោ

១ ម. ឧរព្ភិកោ ។ ២ ម. សាកុន្តិកោ ។ សាកុណិកោ ។

ក៏មាន ប្រើប្រាស់ស្បែកខ្លាក៏មាន ប្រើប្រាស់ស្បែកខ្លាទាំងក្រចកក៏មាន ប្រើប្រាស់ស្បូវក្រង់ក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់ ដែលត្បាញដោយសំបកក្រទៅក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់ ដែលត្បាញដោយសំបកផ្លែឈើក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់កម្ពល ដែលត្បាញដោយសក់ក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់កម្ពលដែលត្បាញដោយរោមសត្វក៏មាន ប្រើប្រាស់សំពត់ដែលត្បាញដោយស្លាបមៀមក៏មាន ជាអ្នកបុកសក់និងពុកមាត់ ពុកចង្កា ប្រកបព្យាយាម ក្នុងការបុកសក់និងពុកមាត់ ពុកចង្កាក៏មាន ជាអ្នកប្រព្រឹត្តឈរ ហាមនូវការអង្គុយក៏មាន ជាអ្នកអង្គុយច្រហោង ប្រកបព្យាយាមអង្គុយច្រហោងក៏មាន ជាអ្នកដេកលើបន្លា សម្រេចនូវការដេកលើបន្លាក៏មាន ប្រកបព្យាយាមក្នុងការចុះត្រាំទឹក ក្នុង ១ ថ្ងៃ ៣ ដងក៏មាន ខ្វល់ខ្វាយព្យាយាម ដើម្បីធ្វើការឲ្យក្ដៅក្រហល់ក្រហាយច្រើនប្រការ មានសភាពយ៉ាងនេះផង។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះតថាគតហៅថា អ្នកដុតកម្ដៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅខ្លួនឯង ។

(៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលដែលដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ ជាអ្នកសម្លាប់ចៀម សម្លាប់ជ្រូក សម្លាប់សត្វស្លាប សម្លាប់ម្រឹគ ជាអ្នកនេសាទត្រី ជាចោរ

ចោរឃាតកោ ពន្ធនាគារិកោ យេ វា បនញ្ញេបិ កេចិ កុរូរកម្មន្តា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។

(១០) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ រាជា វា ហោតិ ខត្តិយោ មុទ្ធាវសិត្តោ ព្រាហ្មណោ វា មហាសាលោ សោ បុរត្ថិមេន នគរស្ស នវំ សន្ថាគារំ ការាបេត្វា កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា ខរាជិនំ(១) និវាសេត្វា សប្បិតេលេន កាយំ អព្ភញ្ជិត្វា មិគវិសាណេន បិដ្ឋឹ កណ្ឌុវមានោ នវំ(២) សន្ថាគារំ បវិសតិ សទ្ធឹ មហេសិយា ព្រាហ្មណេន ច បុរោហិតេន សោ

១ ខរាជិនន្តិបិ បាឋោ ។ ២ ម. ម. នវន្តិ ន ទិស្សតិ ។

ជាអ្នកពិឃាតចោរ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងគុក ពុំនោះសោត ពួកជនណាមួយក្រៅពីនេះ ជាអ្នកមានអំពើអាក្រក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ តថាគតហៅថា អ្នកដុតកម្តៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅអ្នកដទៃ ។

(១០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គល ដែលដុតកម្តៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅខ្លួនឯងផង ជាអ្នកដុតកម្តៅបុគ្គលដទៃ ប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅអ្នកដទៃផង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ បុគ្គលពួកខ្លះ ជាស្តេច ជាក្សត្រ ដែលបានមុទ្ធាភិសេកក្តី ជាព្រាហ្មណ៍មហាសាលក្តី ស្តេចនោះឲ្យគេសង់សណ្ឋាគារថ្មី ១ ក្នុងទិសខាងកើតនៃព្រះនគរ ហើយកោរសក់ និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកពាក់ស្បែកខ្លាទាំងក្រចក លាបកាយដោយទឹកដោះថ្លានិងប្រេង ហើយអេះខ្នងដោយស្នែងម្រឹគ ចូលទៅកាន់សណ្ឋាគារ ជាមួយនឹងមហេសីផង ព្រាហ្មណ៍បុរោហិតផង ស្តេចនោះ

តត្ថ អនន្តរហិតាយ ភូមិយា ហរិតុបលិត្តាយ(១) សេយ្យំ កប្បេតិ សោ(២) ឯកិស្សា គាវិយា សរូបវច្ឆាយ យំ ឯកស្មឹ ថនេ ខីរំ ហោតិ តេន រាជា យាបេតិ យំ ទុតិយស្មឹ ថនេ ខីរំ ហោតិ តេន មហេសី យាបេតិ យំ តតិយស្មឹ ថនេ ខីរំ ហោតិ តេន ព្រាហ្មណោ បុរោហិតោ យាបេតិ យំ ចតុត្ថស្មឹ ថនេ ខីរំ ហោតិ តេន អគ្គឹ ជុហតិ(៣) អវសេសេន វច្ឆកោ យាបេតិ សោ ឯវមាហ ឯត្តកា ឧសភា ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយ ឯត្តកា វច្ឆតរា ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយ ឯត្តកា វច្ឆតរិយោ ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយ ឯត្តកា អជា ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយ ឯត្តកា ឧរព្ភា ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយ ឯត្តកា អស្សា ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយ(៤) ឯត្តកា រុក្ខា ឆិជ្ជន្តុ យូបត្ថាយ ឯត្តកា ទព្ភា លុយន្តុ បរិសត្ថាយាតិ(៥) យេបិស្ស តេ ហោន្តិ ទាសាតិ វា បេស្សាតិ វា កម្មករាតិ វា

១ ម. ហរិតុបត្ថាយ ។ ២ ម. ឱ. សោតិ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ម. ឱ. ជុហតិ ។ ៤ ម. ឯត្តកា អស្សា ហញ្ញន្តុ យញ្ញត្ថាយាតិ ន ទិស្សតិ ។ ៥ ម. ពរិហិសត្ថាយាតិ ។ ឱ. ពរិហឹសត្ថាយាតិ ។

សម្តេចទ្រង់ក្រឡាព្រះបន្ទំលើផែនដី ដែលប្រកបដោយក្តុ មានពណ៌ខៀវ ដែលមិនស្អាតគ្រឿងកើតនោះ ស្តេចនោះ សោយទឹកដោះស្រស់ចំពោះដោះមួយ របស់មេគោមួយ ដែលមានកូនមានរូបស្រដៀងនឹងមេ មហេសីសោយទឹកដោះស្រស់ចំពោះដោះទី ២ ព្រាហ្មណ៍បុរោហិត ផឹកទឹកដោះស្រស់ចំពោះដោះទី ៣ បូជាភ្លើង ដោយទឹកដោះស្រស់ចំពោះដោះទី ៤ ឯទឹកដោះសេសសល់ពីនោះ ទើបឲ្យកូនគោបៅ ស្តេចនោះ ទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់យ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយសម្លាប់គោឧសភ ប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ចូរសម្លាប់ កូនគោឈ្មោលតូច ប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ចូរសម្លាប់ កូនគោញីតូចប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ចូរសម្លាប់ពពែប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ចូរសម្លាប់ ចៀមប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ចូរសម្លាប់សេះប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ចូរកាប់ឈើប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីធ្វើប្រាសាទ ចូរកោរកាត់គ្រឿងឈើប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដើម្បីធ្វើបន្ទំទីកម្រាលជុំវេទិ ពួកជនណាជាខ្ញុំក្តី ជាអ្នកបម្រើក្តី ជាអ្នកធ្វើការស៊ីឈ្នួលក្តី របស់ស្តេចនោះ

តេបិ ទណ្ឌតជ្ជិតា ភយតជ្ជិតា អស្សុមុខា រុទមានា បរិកម្មានិ ករោន្តិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។

(១១) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ(១) នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ ន បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា

១ ម. នេវត្តន្តបោ ន ។

ពួកជនទាំងនោះឯង កាលបើត្រូវគេគំរាមដោយអាជ្ញាហើយ ត្រូវភ័យគំរាមហើយ ក៏មានមុខទទឹកដោយទឹកភ្នែក ទ្រហោយំ ធ្វើនូវការបម្រើស្រេចជូនស្ទើ (កុំឲ្យស្លាប់) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ តថាគតហៅថា អ្នកដុតកម្ដៅខ្លួនឯង ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅខ្លួនឯងផង ជាអ្នកដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ ប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅអ្នកដទៃផង ។

(១១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គល ដែលមិនដុតកម្ដៅខ្លួនឯង មិនប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅខ្លួនឯង ជាអ្នកមិនដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ មិនប្រកបសេចក្ដីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិនដុតកម្ដៅខ្លួនឯង មិនដុតកម្ដៅអ្នកដទៃ ជាអ្នកអស់សេចក្ដីស្រេកឃ្លាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ជាអ្នករលត់ទុក្ខ មានសេចក្ដីត្រជាក់ ទទួលសេចក្ដីសុខ ជាអ្នកប្រសើរ តើដូចម្ដេច ? ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត កើតឡើងក្នុងលោកនេះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ មានដំណើរល្អទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ប្រសើរដោយសីលាទិគុណរកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ជាសារថីអ្នកទូន្មានបុរស ដែលគួរទូន្មានបាន ជាគ្រូ

ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវា សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ សព្រហ្មកំ សស្សមណព្រាហ្មណឹ បជំ សទេវមនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេតិ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ ។ តំ ធម្មំ សុណាតិ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា អញ្ញតរស្មឹ វា កុលេ បច្ចាជាតោ សោ តំ ធម្មំ សុត្វា តថាគតេ សទ្ធំ បដិលភតិ សោ តេន សទ្ធាបដិលាភេន សមន្នាគតោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សម្ពាធោ ឃរាវាសោ រជាបថោ អព្ភោកាសោ បព្វជ្ជា នយិទំ សុករំ អគារំ អជ្ឈាវសតា ឯកន្តបរិបុណ្ណំ ឯកន្តបរិសុទ្ធំ សង្ខលិខិតំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ យន្នូនាហំ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជេយ្យន្តិ ។ សោ អបរេន សមយេន អប្បំ វា ភោគក្ខន្ធំ បហាយ មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ បហាយ អប្បំ វា ញាតិបរិវដ្ដំ បហាយ

នៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ បានត្រាស់ដឹងសច្ចធម៌ លែងត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ព្រះតថាគតនោះ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន នូវលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក នូវពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្ស ជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស ហើយប្រកាស ព្រះតថាគតនោះ សំដែងធម៌ មានលម្អបទដើម បទកណ្ដាលនិងបទចុង ព្រះតថាគត ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថនិងព្យញ្ជនៈ ពេញបរិបូណ៌បរិសុទ្ធទាំងអស់ ។ គហបតី ឬ កូននៃគហបតី ឬ ជនអ្នកកើតក្នុងត្រកូលណាមួយ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ រមែងបានស្ដាប់ធម៌នោះ លុះគេស្ដាប់ធម៌នោះហើយ ក៏បាននូវសទ្ធាក្នុងព្រះតថាគត លុះគេប្រកបដោយសទ្ធានោះ រមែងពិចារណាឃើញថា ឃរាវាស ចង្អៀតណាស់ ជាផ្លូវនៃធូលី បព្វជ្ជាទើបមានឱកាសល្អ កាលបើអាត្មាអញ នៅជាគ្រហស្ថគ្រប់គ្រងផ្ទះ ក៏មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌តែមួយយ៉ាង ឲ្យបរិសុទ្ធតែមួយយ៉ាង ដូចជាស័ង្ខ ដែលគេខាត់ហើយនោះទេ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញ កោរសក់និងពុកមាត់ ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្ដប់ សំពត់ជ្រលក់ទឹកចត់ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ។ លុះសម័យខាងក្រោយមក ជននោះ ក៏លះបង់គំនរទ្រព្យតិចក្តី លះគំនរទ្រព្យច្រើនក្តី លះបង់ញាតិវង្សតិចក្តី

មហន្តំ វា ញាតិបរិវដ្ដំ បហាយ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជតិ ។

(១២) សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមានោ ភិក្ខូនំ សិក្ខាសាជីវសមាបន្នោ បាណាតិបាតំ បហាយ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ និហិតទណ្ឌោ និហិតសត្ថោ លជ្ជី ទយាបន្នោ សព្វបាណភូតហិតានុកម្បី វិហរតិ អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ ទិន្នាទាយី ទិន្នបាដិកង្ខី អថេនេន សុចិភូតេន អត្តនា វិហរតិ អព្រហ្មចរិយំ បហាយ ព្រហ្មចារី ហោតិ អារាចារី[១] វិរតោ មេថុនា គាមធម្មា មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សច្ចវាទី សច្ចសន្ធោ ថេតោ បច្ចយិកោ អវិសំវាទកោ លោកស្ស បិសុណំ វាចំ បហាយ បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ ឥតោ សុត្វា ន អមុត្រ អក្ខាតា ឥមេសំ ភេទាយ អមុត្រ វា សុត្វា ន ឥមេសំ អក្ខាតា អមូសំ ភេទាយ

លះបង់ញាតិវង្សច្រើនក្តី ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់ជ្រលក់ទឹកចត់ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ។

(១២) លុះជននោះ បួសយ៉ាងនេះហើយ ដល់ព្រមដោយសិក្ខានិងសាជីវៈសម្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយលះបាណាតិបាត ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ដាក់ចុះនូវអាជ្ញា ដាក់ចុះនូវគ្រឿងសស្ត្រា មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ប្រកបដោយសេចក្តីករុណាអាណិតអាសូរ ជាអ្នកមានសេចក្តីអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ដល់សត្វមានជីវិតទាំងពួង ជាអ្នកលះអទិន្នាទាន វៀរចាកអទិន្នាទាន កាន់យកតែទ្រព្យដែលគេឲ្យ ប្រាថ្នាតែទ្រព្យ ដែលគេឲ្យ មានខ្លួនស្អាត មិនមែនជាអ្នកលួច ជាអ្នកលះអព្រហ្មចរិយធម៌ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ប្រព្រឹត្តឆ្ងាយ វៀរចាកមេថុន ជាធម៌សម្រាប់អ្នកស្រុក ជាអ្នកលះមុសាវាទ វៀរចាកមុសាវាទ ពោលតែពាក្យពិត តតែពាក្យពិត មានសម្តីខ្ជាប់ខ្ជួន គួរឲ្យអ្នកដទៃជឿបាន មិនពោលពាក្យឲ្យខុសចំពោះសត្វលោក ជាអ្នកលះបិសុណាវាចា វៀរចាកបិសុណាវាចា ឮអំពីទីនេះ មិននាំយកទៅប្រាប់ទីនោះ ដើម្បីបំបែកពួកជននេះ ឬ ឮអំពីទីឯណោះ មិននាំមកប្រាប់ដល់ពួកជននេះ ដើម្បីបំបែកពួកជនឯណោះ

ឥតិ ភិន្នានំ វា សន្ធាតា សហិតានំ វា អនុប្បទាតា សមគ្គារាមោ សមគ្គរតោ សមគ្គនន្ទី សមគ្គករណឹ វាចំ ភាសិតា ហោតិ ផរុសំ បហាយ ផរុសាយ វាចាយ បដិវិរតោ ហោតិ យា សា វាចា នេលា កណ្ណសុខា បេមនីយា ហទយង្គមា បោរី ពហុជនកន្តា ពហុជនមនាបា តថារូបឹ វាចំ ភាសិតា ហោតិ សម្ផប្បលាបំ បហាយ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ ហោតិ កាលវាទី ភូតវាទី អត្ថវាទី ធម្មវាទី វិនយវាទី និធានវតឹ វាចំ ភាសិតា កាលេន សាបទេសំ បរិយន្តវតឹ អត្ថសញ្ហិតំ ។ សោ ពីជគ្គាមភូតគ្គាមសមារម្ភា(១) បដិវិរតោ ហោតិ ឯកភត្តិកោ ហោតិ រត្តូបរតោ វិរតោ វិកាលភោជនា នច្ចគីតវាទិតវិសូកទស្សនា បដិវិរតោ ហោតិ មាលាគន្ធវិលេបនធារណមណ្ឌនវិភូសនដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ឧច្ចាសយនមហាសយនា បដិវិរតោ ហោតិ ជាតរូបរជតប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ

១ ម. ពីជគាមភូតគាមសមារម្ភា ។

ជាអ្នកពោលពាក្យផ្សះផ្សាជន ដែលបែកគ្នាហើយ ឬជួយជ្រោមជ្រែងជនដែលព្រមព្រៀងគ្នាស្រាប់ហើយ មានសេចក្តីព្រមព្រៀង ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀង ពេញចិត្តក្នុងសេចក្តីព្រមព្រៀង ពោលតែសម្តីដែលជាទីធ្វើនូវសេចក្តីព្រមព្រៀង ជាអ្នកលះផរុសវាចា វៀរចាកផរុសវាចា វាចាណាមិនមានទោស សុខដល់ត្រចៀក គួរជាទីស្រឡាញ់ គួរយកទុកក្នុងហឫទ័យ ជាពាក្យរបស់អ្នកក្រុង ជាទីប្រាថ្នា របស់ជនច្រើន ជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនច្រើន ក៏ពោលតែវាចាមានសភាពដូច្នោះ ជាអ្នក លះសម្ផប្បលាបៈ វៀរចាកសម្ផប្បលាបៈ ពោលតែក្នុងកាលដែលគួរ ពោលតែពាក្យដែលពិតប្រាកដ ពោលតែអត្ថ ពោលតែធម៌ ពោលតែវិន័យ ពោលតែវាចា ដែលគួរតម្កល់ទុកក្នុងហឫទ័យ ជាវាចាមានគ្រឿងកំណត់ តាមកាលគួរ មានកំណត់ ប្រកបដោយប្រយោជន៍ ។ ភិក្ខុនោះ វៀរចាកការផ្តាច់ផ្តិលពីជគាមនិងភូតគាម ជាអ្នកបរិភោគភត្តតែមួយពេល វៀរចាកការបរិភោគក្នុងវេលារាត្រី វៀរចាកការបរិភោគក្នុងកាលខុស វៀរចាកការរាំ ច្រៀង ប្រគំ និងការមើលល្បែងផ្សេងៗ វៀរចាកការទ្រទ្រង់ប្រដាប់តាក់តែង និងការស្អិតស្អាង (ខ្លួនកាយ) ដោយផ្កាកម្រងគ្រឿងក្រអូប និងគ្រឿងលាបផ្សេងៗ វៀរចាកការដេក ឬអង្គុយលើអាសនៈដ៏ខ្ពស់ និងអាសនៈដ៏ប្រសើរ វៀរចាកការទទួលមាសនិងប្រាក់

អាមកធញ្ញប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ អាមកមំសប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ឥត្ថីកុមារិកាបដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ទាសីទាសប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ អជេឡកប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ កុក្កុដសូករប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ហត្ថិគវាស្សវឡវប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ខេត្តវត្ថុប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ទូតេយ្យបហិណគមនានុយោគា បដិវិរតោ ហោតិ កយវិក្កយា បដិវិរតោ ហោតិ តុលាកូដកំសកូដមានកូដា បដិវិរតោ ហោតិ ឧក្កោដនវញ្ចននិកតិសាចិយោគា បដិវិរតោ ហោតិ ឆេទនវធពន្ធនវិបរាមោសអាលោបសហសាការា បដិវិរតោ ហោតិ ។ សោ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ កាយបរិហារិកេន ចីវរេន កុច្ឆិបរិហារិកេន បិណ្ឌបាតេន យេន យេនេវ បក្កមតិ សមាទាយេវ បក្កមតិ ។ សេយ្យថាបិ នាម បក្ខី សកុណោ យេន យេនេវ ឌេតិ សបត្តភារោវ ឌេតិ ឯវមេវ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ

វៀរចាកការទទួលស្រូវស្រស់ វៀរចាកការទទួលសាច់ឆៅ វៀរចាកការទទួលស្ត្រី និងកុមារី វៀរចាកការទទួលខ្ញុំស្រី និងខ្ញុំប្រុស វៀរចាកការទទួលពពែនិងចៀម វៀរចាកការទទួលមាន់និងជ្រូក វៀរចាកការទទួលដំរី គោ សេះឈ្មោល និងសេះញី វៀរចាកការទទួលស្រែនិងចំការ វៀរចាកការប្រកបក្នុងកិច្ចជាទូត និងការនាំសំបុត្រទៅមក វៀរចាកការលក់ដូរ វៀរចាកការបោកដោយជញ្ជីង បោកដោយភាជន៍មាស និងបោកដោយរង្វាស់រង្វាល់ វៀរចាកការសើរើ(១) បញ្ឆោត បន្លំ កោងកាច វៀរចាកការកាប់សម្លាប់ ចងចំណង ប្លន់ កំហែង ។ បុគ្គលនោះជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរសម្រាប់រក្សាកាយ ដោយបិណ្ឌបាតសម្រាប់រក្សាផ្ទៃ ត្រាច់ទៅក្នុងទីណា ៗ ក៏កាន់យក (ត្រឹមតែគ្រឿងបរិក្ខារ) ប៉ុណ្ណោះទៅ ។ សត្វបក្សីហើរទៅក្នុងទីណា ៗ ក៏ទៅត្រឹមតែស្លាបរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ យ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយ

---

១ ចូរមើល ក្នុងវប្បហត្ថិៈពាចនសព្រៀងណោះចុះ ។

កាយបរិហារិកេន ចីវរេន កុច្ឆិបរិហារិកេន បិណ្ឌបាតេន យេន យេនេវ បក្កមតិ សមាទាយេវ បក្កមតិ ។ សោ ឥមិនា អរិយេន សីលក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ អជ្ឈត្តំ អនវជ្ជសុខំ បដិសំវេទេតិ ។ សោ ចក្ខុនា រូបំ ទិស្វា ន និមិត្តគ្គាហី ហោតិ នានុព្យញ្ជនគ្គាហី យត្វាធិករណមេនំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អសំវុតំ វិហរន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា បាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យុំ តស្ស សំវរាយ បដិបជ្ជតិ រក្ខតិ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ចក្ខុន្ទ្រិយេ សំវរំ អាបជ្ជតិ សោតេន សទ្ទំ សុត្វា... ឃានេន គន្ធំ ឃាយិត្វា... ជិវ្ហាយ រសំ សាយិត្វា... កាយេន ផោដ្ឋព្វំ ផុសិត្វា... មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ ន និមិត្តគ្គាហី ហោតិ នានុព្យញ្ជនគ្គាហី យត្វាធិករណមេនំ មនិន្ទ្រិយំ អសំវុតំ វិហរន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា បាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យុំ តស្ស សំវរាយ បដិបជ្ជតិ រក្ខតិ មនិន្ទ្រិយំ មនិន្ទ្រិយេ សំវរំ អាបជ្ជតិ ។ សោ ឥមិនា អរិយេន ឥន្ទ្រិយសំវរេន សមន្នាគតោ

ចីវរសម្រាប់គ្រងកាយ ដោយបិណ្ឌបាតសម្រាប់គ្រងផ្ទៃ ក្រាប់ទៅក្នុងទីណា ៗ ក៏កាន់យក (ត្រឹមតែគ្រឿងបរិក្ខារ) ប៉ុណ្ណោះទៅ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធដ៏ប្រសើរនេះហើយ បានទទួលនូវសេចក្តីសុខ ដែលមិនមានទោសក្នុងសន្តាន ។ ភិក្ខុនោះ ឃើញរូបដោយភ្នែក ក៏មិនកាន់និមិត្ត មិនកាន់អនុព្យញ្ជនៈ អភិជ្ឈា និងទោមនស្ស ជាអកុសលធម៌ ដ៏លាមក គប្បីជាប់តាមបុគ្គល ដែលមិនសង្រួមនូវចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះហេតុមិនសង្រួម ចក្ខុន្ទ្រិយណា លោកក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួម ចក្ខុន្ទ្រិយនោះ រក្សា ចក្ខុន្ទ្រិយ ដល់នូវសេចក្តីសង្រួមក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ ឮសំឡេងដោយត្រចៀក... ធុំក្លិនដោយច្រមុះ... ទទួលរសដោយអណ្តាត... ពាល់ត្រូវផ្សព្វដោយកាយ... ដឹងធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្ត ក៏មិនកាន់និមិត្ត ទាំងមិនកាន់អនុព្យញ្ជនៈ អភិជ្ឈា និងទោមនស្ស ជាអកុសលធម៌ ដ៏លាមក គប្បីជាប់តាមនូវបុគ្គលនុ៎ះ ដែលមិនសង្រួមមនិន្ទ្រិយ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមមនិន្ទ្រិយណា លោកក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមមនិន្ទ្រិយនោះ រក្សាមនិន្ទ្រិយ ដល់នូវសេចក្តីសង្រួមក្នុងមនិន្ទ្រិយ ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយឥន្ទ្រិយសំវរៈដ៏ប្រសើរនេះ

អជ្ឈត្តំ អព្យាសេកសុខំ បដិសំវេទេតិ ។ សោ អភិក្កន្តេ បដិក្កន្តេ សម្បជានការី ហោតិ អាលោកិតេ វិលោកិតេ សម្បជានការី ហោតិ សម្មិញ្ជិតេ បសារិតេ សម្បជានការី ហោតិ សង្ឃាដិបត្តចីវរធារណេ សម្បជានការី ហោតិ អសិតេ បីតេ ខាយិតេ សាយិតេ សម្បជានការី ហោតិ ឧច្ចារបស្សាវកម្មេ សម្បជានការី ហោតិ គតេ ឋិតេ និសិន្នេ សុត្តេ ជាគរិតេ ភាសិតេ តុណ្ហីភាវេ សម្បជានការី ហោតិ ។

(១៣) សោ ឥមិនា ច អរិយេន សីលក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ឥមិនា ច អរិយេន ឥន្ទ្រិយសំវរេន សមន្នាគតោ ឥមិនា ច អរិយេន សតិសម្បជញ្ញេន សមន្នាគតោ វិវិត្តំ សេនាសនំ ភជតិ អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ទរំ គិរិគុហំ សុសានំ វនបត្ថំ អព្ភោកាសំ បលាលបុញ្ជំ ។ សោ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។

តែងទទួលសេចក្តីសុខ ឥតសៅហ្មងខាងក្នុងសន្តាន ។ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលឈានទៅមុខ និងឈានថយក្រោយ ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលក្រឡេកមើលទៅមុខ ឬ ក្រឡេកមើលទៅទិសដទៃ ៗ ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលបត់អវយវៈចូលនិងលាចេញ ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលប្រើប្រាស់សង្ឃាដីបាត្រនិងចីវរ ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលស៊ី ផឹក ទំពា ទទួលរស ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលធ្វើឧច្ចារៈ និងបស្សាវៈ ជាអ្នកធ្វើនូវការដឹងខ្លួន ក្នុងវេលាដែលដើរ ឈរ អង្គុយ ដេកលក់ ភ្ញាក់ រលឹក និយាយស្តី នៅស្ងៀម ។

(១៣) ភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធដ៏ប្រសើរនេះផង ប្រកបដោយឥន្ទ្រិយសំវរៈ ដ៏ប្រសើរនេះផង ប្រកបដោយសតិនិងសម្បជញ្ញៈដ៏ប្រសើរនេះផង គប់រកនូវសេនាសនៈស្ងាត់ គឺព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ប្រកក្នុំ គុហាលើភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃស្រោង ទីវាល គំនរចំបើង ។ ភិក្ខុនោះ ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលជាខាងក្រោយនៃភត្តហើយ ក៏អង្គុយផ្គត់ភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ តម្កល់សតិឆ្ពោះមុខទៅរកកម្មដ្ឋាន ។

សោ អភិជ្ឈំ លោកេ បហាយ វិគតាភិជ្ឈេន ចេតសា វិហរតិ អភិជ្ឈាយ ចិត្តំ បរិសោធេតិ ព្យាបាទប្បទោសំ បហាយ អព្យាបន្នចិត្តោ វិហរតិ សព្វបាណភូតហិតានុកម្បី ព្យាបាទប្បទោសា ចិត្តំ បរិសោធេតិ ថីនមិទ្ធំ បហាយ វិគតថីនមិទ្ធោ វិហរតិ អាលោកសញ្ញី សតោ សម្បជានោ ថីនមិទ្ធា ចិត្តំ បរិសោធេតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចំ បហាយ អនុទ្ធតោ វិហរតិ អជ្ឈត្តំ វូបសន្តចិត្តោ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចា ចិត្តំ បរិសោធេតិ វិចិកិច្ឆំ បហាយ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិហរតិ អកថំកថី កុសលេសុ ធម្មេសុ វិចិកិច្ឆាយ ចិត្តំ បរិសោធេតិ ។

(១៦) សោ ឥមេ បញ្ច នីវរណេ បហាយ ចេតសោ ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណេ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ

ភិក្ខុនោះ លះអភិជ្ឈាក្នុងលោក មានចិត្តប្រាសចាកអភិជ្ឈា ជម្រះចិត្តឲ្យស្អាតចាកអភិជ្ឈា ជាអ្នកលះសេចក្តីប្រទូស្ត ព្រោះព្យាបាទ មានចិត្តប្រាសចាកព្យាបាទ ជាអ្នកអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ដល់សត្វមានជីវិតទាំងពួង ជម្រះចិត្តឲ្យស្អាតចាកសេចក្តីប្រទូស្ត ព្រោះព្យាបាទ ជាអ្នកលះថីនមិទ្ធៈ ប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈ សម្គាល់នូវអាលោកកសិណ មានសតិនិងសម្បជញ្ញៈ ជម្រះចិត្តឲ្យស្អាតចាកថីនមិទ្ធៈ ជាអ្នកលះឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ មិនរាយមាយ មានចិត្តស្ងប់ស្ងៀមខាងក្នុងសន្តាន ជម្រះចិត្តឲ្យស្អាតចាកឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ជាអ្នកលះវិចិកិច្ឆា ឆ្លងផុតចាកវិចិកិច្ឆា មិនមានសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជម្រះចិត្តឲ្យស្អាតចាកវិចិកិច្ឆា ។

(១៦) ភិក្ខុនោះ លុះលះនីវរណៈទាំង ៥ ដែលជាឧបក្កិលេសរបស់ចិត្ត ដែលធ្វើបញ្ញាឲ្យមានកម្លាំងថយនេះរួចហើយ លោកក៏ស្ងាត់ចាកកាម ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចូលកាន់បឋមជ្ឈានដែលប្រកបដោយវិតក្កៈ និងវិចារៈ មានបីតិសុខដែលកើតអំពីវិវេក ព្រោះ

វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

(១៩) សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ[១] បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ សោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតិំ

១ ម. អនេញ្ជប្បត្តេ ។

រម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈរួចហើយ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាទីថ្លាផូរផង់ខាងក្នុងសន្តាន មានភាពនៃចិត្តដ៏ប្រសើរ មិនមានវិតក្កៈវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសមាធិ ព្រោះលះបង់បីតិចេញហើយ ជាបុគ្គលព្រងើយផង មានសតិនិងសម្បជញ្ញៈផង ទទួលសេចក្ដីសុខដោយនាមកាយផង ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ដែលព្រះអរិយៈទាំងឡាយតែងសរសើរថា បុគ្គលដែលបានតតិយជ្ឈានហើយ តែងមានចិត្តព្រងើយ ជាអ្នកមានស្មារតីនៅជាសុខ ព្រោះលះបង់សុខផង លះបង់ទុក្ខផង ព្រោះរលត់នូវសោមនស្សនិងទោមនស្សអំពីកាលមុនផង លោកក៏ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ឥតទុក្ខ ឥតសុខ មានសតិដែលកើតអំពីឧបេក្ខា ។

(១៩) កាលដែលចិត្តតាំងនៅល្អ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ មិនមានទីទួលគឺកិលេស ប្រាសចាកសេចក្ដីសៅហ្មង ជាចិត្តទន់ភ្លន់ គួរដល់ភាវនាកម្ម ជាចិត្តនឹងនួន មិនញាប់ញ័រយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏បង្អោនចិត្តទៅដើម្បីបុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ ភិក្ខុនោះ ក៏រលឹកឃើញជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅក្នុងកាលមុន ជាច្រើនជាតិ គឺ រលឹកឃើញបាន ១ ជាតិ

ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តឹសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាលីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្តកប្បេ អនេកេបិ វិវដ្តកប្បេ អនេកេបិ សំវដ្តវិវដ្តកប្បេ អមុត្រាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទបាទឹ(១) តត្រាបាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។

(១៦) សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ

១ ម. ឧប្បាទឹ ។

២ ជាតិ ៣ ជាតិ ៤ ជាតិ ៥ ជាតិ ១០ ជាតិ ២០ ជាតិ ៣០ ជាតិ ៤០ ជាតិ ៥០ ជាតិ ១០០ ជាតិ ១.០០០ ជាតិ មួយសែនជាតិ ក៏បានខ្លះ រលឹកឃើញបានច្រើនសំវដ្តកប្ប ច្រើនវិវដ្តកប្ប ច្រើនសំវដ្ត-វិវដ្តកប្បក៏បាន ដូច្នេះថា អាត្មាអញ នៅក្នុងភពឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានវណ្ណៈយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ លុះអាត្មាអញច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ បានទៅកើតក្នុងភពឯណោះ ដែលទៅកើតក្នុងភពនោះ មាននាមយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានវណ្ណៈយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើតក្នុងភពនេះ ។ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញនូវជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនបានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការទាំងឧទ្ទេស ។

(១៦) កាលដែលចិត្តតាំងនៅល្អ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ មិនមានទីទួលគឺកិលេស ប្រាសចាកសេចក្តីសៅហ្មង ជាចិត្តទន់ភ្លន់ គួរដល់

កម្មនីយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ សត្តានំ ចុតូបបាតញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ សោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា បន ភោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា វចីសុចរិតេន សមន្នាគតា មនោសុចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា

ការងារ ជាចិត្តនឹងនឹង មិនញាប់ញ័រ យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនោះក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីញាណជាគ្រឿងដឹងនូវចុតិនិងបដិសន្ធិ របស់សត្វទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ ក៏ឃើញសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុតចាប់បដិសន្ធិ មានភាពថោកទាបនិងឧត្តម មានវណ្ណៈល្អ និងវណ្ណៈអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិ និងទុគ្គតិ ដោយចក្ខុដ៏ជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធក្រៃលែងជាងចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ ក៏ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មថា អើហ្ន៎ សត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវកម្មជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ និយាយតិះដៀលព្រះអរិយបុគ្គលទាំងឡាយ សត្វទាំងនោះ លុះរំលាយខន្ធបន្ទាប់អំពីមរណៈក៏ទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក អើហ្ន៎ ចំណែកឯសត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាសម្មាទិដ្ឋិ កាន់មាំនូវកម្មជាសម្មាទិដ្ឋិ មិនតិះដៀលពួកព្រះអរិយបុគ្គល សត្វទាំងនោះ លុះបែករំលាយខន្ធបន្ទាប់អំពីមរណៈ.

សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ។ ឥតិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ។

(១៧) សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ អាសវានំ ខយញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ សោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ឥមេ អាសវាតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ អាសវសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ អាសវនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ អាសវនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្ស ឯវំ ជានតោ ឯវំ បស្សតោ កាមាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ ភវាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ

ក៏ទៅកើតឯឋានសុគតិ សួគ៌ ទេវលោក ។ ភិក្ខុនោះ ឃើញសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុតដែលចាប់បដិសន្ធិ មានភាវៈថោកទាបនិងឧត្តម មានវណ្ណៈល្អនិងវណ្ណៈអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិនិងទុគ្គតិ ដោយចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធក្រៃលែងជាងចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ ក៏ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(១៧) កាលដែលចិត្តតាំងនៅល្អ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ មិនមានទីទួលគឺកិលេស ប្រាសចាកសេចក្តីសៅហ្មង ជាចិត្តទន់ភ្លន់ គួរដល់ការងារកម្ម ជាចិត្តនឹងនឹង មិនញាប់ញ័រយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏បង្អោនចិត្តទៅរកអាសវក្ខយញ្ញាណ លោកក៏ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាបដិបទាឲ្យបានដល់នូវសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា ធម៌ប៉ុណ្ណេះជាអាសវៈ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាសេចក្តីរលត់អាសវៈ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាបដិបទាឲ្យបានដល់នូវសេចក្តីរលត់អាសវៈ ។ កាលដែលភិក្ខុនោះ ដឹងយ៉ាងនេះ ពិចារណាឃើញយ៉ាងនេះ ចិត្តក៏ផុតចាកកាមាសវៈផង ផុតចាកភវាសវៈ

អវិជ្ជាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ វិមុត្តស្មិំ វិមុត្តមិតិ ញាណំ ហោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណី-យំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាតិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ ន បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរ-តីតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនា តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ ។

កន្ទរកសុត្តំ បឋមំ និដ្ឋិតំ(១) ។

---

១ ម. និដ្ឋិតន្តិ សព្វត្ថ ន ទិស្សតិ ។

ផង ផុតចាកអវិជ្ជាសវៈផង កាលបើចិត្ត ផុតស្រឡះហើយ ញាណក៏កើតប្រាកដថា អាត្មាអញផុតស្រឡះចាកអាសវៈហើយ ដឹងច្បាស់ថា កំណើតរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តគ្រប់គ្រាន់ហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញក៏បានធ្វើស្រេចហើយ កិច្ចដទៃក្រៅពីសោឡសកិច្ច តទៅទៀតមិនមានឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះឯង ដែលតថាគតហៅថា អ្នកមិនដុតកម្តៅខ្លួនឯង មិនប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅខ្លួនឯង ជាអ្នកមិនដុតកម្តៅអ្នកដទៃ មិនប្រកបសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដុតកម្តៅអ្នកដទៃ បុគ្គលដែលមិនដុតកម្តៅខ្លួនឯង មិនដុតកម្តៅអ្នកដទៃនោះ ជាអ្នកអស់សេចក្តីស្រេកឃ្លានក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ជាអ្នករលត់ទុក្ខ មានសេចក្តីត្រជាក់ ទទួលសេចក្តីសុខ ជាអ្នកប្រសើរ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ភិក្ខុទាំងនោះ មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយចំពោះភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ កន្ទរកសូត្រ ទី ១ ។

ទុតិយំ អដ្ឋកនាគរសុត្តំ

(១៨) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ វេសាលិយំ វិហរតិ វេឡុវគាមកេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ បាដលិបុត្តំ អនុប្បត្តោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ យេន កុក្កុដារាមោ យេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កហំ នុ ខោ ភន្តេ អាយស្មា អានន្ទោ ឯតរហិ វិហរតិ ទស្សនកាមា ហិ មយំ តំ អានន្ទន្តិ ។ ឯសោ គហបតិ អាយស្មា អានន្ទោ វេសាលិយំ វិហរតិ វេឡុវគាមកេតិ ។

អដ្ឋកនាគរសូត្រ ទី ២

(១៨) ខ្ញុំបានស្តាប់មក យ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះអានន្ទមានអាយុ គង់នៅក្នុងវេឡុវគ្រាម ជិតក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង ទសមគហបតីអ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ បានទៅដល់ក្រុងបាតលីបុត្ត ដោយកិច្ចការអ្វីមួយ ។ គ្រានោះ ទសមគហបតីអ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ ចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូប ដែលនៅក្នុងកុក្កុដារាម លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទសមគហបតី អ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានសួរភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ព្រះអានន្ទមានអាយុ គង់នៅក្នុងទីណា ព្រោះយើងខ្ញុំចង់ឃើញព្រះអានន្ទនោះ ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលគហបតី ព្រះអានន្ទមានអាយុនុ៎ះ លោកគង់នៅក្នុងវេឡុវគ្រាម ជិតក្រុងវេសាលី ។

ថ ខោ ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ បាដលិបុត្តេ តំ ករណីយំ តីរេត្វា យេន វេសាលី យេន វេឡុវ-គាមកោ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

(១៥) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច អត្ថិ នុ ខោ ភន្តេ អានន្ទ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឯកធម្មោ អក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ អវិមុត្តញ្ចេវ(១) ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខីណា ច(២) អាសវា បរិក្ខយំ គច្ឆន្តិ អននុប្បត្តញ្ច(៣) អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតីតិ ។ អត្ថិ ខោ គហបតិ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឯកធម្មោ អក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ អវិមុត្តញ្ចេវ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខីណា ច អាសវា បរិក្ខយំ គច្ឆន្តិ អននុប្បត្តញ្ច

ទើបទសមគហបតី អ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ ត្រួតត្រាកិច្ចការដែលខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងក្រុងបាដលិបុត្តនោះរួចហើយ ក៏ចូលទៅរកព្រះអានន្ទមានអាយុ ក្នុងវេឡុវគ្រាម ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទមានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

(១៥) លុះទសមគហបតីអ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបទូលសួរព្រះអានន្ទមានអាយុដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះ (ចាកអាសវៈ) ក៏រួចស្រឡះបានផង អាសវធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់អស់ទៅ ក៏អស់រលីងបានផង ទាំងបានដល់ធម៌ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ផង ព្រោះធម៌ឯកណា ធម៌ឯកនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ព្រះអង្គបានសម្តែងហើយ តើមានដែរឬ ។ ព្រះអានន្ទត្ថេរ តបថា ម្នាលគហបតី ភិក្ខុជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះ ក៏រួចស្រឡះបានផង អាសវធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់អស់ទៅ ក៏អស់រលីងបានផង ទាំងបានដល់

អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតីតិ ។ កតមោ បន ភន្តេ អានន្ទ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឯកធម្មោ អក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ អវិមុត្តញ្ចេវ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខីណា ច អាសវា បរិក្ខយំ គច្ឆន្តិ អននុប្បត្តញ្ច អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតីតិ ។

(៦០) ឥធ គហបតិ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ឥទម្បិ ខោ បឋមំ ឈានំ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ យំ ខោ បន កិញ្ចិ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធធម្មន្តិ បជានាតិ សោ តត្ថ ឋិតោ អាសវានំ ខយំ បាបុ-

នូវធម៌ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ផង ព្រោះធម៌ឯកណា ធម៌ឯកនោះ ព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ព្រះអង្គបានសម្តែងហើយ រមែងមានប្រាកដ ។ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះ ក៏រួចស្រឡះបានផង អាសវធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់អស់ទៅ ក៏អស់រលីងបានផង ទាំងបានដល់ធម៌ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ផង ព្រោះធម៌ឯកណា ធម៌ឯកនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ព្រះអង្គបានសម្តែងហើយ តើដូចម្តេចខ្លះ ។

(៦០) ម្នាលគហបតី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាម ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចូលកាន់បឋមជ្ឈានដែលប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈដែលកើតអំពីវិវេក ភិក្ខុនោះពិចារណាដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា បឋមជ្ឈាននេះឯង កាត្មអញ បានតាក់តែងហើយ បានចេត្តិតហើយ ក៏បឋមជ្ឈានតិចតួច ដែលកាត្មអញ បានតាក់តែង បានចេត្តិតហើយនោះ ជាធម្មជាតមិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ភិក្ខុនោះ ក៏ឋិតនៅក្នុងធម៌នោះ ហើយក៏ដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ បើ

ណាតិ នោ ចេ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា អយម្បិ ខោ គហបតិ តេន ភគវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឯកធម្មោ អក្ខាតោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ បហិតត្តស្ស វិហរតោ អវិមុត្តញ្ចេវ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អបរិក្ខីណា ច អាសវា បរិក្ខយំ គច្ឆន្តិ អននុប្បត្តញ្ច អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។ បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ឥទម្បិ ខោ ទុតិយំ ឈានំ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ ។បេ។ អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។ បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ

មិនទាន់ដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ ក៏គង់នឹងទៅកើតជាឧបបាតិកៈ ព្រោះការអស់ទៅនៃសំយោជនធម៌ទាំង ៥ ប្រការ ជាចំណែកខាងក្រោម ដោយសេចក្តីត្រេកអរក្នុងធម៌នោះ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងធម៌នោះ ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងសុទ្ធាវាសនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់មក អំពីព្រហ្មលោកនោះវិញឡើយ ម្នាលគហបតី ភិក្ខុជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះ ក៏រួចស្រឡះបានផង អាសវៈទាំងឡាយដែលមិនទាន់អស់ទៅ ក៏អស់រលីងបានផង ទាំងដល់នូវធម៌ជាក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ផង ព្រោះធម៌ឯកណា នេះឯង ជាធម៌ឯក ដែលព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ព្រះអង្គបានសម្តែងហើយ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។បេ។ ក៏ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ទើបភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា ទុតិយជ្ឈាននេះឯង គាត្ញឥញ បានតាក់តែងហើយ បានចេត្តិតហើយ ។បេ។ ទាំងដល់នូវធម៌ជាក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះប្រាសចាកបីតិ ។បេ។ ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ទើបភិក្ខុនោះពិចារណា

ឥទម្បិ ខោ តតិយំ ឈានំ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ ។ បេ ។ អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។ បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ឥទម្បិ ខោ ចតុត្ថំ ឈានំ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ ។ បេ ។ អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។

(៦១) បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ផរិត្វា វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អយម្បិ ខោ មេត្តា ចេតោវិមុត្តិ អភិសង្ខតា អភិសញ្ចេតយិតា យំ ខោ បន កិញ្ចិ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធធម្មន្តិ បជានាតិ សោ តត្ថ ឋិតោ ។ បេ ។

ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា តតិយជ្ឈាននេះឯង គាត្វាគញ បានតាក់តែងហើយ បានបង្កើតហើយ ។ បេ ។ តាំងដល់នូវធម៌ជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះលះបង់សុខផង ។ បេ ។ ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ទើបភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា ចតុត្ថជ្ឈាននេះឯង គាត្វាគញ បានតាក់តែងហើយ បានបង្កើតហើយ ។ បេ ។ តាំងដល់នូវធម៌ជាទីក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។

(៦១) ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុមានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា តាំងមានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាដ៏ធំទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់លោកទាំងអស់ ក្នុងទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹង ដោយយកខ្លួនទៅប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទិសទាំងពួង ដោយប្រការដូច្នេះ ទើបភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា មេត្តាចេតោវិមុត្តិនេះឯង គាត្វាគញ បានតាក់តែងហើយ បានបង្កើតហើយ ប៉ុន្តែ ធម្មជាតិឯណា ដែលតាក់តែងហើយ បានបង្កើតហើយ ធម្មជាតិទាំងនោះ ជារបស់មិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ភិក្ខុនោះក៏ឋិតនៅក្នុងធម៌នោះ ។ បេ ។

អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។ បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ ករុណាសហគតេន ចេតសា ។បេ។ មុទិតាសហគតេន ចេតសា... ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អយម្បិ ខោ ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិ អភិសង្ខតា អភិសញ្ចេតយិតា យំ ខោ បន កិញ្ចិ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធធម្មន្តិ បជានាតិ សោ តត្ថ ឋិតោ ។បេ។ អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។

ទាំងដល់នូវធម៌ដ៏ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុមានចិត្តប្រកបដោយករុណា ។បេ។ មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា... មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ទាំងមានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ដ៏ធំទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់លោកទាំងអស់ ក្នុងទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹង ដោយយកខ្លួនឯងទៅប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទិសទាំងពួង ដោយប្រការផ្សេងៗ លុះភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិនេះឯង តាក់តែង បានតាក់តែងហើយ បានចេតនាហើយ ប៉ុន្តែ ធម្មជាតតិចតួចណា ដែលតាក់តែងហើយ បានចេតនាហើយ ធម្មជាតនោះឯង ជារបស់មិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ភិក្ខុនោះ ក៏ឋិតនៅក្នុងធម៌នោះ ។បេ។ ទាំងដល់នូវធម៌ដ៏ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។

(៦៦) បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អយម្បិ ខោ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ អភិសង្ខតា អភិសញ្ចេតយិតា យំ ខោ បន កិញ្ចិ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធធម្មន្តិ បជានាតិ សោ តត្ថ ឋិតោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។ បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អយម្បិ ខោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ អភិសង្ខតា អភិសញ្ចេតយិតា យំ ខោ បន កិញ្ចិ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធធម្មន្តិ បជានាតិ សោ តត្ថ ឋិតោ ។ បេ ។ អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតិ ។

(៦៦) ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងនូវពួករូបសញ្ញា ដោយអាការសព្វគ្រប់ រលត់នូវបដិឃសញ្ញា មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវនានត្តសញ្ញា ហើយក៏ចូលអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយបរិកម្មថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះ ទើបភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិនេះឯង អាត្មាអញ បានតាក់តែង បានចេតនាហើយ ប៉ុន្តែធម្មជាតតិចតួចណា ដែលតាក់តែងហើយ បានចេតនាហើយ ធម្មជាតនោះឯង ជារបស់មិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ភិក្ខុនោះ ក៏ឋិតនៅ ក្នុងធម៌នោះ ។ បេ ។ តាំងដល់នូវធម៌ដ៏ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ។ ម្នាលគហបតី មួយទៀត ភិក្ខុកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយអាការសព្វគ្រប់ ហើយក៏ចូលវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយបរិកម្មថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះ ភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិនេះឯង អាត្មាអញ បានតាក់តែងហើយ បានចេតនាហើយ ប៉ុន្តែ ធម្មជាតតិចតួចណា ដែលតាក់តែងហើយ បានចេតនាហើយ ធម្មជាតនោះឯង ជារបស់មិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ភិក្ខុនោះ ក៏ឋិតនៅក្នុងធម៌នោះ ។ បេ ។ តាំងដល់នូវធម៌ដ៏ក្សេមចាកយោគៈ ដ៏ប្រសើរ ។

បុន ចបរំ គហបតិ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចា-
យតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញា-
យតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សោ ឥតិ បដិ-
សញ្ចិក្ខតិ អយម្បិ ខោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមា-
បត្តិ អភិសង្ខតា អភិសញ្ចេតយិតា យំ ខោ បន
កិញ្ចិ អភិសង្ខតំ អភិសញ្ចេតយិតំ តទនិច្ចំ និរោធ-
ធម្មន្តិ បជានាតិ សោ តត្ថ ឋិតោ អាសវានំ ខយំ
បាបុណាតិ នោ ចេ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ
តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្នំ
ឱរម្ភាគិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ
ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា
អយំ ខោ គហបតិ តេន ភគវតា ជានតា
បស្សតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន ឯកធម្មោ អក្ខា-
តោ យត្ថ ភិក្ខុនោ អប្បមត្តស្ស អាតាបិនោ
បហិតត្តស្ស វិហរតោ អវិមុត្តញ្ចេវ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ

ម្នាលគហបតី មួយវិញទៀត ភិក្ខុ កន្លងវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយអាការសព្វគ្រប់ ហើយក៏ចូលអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ដោយបរិកម្មថា របស់បន្តិចបន្តួចមិនមាន ដូច្នេះ ទើបភិក្ខុនោះពិចារណា ដឹងច្បាស់ដូច្នេះថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិនេះឯង តាក់តែង បានតាក់តែងហើយ បានបន្តឹតហើយ ប៉ុន្តែ ធម្មជាតតិចតួចណា ដែលតាក់តែងហើយ បានបន្តឹតហើយ ធម្មជាតនោះឯង ជារបស់មិនទៀង តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ភិក្ខុនោះ ក៏ឋិតនៅក្នុងធម៌នោះ ហើយក៏បានដល់នូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈ បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ ក៏នឹងកើតជាឧបបាតិកៈ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនធម៌ទាំង ៥ ប្រការ ជាចំណែកខាងក្រោម ដោយសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងធម៌នោះ និងសេចក្តីរីករាយ ក្នុងធម៌នោះ ហើយបរិនិព្វានក្នុងជាន់សុទ្ធាវាសនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់មកពីព្រហ្មលោកនោះជាធម្មតា ម្នាលគហបតី ភិក្ខុជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកម្តៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ចិត្តដែលមិនទាន់រួចស្រឡះ ក៏រួចស្រឡះបានដែ

អបរិក្ខីណា ច អាសវា បរិក្ខយំ គច្ឆន្តិ អននុប្បត្តញ្ច អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ អនុបាបុណាតីតិ ។

[២៣] ឯវំ វុត្តេ ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច សេយ្យថាបិ ភន្តេ អានន្ទ បុរិសោ ឯកំ និធិមុខំ គវេសន្តោ សកិទេវ ឯកាទស និធិមុខានិ អធិគច្ឆេយ្យ ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ ឯកំ អមតទ្វារំ គវេសន្តោ សកិទេវ ឯកាទស អមតទ្វារានិ អលត្ថំ សវនាយ សេយ្យថាបិ ភន្តេ បុរិសស្ស អគារំ ឯកាទសទ្វារំ សោ តស្មិំ អគារេ អាទិត្តេ ឯកមេកេនបិ ទ្វារេន សក្កុណេយ្យ អត្តានំ សោត្ថឹ កាតុំ ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ ឥមេសំ ឯកាទសន្នំ អមតទ្វារានំ ឯកមេកេនបិ អមតទ្វារេន សក្ខិស្សាមិ អត្តានំ សោត្ថឹ កាតុំ

អាសវធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់អស់ទៅ ក៏អស់រលីងបានផង ទាំងដល់នូវធម៌ដ៏ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ដែលមិនទាន់បានដល់ ព្រោះធម៌ឯណា នេះឯង ជាធម៌ឯក ដែលព្រះមានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ព្រះអង្គបានសំដែងហើយ ។

[២៣] កាលដែលព្រះអានន្ទត្ថេរ សំដែងយ៉ាងនេះហើយ ទសមគហបតី អ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ បាននិយាយនឹងព្រះអានន្ទមានអាយុ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន បុរស កាលស្វែងរកកំណប់តែ ១ ស្រាប់តែបានកំណប់ទាំង ១១ ដោយព្យាយាមតែម្តង មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះករុណា កាលស្វែងរកទ្វារព្រះនិព្វានតែ ១ សោះ ស្រាប់តែបានទ្វារព្រះនិព្វានទាំង ១១ ដោយការស្តាប់តែម្តង ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន មួយយ៉ាងទៀត ផ្ទះរបស់បុរសមានទ្វារ ១១ កាលភ្លើងឆេះផ្ទះនោះហើយ បុរសម្ចាស់ផ្ទះនោះ អាចនឹងធ្វើខ្លួនឲ្យមានសួស្តី ដោយទ្វារតែមួយ ៗ ក៏បាន មានឧបមាដូចម្តេចមិញ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន បណ្តាទ្វារព្រះនិព្វាន ទាំង ១១ នេះ ខ្ញុំព្រះករុណា នឹងអាចធ្វើខ្លួនឲ្យមានសួស្តី ដោយទ្វារព្រះនិព្វានតែមួយ ៗ បាន ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង បពិត្រ

ឥមេ ហិ នាម ភន្តេ អញ្ញតិត្ថិយា អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ បរិយេសិស្សន្តិ កិមង្គំ បនាហំ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បូជំ ន ករិស្សាមីតិ ។ អថខោ ទសមោ គហបតិ អដ្ឋកនាគរោ បាតលិបុត្តកញ្ច វេសាលិកញ្ច ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតេត្វា(១) បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ឯកមេកញ្ច ភិក្ខុំ បច្ចេកំ ទុស្សយុគេន អច្ឆាទេសិ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ តិចីវរេន អច្ឆាទេសិ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បញ្ចសតំ វិហារំ ការាបេសីតិ ។

អដ្ឋកនាគរសុត្តំ ទុតិយំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. ឆ. សន្និបាតាបេត្វា ។

ព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន តាមទំនៀមពួកតិរ្ថិយទាំងនេះ (កាលបើរៀនសិល្បសាស្ត្រ ក្នុងសម្នាក់អាចារ្យណា) តែងស្វែងរកទ្រព្យអាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ(នោះ) ចំណង់បើខ្ញុំព្រះករុណា នឹងមិនធ្វើការបូជា ដល់ព្រះអានន្ទមានអាយុ ដូចម្តេចបាន ។ ទើបទសមគហបតី អ្នកក្រុងអដ្ឋកៈ បានប្រជុំភិក្ខុសង្ឃដែលគង់នៅក្នុងក្រុងបាតលិបុត្ត និងក្រុងវេសាលីហើយ អង្គាស ដោយខាទនីយភោជនីយាហារ ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ដោយខ្លួនឯង ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ក្រៃលែងប្រកែកលែងទទួលទៀត ហើយនិមន្តភិក្ខុមួយរូប ៗ ឲ្យស្លៀកដណ្តប់ដោយសំពត់ ១ គូ ១ អង្គ និមន្តព្រះអានន្ទមានអាយុ ឲ្យស្លៀកដណ្តប់ ដោយចីវរ ៣ ហើយកសាងទីនៅ ឲ្យដល់ថ្លៃ ៥០០(កហាបណៈ) ប្រគេនព្រះអានន្ទមានអាយុ ។

ចប់ អដ្ឋកនាគរសូត្រ ទី ២ ។

តតិយំ សេក្ខប្បដិបទាសុត្តំ

(៦៤) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន កាបិលវត្ថវានំ សក្យានំ នវំ សន្ថាគារំ អចិរការិតំ ហោតិ អនជ្ឈាវុដ្ឋំ(១) សមណេន វា ព្រាហ្មណេន វា កេនចិ វា មនុស្សភូតេន ។ អថ ខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ ឥធ ភន្តេ កាបិលវត្ថវានំ សក្យានំ នវំ សន្ថាគារំ អចិរការិតំ ហោតិ(២) អនជ្ឈាវុដ្ឋំ សមណេន វា ព្រាហ្មណេន វា កេនចិ វា មនុស្សភូតេន តំ ភន្តេ ភគវា បឋមំ បរិភុញ្ជតុ ភគវតា បឋមំ បរិភុត្តំ-

១ ម. ប. អនជ្ឈាវុត្ថំ ។ ២ ម. ហោតីតិ ទិស្សតិ ។

សេក្ខប្បដិបទាសូត្រ ទី ៣

(៦៤) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលវត្ថុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ សម័យនោះឯង ពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ បានកសាងសន្ថាគារសាលាថ្មីមួយ ទើបនឹងហើយថ្មីៗ មិនទាន់មានសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ ឬអ្នកណាមួយ ដែលជាជាតិមនុស្ស(១) ចូលទៅនៅអាស្រ័យនៅឡើយ ។ លំដាប់នោះ ពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ បានកសាងសន្ថាគារសាលាថ្មី ១ ទើបនឹងហើយថ្មីៗ មិនទាន់មានសមណៈ ឬ ព្រាហ្មណ៍ ឬ អ្នកណាមួយ ដែលជាជាតិមនុស្ស ចូលទៅអាស្រ័យនៅឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រើប្រាស់សន្ថាគារសាលានោះជាមុន លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រើប្រាស់ជាមុនរួចហើយ ទើប

១ បានជាមិននិយាយដល់ទេវតាផង ព្រោះថាផ្ទះណាដែលមនុស្សទើបនឹងធ្វើថ្មី រមែងមានទេវតាចូលទៅនៅមុន ។ អដ្ឋកថា ។

បច្ឆា កាបិលវត្ថវា សក្យា បរិភុញ្ជិស្សន្តិ តទស្ស កាបិលវត្ថវានំ សក្យានំ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន នវំ(១) សន្ថាគារំ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា សព្វសន្ថរឹ សន្ថាគារំ សន្ថរេត្វា(២) អាសនានិ បញ្ញាបេត្វា ឧទកមណិកំ បតិដ្ឋាបេត្វា តេលប្បទីបំ អារោបេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋំសុ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ កាបិលវត្ថវា សក្យា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ សព្វសន្ថរឹ សន្ថតំ ភន្តេ សន្ថាគារំ អាសនានិ បញ្ញត្តានិ ឧទកមណិកោ បតិដ្ឋាបិតោ តេលប្បទីបោ អារោបិតោ យស្សទានិ ភន្តេ ភគវា កាលំ មញ្ញតីតិ ។

១ ឱ. ម. នវន្តិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. សន្ថរិត្វា ។

ពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ នឹងប្រើប្រាស់ជាខាងក្រោយ ការប្រើប្រាស់នោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ និងសេចក្ដីសុខ យូរអង្វែង ដល់ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយការស្ងៀម ។ ចំណែកខាងពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណរួចហើយ នាំគ្នាចូលទៅកាន់សន្ថាគារសាលាថ្មី លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននាំគ្នាតាក់តែងសន្ថាគារសាលា ឲ្យមានកម្រាលគ្រប់អន្លើ ហើយក្រាលអាសនៈទាំងឡាយ រួចតម្កល់ក្អមទឹកទុក អុជប្រទីបប្រេងរួចហើយ នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូល ព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ បានតាក់តែងនូវសន្ថាគារសាលា ឲ្យមានកម្រាលគ្រប់អន្លើ បានក្រាលអាសនៈទាំងឡាយ បានតម្កល់ក្អមទឹកទុក និងអុជប្រទីបប្រេងទុករួចស្រេចហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្គាល់នូវកាលនៃគួរដំណើរ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។

(២៨) អថខោ ភគវា និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន យេន សន្ថាគារំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បាទេ បក្ខាលេត្វា សន្ថាគារំ បវិសិត្វា មជ្ឈិមំ ថម្ភំ និស្សាយ បុរត្ថាភិមុខោ និសីទិ ។ ភិក្ខុសង្ឃោបិ ខោ បាទេ បក្ខាលេត្វា សន្ថាគារំ បវិសិត្វា បច្ឆិមំ ភិត្តឹ និស្សាយ បុរត្ថាភិមុខោ និសីទិ ភគវន្តំយេវ បុរក្ខត្វា ។ កាបិលវត្ថវាបិ ខោ សក្យា បាទេ បក្ខាលេត្វា សន្ថាគារំ បវិសិត្វា បុរត្ថិមំ ភិត្តឹ និស្សាយ បច្ឆិមាភិមុខា(១) និសីទឹសុ ភគវន្តំយេវ បុរក្ខត្វា ។ អថខោ ភគវា កាបិលវត្ថវេ សក្យេ ពហុទេវ រត្តឹ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ បដិភាតុ តំ អានន្ទ កាបិលវត្ថវានំ សក្យានំ សេខោ បាដិបទោ បិដ្ឋិ មេ អាគិលាយតិ តមហំ អាយមិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

១ ម. បច្ឆាមុខា ។

(៦៨) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ទ្រង់និមន្តចូលទៅកាន់សន្ថាគារសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់ឲ្យលាងព្រះបាទារួចហើយ យាងចូលទៅកាន់សន្ថាគារសាលា គង់ផ្អែកនឹងសសរកណ្ដាល បែរព្រះភក្ត្រទៅទិសខាងកើត ។ ឯភិក្ខុសង្ឃក៏ឲ្យលាងជើងរួចហើយ ចូលទៅកាន់សន្ថាគារសាលា អង្គុយផ្អែកនឹងជញ្ជាំងខាងលិច បែរមុខទៅទិសខាងកើត មានព្រះមានព្រះភាគគង់នៅខាងមុខ ។ ឯពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ក៏លាងជើងរួចហើយ ចូលទៅកាន់សន្ថាគារសាលា អង្គុយផ្អែកនឹងជញ្ជាំងខាងកើត បែរមុខទៅទិសខាងលិច មានព្រះមានព្រះភាគគង់នៅខាងមុខ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ពន្យល់ណែនាំពួកសក្យៈ អ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ឲ្យយល់ប្រយោជន៍ (ក្នុងបច្ចុប្បន្ននិងបរលោក) ឲ្យជឿជាក់(ក្នុងកុសលធម៌) ឲ្យខ្មីឃ្មាតសង្វាត ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ច្រើនរាត្រី (ពេញមួយយប់) ហើយត្រាស់ទៅនឹងព្រះអានន្ទមានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ ចូរអ្នកសំដែងនូវសេក្ខប្បដិបទា ដល់ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុចុះ ព្រោះតថាគតរោយខ្នងណាស់ តថាគត នឹងសម្រាកខ្នងបន្តិច ។ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

អថខោ ភគវា ចតុគ្គុណំ សង្ឃាដឹ បញ្ញាបេត្វា ទក្ខិណេន បស្សេន សីហសេយ្យំ កប្បេសិ បាទេ បាទំ អច្ចាធាយ សតោ សម្បជានោ ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិករិត្វា ។

(២៦) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ មហានាមំ សក្កំ អាមន្តេសិ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ហោតិ ភោជនេ មត្តញ្ញូ ហោតិ ជាគរិយមនុយុត្តោ ហោតិ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។

(២៧) កថញ្ច មហានាម អរិយសាវកោ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ សីលវា ហោតិ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ឯវំ ខោ មហានាម អរិយសាវកោ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ។

លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ក្រាលសង្ឃាដីឲ្យជា ៤ ជាន់ ហើយសម្រេចនូវសីហសេយ្យាផ្ទៀងខាងស្តាំ តង់ព្រះបាទដោយព្រះបាទ មានសតិសម្បជញ្ញៈ កំណត់ទុកក្នុងចិត្តនូវឧដ្ឋានសញ្ញា គឺសេចក្តីសម្គាល់នូវការក្រោកឡើងវិញ ។

(២៦) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទមានអាយុ សំដែងចំពោះមហានាមសក្យៈថា បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល ជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ជាអ្នកស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន ជាអ្នកប្រកបនូវការភ្ញាក់រឭក ជាអ្នកប្រកបដោយសប្បុរិសធម៌ទាំង ៧ ប្រការ ជាអ្នកបានដូចប្រាថ្នានូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នកបានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ ។

(២៧) បពិត្រមហានាម ចុះអរិយសាវ័ក ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល តើដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមល្អក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈ និងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោស សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក ដែលជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីលយ៉ាងនេះឯង ។

(៦៨) កថញ្ច មហារាជ អរិយសាវកោ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ហោតិ ។ ឥធ មហារាជ អរិយសាវកោ ចក្ខុនា រូបំ ទិស្វា ន និមិត្តគ្គាហី ហោតិ នានុព្យញ្ជនគ្គាហី យត្វាធិករណមេនំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អសំវុតំ វិហរន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា បាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យុំ តស្ស សំវរាយ បដិបជ្ជតិ រក្ខតិ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ចក្ខុន្ទ្រិយេ សំវរំ អាបជ្ជតិ សោតេន សទ្ទំ សុត្វា ។ បេ ។ ឃានេន គន្ធំ ឃាយិត្វា... ជិវ្ហាយ រសំ សាយិត្វា... កាយេន ផោដ្ឋព្វំ ផុសិត្វា... មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ ន និមិត្តគ្គាហី ហោតិ នានុព្យញ្ជនគ្គាហី យត្វាធិករណមេនំ មនិន្ទ្រិយំ អសំវុតំ វិហរន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា បាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យុំ តស្ស សំវរាយ បដិបជ្ជតិ រក្ខតិ មនិន្ទ្រិយំ មនិន្ទ្រិយេ សំវរំ អាបជ្ជតិ ឯវំ ខោ មហារាជ អរិយសាវកោ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ហោតិ ។

(៦៨) បពិត្រមហារាជ ចុះអរិយសាវ័ក ជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រមហារាជ អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ ឃើញរូបារម្មណ៍ដោយចក្ខុ មិនប្រកាន់និមិត្ត មិនប្រកាន់អនុព្យញ្ជនៈ អភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ជាអកុសលធម៌ដ៏លាមក គប្បីជាប់តាមបុគ្គល ដែលមិនសង្រួម នូវចក្ខុន្ទ្រិយ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយណា លោកប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួម នូវចក្ខុន្ទ្រិយនោះ រក្សាចក្ខុន្ទ្រិយ ដល់នូវសេចក្តីសង្រួម ក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ ឮសំឡេងដោយត្រចៀក ។ បេ ។ ធុំក្លិនដោយច្រមុះ... ទទួលរសដោយអណ្តាត... ពាល់ត្រូវនូវផោដ្ឋព្វៈ ដោយកាយ... ដឹងធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្ត ហើយជាអ្នកមិនប្រកាន់និមិត្ត មិនប្រកាន់អនុព្យញ្ជនៈ អភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ជាអកុសលធម៌ដ៏លាមក គប្បីជាប់តាមបុគ្គល ដែលមិនសង្រួម នូវមនិន្ទ្រិយ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមមនិន្ទ្រិយណា លោកប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមនូវមនិន្ទ្រិយនោះ រក្សាមនិន្ទ្រិយ ដល់នូវសេចក្តីសង្រួម ក្នុងមនិន្ទ្រិយ បពិត្រមហារាជ អរិយសាវ័ក ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។

(២៩) កថញ្ច មហានាម អរិយសាវកោ ភោជនេ មត្តញ្ញូ ហោតិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ បដិសង្ខា យោនិសោ អាហារំ អាហារេតិ នេវ ទវាយ ន មទាយ ន មណ្ឌនាយ ន វិភូសនាយ យាវទេវ ឥមស្ស កាយស្ស ឋិតិយា យាបនាយ វិហឹសូបរតិយា ព្រហ្មចរិយានុគ្គហាយ ឥតិ បុរាណញ្ច វេទនំ បដិហង្ខាមិ នវញ្ច វេទនំ ន ឧប្បាទេស្សាមិ យាត្រា ច មេ ភវិស្សតិ អនវជ្ជតា ច ផាសុវិហារោ ចាតិ ឯវំ ខោ មហានាម អរិយសាវកោ ភោជនេ មត្តញ្ញូ ហោតិ ។

(២៩) បពិត្រមហានាម ចុះអរិយសាវក ជាអ្នកស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន តើដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដោយឧបាយ ទើបបរិភោគអាហារដោយគិតថា អាត្មាអញបរិភោគអាហារ ដើម្បីលេងដូចក្មេងអ្នកស្រុកក៏ទេ ដើម្បីស្រវឹងក៏ទេ ដើម្បីប្រដាប់តាក់តែងកាយ ក៏ទេ ដើម្បីធ្វើឲ្យផូរផង់ពណ៌សម្បុរ ក៏ទេ (បរិភោគ) ដើម្បីនឹងឲ្យតាំងនៅនៃកាយនេះ ដើម្បីញ៉ាំងជីវិតិន្ទ្រិយឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឹងបំបាត់បង់សេចក្តីលំបាក ដើម្បីនឹងអនុគ្រោះដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ អាត្មាអញនឹងកម្ចាត់បង់វេទនាចាស់ គឺ សេចក្តីឃ្លានដែលមានហើយផង នឹងមិនញ៉ាំងវេទនាថ្មី គឺ ឆ្អែតហួសប្រមាណ មិនឲ្យកើតឡើងបានផង កិរិយាប្រព្រឹត្តទៅនៃឥរិយាបថទាំង ៤ ក្តី សេចក្តីមិនមានទោសមានមិនប្រកួសចិត្តជាដើមក្តី កិរិយានៅសប្បាយក្នុងឥរិយាបថទាំង ៤ ក្តី នឹងមានដល់អាត្មាអញ ដោយបានបរិភោគអាហារនេះ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ ដែលជាអ្នកស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន យ៉ាងនេះឯង ។

(៣០) កថញ្ច មហានាម អរិយសាវកោ ជាគរិយមនុយុត្តោ ហោតិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ ទិវសំ ចង្កមេន និសជ្ជាយ អាវរណីយេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បរិសោធេតិ រត្តិយា បឋមំ យាមំ ចង្កមេន និសជ្ជាយ អាវរណីយេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បរិសោធេតិ រត្តិយា មជ្ឈិមំ យាមំ ទក្ខិណេន បស្សេន សីហសេយ្យំ កប្បេតិ បាទេ បាទំ អច្ចាធាយ សតោ សម្បជានោ ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិករិត្វា រត្តិយា បច្ឆិមំ យាមំ បច្ចុដ្ឋាយ ចង្កមេន និសជ្ជាយ អាវរណីយេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បរិសោធេតិ ឯវំ ខោ មហានាម អរិយសាវកោ ជាគរិយមនុយុត្តោ ហោតិ ។

(៣១) កថញ្ច មហានាម អរិយសាវកោ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ សទ្ធោ ហោតិ សទ្ទហតិ តថាគតស្ស ពោធឹ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ

(៣០) បពិត្រមហានាម ចុះអរិយសាវ័ក ជាអ្នកប្រកបនូវសេចក្តីភ្ញាក់រឭក តើដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ បើក្នុងវេលាថ្ងៃ (លោក) រមែងជម្រះចិត្តចាកនីវរណធម៌ទាំងឡាយ ដោយការចង្ក្រមនិងអង្គុយ បើវេលាក្រោយបឋមយាម (លោក) រមែងជម្រះចិត្តចាកនីវរណធម៌ទាំងឡាយ ដោយការចង្ក្រមនិងអង្គុយ លុះដល់វេលាក្រោយមជ្ឈិមយាម លោក រមែងសម្រេចសីហសេយ្យាផ្ទៀងខាងស្តាំ យកជើងត្រួតលើជើង មានស្មារតីនិងសម្បជញ្ញៈ ធ្វើមនសិការៈនូវឧដ្ឋានសញ្ញា លុះដល់វេលាក្រោយបច្ឆិមយាម (លោក) រមែងក្រោកឡើងហើយជម្រះចិត្ត ចាកនីវរណធម៌ទាំងឡាយ ដោយការចង្ក្រមនិងអង្គុយ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័ក ដែលជាអ្នកប្រកបនូវការភ្ញាក់រឭក យ៉ាងនេះឯង ។

(៣១) បពិត្រមហានាម ចុះអរិយសាវ័ក ជាអ្នកប្រកបដោយសទ្ធម្មទាំង ៧ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា រមែងជឿចំពោះពោធិញ្ញាណរបស់ព្រះតថាគត ថា ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់ នូវលោក

អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ហិរិមា ហោតិ ហិរិយតិ កាយទុច្ចរិតេន វចីទុច្ចរិតេន មនោទុច្ចរិតេន ហិរិយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឱត្តប្បី ហោតិ ឱត្តប្បតិ កាយទុច្ចរិតេន វចីទុច្ចរិតេន មនោទុច្ចរិតេន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថា សព្យញ្ជនា កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា អារទ្ធវីរិយោ ហោតិ[1] អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ សតិមា ហោតិ

១ ម. ឧ. វិហរតិ ។

ព្រះអង្គប្រសើរបំផុត ដោយសីលាទិគុណ ព្រះអង្គជាសារថីទូន្មានបុរស ព្រះអង្គជាសាស្តា របស់ពួកទេវតានិងមនុស្ស ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងសច្ចធម៌ ព្រះអង្គបំបាក់បង់នូវត្រេកត ដូច្នេះ ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្មាស រមែងអៀនខ្មាសចំពោះកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត និងមនោទុច្ចរិត រមែងអៀនខ្មាសចំពោះការជួបប្រសព្វ អកុសលធម៌ដ៏លាមក ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីតក់ស្លុត រមែងតក់ស្លុតចំពោះកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត និងមនោទុច្ចរិត រមែងតក់ស្លុត ចំពោះការជួបប្រសព្វ អកុសលធម៌ដ៏លាមក ១ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវចំណេះ សន្សំទុកនូវចំណេះ ធម៌ទាំងឡាយណាមានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកបដោយអត្ថនិងព្យញ្ជនៈ រមែងប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ លោកបានស្តាប់មកច្រើន បានទ្រទ្រង់ទុក បានចាំស្ទាត់រត់មាត់ បានចូលចិត្តច្បាស់លាស់ បានយល់ច្បាស់ដោយទិដ្ឋិគឺបញ្ញា ១ ជាអ្នកផ្តួចផ្តើមសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីលះអកុសលធម៌ ដើម្បីបំពេញនូវកុសលធម៌ ជាអ្នកមានកម្លាំងព្យាយាម ខ្មីឃ្មាតមុតមាំ មិនដាក់ធុរៈចោល ចំពោះកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកមានសតិ

បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ[១] អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មា ទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ឯវំ ខោ មហានាម អរិយសាវកោ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។

(៣៦) កតមញ្ច មហានាម អរិយសាវកោ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ ឥធ មហានាម អរិយសាវកោ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិ-ចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច

១ ម. សមន្នាគតោ ហោតិ ។

ប្រកបព្រមដោយសតិ និងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករឭករលឹក ចាំបាននូវអំពើ ដែលខ្លួនធ្វើយូរហើយ និងសម្តីដែលខ្លួននិយាយយូរហើយ ១ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា រមែងប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងដឹងច្បាស់ នូវការកើតឡើង និងសូន្យទៅ (នៃខន្ធ៥) និងបញ្ញាសម្រាប់ទំលាយបង់នូវគំនរ លោភៈ ទោសៈ មោហៈ ដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងដឹង នូវការអស់ទៅ នៃកងទុក្ខដោយប្រពៃ ១ បពិត្រមហានាម អរិយសាវក ដែលជាអ្នកប្រកបដោយសប្បុរិសធម៌ទាំង ៧ ប្រការ យ៉ាងនេះឯង ។

(៣៦) បពិត្រមហានាម ចុះអរិយសាវក ជាអ្នកបានដូចប្រាថ្នា នូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាហេតុនៃការនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នកបានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ដែលប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈ ដែលកើតអំពីវិវេក ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ក៏ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាទីផូរផង់ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសន្តាន មានភាវៈនៃចិត្តដ៏ប្រសើរ គ្មានវិតក្កៈ និងវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខៈ ដែលកើតអំពីសមាធិ ព្រោះលះបង់បីតិចេញ ជាបុគ្គលព្រងើយផង មានសតិ

សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឯវំ ខោ មហានាម អរិយសាវកោ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។

(៣៣) យតោ ខោ មហានាម អរិយសាវកោ ឯវំ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ឯវំ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ហោតិ ឯវំ ភោជនេ មត្តញ្ញូ ហោតិ ឯវំ ជាគរិយមនុយុត្តោ ហោតិ ឯវំ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ឯវំ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយសាវកោ

ទាំងសម្បជញ្ញៈផង ទទួលសេចក្តីសុខដោយនាមកាយផង ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ដែលព្រះអរិយៈទាំងឡាយសរសើរថា បុគ្គលដែលបានតតិយជ្ឈានហើយតែងមានចិត្តព្រងើយ ជាអ្នកមានស្មារតី មានប្រក្រតីនៅជាសុខ ព្រោះលះបង់ នូវសេចក្តីសុខផង លះបង់សេចក្តីទុក្ខផង ព្រោះរលត់សោមនស្សនិងទោមនស្សអំពីមុនផង លោកក៏បានចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ឥតទុក្ខឥតសុខ មានសតិ ដែលកើតអំពីឧបេក្ខាដ៏បរិសុទ្ធ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកជាអ្នកបានដូចប្រាថ្នានូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាហេតុនៃការនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នកបានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ យ៉ាងនេះឯង ។

(៣៣) បពិត្រមហានាម កាលណាអរិយសាវកជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីលយ៉ាងនេះ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ជាអ្នកស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន យ៉ាងនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយការភ្ញាក់រឭកយ៉ាងនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសប្បុរិសធម៌ទាំង ៧ ប្រការយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបានដូចប្រាថ្នា នូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាហេតុនៃការនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នកបានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយយ៉ាងនេះ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកនេះ ព្រះបរមគ្រូ

សេក្ខោ បាដិបទោ អបុច្ចណ្ឌតាយ សមាបន្នោ ភព្វោ អភិនិព្ភិទាយ ភព្វោ សម្ពោធាយ ភព្វោ អនុត្តរស្ស យោគក្ខេមស្ស អធិគមាយ ។ សេយ្យថាបិ មហា-នាម កុក្កុដិយា អណ្ឌានិ អដ្ឋ វា ទស វា ទ្វាទស វា តានស្សុ កុក្កុដិយា សម្មា អធិសយិតានិ សម្មា បរិសេទិតានិ សម្មា បរិភាវិតានិ កិញ្ចាបិ តស្សា កុក្កុដិយា ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វតិមេ[១] កុក្កុដបោតកា បាទនខសិខាយ វា មុខតុណ្ឌកេន វា អណ្ឌកោសំ បទាលេត្វា សោត្ថិនា អភិនិព្ភិជ្ជេយ្យុន្តិ[២] ឯវមេវ ខោ មហានាម យតោ អរិយសាវកោ ឯវំ សី-លសម្បន្នោ ហោតិ ឯវំ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ហោតិ ឯវំ ភោជនេ មត្តញ្ញូ ហោតិ ឯវំ ជាគរិយមនុយុត្តោ ហោតិ ឯវំ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ

១ ម. វតិមេ ។ ២ ម. ឧ. អថ ខោ ភព្វាវ តេ កុក្កុដបោតកា បាទនខ-សិខាយ វា មុខតុណ្ឌកេន វា អណ្ឌកោសំ បទាលេត្វា សោត្ថិនា អភិនិព្ភិជ្ជិតុន្តិ ទិស្សតិ ។

សម្តែងថា អ្នកមានសេចក្តីប្រតិបត្តិជាសេក្ខៈ ប្រកបដោយសេចក្តីប្រតិបត្តិ ដូចជាពងមាន់មិនស្អុយ ជាបុគ្គលគួរដើម្បីបែកធ្លាយនូវញាណ គួរត្រាស់ដឹង គួរបាននូវព្រះនិព្វាន ជាទីក្សេមចាកយោគៈ ដ៏ប្រសើរ ។ បពិត្រមហានាម ប្រៀបដូចពងនៃមាន់ ៨ ក្តី ១០ ក្តី ១២ ក្តី ពងមាន់ទាំងនោះ មេមាន់បានក្រាបល្អហើយ ធ្វើឲ្យកក់ក្តៅ ដោយប្រពៃហើយ អប់កម្តៅដោយល្អហើយ ចំណែកខាងមេមាន់នោះ មិនមានបំណងយ៉ាងនេះថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ កូនមាន់ទាំងនេះ គប្បីទម្លាយសំបកពង ដោយចុងក្រចក ឬដោយចុងចំពុះ ហើយញាស់ចេញមកដោយសួស្តីផងចុះទេ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ បពិត្រមហានាម កាលណាបើអរិយសាវ័ក ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីលយ៉ាងនេះ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ជាអ្នកស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន យ៉ាងនេះ ជាអ្នកប្រកបការភ្ញាក់រលឹក យ៉ាងនេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសប្បុរិសធម៌ទាំង ៧ ប្រការ យ៉ាងនេះ

ឯវំ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយសាវកោ សេក្ខោ បាដិបទោ អបុច្ចណ្ឌតាយ សមាបន្នោ ភព្វោ អភិនិព្ភិទាយ ភព្វោ សម្ពោធាយ ភព្វោ អនុត្តរស្ស យោគក្ខេមស្ស អធិគមាយ ។ សោ ខោ សោ មហានាម អរិយសាវកោ ឥមំយេវ អនុត្តរំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ អាគម្ម អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ អយមស្ស បឋមាភិនិព្ភិទា ហោតិ កុក្កុដច្ឆាបកស្សេវ អណ្ឌកោសម្ហា ។ សោ ខោ សោ មហានាម អរិយសាវកោ ឥមំយេវ អនុត្តរំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ អាគម្ម ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន

ជាអ្នកបានដូចសេចក្តីប្រាថ្នានូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ជាអ្នកបានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយយ៉ាងនេះ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកនេះ ព្រះបរមសាស្តាហៅសម្តែងថា អ្នកមានសេចក្តីប្រតិបត្តិជាសេក្ខៈ ប្រកបដោយសេចក្តីប្រតិបត្តិដូចជាពងមាន់មិនស្អុយ ជាបុគ្គលគួរដើម្បីបែកធ្លាយនូវញាណ គួរត្រាស់ដឹង គួរបាននូវព្រះនិព្វានជាផែនក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ គឺមានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកនោះឯង អាស្រ័យសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខាដ៏ប្រសើរនេះឯង ទើបរលឹកបាននូវជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅក្នុងកាលមុន បានច្រើនជាតិ គឺរលឹកបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកបាននូវជាតិដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅអំពីមុនបានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស យ៉ាងនេះឯង នេះឈ្មោះថាការបែកធ្លាយនៃប្រាជ្ញាទី ១ គឺបុព្វេនិវាសញាណរបស់អរិយសាវកនោះ ដូចពងមាន់ដែលញាស់ចេញចាកសំបកពង ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកនេះឯង អាស្រ័យសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខាដ៏ប្រសើរនេះឯង ទើបលោកមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ

អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ អយមស្ស ទុតិយាភិនិព្ភិទា ហោតិ កុក្កុដច្ឆាបកស្សេវ អណ្ឌកោសម្ហា ។ ស ខោ សោ មហានាម អរិយសាវកោ ឥមំយេវ អនុត្តរំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ អាគម្ម អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយមស្ស តតិយាភិនិព្ភិទា ហោតិ កុក្កុដច្ឆាបកស្សេវ អណ្ឌកោសម្ហា ។

(៣៦) យម្បិ[១] មហានាម អរិយសាវកោ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ ចរណស្មឹ យម្បិ[២] មហានាម អរិយសាវកោ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ហោតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ ចរណស្មឹ យម្បិ[៣] មហានាម អរិយសាវកោ ភោជនេ មត្តញ្ញូ ហោតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ ចរណស្មឹ យម្បិ[៤] មហានាម អរិយសាវកោ ជាគរិយមនុយុត្តោ ហោតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ

១-២ ៣-៤- ម. យម្បិ ខោ ។

កន្លងបង់នូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម នេះឈ្មោះថា ការបែកធ្លាយនៃប្រាជ្ញាទី ២ គឺ ទិព្វចក្ខុញាណ របស់អរិយសាវកនោះ ដូចកូនមាន់ដែលញាស់ចេញចាក ស្បែកពង ។ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកនោះឯង អាស្រ័យសតិ ដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខាដ៏ប្រសើរ នេះឯង ទើបធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវធម៌ទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ សម្រេចសម្រាន្តនៅ ដោយឥរិយាបថ នេះឈ្មោះថា ការបែកធ្លាយនៃប្រាជ្ញាទី ៣ គឺអាសវក្ខយញ្ញាណ របស់អរិយសាវកនោះ ដូចកូនមាន់ដែលញាស់ចេញចាក ស្បែកពង ។

(៣៦) បពិត្រមហានាម គ្រន់អរិយសាវក លោកបានបរិបូណ៌ ដោយសីល នេះឯងជាចរណៈ របស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រន់អរិយសាវក បានគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយនេះឯង ជាចរណៈ របស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រន់អរិយសាវក ស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន នេះឯងជាចរណៈ របស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រន់អរិយសាវក ប្រកបការភ្ញាក់រលឹកនេះឯង ជា

ចរណស្មឹំ យម្បិ(១) មហានាម អរិយសាវកោ សត្តហិ សទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ ចរណស្មឹំ យម្បិ(២) មហានាម អរិយសាវកោ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ឥទម្បិស្ស ហោតិ ចរណស្មឹំ យញ្ច ខោ មហានាម អរិយសាវកោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ វិជ្ជាយ យម្បិ មហានាម អរិយសាវកោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ វិជ្ជាយ

១-២ ម. យញ្ច ខោ ។

ចរណៈរបស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រង់អរិយសាវកបានប្រកប ដោយសប្បុរិសធម៌ទាំង ៧ ប្រការ នេះឯងជាចរណៈរបស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រង់អរិយសាវកបានដល់សេចក្តីចុំនចំន នូវឈានទាំង ៤ ប្រការ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាហេតុនៃការនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នេះឯងជាចរណៈ របស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រង់អរិយសាវក បានរលឹកឃើញជាតិ ដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅអំពីមុន បានច្រើនជាតិ គឺរលឹកបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកជាតិ ដែលខ្លួនធ្លាប់អាស្រ័យនៅក្នុងកាលអំពីមុន បានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេសយ៉ាងនេះ នេះឯងជាវិជ្ជារបស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម គ្រង់អរិយសាវកមានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ លោកដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម នេះឯងជាវិជ្ជារបស់អរិយសាវកនោះ

យម្បិ មហានាម អរិយសាវកោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទម្បិស្ស ហោតិ វិជ្ជាយ អយំ វុច្ចតិ មហានាម អរិយសាវកោ វិជ្ជាសម្បន្នោ ឥតិបិ ចរណសម្បន្នោ ឥតិបិ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ ឥតិបិ ។ ព្រហ្មុនាបេសា[១] មហានាម សនង្កុមារេន គាថា ភាសិតា

ខត្តិយោ សេដ្ឋោ ជនេតស្មឹ
យេ គោត្តប្បដិសារិនោ
វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ
សោ សេដ្ឋោ ទេវមានុសេតិ ។

(៣៨) សា ខោ បនេសា មហានាម ព្រហ្មុនា សនង្កុមារេន គាថា សុគីតា ន ទុគ្គីតា សុភាសិតា ន[២] ទុព្ភាសិតា អត្ថសញ្ហិតា នោ អនត្ថសញ្ហិតា អនុមតា ភគវតា ។ អថខោ ភគវា ឧដ្ឋហិត្វា

១ ម. ព្រហ្មុនាបេសោ ។ ២ ម. នោ ។

បពិត្រមហានាម ត្រង់អរិយសាវកធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវធម៌ទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តដោយឥរិយាបថ នេះឯងជាវិជ្ជារបស់អរិយសាវកនោះ បពិត្រមហានាម អរិយសាវកនេះ ព្រះបរមគ្រូទ្រង់សំដែងថា ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជាដូច្នេះក៏បាន បរិបូណ៌ដោយចរណៈដូច្នេះក៏បាន បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈដូច្នេះក៏បាន ។ បពិត្រមហានាម ទាំងព្រហ្មឈ្មោះសនង្កុមារ ក៏បានពោលគាថានេះថា

ក្សត្រប្រសើរបំផុត ក្នុងពួកជនដែលប្រកាន់គោត្រ អ្នកណា
បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ អ្នកនោះឈ្មោះថាប្រសើរបំផុត
ក្នុងពួកទេវតានិងមនុស្ស ។

(៣៨) បពិត្រមហានាម គាថានេះឯង ព្រហ្មឈ្មោះសនង្កុមារ ច្រៀងពីរោះហើយ មិនមែនច្រៀងមិនពីរោះទេ ពោលពីរោះហើយ មិនមែនពោលមិនពីរោះទេ ជាគាថាប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេ ទាំងព្រះមានព្រះភាគ ក៏ទ្រង់យល់ព្រមហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ក្រោកឡើង

អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ សាធុ សាធុ អានន្ទ សាធុ ខោ ត្វំ អានន្ទ កាបិលវត្ថវានំ សក្យានំ សេក្ខប្បដិបទំ(១) អភាសីតិ ។ ឥទមវោច អាយស្មា អានន្ទោ សមនុញ្ញោ សត្ថា អហោសិ អត្តមនា កាបិលវត្ថវា សក្យា អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ ។

សេក្ខប្បដិបទាសុត្តំ តតិយំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. សេក្ខំ បាដិបទំ ។

ៈហើយត្រាស់នឹងព្រះអានន្ទមានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ ពីរោះណាស់ៗ ម្នាលអានន្ទ អ្នកសម្តែងនូវសេក្ខប្បដិបទា ដល់ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ពេញជាពីរោះ ។ លុះព្រះអានន្ទមានអាយុ បានសម្តែងសេចក្តីនេះចប់ហើយ ព្រះបរមគ្រូ ក៏មានហឫទ័យត្រេកអរ ពួកសក្យៈអ្នកក្រុងកបិលវត្ថុ ក៏មានចិត្តរីករាយ ត្រេកអរហើយ ចំពោះភាសិត នៃព្រះអានន្ទមានអាយុ ។

ចប់ សេក្ខប្បដិបទាសូត្រ ទី ៣ ។

ចតុត្ថំ ពោតលិយសុត្តំ

[៣៦] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា អង្គុត្តរាបេសុ វិហរតិ អាបណំ នាម អង្គុត្តរាបានំ និគមោ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ អាបណំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អាបណេ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេន អញ្ញតរោ វនសណ្ឌោ តេនុបសង្កមិ ទិវាវិហារាយ តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា[១] អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ ទិវាវិហារំ[២] និសីទិ ។ ពោតលិយោបិ ខោ គហបតិ សម្បន្ននិវាសនបាវុរណោ[៣] ឆត្តុបាហនាហិ ជង្ឃាវិហារំ អនុចង្កមមានោ អនុវិចរមានោ យេន សោ វនសណ្ឌោ តេនុបសង្កមិ តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។

១ ម. ឧ អជ្ឈោគាហិត្វា ។ ២ ម. ទិវាវិហារត្ថំ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ម. សម្បន្នវិភូស-បារុណោ ។ ម. សម្បន្ននិវាសនបារុតោ ។

ពោតលិយសូត្រ ទី ៤

(៣៦) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអាបណនិគម របស់ពួកអង្គុត្តរាបជន ក្នុងអង្គុត្តរាបជនបទ(១) ។ ក្នុងកាលនោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរ ហើយទ្រង់ចូលទៅកាន់អាបណនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាតក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ ។ លុះទ្រង់ត្រាច់ទៅដើម្បីបិណ្ឌបាត ក្នុងអាបណនិគម ហើយត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាបច្ឆាភត្ត ហើយទ្រង់យាងសំដៅទៅកាន់ដងព្រៃមួយ លុះយាងទៅដល់ហើយ ក៏ទ្រង់ចូលទៅកាន់ដងព្រៃនោះ ដើម្បីសម្រាកព្រះអង្គក្នុងវេលាថ្ងៃ ទ្រង់គង់សម្រាកព្រះអង្គក្នុងវេលាថ្ងៃ ក្រោមម្លប់ឈើមួយ ។ ពោតលិយគហបតី ស្លៀកដណ្តប់សំពត់សមគួរ ប្រដាប់ឆត្រនិងស្បែកជើង ដើរត្រាច់ទៅរឿយ ៗ ដើម្បីសម្រួលស្មង ហើយដើរសំដៅទៅដងព្រៃនោះ លុះដើរទៅដល់ហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ដងព្រៃនោះ ហើយចូលទៅរកព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏ឋិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។

១ អង្គុត្តរាបៈ ជា អង្គុត្តរាបជនបទនោះ គឺអង្គជនបទនោះឯង តែបានជាហៅថា អង្គុត្តរាបៈ ព្រោះជនបទនោះ នៅជិតទឹកទន្លេមហី ដែលហូរទៅខាងជើង ។

(៣៧) ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ ឃោសលិយំ គហបតី ភគវា ឯតទវោច សំវិជ្ជន្តិ[១] ខោ គហបតិ អាសនានិ សចេ អាកង្ខសិ និសីទាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ឃោសលិយោ គហបតិ គហបតិភេទេន មំ សមណោ គោតមោ សមុទាចរតីតិ កុបិតោ អនត្តមនោ តុណ្ហី អហោសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា ឃោសលិយំ គហបតី ឯតទវោច សំវិជ្ជន្តិ[២] ខោ គហបតិ អាសនានិ សចេ អាកង្ខសិ និសីទាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ឃោសលិយោ គហបតិ គហបតិភេទេន មំ សមណោ គោតមោ សមុទាចរតីតិ កុបិតោ អនត្តមនោ តុណ្ហី អហោសិ ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា ឃោសលិយំ គហបតី ឯតទវោច សំវិជ្ជន្តិ ខោ គហបតិ អាសនានិ សចេ អាកង្ខសិ និសីទាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ឃោសលិយោ គហបតិ គហបតិភេទេន មំ សមណោ គោតមោ សមុទាចរតីតិ កុបិតោ អនត្តមនោ ភគវន្តំ ឯតទវោច តយិទំ ភោ គោតម នច្ឆន្នំ តយិទំ នប្បតិរូបំ យំ មំ ត្វំ គហបតិភេទេន សមុទាចរសីតិ ។

១-២ ឱ. សំវិជ្ជន្តេ ។

(៣៧) លុះឃោសលិយគហបតីឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អាសនៈមានគ្រប់គ្រាន់ បើអ្នកត្រូវការ ចូរអង្គុយចុះ ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាយ៉ាងនេះហើយ ឃោសលិយគហបតី ក៏នៅស្ងៀមដោយទឹងអន់ចិត្តថា ព្រះសមណៈគោតមហៅអាត្មាអញ ដោយពាក្យថា គហ-បតី ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងឃោសលិយគហបតី ជាគម្រប់ពីរដងទៀតដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អាសនៈមានគ្រប់គ្រាន់ បើអ្នកត្រូវការ ចូរអង្គុយចុះ ។ ឃោសលិយគហបតី ក៏នៅស្ងៀមជាគម្រប់ពីរដង ដោយទឹងអន់ចិត្តថា ព្រះសមណៈគោតមហៅអាត្មាអញ ដោយពាក្យថា គហ-បតី ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងឃោសលិយគហបតី ជាគម្រប់បីដងទៀតដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី អាសនៈមានគ្រប់គ្រាន់ បើអ្នកត្រូវការ ចូរអង្គុយចុះ ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាយ៉ាងនេះហើយ ឃោសលិយគហបតី ក៏ទឹងអន់ចិត្តថា ព្រះសមណៈគោតមហៅអាត្មាអញដោយពាក្យថា គហបតី ហើយក៏ពោលពាក្យដូច្នេះនឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គហៅខ្ញុំដោយពាក្យថាគហ-បតី ណា ពាក្យនុ៎ះ មិនសមគួរឡើយ ពាក្យនុ៎ះ មិនសុភាពឡើយ ។

តេ ហិ(១) តេ គហបតិ អាការា តេ លិង្គា តេ និមិត្តា យថា តំ គហបតិស្សាតិ ។ តថា ហិ បន មេ ភោ គោតម សព្វេ កម្មន្តា បដិក្ខិត្តា សព្វេ វោហារា សមុច្ឆិន្នាតិ ។ យថាកថំ បន តេ គហបតិ សព្វេ កម្មន្តា បដិក្ខិត្តា សព្វេ វោហារា សមុច្ឆិន្នាតិ ។ ឥធ មេ ភោ គោតម យំ អហោសិ ធនំ វា ធញ្ញំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ វា សព្វន្តំ បុត្តានំ ទាយជ្ជំ និយ្យាតំ តត្ថាហំ អនោវាទី អនុបវាទី ឃាសច្ឆាទនបរមោ វិហរាមិ ឯវញ្ច(២) មេ ភោ គោតម សព្វេ កម្មន្តា បដិក្ខិត្តា សព្វេ វោហារា សមុច្ឆិន្នាតិ ។ អញ្ញថា ខោ ត្វំ គហបតិ វោហារសមុច្ឆេទំ វទេសិ(៣) អញ្ញថា ច បន អរិយស្ស វិនយេ វោហារសមុច្ឆេទោ ហោតីតិ ។ យថាកថំ បន ភន្តេ អរិយស្ស វិនយេ វោហារសមុច្ឆេទោ ហោតិ

១ ម. តេន ហិ ។ ២ ម. ឯវំ ខោ ។ ឱ. ឯវំ ។ ៣ ម. វទសិ ។

ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលគហបតី អាការ ភេទ និងនិមិត្ត របស់អ្នកនៅប្រាកដជារបស់គហបតីនៅឡើយទេតើ ។ ពោតលិយគហបតីទូលថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ដូច្នោះមែនហើយ តែថា ការងារគ្រប់ចំពូក ខ្ញុំព្រះអង្គឈប់លែងធ្វើហើយ ជំនួញទាំងអស់ ខ្ញុំព្រះអង្គកាត់ចោលហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សួរថា ម្នាលគហបតី ការងារគ្រប់ចំពូកដែលអ្នកឈប់លែងធ្វើហើយ ជំនួញទាំងអស់ដែលអ្នកកាត់ចោលហើយ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន មតិកណា គឺទ្រព្យសម្បត្តិ ស្រូវ អង្ករ ឬប្រាក់មាស ដែលមានក្នុងលោកនេះ មតិកទាំងអស់នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គប្រគល់ឲ្យកូនអស់ហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គលែងទូន្មានជាស់អឿនលែងឃាត់ទាំងក្នុងការងារទាំងនោះហើយ នៅមានតែគ្រឿងស៊ីនិងគ្រឿងស្លៀកដណ្តប់ប៉ុណ្ណោះ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ការងារគ្រប់ចំពូកខ្ញុំព្រះអង្គឈប់លែងធ្វើហើយ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គកាត់ចោលហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលគហបតី អ្នកពោលផ្តាច់បង់ជំនួញដោយចំណែកផ្សេង ការផ្តាច់បង់ជំនួញក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ ដោយចំណែកផ្សេង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះការផ្តាច់បង់ជំនួញក្នុងវិន័យ

សាធុ មេ ភន្តេ ភគវា តថា ធម្មំ ទេសេតុ យថា អរិយស្ស វិនយេ វោហារសមុច្ឆេទោ ហោតីតិ ។ តេនហិ គហបតិ សុណាហិ(១) សាធុកំ មនសិការោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពោតលិយោ គហបតិ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

(៣៨) ភគវា ឯតទវោច អដ្ឋ ខោ ឥមេ គហបតិ ធម្មា អរិយស្ស វិនយេ វោហារសមុច្ឆេទាយ សំវត្តន្តិ កតមេ អដ្ឋ អបាណាតិបាតំ និស្សាយ បាណាតិបាតោ បហាតព្វោ ទិន្នាទានំ និស្សាយ អទិន្នាទានំ បហាតព្វំ សច្ចំ វាចំ និស្សាយ មុសាវាទោ បហាតព្វោ អបិសុណំ វាចំ និស្សាយ បិសុណា វាចា បហាតព្វា អគិទ្ធិលោភំ និស្សាយ គិទ្ធិលោភោ បហាតព្វោ អនិន្ទារោសំ និស្សាយ និន្ទារោសោ បហាតព្វោ

១ ម. សុណោហិ ។

របស់ព្រះអរិយៈ តើដូចម្តេច បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការផ្តាច់បង់ជំនួញ ក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ យ៉ាងណា សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងធម៌ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ យ៉ាងនោះឲ្យបាន ។ ម្នាលគហបតី បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ តថាគត នឹងសំដែង ។ ពោតលិយគហបតី ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

(៣៨) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី ធម៌ ៨ ប្រការនេះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីផ្តាច់បង់ជំនួញ ក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ ធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេច បុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យនូវការមិនសម្លាប់សត្វ ទើបលះបង់នូវការសម្លាប់សត្វចេញបាន ព្រោះអាស្រ័យនូវការកាន់យកតែទ្រព្យដែលគេឲ្យ ទើបលះបង់នូវការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនឲ្យចេញបាន ព្រោះអាស្រ័យនូវសច្ចវាចា ទើបលះបង់នូវមុសាវាទចេញបាន ព្រោះអាស្រ័យ នូវពាក្យមិនញុះញង់ ទើបលះបង់នូវពាក្យញុះញង់ចេញបាន ព្រោះអាស្រ័យ នូវសេចក្តីមិនលោភលន់ ទើបលះបង់នូវសេចក្តីលោភលន់ចេញបាន ព្រោះអាស្រ័យនូវសេចក្តីមិនតាន់តាញ់គឺមិននិន្ទា ទើបលះបង់ នូវសេចក្តីតាន់តាញ់គឺនិន្ទាចេញបាន

អក្កោធុបាយាសំ និស្សាយ កោធុបាយាសោ បហាតព្វោ អនតិមានំ និស្សាយ អតិមានោ បហាតព្វោ ឥមេ ខោ គហបតិ អដ្ឋ ធម្មា សង្ខិត្តេន វុត្តា វិត្ថារេន អវិភត្តា អរិយស្ស វិនយេ វោហារសមុច្ឆេទាយ សំវត្តន្តីតិ ។ យេមេ បន(១) ភន្តេ ភគវតា អដ្ឋ ធម្មា សង្ខិត្តេន វុត្តា វិត្ថារេន អវិភត្តា អរិយស្ស វិនយេ វោហារសមុច្ឆេទាយ សំវត្តន្តិ សាធុ មេ ភន្តេ ភគវា ឥមេ អដ្ឋ ធម្មេ វិត្ថារេន(២) វិភជតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ តេនហិ គហបតិ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ បោតលិយោ គហបតិ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

(៣៩) ភគវា ឯតទវោច អបាណាតិបាតំ និស្សាយ បាណាតិបាតោ បហាតព្វោតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ

១. ម. បនសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។ ២. ម. វិត្ថារេន ។

ព្រោះអាស្រ័យនូវសេចក្តីមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្តគឺមិនក្រោធ ទើបលះបង់នូវសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្តគឺសេចក្តីក្រោធចេញបាន ព្រោះអាស្រ័យនូវសេចក្តីមិនមើលងាយគេ ទើបលះបង់នូវសេចក្តីមើលងាយគេចេញបាន ម្នាលគហបតី ធម៌ទាំង ៨ ប្រការនេះឯង តថាគតពោលហើយ ដោយបំប្រួញ មិនទាន់ចែកដោយពិស្តារ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីផ្តាច់បង់ជំនួញ ក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ទាំង ៨ ប្រការ ណា ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ ដោយបំប្រួញ មិនទាន់ចែកដោយពិស្តារ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីផ្តាច់បង់ជំនួញ ក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគអាស្រ័យសេចក្តីអនុគ្រោះ ចែកនូវធម៌ ៨ ប្រការនេះ ដោយពិស្តារ ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យបាន ។ ម្នាលគហបតី បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែងឲ្យស្តាប់ ។ ពោតលិយគហបតី ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

(៣៩) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ត្រង់ពាក្យថា បុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យនូវការមិនសម្លាប់សត្វ ទើបលះបង់នូវការសម្លាប់សត្វចេញបាន ដូច្នេះនេះ តថាគតបានពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ

កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយ-
សាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេសំ ខោ អហំ
សញ្ញោជនានំ ហេតុ បាណាតិបាតី អស្សំ តេសាហំ
សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ
អហញ្ចេវ ខោ បន បាណាតិបាតី អស្សំ អត្តាបិ មំ
ឧបវទេយ្យ បាណាតិបាតបច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ(១)
គរហេយ្យុំ បាណាតិបាតបច្ចយា កាយស្ស ភេទា
បរម្មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា បាណាតិបាតបច្ចយា
ឯតទេវ ខោ បន សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិ-
ទំ បាណាតិបាតោ យេ ច បាណាតិបាតបច្ចយា
ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា បាណាតិបាតា
បដិវិរតស្ស ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា
ន ហោន្តិ អបាណាតិបាតំ និស្សាយ បាណាតិបាតោ
បហាតព្វោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

---

១ ឧ. អនុវិច្ចាបិ មំ វិញ្ញូ ។

ពាក្យនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាល
គហបតី ព្រះអរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ រមែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មា
អញ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ព្រោះហេតុសំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មា
អញ បានប្រតិបត្តិដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់សំយោជនៈទាំងនោះចេញ
ហើយ មួយវិញទៀត បើអាត្មាអញ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វហើយ សូម្បីខ្លួន
ឯងក៏គប្បីតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះហេតុសម្លាប់សត្វ ពួកអ្នកប្រាជ្ញ
ដែលបានពិចារណារឿយ ៗ ក៏គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះហេតុតែសម្លាប់
សត្វ លុះទម្លាយរាងកាយ ខាងមុខបន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ ទុគ្គតិនឹងមាន
ប្រាកដ ព្រោះហេតុសម្លាប់សត្វ ធម្មជាតនេះ ឈ្មោះថាសំយោជនៈ ធម្ម-
ជាតនេះ ឈ្មោះថានីវរណៈ គឺ ការសម្លាប់សត្វហ្នឹងឯង មួយទៀត
អាសវៈទាំងឡាយ ណា មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយ
គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុតែការសម្លាប់សត្វ អាសវៈដែលមានសេចក្ដី
ចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែល
វៀរចាកការសម្លាប់សត្វយ៉ាងនេះ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ
ថា ព្រោះអាស្រ័យនូវការមិនសម្លាប់សត្វ ទើបលះបង់នូវការសម្លាប់សត្វ
ចេញបាន ដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគតបានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យ
ហេតុនុះឯង ។

(៤០) ទិន្នាទានំ និស្សាយ អទិន្នាទានំ បហាតព្វន្តិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេសំ ខោ អហំ សញ្ញោជនានំ ហេតុ អទិន្នាទាយី អស្សំ តេសាហំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ បន អទិន្នាទាយី អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ អទិន្នាទានប្បច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ អទិន្នាទានប្បច្ចយា កាយស្ស ភេទា បរំ មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា អទិន្នាទានប្បច្ចយា ឯតទេវ ខោ បន សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ អទិន្នាទានំ យេ ច អទិន្នាទានប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា អទិន្នាទានា បដិវិរតស្ស ឯវំស តេ អាសវា

(៤០) ត្រង់ពាក្យថា បុគ្គល ព្រោះអាស្រ័យនូវការកាន់យកតែទ្រព្យដែលគេឲ្យ ទើបលះបង់នូវការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនឲ្យ ដូច្នេះ នេះ តថាគតបានពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ក៏ពាក្យនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ តែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ព្រោះហេតុសំយោជនៈណា អាត្មាអញ បានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់នូវសំយោជនៈទាំងនោះហើយ មួយវិញទៀត បើអាត្មាអញ ជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យហើយ សូម្បីខ្លួនឯង គប្បីតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះហេតុកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណារឿយ ៗ ហើយ ក៏គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះហេតុតែកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ លុះទម្លាយកាយ ខាងមុខអំពីមរណៈទៅ ទុគ្គតិនឹងមានប្រាកដ ព្រោះហេតុតែកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ធម្មជាតនេះ ឈ្មោះថាសំយោជនៈ ធម្មជាតនេះ ឈ្មោះថានីវរណៈ គឺការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យហ្នឹងឯង មួយយ៉ាងទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា មានសភាពចង្អៀតចង្អល់ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ អាសវៈដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ

វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ទិន្នាទានំ និស្សាយ អទិន្នាទានំ បហាតព្វន្តិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

(៤១) សច្ចំ វាចំ និស្សាយ មុសាវាទោ បហា-តព្វោតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេ-សំ ខោ អហំ សញ្ញោជនានំ ហេតុ មុសាវាទី អស្សំ តេសាហំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ បន មុសាវាទី អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ មុសាវាទបច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ មុសាវាទបច្ចយា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា មុសាវាទបច្ចយា

មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលវៀរចាកការកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យយ៉ាងនេះ ពាក្យណាដែលតថាគត ពោលហើយថា បុគ្គលគួរអាស្រ័យការកាន់យកតែទ្រព្យដែលគេឲ្យ ទើបលះបង់ការកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យចេញផ្លូវខ្លះ ពាក្យនេះ តថាគត បានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនុ៎ះឯង ។

(៤១) ត្រង់ពាក្យថា បុគ្គលគួរអាស្រ័យពាក្យពិត ទើបលះបង់ការកុហកចេញផ្លូវខ្លះនេះ តថាគតបានពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ គឺពាក្យនេះឯង ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ តែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញពោលពាក្យកុហក ព្រោះហេតុសំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មាអញបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់សំយោជនៈ ទាំងនោះចេញហើយ មួយវិញទៀត បើអាត្មាអញ ជាអ្នកពោលពាក្យកុហកហើយ សូម្បីខ្លួនឯង គង់តិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះហេតុពោលពាក្យកុហក ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ ដែលបានពិចារណារឿយ ៗ ហើយ គង់តិះដៀលបាន ព្រោះហេតុពោលពាក្យកុហក លុះទម្លាយរាងកាយ ខាងមុខបន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ ទុគ្គតិ នឹងមានប្រាកដ ព្រោះហេតុពោលពាក្យកុហក

ឯតទេវ ខោ បន សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ មុសាវាទោ យេ ច មុសាវាទប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា មុសាវាទា បដិវិរតស្ស ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ សច្ចំ វាចំ និស្សាយ មុសាវាទោ បហាតព្វោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

(៤២) អបិសុណំ វាចំ និស្សាយ បិសុណា វាចា បហាតព្វាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិ-សញ្ចិក្ខតិ យេសំ ខោ អហំ សញ្ញោជនានំ ហេតុ បិសុណាវាចោ អស្សំ តេសាហំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ បន បិសុណាវាចោ អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ

ធម្មជាតនុ៎ះហៅថា សំយោជនៈ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថា នីវរណៈ គឺពាក្យកុហកនុ៎ះឯង មួយយ៉ាងទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា មានសភាពបង្អៀតបង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុពោលពាក្យកុហក អាសវៈ ដែលមានសភាពបង្អៀតបង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលវៀរចាកពាក្យកុហកយ៉ាងនេះ ពាក្យណា ដែលតថាគត ពោលហើយថា បុគ្គលព្រោះអាស្រ័យពាក្យពិត ទើបលះបង់ការពោលពាក្យកុហកចេញ ដូច្នេះ ពាក្យនេះតថាគតបានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនុ៎ះឯង ។

(៤២) ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះអាស្រ័យពាក្យមិនញុះញង់ ទើបលះបង់ពាក្យញុះញង់ចេញដូច្នេះនេះ តថាគតបានពោលហើយ ដោយប្រការដូចម្តេច គឺពាក្យនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ តែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានពាក្យញុះញង់ ព្រោះហេតុសំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មាអញ បានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់នូវសំយោជនៈទាំងនោះចេញហើយ មួយវិញទៀត បើអាត្មាអញ និយាយពាក្យញុះញង់ហើយ សូម្បីខ្លួនឯង ក៏គប្បីតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះ

បិសុណាវាចាយ អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ បិសុណា-
វាចាយ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ
បាដិកង្ខា បិសុណាវាចាយ ឯតទេវ ខោ បន
សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ បិសុណាវាចា យេ
ច បិសុណាវាចាបច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាត-
បរិឡាហា បិសុណាយ វាចាយ បដិវិរតស្ស ឯវំស
តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ អបិសុណំ
វាចំ និស្សាយ បិសុណា វាចា បហាតព្វាតិ ឥតិ
យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

(៤៣) អគិទ្ធិលោភំ និស្សាយ គិទ្ធិលោភោ
បហាតព្វោតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេ-
តំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ

ហេតុពាក្យញុះញង់ តាំងអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណារឿយៗ ហើយ ក៏គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះហេតុពាក្យញុះញង់ លុះទម្លាយរាងកាយខាងមុខ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ ទុគ្គតិនឹងមានប្រាកដ ព្រោះហេតុពាក្យញុះញង់ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថាសំយោជនៈ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថានីវរណៈ គឺពាក្យញុះញង់ហ្នឹងឯង មួយទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា មានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុពាក្យញុះញង់ អាសវៈដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលវៀរចាកពាក្យញុះញង់យ៉ាងនេះ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយថា ព្រោះអាស្រ័យពាក្យមិនញុះញង់ ទើបលះបង់ពាក្យញុះញង់ចេញដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគតបានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនោះឯង ។

(៤៣) ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីមិនលោភលន់ ទើបលះបង់សេចក្ដីលោភលន់ចេញដូច្នេះនេះ តថាគត បានពោលហើយដោយប្រការដូច្នេះ ក៏ពាក្យនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ រមែង

ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេសំ ខោ អហំ សំយោជនានំ
ហេតុ គិទ្ធិលោភី អស្សំ តេសាហំ សំយោជនានំ
បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ
បន គិទ្ធិលោភី អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ គិទ្ធិ-
លោភបច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ គិទ្ធិលោ-
ភបច្ចយា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ
បាដិកង្ខា គិទ្ធិលោភបច្ចយា ឯតទេវ ខោ បន
សំយោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ គិទ្ធិលោភោ យេ
ច គិទ្ធិលោភបច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាត-
បរិឡាហា អគិទ្ធិលោភិស្ស ឯវំស តេ អាសវា
វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ អគិទ្ធិលោភំ និស្សាយ
គិទ្ធិលោភោ បហាតព្វោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ
បដិច្ច វុត្តំ ។

ពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីលោភលន់ ព្រោះ
សំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មាអញ បានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់
ដើម្បីផ្តាច់បង់នូវសំយោជនៈទាំងនោះហើយ មួយទៀត បើអាត្មាអញ
ជាអ្នកមានសេចក្តីលោភលន់ហើយ សូម្បីខ្លួនឯង គប្បីតិះដៀលខ្លួនឯង
បាន ព្រោះហេតុសេចក្តីលោភលន់ ពួកអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណា
រឿយៗហើយ គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះហេតុសេចក្តីលោភលន់
លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ ទុគ្គតិ នឹង
មានប្រាកដ ព្រោះហេតុសេចក្តីលោភលន់ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថា សំ-
យោជនៈ ធម្មជាតនុ៎ះហៅថា នីវរណៈ គឺ សេចក្តីលោភលន់ហ្នឹងឯង
មួយទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលមានសភាពបៀតបៀនផ្តល់
ក្រហល់ក្រហាយគប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុសេចក្តីលោភលន់ អាសវៈ
ដែលមានសភាពបៀតបៀនផ្តល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមាន
ដល់បុគ្គលនោះ ដែលមិនមានសេចក្តីលោភលន់ បានយ៉ាងនេះ ពាក្យ
ណា ដែលតថាគតពោលហើយថា ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីមិនលោភលន់
ទើបលះសេចក្តីលោភលន់ចេញដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគត បានពោល
ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនុ៎ះឯង ។

(៦៦) អនិន្ទារោសំ និស្សាយ និន្ទារោសោ បហាតព្វោតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេសំ ខោ អហំ សញ្ញោជនានំ ហេតុ និន្ទារោសី អស្សំ តេសាហំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ បន និន្ទារោសី អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ និន្ទារោសបច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ និន្ទារោសបច្ចយា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា និន្ទារោសបច្ចយា ឯតទេវ ខោ បន សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ និន្ទារោសោ យេ ច និន្ទារោសបច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា អនិន្ទារោសិស្ស ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ

(៦៦) ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីមិនខ្នាន់ក្នាញ់ គឺមិននិន្ទា ទើបលះបង់សេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់ គឺនិន្ទាចេញដូច្នេះនេះ តថាគតបានពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ក៏ពាក្យនេះដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ រមែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់គឺនិន្ទា ព្រោះហេតុសំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មាអញបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់នូវសំយោជនៈទាំងនោះចេញហើយ មួយវិញទៀត បើអាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់ គឺនិន្ទាហើយ សូម្បីខ្លួនឯង ក៏គប្បីតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះហេតុសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់គឺនិន្ទា ពួកអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណារឿយ ៗ ហើយ ក៏គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះហេតុសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់គឺនិន្ទា លុះទម្លាយកាយខាងមុខ បន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ ទុគ្គតិនឹងមានប្រាកដ ព្រោះហេតុសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់ គឺនិន្ទា ធម្មជាតនុ៎ះហៅថាសំយោជនៈ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថានីវរណៈ គឺសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់គឺនិន្ទានោះឯង មួយវិញទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុសេចក្តីខ្នាន់ក្នាញ់គឺនិន្ទា អាសវៈដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលជាអ្នកមិនមានសេចក្តី

អនិន្ទារោសំ និស្សាយ និន្ទារោសោ បហាតព្វោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

(៤៨) អក្កោធុបាយាសំ និស្សាយ កោធុបាយាសោ បហាតព្វោតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេសំ ខោ អហំ សញ្ញោជនានំ ហេតុ កោធុបាយាសី អស្សំ តេសាហំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ បន កោធុបាយាសី អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ កោធុបាយាសប្បច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ កោធុបាយាសប្បច្ចយា កាយស្ស ភេទា បរម្ម-

ត្អាក់ត្អាញ់ គឺមិននិន្ទាយ៉ាងនេះ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយថា ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីត្អាក់ត្អាញ់ គឺ មិននិន្ទា ទើបលះបង់សេចក្តីត្អាក់ត្អាញ់ គឺនិន្ទាចេញដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគតបានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនុ៎ះឯង ។

(៤៨) ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះអាស្រ័យ នូវសេចក្តីមិនចង្អៀតចង្អល់ គឺមិនក្រោធ ទើបលះបង់សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធចេញ ដូច្នេះនេះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ក៏ពាក្យនេះដែល តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ រមែងពិចារណាដូច្នេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមាន សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធ ព្រោះហេតុសំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មាអញបានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់សំយោជនៈទាំងនោះចេញហើយ មួយទៀត បើអាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺសេចក្តីក្រោធហើយ សូម្បីខ្លួនឯង ក៏គប្បីតិះដៀល ខ្លួនឯងបាន ព្រោះសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធ ពួកអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណារឿយ ៗ ហើយ ក៏គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះ សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធ លុះទម្លាយរាងកាយ ខាងមុខ

ពហុបាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ។ បេ ។ តមេវ ឧបេក្ខំ ភាវេតិ ។

(៤២) សេយ្យថាបិ គហបតិ បុរិសោ យាចិតកំ ភោគំ យាចិត្វា យានំ ឱរោបេយ្យ(១) បវរមណិកុណ្ឌលំ សោ តេហិ យាចិតកេហិ ភោគេហិ បុរក្ខតោ បរិវុតោ អន្តរាបណំ បដិបជ្ជេយ្យ តមេនំ ជនោ ទិស្វា ឯវំ វទេយ្យ ភោគី វត ភោ បុរិសោ ឯវំ កិរ ភោគិនោ ភោគានិ ភុញ្ជន្តីតិ តមេនំ សាមិកា យត្ថ យត្ថេវ បស្សេយ្យុំ តត្ថ តត្ថេវ សាមិកា(២) សានិ ហរេយ្យុំ តំ កិំ មញ្ញសិ គហបតិ អលំ នុ ខោ តស្ស បុរិសស្ស អញ្ញថត្តាយាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ(៣) តំ កិស្ស ហេតុ សាមិនោ ហិ ភន្តេ សានិ ហរន្តីតិ ។ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ

១ ឱ. យានំ បោរោសេយ្យំ ។ ម. យានំ វា បោរោសេយ្យំ ។ ២ ឱ. សាមិកានិ វិស្សជ្ជិ ។ ៣ ឱ. ម. នំ ភន្តេ ។

ច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសមានច្រើនប្រការ ក្នុងកាមគុណនេះ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។ គឺចម្រើននូវឧបេក្ខានោះឯង ។

(៤២) ម្នាលគហបតី ដូចជាបុរស ខ្ចីទ្រព្យជារបស់បណ្តោះអាសន្ន គឺកែវមណីនិងកុណ្ឌល (គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក) ដ៏ប្រសើរ ហើយឡើងកាន់យាន បុរសនោះ បានប្រដាប់តាក់តែងដោយទ្រព្យជារបស់ខ្ចីនេះ បណ្តោះអាសន្នទាំងនោះ ដើរទៅកាន់កណ្តាលផ្សារ ពួកជនបានឃើញបុរសនោះហើយ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា អើហ្ន៎ បុរសនេះ មានភោគសម្បត្តិច្រើនណាស់ បានឮថា ពួកជនអ្នកមានភោគសម្បត្តិ រមែងបរិភោគសម្បត្តិយ៉ាងហ្នឹងតើ បើពួកជនជាម្ចាស់ទ្រព្យឃើញបុរសនោះក្នុងទីណា ៗ ក៏នឹងយកទ្រព្យ ដែលជារបស់ខ្លួនក្នុងទីនោះទៅ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះ ថាដូចម្តេច បុរសនោះ គួរកាន់អន់ចិត្តឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរសនោះ មិនគួរនឹងកាន់អន់ចិត្តទេ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះពួកជនជាម្ចាស់ទ្រព្យ នាំយកទ្រព្យដែលជារបស់ខ្លួនទៅ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័ក តែង

ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យាចិតកូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា ពហុបាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ។ បេ ។ តមេវ ឧបេក្ខំ ភាវេតិ ។

(៨៣) សេយ្យថាបិ គហបតិ គាមស្ស វា និគមស្ស វា អវិទូរេ តិព្វោ វនសណ្ឌោ តត្រស្ស រុក្ខោ សម្បន្នផលោ ច ឧបបន្នផលោ ច ន ចាស្ស កានិចិ ផលានិ ភូមិយំ បតិតានិ អថ បុរិសោ អាគច្ឆេយ្យ ផលត្ថិកោ ផលគវេសី ផលបរិយេសនំ ចរមានោ សោ តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា តំ រុក្ខំ បស្សេយ្យ សម្បន្នផលញ្ច ឧបបន្នផលញ្ច តស្ស ឯវមស្ស អយំ ខោ រុក្ខោ សម្បន្នផលោ ច ឧបបន្នផលោ ច នត្ថិ ច កានិចិ ផលានិ ភូមិយំ បតិតានិ ជានាមិ ខោ បនាហំ រុក្ខំ អភិរុយ្ហិតុំ(១) យន្នូនាហំ ឥមំ រុក្ខំ អភិរុយ្ហិត្វា(២) យាវទត្ថញ្ច ខាទេយ្យំ ឧច្ឆង្គញ្ច បូរេយ្យន្តិ សោ តំ រុក្ខំ អភិរុយ្ហិត្វា(៣) យាវទត្ថញ្ច ខាទេយ្យ

១ ឱ. ម. អារោហិតុំ ។ ២-៣ ឱ. អារោហិត្វា ។

ពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយថា កាមទាំង-ឡាយ មានឧបមាដោយរបស់ខ្ចីគេ មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀត-ចង្អល់ច្រើន ទោសមានច្រើនប្រការ ក្នុងកាមទាំងនេះ យ៉ាងនោះឯង ។ បេ ។ ក៏បម្រើននូវឧបេក្ខានោះឯង ។

(៨៣) ម្នាលគហបតី ដូចជាដងព្រៃស្តុក នៅជិតស្រុកឬនិគម មានដើមឈើក្នុងព្រៃនោះ ជាឈើមានផ្លែផ្អែមផង មានផ្លែដ៏ច្រើនផង សូម្បីផ្លែណាមួយ ក៏មិនជ្រុះចុះលើផែនដីឡើយ ទើបមានបុរសម្នាក់ជាអ្នកត្រូវការដោយផ្លែ ស្វែងរកផ្លែ ត្រាច់ទៅស្វែងរកផ្លែ ក៏ដើរមកដល់ បុរសនោះ ដើរចូលទៅកាន់ដងព្រៃនោះ ឃើញដើមឈើនោះ មានផ្លែផ្អែមផង មានផ្លែច្រើនផង ទើបបុរសនោះគិតយ៉ាងនេះថា ឈើនេះឯង មានផ្លែផ្អែមផង មានផ្លែច្រើនផង សូម្បីផ្លែណាមួយ ក៏មិនជ្រុះចុះលើផែនដីឡើយ ឯអាត្មាអញ ក៏ចេះឡើងឈើដែរ បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញឡើង កាន់ដើមឈើនេះ ហើយទំពាស៊ីត្រាតែឆ្អែតផង ដាក់ថ្នក់ផង លុះបុរសនោះគិតហើយ ក៏ឡើងកាន់ដើមឈើនោះ ទំពាស៊ីត្រាតែឆ្អែតផង

រណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា កោធុបាយាសប្បច្ចយា ឯតទេវ ខោ បន សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ កោធុបាយាសោ យេ ច កោធុបាយាសប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា អកោធុបា-យាសិស្ស ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ អកោធុបាយាសំ និស្សាយ កោធុបាយាសោ បហាតព្វោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

(៦៦) អនតិមានំ និស្សាយ អតិមានោ បហា-តព្វោតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ

បន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ ទុគ្គតិ នឹងមានប្រាកដ ព្រោះហេតុសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺសេចក្តីក្រោធ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថាសំយោជនៈ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថានីវរណៈ គឺ សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធហ្នឹងឯង មួយទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺសេចក្តីក្រោធ អាសវៈដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលជាអ្នកមិនមានសេចក្តីចង្អៀត-ចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធយ៉ាងនេះ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយថា ព្រោះអាស្រ័យនូវសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីមិនក្រោធហើយលះបង់សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ គឺ សេចក្តីក្រោធចេញដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគតបានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនុ៎ះឯង ។

(៦៦) ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះអាស្រ័យ នូវសេចក្តីមិនមើលងាយគេទើបលះបង់សេចក្តីមើលងាយដូច្នេះនេះ តថាគតបានពោលហើយដោយប្រការដូច្នេះ គឺពាក្យនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ម្នាលគហបតី អរិយសាវកក្នុងសាសនានេះ រមែងពិចារណា

យេសំ ខោ អហំ សញ្ញោជនានំ ហេតុ អតិមានី អស្សំ តេសាហំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ សមុច្ឆេទាយ បដិបន្នោ អហញ្ចេវ ខោ បន អតិមានី អស្សំ អត្តាបិ មំ ឧបវទេយ្យ អតិមានបច្ចយា អនុវិច្ច វិញ្ញូ គរហេយ្យុំ អតិមានបច្ចយា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុគ្គតិ បាដិកង្ខា អតិមានបច្ចយា ឯតទេវ ខោ បន សញ្ញោជនំ ឯតំ នីវរណំ យទិទំ អតិមានោ យេ ច អតិមានបច្ចយា ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា អនតិមានិស្ស ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ អនតិមានំ និស្សាយ អតិមានោ បហាតព្វោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥមេ ខោ គហបតិ អដ្ឋ ធម្មា

ដូច្នេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្ដីមើលងាយគេ ព្រោះហេតុសំយោជនៈទាំងឡាយណា អាត្មាអញ បានប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្ដាច់បង់សំយោជនៈទាំងនោះចេញហើយ មួយទៀត បើអាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្ដីមើលងាយគេហើយ សូម្បីខ្លួនឯង ក៏គប្បីតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ព្រោះហេតុសេចក្ដីមើលងាយ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញដែលបានពិចារណារឿយ ៗ ហើយ គប្បីតិះដៀលបាន ព្រោះហេតុសេចក្ដីមើលងាយគេ លុះបែកធ្លាយនៃកាយ ខាងមុខបន្ទាប់អំពីសេចក្ដីស្លាប់ទៅ ទុគ្គតិនឹងមានប្រាកដ ព្រោះហេតុសេចក្ដីមើលងាយ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថាសំយោជនៈ ធម្មជាតនុ៎ះ ហៅថានីវរណៈ គឺ សេចក្ដីមើលងាយហ្នឹងឯង មួយទៀត អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយ គប្បីកើតឡើង ព្រោះហេតុសេចក្ដីមើលងាយគេ អាសវៈដែលមានសភាពចង្អៀតចង្អល់ ក្រហល់ក្រហាយទាំងនោះ មិនមានដល់បុគ្គលនោះ ដែលជាអ្នកមិនមានសេចក្ដីមើលងាយ យ៉ាងនេះ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយថា ព្រោះអាស្រ័យ នូវសេចក្ដីមិនមើលងាយគេ ទើបលះបង់សេចក្ដីមើលងាយគេចេញដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគត បានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនុ៎ះឯង ។ ម្នាលគហបតី ធម៌ទាំង ៨

សង្ខិត្តេន វុត្តា វិត្ថារេន អវិភត្តា យេ អរិយស្ស វិនយេ បហានាយ វោហារសមុច្ឆេទាយ សំវត្តន្តិ ន ត្វេវ តាវ គហបតិ អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារស្ស សមុច្ឆេទោ ហោតីតិ ។ យថាកថំ បន ភន្តេ អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារសមុច្ឆេទោ ហោតិ សាធុ មេ ភន្តេ ភគវា តថា ធម្មំ ទេសេតុ យថា អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារស្ស សមុច្ឆេទោ ហោតីតិ ។ តេនហិ គហបតិ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ពោតលិយោ គហបតិ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

(៤៧) ភគវា ឯតទវោច សេយ្យថាបិ គហបតិ កុក្កុរោ ជិឃច្ឆាទុព្វល្យបរេតោ គោឃាតកសូនំ បច្ចុបដ្ឋិតោ អស្ស តមេនំ ទក្ខោ គោឃាតកោ វា គោឃាតកន្តេវាសី វា អដ្ឋិកង្កលំ សុនិក្កន្តំ និក្កន្តំ និម្មំសំ លោហិតមក្ខិតំ ឧបសុម្ភេយ្យ[១]

១ ឧបចុម្ភេយ្យាតិបិ ឧបក្ខិបេយ្យាតិបិ ឧបក្ខិបេយ្យាតិបិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ឧបក្ខិបេយ្យាតិ អដ្ឋកថា ។

ណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីផ្តាច់បង់ជំនួញ ក្នុងអរិយវិន័យ ធម៌ទាំង ៨ នេះឯង តថាគតពោលហើយ ដោយបំប្រួញ មិនបានចែក ដោយពិស្តារទេ ម្នាលគហបតី ការផ្តាច់បង់ជំនួញ សព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យ មិនមានត្រឹមប៉ុណ្ណោះទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះការផ្តាច់បង់ជំនួញ សព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យនោះ តើដូចម្តេច បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការផ្តាច់បង់ជំនួញ សព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យ យ៉ាងណា សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងធម៌ យ៉ាងនោះ ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យបាន ។ ម្នាលគហបតី បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរយកចិត្តទុកដាក់ដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែងឲ្យស្តាប់ ។ ពោតលិយគហបតី ទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

(៤៧) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលគហបតី ដូចសុនខ ដែលអស់កម្លាំង ព្រោះសេចក្តីឃ្លានគ្របសង្កត់ ក៏ដើរចូលទៅកាន់ទីសម្រាប់ការសាច់លក់ របស់គោឃាតកៈ ឯគោឃាតកៈក្តី កូនឈ្នួលរបស់គោឃាតកៈក្តី ដែលឈ្លាស យកឆ្អឹងដែលពន្លះសាច់ចេញស្អាត ឥតមានសាច់ គ្រាន់តែប្រឡាក់ដោយឈាម បោះទៅឲ្យឆ្កែនោះ

តំ កិំ មញ្ញសិ គហបតិ អបិ នុ សោ កុក្កុរោ អមុំ អដ្ឋិកង្កលំ សុនិក្កន្តំ និក្កន្តំ និម្មំសំ លោហិតមក្ខិតំ បលេហន្តោ(១) ជិឃច្ឆាទុព្វល្យំ បដិវិនេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ តំ កិស្ស ហេតុ អទុំ ហិ ភន្តេ អដ្ឋិកង្កលំ សុនិក្កន្តំ និក្កន្តំ និម្មំសំ លោហិតមក្ខិតំ យាវទេវ ច បន សោ កុក្កុរោ កិលមថស្ស វិឃាតស្ស ភាគី អស្សាតិ ។ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អដ្ឋិកង្កលូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា ពហុបាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា យាយំ ឧបេក្ខា នានត្តា នានត្តសិតា តំ អភិនិវជ្ជេត្វា យាយំ ឧបេក្ខា ឯកត្តា ឯកត្តសិតា យត្ថ សព្វសោ លោកាមិសុបាទានា អបរិសេសា និរុជ្ឈន្តិ តមេវុបេក្ខំ ភាវេតិ ។

១ ម. បលិខន្តោ ។

ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច ឆ្កែនោះកាលកកៀរនូវឆ្អឹងឯណោះ ដែលគេពន្លះសាច់ចេញស្អាត ឥតមានសាច់ គ្រាន់តែប្រឡាក់ដោយឈាម នឹងបន្ទាបបង់សេចក្តីស្រេកឃ្លាន ព្រោះការឃ្លានដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការបន្ទាបបង់នូវសេចក្តីស្រេកឃ្លាន ព្រោះការឃ្លាននុ៎ះ មិនបានទេ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា ឆ្អឹងឯណោះ ដែលគេពន្លះសាច់ចេញស្អាត ឥតមានសាច់ គ្រាន់តែប្រឡាក់ដោយឈាម ឯសុនខនោះ ជាសត្វគ្រាន់តែមានចំណែកនៃសេចក្តីលំបាកកាយលំបាកចិត្ត ប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័ក តែងពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយថា កាមទាំងឡាយ មានឧបមាដោយឆ្អឹង មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសមានច្រើនប្រការក្នុងកាមទាំងនេះ យ៉ាងនេះឯង អរិយសាវ័ក ឃើញសេចក្តីនេះ តាមពិតដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃ យ៉ាងនេះហើយ គឺលះបង់នូវឧបេក្ខា (ក្នុងបញ្ចកាមគុណ) ដែលមានសភាពផ្សេងគ្នា អាស្រ័យនូវអារម្មណ៍មានសភាពផ្សេងគ្នា ហើយចម្រើនឧបេក្ខា(១) ដែលមានសភាពតែមួយ អាស្រ័យនូវអារម្មណ៍មានសភាពតែមួយ និងឧបេក្ខា(២) ជាទីរលត់នៃឧបាទានជាលោកាមិសៈ មិនមានសេសសល់ ដោយប្រការទាំងពួង ។

១-២ បានដល់ឧបេក្ខាក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ។

(៤៨) សេយ្យថាបិ គហបតិ គិជ្ឈោ វា កង្កោ វា(១) កុលលោ វា មំសបេសិមាទាយ(២) ឧឌ្ឌីយេយ្យ(៣) តមេនំ គិជ្ឈាបិ កង្កាបិ កុលលាបិ អនុបតិត្វា អនុបតិត្វា វិតច្ឆេយ្យុំ វិរាជេយ្យុំ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ សចេ សោ គិជ្ឈោ វា កង្កោ វា កុលលោ វា តំ មំសបេសឹ ន ខិប្បមេវ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ សោ តតោនិទានំ មរណំ វា និគ្គច្ឆេយ្យ(៤) មរណមត្តំ វា ទុក្ខន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ មំសបេសូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា ពហុបាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា យាយំ ឧបេក្ខា នានត្តា នានត្តសិតា តំ អភិនិវជ្ជេត្វា យាយំ ឧបេក្ខា ឯកត្តា ឯកត្តសិតា យត្ថ សព្វសោ លោកាមិសុបាទានា អបរិសេសា និរុជ្ឈន្តិ តមេវុបេក្ខំ ភាវេតិ ។

---

១ ម. កង្កោ វា ។ ២ ម. មំសបេសឹ អាទាយ ។ ៣ ម. ឧឌ្ឌីយេយ្យ ។ ៤ ម. និគច្ឆេយ្យ ។

(៤៨) ម្នាលគហបតី ដូចជាសត្វត្មាត ខ្លែងក្រហម ឬខ្លែងខ្មៅ ពាំនាំដុំសាច់ហើរទៅ មានពួកត្មាតខ្លះ ពួកខ្លែងក្រហមខ្លះ ពួកខ្លែងខ្មៅខ្លះ នាំគ្នាហើរដេញតាមសត្វត្មាតជាដើមនោះ ចឹកឆក្មៀនដណ្តើមយក ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះថាដូចម្តេច បើសត្វត្មាត ខ្លែងក្រហម ឬខ្លែងខ្មៅនោះ មិនលះបង់ដុំសាច់នោះ ដោយឆាប់ទេ ក៏ត្មាតជាដើមនោះ នឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ ឬ សេចក្តីទុក្ខជិតនឹងស្លាប់ ព្រោះដុំសាច់នោះជាហេតុ មែនឬទេ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័ក តែងពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយថា កាមទាំងឡាយ មានឧបមាដោយដុំសាច់ មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសមានច្រើនប្រការ ក្នុងកាមទាំងនេះ យ៉ាងនោះឯង អរិយសាវ័ក ឃើញសេចក្តីនេះ តាមពិត ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃ យ៉ាងនេះហើយ ក៏លះបង់នូវឧបេក្ខាដែលមានសភាពផ្សេងគ្នា អាស្រ័យនូវអារម្មណ៍ មានសភាពផ្សេងគ្នា ចំរើននូវឧបេក្ខាដែលមានសភាពតែមួយ អាស្រ័យនូវអារម្មណ៍ មានសភាពតែមួយ និងឧបេក្ខា ជាទីរលត់ នៃឧបាទានជាលោកាមិសៈ មិនមានសេសសល់ ដោយប្រការទាំងពួង ។

(៧៩) សេយ្យថាបិ គហបតិ បុរិសោ អាទិត្តំ តិណុក្កំ អាទាយ បដិវាតំ គច្ឆេយ្យ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ សចេ សោ បុរិសោ តំ អាទិត្តំ តិណុក្កំ ន ខិប្បមេវ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ តស្ស សា អាទិត្តា តិណុក្កា ហត្ថំ វា ឌហេយ្យ(១) ពាហុំ វា ឌហេយ្យ អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អង្គបច្ចង្គំ វា(២) ឌហេយ្យ សោ តតោនិទានំ មរណំ វា និគច្ឆេយ្យ មរណមត្តំ វា ទុក្ខន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ តិណុក្កូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា ពហុបាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា ។ បេ ។ តមេវ ឧបេក្ខំ ភាវេតិ ។

(៨០) សេយ្យថាបិ គហបតិ អង្គារកាសុ សាធិកបោរិសា បុណ្ណា អង្គារានំ វីតច្ចិកានំ វីតធូមានំ អថ បុរិសោ អាគច្ឆេយ្យ ជីវិតុកាមោ អមរិតុកាមោ សុខកាមោ ទុក្ខប្បដិក្កូលោ តមេនំ ទ្វេ ពលវន្តោ បុរិសា នានាពាហាសុ គហេត្វា អង្គារកាសុំ ឧបកឌ្ឍេយ្យុំ

១ ឱ. ម. ឌហេយ្យ ។ ២ ឱ. អញ្ញតរំ វា អង្គបច្ចង្គំ ។

(៧៩) ម្នាលគហបតី ដូចជាបុរសកាន់នូវគប់ស្មៅដែលភ្លើងឆេះដើរច្រាសខ្យល់ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះថាដូចម្តេច បើបុរសនោះ មិនលះបង់គប់ស្មៅដែលភ្លើងឆេះនោះ ដោយឆាប់ៗ គប់ស្មៅដែលភ្លើងឆេះនោះ នឹងរលាកដៃឬកំភួនដៃ ឬ រលាកអវយវៈតូចធំណាមួយ បុរសនោះ នឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ ឬ សេចក្តីទុក្ខជិតនឹងស្លាប់ ព្រោះគប់ស្មៅដែលភ្លើងឆេះនោះ ជាហេតុមែនឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក តែងពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយថា កាមទាំងឡាយ មានឧបមាដោយគប់ស្មៅ មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោស មានច្រើនក្រៃលែងក្នុងកាមទាំងនេះ យ៉ាងនោះឯង អរិយសាវក ឃើញសេចក្តីនេះ តាមពិត ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃ យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ក៏ចម្រើននូវឧបេក្ខានោះឯង ។

(៨០) ម្នាលគហបតី ដូចជារណ្តៅរងើកភ្លើង មានជម្រៅមួយជំហរបុរស ដ៏ពេញដោយរងើកភ្លើង ឥតមានអណ្តាត ឥតមានផ្សែង គ្រានោះ មានបុរសម្នាក់មានប្រាថ្នាដើម្បីរស់នៅ មិនប្រាថ្នាដើម្បីស្លាប់ ប្រាថ្នាសេចក្តីសុខ ខ្ពើមសេចក្តីទុក្ខ ដើរមក (កាន់រណ្តៅនោះ) មានបុរសខ្លាំងពូកែពីរនាក់ ចាប់បុរសនោះ ត្រង់កំភួនដៃម្ខាងម្នាក់ ទាញទម្លាក់

តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ អបិ នុ សោ បុរិសោ ឥតិ ចីតិ ចេវ កាយំ សន្នាមេយ្យាតិ[១] ។ នោ ហេតំ ភន្តេ[២] តំ កិស្ស ហេតុ វិទិតំ ហិ ភន្តេ តស្ស បុរិសស្ស ឥមញ្ច[៣] អហំ អង្គារកាសុំ បបតិស្សាមិ តតោនិទានំ មរណំ វា និគច្ឆិស្សាមិ[៤] មរណមត្តំ វា ទុក្ខន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ អង្គារកាសូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា ពហុបាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា ។ បេ ។ តមេវ ឧបេក្ខំ ភាវេតិ ។

(៨១) សេយ្យថាបិ គហបតិ បុរិសោ សុបិនកំ បស្សេយ្យ អារាមរាមណេយ្យកំ វនរាមណេយ្យកំ ភូមិរាមណេយ្យកំ បោក្ខរណីរាមណេយ្យកំ សោ បដិពុទ្ធោ ន កិញ្ចិ បស្សេយ្យ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សុបិនកូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា

១ ម. បនាមេយ្យាតិ ។ ២ ម. ឯវំ ភន្តេ ។ ៣ ម. អមុញ្ច ។ ៤ ម. និគច្ឆាមិ ។

ទៅក្នុងរណ្តៅ ម្នាលគហបតិ អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះថាដូចម្តេច តើបុរសនោះ ត្រូវបង្អោនកាយ (ទៅកាន់រណ្តៅ) នោះដូច្នេះខ្លះ ដូច្នោះខ្លះ ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរសនោះ មិនត្រូវបង្អោនកាយទៅឡើយ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះបុរសនោះដឹងច្បាស់ថា បើអាត្មាអញ នឹងធ្លាក់រណ្តៅរងើកភ្លើងនេះ អាត្មាអញ នឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ ឬសេចក្តីទុក្ខជិតស្លាប់ ព្រោះរណ្តៅរងើកភ្លើងនោះជាហេតុ ។ ម្នាលគហបតិ អរិយសាវក តែងពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយថា កាមទាំងឡាយ មានឧបមាដោយរណ្តៅរងើកភ្លើង មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសមានច្រើនប្រការ ក្នុងកាមទាំងនេះ យ៉ាងនោះឯង អរិយសាវក ឃើញសេចក្តីនេះតាមពិត ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃ យ៉ាងនេះហើយ ។ បេ ។ ក៏ចម្រើននូវឧបេក្ខានោះឯង ។

(៨១) ម្នាលគហបតិ ដូចជាបុរស យល់សប្តិឃើញអារាមជាទីសប្បាយ ព្រៃជាទីសប្បាយ ផែនដីជាទីសប្បាយ និងស្រះបោក្ខរណីជាទីសប្បាយ លុះបុរសនោះភ្ញាក់ឡើង មិនឃើញអ្វីមួយឡើយ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក តែងពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយថា កាមទាំងឡាយ មានឧបមាដោយយល់សប្តិ មានទុក្ខ

ឧច្ឆង្គញ្ច បូរេយ្យ អថ ទុតិយោ បុរិសោ អាគច្ឆេយ្យ ផលត្ថិកោ ផលគវេសី ផលបរិយេសនំ ចរមានោ តិណ្ហំ កុឋារឹ(១) អាទាយ សោ តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា តំ រុក្ខំ បស្សេយ្យ សម្បន្នផលញ្ច ឧបបន្នផលញ្ច តស្ស ឯវមស្ស អយំ ខោ រុក្ខោ សម្បន្នផលោ ច ឧបបន្នផលោ ច នត្ថិ ច កានិចិ ផលានិ ភូមិយំ បតិតានិ ន ខោ បនាហំ ជានាមិ រុក្ខំ អារោហិតុំ យន្នូនាហំ ឥមំ រុក្ខំ មូលតោ ឆេត្វា យាវទត្ថញ្ច ខាទេយ្យំ ឧច្ឆង្គញ្ច បូរេយ្យន្តិ សោ តំ រុក្ខំ មូលតោ ឆិន្ទេយ្យ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ អមុកោ សោ(២) បុរិសោ បឋមំ រុក្ខំ អារុឡ្ហោ សចេ ខោ សោ ន ខិប្បមេវ ឱរោហេយ្យ តស្ស សោ រុក្ខោ បបតន្តោ ហត្ថំ វា ភញ្ជេយ្យ បាទំ វា ភញ្ជេយ្យ អញ្ញតរំ វា អង្គបច្ចង្គំ ភញ្ជេយ្យ សោ តតោនិទានំ មរណំ វា និគច្ឆេយ្យ មរណមត្តំ វា ទុក្ខន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ

១ ម. កុឋារឹ ។ ឱ. កុធារឹ ។ ២ ម. អសុ យោ សោ ។

ដាក់ថ្នក់ផង កាលនោះ មានបុរសជាគម្រប់ពីរ ជាអ្នកត្រូវការដោយផ្លែ ស្វែងរកផ្លែ ត្រាច់ទៅស្វែងរកផ្លែ ក៏កាន់យកដឹងដ៏មុតដើរមកដល់ បុរសនោះចូលទៅកាន់ដងព្រៃនោះ ហើយឃើញនូវដើមឈើនោះ មានផ្លែផ្អែមផង មានផ្លែច្រើនផង ទើបបុរសនោះគិតយ៉ាងនេះថា ឈើនេះឯង មានផ្លែផ្អែមផង មានផ្លែច្រើនផង សូម្បីផ្លែណាមួយ ក៏មិនជ្រុះចុះលើផែនដីឡើយ ឯអាត្មាអញ មិនចេះឡើងដើមឈើឡើយ បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញកាប់ដើមឈើនេះត្រង់គល់ ហើយទំពាស៊ីត្រាតែឆ្អែតផង ដាក់ថ្នក់ផង លុះបុរសនោះគិតហើយ ក៏កាប់ដើមឈើនោះត្រង់គល់ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់សេចក្ដីនោះជាដូចម្ដេច បុរសដែលឡើងដើមឈើមុនគេនោះ បើមិនចុះមកដោយរហ័សទេ ដើមឈើនោះកាលរលំចុះ គប្បីបំបាក់ដៃ បំបាក់ជើង បំបាក់អវយវៈតូចធំណានីមួយ របស់បុរសនោះ បុរសនោះ គប្បីដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ ឬសេចក្ដីទុក្ខជិតនឹងស្លាប់ ព្រោះផ្លែឈើនោះជាហេតុ មែនហើយ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័ក តែងពិចារណាដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សម្ដែងហើយថា

រុក្ខផលូបមា កាមា វុត្តា ភគវតា ពហុទុក្ខា ពហុ-
បាយាសា អាទីនវោ ឯត្ថ ភិយ្យោតិ ឯវមេតំ យថា-
ភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា យាយំ ឧបេក្ខា នានត្តា
នានត្តសិតា តំ អភិនិវជ្ជេត្វា យាយំ ឧបេក្ខា ឯកត្តា
ឯកត្តសិតា យត្ថ សព្វសោ លោកាមិសុបាទានា
អបរិសេសា និរុជ្ឈន្តិ តមេវ ឧបេក្ខំ ភាវេតិ ។

(៥៤) ស ខោ សោ គហបតិ អរិយសាវកោ
ឥមមេវ[១] អនុត្តរំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ អាគម្ម
អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ
ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ
សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុ-
ស្សរតិ ។ ស ខោ សោ គហបតិ អរិយសាវកោ
ឥមមេវ[២] អនុត្តរំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ អាគម្ម ទិព្វេន
ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ
ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ
សុគតេ ទុគ្គតេ ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជា-
នាតិ ។ ស ខោ សោ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥមំ

១-២ ឱ. ម. ឥមំយេវ ។

កាមទាំងឡាយ មានឧបមាដោយផ្លែឈើ មានទុក្ខច្រើន មានសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ទោសមានច្រើនប្រការ គឺកាមទាំងនេះ យ៉ាងនោះឯង អរិយសាវ័កឃើញសេចក្ដីនេះតាមពិត ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃយ៉ាងនេះ ហើយ ក៏លះបង់ឧបេក្ខា ដែលមានសភាពផ្សេងគ្នា អាស្រ័យអារម្មណ៍មានសភាពផ្សេងគ្នា ហើយចម្រើនឧបេក្ខា ដែលមានសភាពតែមួយ អាស្រ័យអារម្មណ៍មានសភាពតែមួយ ជាទីរលត់ទៅនៃឧបាទានជាលោកាមិសៈ មិនមានសេសសល់ ដោយប្រការទាំងពួង ។

(៥៤) ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កនោះឯង អាស្រ័យសេចក្ដីបរិសុទ្ធិនៃសតិ ដែលកើតអំពីឧបេក្ខាដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយរលឹកនូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការ គឺ រលឹកបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកនូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កនោះឯង អាស្រ័យសេចក្ដីបរិសុទ្ធិនៃសតិ ដែលកើតអំពីឧបេក្ខាដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយឃើញពួកសត្វដែលច្យុត កើតឡើង ជាសត្វថោកទាប ឧត្តម មានវណ្ណៈល្អ មានវណ្ណៈអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ។ បេ ។ ក៏ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកម្ម ដោយទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កនោះឯង អាស្រ័យ

យេវ អនុត្តរំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ អាគម្ម អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

[៥៥] យត្តកោ ខោ គហបតិ អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារសមុច្ឆេទោ ហោតិ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ យថា អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារសមុច្ឆេទោ ហោតិ អបិ នុ ត្វំ ឯវរូបំ វោហារសមុច្ឆេទំ អត្តនិ សមនុបស្សសីតិ ។ កោ ចាហំ ភន្តេ យោ[១] ក អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារសមុច្ឆេទោ អារកាហំ ភន្តេ អរិយស្ស វិនយេ សព្វេន សព្វំ សព្វថា សព្វំ វោហារសមុច្ឆេទា មយំ ហិ ភន្តេ បុព្វេ អញ្ញតិត្ថិយេ បរិព្វាជកេ អនាជានីយេវ សមានេ អាជានីយាតិ អមញ្ញិម្ហ អនាជានីយេវ សមានេ អាជានីយភោជនំ ភោជិម្ហ អនាជានីយេវ សមានេ អាជា-

១ ឱ. ឱ. កោ ។

នូវសេចក្តីបរិសុទ្ធិនៃសតិ ដែលកើតអំពីឧបេក្ខាដ៏ប្រសើរនេះឯង ហើយធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ទើបបាននូវចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅ ដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។

(៥៥) ម្នាលគហបតី ការផ្តាច់បង់ជំនួញ ដោយសព្វគ្រប់ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យ តែងមានដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះ ដូចម្តេច ការផ្តាច់បង់ជំនួញ ដោយសព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យ ដោយសភាពយ៉ាងណា អ្នកបានឃើញការផ្តាច់បង់ជំនួញ មានសភាពយ៉ាងនោះ ក្នុងខ្លួនដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គណាក្តី ការផ្តាច់បង់ជំនួញដោយសព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យណាក្តី បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បណ្តាសភាវៈទាំងពីរនោះ ខ្ញុំព្រះអង្គឆ្ងាយចាកការផ្តាច់បង់ជំនួញដោយសព្វគ្រប់ ដោយប្រការទាំងពួង ក្នុងអរិយវិន័យនេះ ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា កាលពីដើមខ្ញុំព្រះអង្គបានសម្គាល់នូវពួកបរិព្វាជក មានលទ្ធិដទៃ ដែលមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យពិត ថាជាបុរសអាជានេយ្យ ញុំាងបុគ្គលដែលមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យពិត ឲ្យបរិភោគភោជន សម្រាប់បុរសអាជានេយ្យ តាំងបុគ្គលដែលមិនមែនជា

នីយដ្ឋានេ ឋបិម្ហ កិញ្ចិ បន មយំ ភន្តេ អាជានីយោវ សមានេ អនាជានីយាតិ អមញ្ញិម្ហ អាជានីយោវ សមានេ អាជានីយភោជនំ ភោជិម្ហ អាជានីយោវ សមានេ អនាជានីយដ្ឋានេ ឋបិម្ហ ឥទានិ បន មយំ ភន្តេ អញ្ញតិត្ថិយេ បរិព្វាជកេ អនាជានីយោវ សមានេ អនាជានីយាតិ ជានិស្សាម អនាជានីយោវ សមានេ អនាជានីយភោជនំ ភោជិស្សាម អនាជានីយោវ ស-មានេ អនាជានីយដ្ឋានេ ឋបេស្សាម កិញ្ចិ បន មយំ ភន្តេ អាជានីយោវ សមានេ អាជានីយាតិ ជានិស្សាម អាជានីយោវ សមានេ អាជានីយភោជនំ ភោជិស្សាម អាជានីយោវ សមានេ អាជានីយដ្ឋានេ ឋបេស្សាម អជនេសិ វត មេ ភន្តេ ភគវា សមណេសុ សមណ-ប្បេមំ សមណេសុ សមណប្បសាទំ សមណេសុ

បុរសអាជានេយ្យពិត ឲ្យតាំងនៅក្នុងទីជាបុរសអាជានេយ្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយយ៉ាងទៀត ខ្ញុំព្រះអង្គ បានសម្គាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលជាបុរសអាជានេយ្យពិត ថាមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យវិញ ញ៉ាំងភិក្ខុដែលជាបុរសអាជានេយ្យពិត ឲ្យបរិភោគភោជន សម្រាប់បុរសមិនមែនជាអាជានេយ្យវិញ តាំងភិក្ខុដែលជាបុរសអាជានេយ្យពិត ក្នុងទីនៃបុរសមិនមែនជាអាជានេយ្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គឺថ្ងៃនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្គាល់ពួកបរិព្វាជក មានលទ្ធិផ្សេង ដែលមិនមែនជាបុរសអាជា-នេយ្យពិត ថាមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យ និងញ៉ាំងបុគ្គលដែលមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យពិត ឲ្យបរិភោគភោជន សម្រាប់បុរសមិនមែនជាអាជានេយ្យ និងតាំងបុគ្គលដែលមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យពិត ក្នុងទីនៃបុគ្គលមិនមែនជាបុរសអាជានេយ្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយយ៉ាងទៀត ខ្ញុំព្រះអង្គស្គាល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលជាបុរសអាជានេយ្យពិត ថាជាបុរសអាជានេយ្យ និងញ៉ាំងភិក្ខុ ដែលជាបុរសអាជានេយ្យពិត ឲ្យបរិភោគភោជន សម្រាប់បុរសអាជានេយ្យ និងតាំងភិក្ខុដែលជាបុរសអាជានេយ្យ ក្នុងទីនៃបុរសអាជានេយ្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បានធ្វើសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះពួកសមណៈ សេចក្ដីជ្រះថ្លា

សមណការំ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យ-ថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវ[១] ភោតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកា-សិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណង្គតន្តិ ។

ឃោដមុខសុត្តំ ចតុត្ថំ និដ្ឋិតំ[២] ។

១ ឱ. ឯវមេវ ។ ម. ឯវមេវ ភោ ។ ២ ឱ. ម. និដ្ឋិតំ សត្តមំ ន ទិស្សតិ ។

ចំពោះព្រះសមណៈ សេចក្ដីគោរពចំពោះព្រះសមណៈ ឲ្យកើតដល់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះអង្គសម្ដែងហើយដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ (ភ្លឺច្បាស់ណាស់) ដូចជាបុរសផ្ងាររបស់ដែលគេផ្កាប់ចុះឲ្យផ្ងារឡើង ឬដូចជាបុរសបើកបង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់ទុកបាំង ឬក៏ដូចជាបុរសប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះដូចជាគេកាន់ប្រទីបទៅក្នុងទីងងឹតដោយគិតថា មនុស្សអ្នកមានចក្ខុមើលឃើញរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់នូវព្រះមានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹង - ទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសកដល់នូវសរណៈ ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើម ។

ចប់ ឃោដមុខសូត្រ ទី ៤ ។

បញ្ចមំ ជីវកសុត្តំ

[៥៦] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស អម្ព-វនេ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សុតមេតំ ភន្តេ សមណំ គោតមំ ឧទ្ទិស្ស បាណំ អារភន្តិ តំ សមណោ គោតមោ ជានំ ឧទ្ទិស្ស កតំ មំសំ បរិភុញ្ជតិ បដិច្ចកម្មន្តិ យេ តេ ភន្តេ ឯវមាហំសុ សមណំ គោតមំ ឧទ្ទិស្ស បាណំ អារភន្តិ តំ សមណោ គោតមោ ជានំ ឧទ្ទិស្ស កតំ មំសំ បរិភុញ្ជតិ បដិច្ចកម្មន្តិ កច្ចិ តេ ភន្តេ ភគវតោ វុត្តវាទិនោ ន ច ភគវន្តំ អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តិ

ជីវកសូត្រ ទី ៥

[៥៦] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអម្ពវ័ន របស់ជីវកកោមារភច្ច ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ច ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះជីវកកោមារភច្ច អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គឮមកដូច្នេះថា ពួកជនតែងសម្លាប់សត្វ ចំពោះព្រះសមណគោតម ព្រះសមណ-គោតម ទ្រង់ជ្រាបហេតុនោះហើយ ក៏រមែងសោយសាច់ ដែលគេធ្វើចំពោះ គឺសាច់ដែលគេធ្វើអាស្រ័យខ្លួន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកជនណា ពោលយ៉ាងនេះថា ពួកជនតែងសម្លាប់សត្វ ចំពោះព្រះសមណគោតម ព្រះសមណគោតម ទ្រង់ជ្រាបហេតុនោះហើយក៏រមែងសោយសាច់ ដែលគេធ្វើចំពោះ គឺសាច់ដែលគេធ្វើអាស្រ័យខ្លួន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ជនទាំងនោះនិយាយត្រូវតាមពាក្យ ដែលគេពោលចំពោះព្រះមានព្រះភាគ មិនមែននិយាយបង្កាច់ព្រះមានព្រះភាគ

ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោន្តិ ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុវាទោ គារយ្ហដ្ឋានំ(១) អាគច្ឆតីតិ ។

(៥៧) យេ តេ ជីវក ឯវមាហំសុ សមណំ គោតមំ ឧទ្ទិស្ស បាណំ អារភន្តិ តំ សមណោ គោតមោ ជានំ ឧទ្ទិស្សកតំ មំសំ បរិភុញ្ជតិ បដិច្ចកម្មន្តិ ន មេ តេ វុត្តវាទិនោ អព្ភាចិក្ខន្តិ ច មំ តេ អសតា អភូតេន(២) តីហិ ខោ អហំ ជីវក ឋានេហិ មំសំ អបរិភោគន្តិ វទាមិ ទិដ្ឋំ សុតំ បរិសង្កិតំ ឥមេហិ ខោ អហំ ជីវក តីហិ ឋានេហិ មំសំ អបរិភោគន្តិ វទាមិ តីហិ ខោ អហំ ជីវក ឋានេហិ មំសំ បរិភោគន្តិ វទាមិ អទិដ្ឋំ អសុតំ អបរិសង្កិតំ ឥមេហិ ខោ អហំ ជីវក តីហិ ឋានេហិ មំសំ បរិភោគន្តិ វទាមិ ។

១ ឱ. គារយ្ហំ ឋានំ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. អព្ភាចិក្ខន្តិ ច បន មំ តេ អសតា អភូតេន ។ ម. អសតា អភូតេន អព្ភាចិក្ខន្តិ ។

ដោយពាក្យមិនពិតទេ និយាយនូវហេតុសមគួរដល់ហេតុទេឬទេ មួយយ៉ាងទៀត វាទៈនិងអនុវាទៈបន្តិចបន្តួចរបស់ព្រះអង្គ ដែលប្រកបដោយហេតុ មិនបានដល់នូវហេតុ ដែលគួរតិះដៀលឬទេ ។

(៥៧) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលជីវកៈ ពួកជនណានិយាយយ៉ាងនេះថា ពួកជនសម្លាប់សត្វ ចំពោះព្រះសមណគោតម ព្រះសមណគោតម ទើបទុកជាប្រាប់ថាហេតុនោះហើយ គឺរមែងសោយសាច់ដែលគេធ្វើចំពោះ គឺសាច់ដែលគេធ្វើអាស្រ័យនូវខ្លួន ពួកជនទាំងនោះមិនមែននិយាយត្រូវតាមពាក្យ ដែលគេពោលចំពោះតថាគតឡើយ ពួកជនទាំងនោះនិយាយបង្កាច់តថាគត ដោយពាក្យមិនមែន មិនពិត ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលមិនគួរបរិភោគ ដោយហេតុទាំង ៣ គឺឃើញ ឮ រង្កៀស ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលមិនគួរបរិភោគ ដោយហេតុទាំង ៣ នេះឯង ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលគួរបរិភោគ ដោយហេតុទាំង ៣ គឺមិនឃើញ មិនឮ មិនរង្កៀស ម្នាលជីវកៈ តថាគតពោលនូវសាច់ដែលគួរបរិភោគ ដោយហេតុទាំង ៣ នេះឯង ។

(៨៨) ឥធ ជីវក ភិក្ខុ អញ្ញតរំ គាមំ វា និគមំ វា ឧបនិស្សាយ វិហរតិ ។ សោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ជេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ តមេនំ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា ឧបសង្កមិត្វា ស្វាតនាយ ភត្តេន និមន្តេតិ អាកង្ខមានោ ជីវក ភិក្ខុ អធិវាសេតិ ។ សោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តស្ស គហបតិស្ស វា គហបតិបុត្តស្ស វា និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទតិ ។ តមេនំ សោ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា បណីតេន បិណ្ឌបាតេន បរិវិសតិ ។ តស្ស ន ឯវំ ហោតិ សាធុ វត មាយំ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា បណីតេន បិណ្ឌបាតេន បរិវិសតិ

(៨៨) ម្នាលជីវកៈ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចូលទៅនៅអាស្រ័យនឹងស្រុកឬនិគមណាមួយ ។ ភិក្ខុនោះ មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ទិសទី ៣ ទិសទី ៤ ដូចគ្នា ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម និងទិសទទឹង មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ជាចិត្តទូលាយ ដល់នូវសភាពធំ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយអាការ(១)ទាំងពួង ។ គហបតីឬគហបតិបុត្ត ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ហើយនិមន្តដោយភត្ត ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ម្នាលជីវកៈ កាលបើភិក្ខុមានប្រាថ្នា ក៏ទទួលនិមន្ត ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ភិក្ខុនោះស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងវេលាព្រឹក ក៏ចូលទៅកាន់ផ្ទះនៃគហបតីឬគហបតិបុត្តនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈ ដែលគេក្រាលហើយ ។ ឯគហបតីឬគហបតិបុត្តនោះ ក៏អង្គាសភិក្ខុនោះ ដោយបិណ្ឌបាតដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ។ ភិក្ខុនោះមិនមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា គហបតីឬគហបតិបុត្ត នេះអង្គាសអាត្មាអញ ដោយបិណ្ឌបាតដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ដោយប្រពៃណាស់ហ្ន៎

១ ដោយសភាពនៃចិត្តដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងសត្វទាំងពួង ដែលស្មើគ្នាមានសត្វថោកទាប យ៉ាងកណ្តាលនិងខ្ពង់ខ្ពស់ សត្វជាមិត្ត ជាសត្រូវ និងយ៉ាងកណ្តាលជាដើម ។

អហោ វត មំ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា អាយតិម្បិ ឯវរូបេន បណីតេន បិណ្ឌបាតេន បរិវិសេយ្យាតិ ឯវម្បិស្ស ន ហោតិ ។ សោ តំ បិណ្ឌបាតំ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈាបន្នោ(១) អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ជីវក អបិ នុ សោ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ អត្តព្យាពាធាយ វា ចេតេតិ បរព្យាពាធាយ វា ចេតេតិ ឧភយព្យាពាធាយ វា ចេតេតីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ននុ សោ ជីវក ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ អនវជ្ជំយេវ អាហារំ អាហារេតីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ សុតំ មេតំ ភន្តេ ព្រហ្មា មេត្តាវិហារីតិ តស្ស មេ តំ ភន្តេ ភគវា សក្ខិ ទិដ្ឋោ ភគវា ហិ ភន្តេ មេត្តាវិហារីតិ ។ យេន ខោ ជីវក រាគេន យេន ទោសេន យេន មោហេន ព្យាបាទវា អស្ស សោ រាគោ សោ ទោសោ សោ មោហោ តថាគតស្ស បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ

១ ម. អនជ្ឈោបន្នោ ។

ធ្វើម្តេចហ្ន៎ គហបតីឬគហបតិបុត្រនេះ គប្បីអង្គាសអាត្មាអញ ដោយបិណ្ឌបាតដ៏ថ្លៃថ្លា មានសភាពយ៉ាងនេះតទៅទៀត ភិក្ខុនោះ មិនមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះសោះ ។ ភិក្ខុនោះ មិនត្រេកត្អូល មិនជ្រុលជ្រប់ មិនល្មោភ តែងឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកទុក្ខ បរិភោគបិណ្ឌបាតនោះ ។ ម្នាលជីវក: អ្នកសម្គាល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច តើភិក្ខុនោះ គិតដើម្បីបៀតបៀនខ្លួន ឬគិតដើម្បីបៀតបៀនអ្នកដទៃ ឬគិតដើម្បីបៀតបៀនអ្នកទាំងពីរ ក្នុងសម័យនោះឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនមែនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលជីវក: ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា ឆាន់អាហារ ដែលមិនមានទោស ក្នុងសម័យនោះមែនឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រាប់តែឮមក យ៉ាងនេះថា ព្រហ្មមានកិរិយានៅដោយមេត្តា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនោះជាពាក្យរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញព្រះមានព្រះភាគច្បាស់នឹងភ្នែករបស់ខ្លួនហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា ព្រះមានព្រះភាគ មានកិរិយានៅដោយមេត្តាពិត ។ ម្នាលជីវក: បុគ្គលមានព្យាបាទ ដោយរាគៈ ទោសៈ មោហៈណា រាគៈ ទោសៈ មោហៈនោះ តថាគតបានលះបង់ហើយ បានផ្តាច់ឫសគល់អស់ហើយ បាន

តាលាវត្ថុកតោ អនភាវង្កតោ(១) អាយតឹ អនុប្បាទធម្មោ សចេ ខោ តេ ជីវក ឥទំ សន្ធាយ ភាសិតំ អនុជានាមិ តេ ឯតន្តិ ។ ឯតទេវ ខោ បន មេ ភន្តេ សន្ធាយ ភាសិតន្តិ(២) ។

(៥៤) ឥធ ជីវក ភិក្ខុ អញ្ញតរំ គាមំ វា និគមំ វា ឧបនិស្សាយ វិហរតិ ។ សោ ករុណាសហគតេន ចេតសា ។ បេ ។ មុទិតាសហគតេន ចេតសា... ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ ផរិត្វា វិហរតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមធោ តិរិយំ សព្វធិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោកំ ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា វិបុលេន មហគ្គតេន អប្បមាណេន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ផរិត្វា វិហរតិ ។ តមេនំ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា ឧបសង្កមិត្វា ស្វាតនាយ ភត្តេន និមន្តេតិ អាកង្ខមានោ(៣) ជីវក ភិក្ខុ អធិវាសេតិ ។ សោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ

១ ម. អនភាវំគតោ ។ ២ ម. ឆ. [illegible] ។ ៣ ម. ឆ. អាកង្ខមានោវ ។

ធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ជាសភាវៈដល់នូវការសាបសូន្យ មានសភាវៈកើតឡើងតទៅ ម្នាលជីវកៈ បើអ្នកនិយាយអាស្រ័យហេតុនេះ តថាគតក៏យល់ព្រមនូវពាក្យនេះ របស់អ្នកដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនិយាយអាស្រ័យហេតុហ្នឹងឯង ។

(៥៤) ម្នាលជីវកៈ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចូលទៅនៅអាស្រ័យនឹងស្រុក ឬនិគមណាមួយ ។ ភិក្ខុនោះមានចិត្តប្រកបដោយករុណា ។ បេ ។ មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា ... មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ទិសទី ២ ទិសទី ៣ ទិសទី ៤ ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោមនិងទិសទទឹង មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ជាចិត្តទូលាយ ដល់នូវសភាពធំ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយអាការទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង ។ គហបតីឬគហបតិបុត្ត ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ហើយនិមន្តដោយភត្តដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ម្នាលជីវកៈ កាលបើភិក្ខុមានប្រាថ្នា ក៏ទទួលនិមន្ត ។ លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ភិក្ខុនោះស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រ

យេន តស្ស គហបតិស្ស វា គហបតិបុត្តស្ស វា និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទតិ ។ តមេនំ សោ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា បណីតេន បិណ្ឌបាតេន បរិវិសតិ ។ តស្ស ន ឯវំ ហោតិ សាធុ វត មាយំ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា បណីតេន បិណ្ឌបាតេន បរិវិសតិ អហោ វត មាយំ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា អាយតិម្បិ ឯវរូបេន បណីតេន បិណ្ឌបាតេន បរិវិសេយ្យាតិ ឯវម្បិស្ស ន ហោតិ ។ សោ តំ បិណ្ឌបាតំ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈោបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ជីវក អបិ នុ សោ ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ អត្តព្យាពាធាយ វា ចេតេតិ បរព្យាពាធាយ វា ចេតេតិ ឧភយព្យាពាធាយ វា ចេតេតីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ននុ សោ ជីវក ភិក្ខុ តស្មឹ សមយេ អនវជ្ជំយេវ អាហារំ អាហារេតីតិ ។ ឯវំ ភន្តេ សុតំ មេតំ ភន្តេ ព្រហ្មា មេត្តាវិហារីតិ តម្មេ ឥទំ ភន្តេ

និងចីវរក្នុងវេលាព្រឹក ក៏ចូលទៅកាន់ផ្ទះគហបតីឬគហបតិបុត្តនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈ ដែលគេក្រាលហើយ ។ ឯគហបតីឬគហបតិបុត្តនោះ ក៏អង្គាសភិក្ខុនោះ ដោយបិណ្ឌបាតដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ។ ភិក្ខុនោះ មិនមានសេចក្ដីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា គហបតីឬគហបតិបុត្តនេះ អង្គាសអាត្មាអញ ដោយបិណ្ឌបាតដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ដោយប្រពៃណាស់ហ្ន៎ ធ្វើម្ដេចហ្ន៎ គហបតីឬគហបតិបុត្តនេះ គប្បីអង្គាសអាត្មាអញ ដោយបិណ្ឌបាតដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ មានសភាពយ៉ាងនេះ តទៅទៀត ភិក្ខុនោះ មិនមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះសោះ ។ ភិក្ខុនោះ មិនផ្តុកផ្តួល មិនជ្រុលជ្រប់ មិនល្មោភ តែងឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកទុក្ខ បរិភោគបិណ្ឌបាតនោះ ។ ម្នាលជីវកៈ អ្នកសំគាល់ហេតុនោះថាដូចម្ដេច តើភិក្ខុនោះ គិតដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯង ឬគិតដើម្បីបៀតបៀនអ្នកដទៃ ឬគិតដើម្បីបៀតបៀនអ្នកទាំងពីរ ក្នុងសម័យនោះ ដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនមែនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលជីវកៈ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ឆាន់អាហារដែលមិនមានទោសនោះ ក្នុងសម័យនោះមែនឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮមក យ៉ាងនេះថា ព្រហ្មមានកិរិយានៅ ដោយមេត្តា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនោះ ជាពាក្យរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ

ភគវា សក្ខិទិដ្ឋោ ភគវា ហិ ភន្តេ មេត្តាវិហារីតិ ។ យេន ខោ ជីវក រាគេន យេន ទោសេន យេន មោហេន វិហេសក(១) អស្ស អរតិក អស្ស បដិឃ-ក(២) អស្ស សោ រាគោ សោ ទោសោ សោ មោហោ តថាគតស្ស បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលា-វត្ថុកតោ អនភាវង្កតោ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មោ សចេ ខោ តេ ជីវក ឥទំ សន្ធាយ ភាសិតំ អនុជានាមិ តេ ឯតន្តិ ។ ឯតទេវ ខោ បន មេ ភន្តេ សន្ធាយ ភាសិតន្តិ ។

(៦០) យោ ខោ ជីវក តថាគតំ វា តថាគ-តសាវកំ វា ឧទ្ទិស្ស បាណំ អារភតិ សោ បញ្ចហិ ឋានេហិ ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតិ យម្បិ សោ គហបតិ(៣) ឯវមាហ គច្ឆថ អមុកំ បាណំ អានេថាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតិ យម្បិ សោ បាណោ គលប្បវេឋកេន អានីយមានោ ទុក្ខំ ទោ-មនស្សំ បដិសំវេទេតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតិ យម្បិ សោ ឯវមាហ គច្ឆថ

១ ម. វិហេសវា ។ ២ ម. បដិឃវា ។ ៣ ម. គហបតិ ន ទិស្សតិ ។

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គ បានឃើញព្រះមានព្រះភាគច្បាស់នឹងភ្នែករបស់ខ្លួនហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថាព្រះមានព្រះភាគ មានកិរិយានៅដោយមេត្តាពិត ។ ម្នាលជីវកៈ បុគ្គលមានសេចក្ដីបៀតបៀន សេចក្ដីអផ្សុកនិងសេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ ដោយរាគៈទោសៈនិងមោហៈណា រាគៈ ទោសៈ និងមោហៈនោះ តថាគតបានលះបង់ហើយ បានផ្ដាច់ផ្ដិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើឲ្យនៅសល់តែទីនៅ ដូចជាទីនៅនៃដើមត្នោត ជាសភាពដល់នូវការសាបសូន្យ មានសភាពមិនកើតឡើងតទៅ ម្នាលជីវកៈ បើអ្នកនិយាយអាស្រ័យហេតុនេះ តថាគត ក៏យល់ព្រមនូវពាក្យនេះរបស់អ្នកដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនិយាយអាស្រ័យហេតុហ្នឹងឯង ។

(៦០) ម្នាលជីវកៈ បុគ្គលណាសម្លាប់សត្វ ចំពោះតថាគតឬសាវ័ករបស់តថាគត បុគ្គលនោះតែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈ៥ យ៉ាង បុគ្គលនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរទៅនាំយកសត្វឯណោះមក ដោយឋានៈណា តែងទទួលនូវបាបច្រើន ដោយឋានៈនេះជាបឋម សត្វនោះកាលដែលគេយកខ្សែចាក់កដឹកយកមក ក៏ទទួលទុក្ខទោមនស្សដោយឋានៈណា បុគ្គលនោះតែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈនេះជាគម្រប់ពីរ បុគ្គលនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរទៅ

ឥមំ បាណំ អារភថាតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតិ យម្បិ សោ បាណោ អារភិយមានោ ទុក្ខទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ ឥមិនា ចតុត្ថេន ឋានេន ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតិ យម្បិ សោ តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា អកប្បិយេន អាសាទេតិ ឥមិនា បញ្ចមេន ឋានេន ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតិ យោ ខោ ជីវក តថាគតំ វា តថាគតសាវកំ វា ឧទ្ទិស្ស បាណំ អារភតិ សោ ឥមេហិ បញ្ចហិ ឋានេហិ ពហុំ អបុញ្ញំ បសវតីតិ ។

(៦១) ឯវំ វុត្តេ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ភុតំ ភន្តេ កប្បិយំ វត ភន្តេ ភិក្ខូ អាហារំ អាហារេន្តិ អនវជ្ជំ វត ភន្តេ ភិក្ខូ អាហារំ អាហារេន្តិ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ

សម្លាប់សត្វនេះដោយឋានៈណា បុគ្គលនោះតែងទទួល នូវបាបច្រើន ដោយឋានៈនេះជាគម្រប់ ៣ សត្វនោះកាលដែលគេកំពុងសម្លាប់ក៏ទទួលនូវទុក្ខ ទោមនស្ស ដោយឋានៈណា បុគ្គលតែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈនេះជាគម្រប់ ៤ បុគ្គលនោះធ្វើឲ្យគេតិះដៀលតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត ដោយអកប្បិយមំសៈ (សាច់មិនសមគួរ) ដោយឋានៈណា បុគ្គលនោះតែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈនេះជាគម្រប់ ៥ ម្នាលជីវកៈ បុគ្គលណាសម្លាប់សត្វចំពោះតថាគត ឬសាវ័ករបស់តថាគត បុគ្គលនោះតែងទទួលបាបច្រើន ដោយឋានៈទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

(៦១) លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ទើបជីវកកោមារភច្ច ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចម្លែកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុឆាន់តែអាហារជាកប្បិយៈហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុឆាន់តែអាហារ ដែលមិនមានទោសហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់

សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិ-តោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

ជីវកសុត្តំ បញ្ចមំ និដ្ឋិតំ ។

ធម៌ដែលព្រះអង្គសំដែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ (ភ្លឺច្បាស់ណាស់) ដូចជាបុរសបាច់បើករបស់ដែលគេផ្កាប់ចុះឲ្យផ្ងារឡើង ឬដូចជាបុរសបើកបង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់ទុកបាំង ពុំនោះដូចជាបុរសប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះសោត ដូចជាបុរសកាន់ប្រទីបព្រោលបំភ្លឺក្នុងទីងងឹត ដោយគិតថា មនុស្សអ្នកមានចក្ខុ មើលឃើញរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់នូវព្រះមានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសក ដល់សរណៈ ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើម ។

ចប់ ជីវកសូត្រ ទី ៥ ។

ឆដ្ឋំ ឧបាលិវាទសុត្តំ

(៦៦) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា នាឡន្ទាយំ វិហរតិ បាវារិកម្ពវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន និគណ្ឋោ(១) នាដបុត្តោ នាឡន្ទាយំ បដិវសតិ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធឹ ។ អថខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ នាឡន្ទាយំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេន បាវារិកម្ពវនំ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ភគវា ឯតទវោច សំវិជ្ជន្តិ ខោ(២) ទីឃតបស្សិ អាសនានិ សចេ អាកង្ខសិ និសីទាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ អញ្ញតរំ នីចំ អាសនំ គហេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

១ និគន្ថោតិបិ សំយោគោ ទន្តោ ។ ២ ម. សំវិជ្ជន្តេ ខោតិ ទិស្សតិ ។

ឧបាលិវាទសូត្រ ទី ៦

(៦៦) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងបាវារិកម្ពវ័ន(១) ជិតស្រុកនាលន្ទា ។ សម័យនោះ ឯង និគន្ថនាដបុត្ត នៅអាស្រ័យក្នុងស្រុកនាលន្ទា ជាមួយនឹងនិគន្ថបរិស័ទជាច្រើន ។ គ្រានោះ និគ្រន្ថឈ្មោះទីឃតបស្សី ត្រាច់ទៅដើម្បីបិណ្ឌបាត ក្នុងស្រុកនាលន្ទា លុះត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាបច្ឆាភត្តហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ក្នុងបាវារិកម្ពវ័ននោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្ដីរីករាយ ជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏ឈរនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ឈរនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា នែទីឃតបស្សី អាសនៈមានគ្រប់គ្រាន់ បើអ្នកប្រាថ្នា គួរអង្គុយចុះ ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ទើបទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ កាន់យកអាសនៈទាបមួយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

១ ជាឈ្មោះវត្តព្រៃស្វាយរបស់បាវារិកសេដ្ឋី បានឮមកថា សេដ្ឋីនោះបានស្ដាប់ធម៌ទេសនារបស់ព្រះមានព្រះភាគ មានសេចក្ដីជ្រះថ្លាបានកសាងវត្ត ប្រដាប់ដោយសេនាសនៈផ្សេងៗ មានកុដិគូហា និងមណ្ឌបជាដើមក្នុងឧទ្យាននោះ ថ្វាយព្រះមានព្រះភាគ ។ បានជាវត្តនោះឈ្មោះថា វត្តបាវារិកម្ពវ័ន ដូចជាវត្តដីរបស់បាវារិកសេដ្ឋីនោះដែរ ។ អដ្ឋកថា ។

(៦៣) ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ភគវា ឯតទវោច កតិ បន តបស្សិ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ កម្មានិ បញ្ញបេតិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ ន ខោ អាវុសោ គោតម អាចិណ្ណំ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស កម្មំ កម្មន្តិ បញ្ញបេតុំ ទណ្ឌំ ទណ្ឌន្តិ ខោ អាវុសោ គោតម អាចិណ្ណំ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស បញ្ញបេតុន្តិ ។ កតិ បន តបស្សិ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ទណ្ឌានិ បញ្ញបេតិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ តីណិ(១) អាវុសោ គោតម និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ទណ្ឌានិ បញ្ញបេតិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា សេយ្យថីទំ កាយទណ្ឌំ វចីទណ្ឌំ មនោទណ្ឌន្តិ ។ កឹ បន តបស្សិ អញ្ញទេវ កាយទណ្ឌំ អញ្ញំ វចីទណ្ឌំ អញ្ញំ មនោទណ្ឌន្តិ ។ អញ្ញទេវ អាវុសោ គោតម កាយទណ្ឌំ អញ្ញំ វចីទណ្ឌំ អញ្ញំ មនោទណ្ឌន្តិ ។ ឥមេសំ បន តបស្សិ តិណ្ណំ ទណ្ឌានំ

---

(៦៣) លុះទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលតបស្សី ចុះនិគន្ថនាដបុត្ត បញ្ញត្ត កម្មក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ជាមានប៉ុន្មាន ។ ទីឃតបស្សីតបថា អាវុសោគោតម និគន្ថនាដបុត្តមិនធ្លាប់បញ្ញត្តនូវកម្ម ថាកម្មដូច្នេះឡើយ អាវុសោគោតម និគន្ថនាដបុត្តធ្លាប់បញ្ញត្តនូវទណ្ឌៈ ថាទណ្ឌៈ ប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលតបស្សី ចុះនិគន្ថនាដបុត្ត តែងបញ្ញត្តនូវទណ្ឌៈប៉ុន្មានយ៉ាង ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាប-កម្ម ជាមានប៉ុន្មាន ។ អាវុសោគោតម និគន្ថនាដបុត្ត តែងបញ្ញត្តនូវទណ្ឌៈក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ជាមាន ៣ យ៉ាង គឺ កាយទណ្ឌៈ១ វចីទណ្ឌៈ១ មនោទណ្ឌៈ១ ។ ម្នាលតបស្សី ចុះកាយទណ្ឌៈដទៃ វចីទណ្ឌៈដទៃ មនោទណ្ឌៈដទៃ ឬក៏ដូចគ្នា ។ អាវុសោគោតម កាយទណ្ឌៈដទៃ វចីទណ្ឌៈដទៃ មនោ-ទណ្ឌៈដទៃ មិនដូចគ្នាទេ ។ ម្នាលតបស្សី បណ្ដាទណ្ឌៈទាំង ៣ នេះ

បដិវិភត្តានំ ឯវំ បដិវិសិដ្ឋានំ កតមំ ទណ្ឌំ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ មហាសាវជ្ជតរំ បញ្ញបេតិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា យទិ វា កាយទណ្ឌំ យទិ វា វចីទណ្ឌំ យទិ វា មនោទណ្ឌន្តិ ។ ឥមេសំ ខោ អាវុសោ គោតម តិណ្ណំ ទណ្ឌានំ ឯវំ បដិវិភត្តានំ ឯវំ បដិវិសិដ្ឋានំ កាយទណ្ឌំ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ មហាសាវជ្ជតរំ បញ្ញបេតិ បា-បស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា នោ តថា វចីទណ្ឌំ នោ តថា មនោ-ទណ្ឌន្តិ ។ កាយទណ្ឌន្តិ តបស្សិ វទេសិ ។ កាយទណ្ឌន្តិ អាវុសោ គោតម វទាមិ ។ កាយ-ទណ្ឌន្តិ តបស្សិ វទេសិ ។ កាយទណ្ឌន្តិ អាវុសោ គោតម វទាមិ ។ កាយទណ្ឌន្តិ តបស្សិ វទេសិ ។ កាយទណ្ឌន្តិ អាវុសោ គោតម វទាមីតិ ។ ឥតិហ ភគវា ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ យាវ-តតិយកំ បតិដ្ឋាបេសិ ។

ដែលអ្នកចែកហើយយ៉ាងនេះ ញែកហើយយ៉ាងនេះ និគន្ថនាដបុត្ត តែងបញ្ញត្តនូវទណ្ឌៈណា ដែលមានទោសធំជាងគេ ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្មក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម កាយទណ្ឌៈ ឬវចីទណ្ឌៈ ឬមនោទណ្ឌៈ ។ អាវុសោគោតម បណ្ដាទណ្ឌៈទាំង ៣ នេះ ដែលខ្ញុំព្រះអង្គចែកហើយយ៉ាងនេះ ញែកហើយយ៉ាងនេះ និគន្ថនាដបុត្ត តែងបញ្ញត្តនូវកាយទណ្ឌៈ ថាមានទោសធំជាងគេ ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាប-កម្ម មិនបញ្ញត្តនូវវចីទណ្ឌៈ និងមនោទណ្ឌៈ ថាមានទោសធំដូច្នោះទេ ។ ម្នាលតបស្សី អ្នកនិយាយថា កាយទណ្ឌៈដូច្នេះឬ ។ អាវុសោគោតម ខ្ញុំព្រះអង្គនិយាយថា កាយទណ្ឌៈ ដូច្នេះ ។ ម្នាលតបស្សី អ្នកនិយាយថា កាយទណ្ឌៈ ដូច្នេះឬ ។ អាវុសោគោតម ខ្ញុំព្រះអង្គនិយាយថា កាយទណ្ឌៈ ដូច្នេះ ។ ម្នាលតបស្សី អ្នកនិយាយថា កាយទណ្ឌៈ ដូច្នេះឬ ។ អាវុសោគោតម ខ្ញុំព្រះអង្គនិយាយថា កាយទណ្ឌៈ ដូច្នេះ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ញ៉ាំងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ឲ្យឋិតនៅនឹងក្នុងកថាវត្ថុនេះ ជាគម្រប់ ៣ ដង ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៦៤) ឯវំ វុត្តេ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ត្វំ បនាវុសោ គោតម កតិ ទណ្ឌានិ បញ្ញបេសិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ ន ខោ តបស្សិ អាចិណ្ណំ ត-ថាគតស្ស ទណ្ឌំ ទណ្ឌន្តិ បញ្ញបេតុំ កម្មំ កម្មន្តិ ខោ តបស្សិ អាចិណ្ណំ តថាគតស្ស បញ្ញបេតុន្តិ ។ ត្វំ បនាវុសោ គោតម កតិ កម្មានិ បញ្ញបេសិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ តីណិ ខោ អហំ តបស្សិ កម្មានិ បញ្ញបេមិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា សេយ្យថីទំ កាយកម្មំ វចីកម្មំ មនោកម្មន្តិ ។ កឹ បនាវុសោ គោតម អញ្ញទេវ កាយកម្មំ អញ្ញំ វចីកម្មំ អញ្ញំ មនោកម្មន្តិ ។ អញ្ញទេវ តបស្សិ កាយកម្មំ អញ្ញំ វចីកម្មំ អញ្ញំ មនោកម្មន្តិ ។ ឥមេសំ បនាវុសោ គោតម តិណ្ណំ កម្មានំ ឯវំ បដិវិភត្តានំ ឯវំ បដិវិ-សិដ្ឋានំ កតមំ កម្មំ មហាសាវជ្ជតរំ បញ្ញបេសិ

(៦៤) កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងព្រះមានព្រះភាគថា អាវុសោ គោតម ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តទណ្ឌៈ ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ជាមានប៉ុន្មាន ។ ម្នាលតបស្សី តថាគតមិនធ្លាប់បញ្ញត្តនូវទណ្ឌៈ ថាទណ្ឌៈដូច្នេះទេ ម្នាលតបស្សី តថាគតធ្លាប់បញ្ញត្តតែកម្ម ថាកម្មដូច្នោះឯង ។ អាវុសោគោតម ចុះព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តកម្មមានប៉ុន្មាន ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ជាមានប៉ុន្មាន ។ ម្នាលតបស្សី តថាគតបញ្ញត្តនូវកម្ម ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ជាមាន ៣ យ៉ាង គឺ កាយកម្ម ១ វចីកម្ម ១ មនោកម្ម ១ ។ អាវុសោគោតម ចុះកាយកម្មដទៃ វចីកម្មដទៃ មនោកម្មដទៃឬអ្វី ។ ម្នាលតបស្សី កាយកម្មដទៃ វចីកម្មដទៃ មនោកម្មដទៃ ។ អាវុសោគោតម បណ្ដាកម្មទាំង ៣ នេះ ដែលព្រះអង្គចែកហើយយ៉ាងនេះ ញែកហើយយ៉ាងនេះ ព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តកម្មណា ថា មានទោសធំជាងគេ

បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា យទិ វា កាយកម្មំ យទិ វា វចីកម្មំ យទិ វា មនោកម្មន្តិ ។ ឥមេសំ ខោ អហំ តបស្សិ តិណ្ណំ កម្មានំ ឯវំ បដិវិភត្តានំ ឯវំ បដិវិសិដ្ឋានំ មនោកម្មំ មហាសាវជ្ជតរំ បញ្ញបេមិ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា នោ តថា កាយកម្មំ នោ តថា វចីកម្មន្តិ ។ មនោកម្មន្តិ អាវុសោ គោតម វទេសិ ។ មនោកម្មន្តិ តបស្សិ វទាមិ ។ បេ ។ មនោកម្មន្តិ អាវុសោ គោតម វទេសិ ។ មនោកម្មន្តិ តបស្សិ វទាមីតិ ។ ឥតិហ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ ភគវន្តំ ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ យាវតតិយកំ បតិដ្ឋាបេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ។

(៦៨) តេន ខោ បន សមយេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ មហតិយា គិហិបរិសាយ សទ្ធឹ និសិន្នោ ហោតិ ពាលកិនិយា ឧបាលិបមុខាយ(១) ។

១ ឱ. ម. ពាលកិរិយា បរិសាយ ឧបាលិបមុខាយាតិ ទិស្សតិ ។

ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម គឺកាយកម្ម ឬវចីកម្ម ឬមនោកម្ម ។ ម្នាលតបស្សី បណ្តាកម្មទាំង ៣ នេះ ដែលតថាគតចែកហើយយ៉ាងនេះ ញែកហើយយ៉ាងនេះ តថាគតបញ្ញត្តមនោកម្ម ថាមានទោសធំជាងគេ ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម មិនបញ្ញត្តកាយកម្មនិងវចីកម្ម ថាមានទោសធំទេ ។ អាវុសោគោតម ព្រះអង្គថា មនោកម្មឬ ។ ម្នាលតបស្សី តថាគតថាមនោកម្ម ។ បេ ។ អាវុសោគោតម ព្រះអង្គថាមនោកម្មឬ ។ ម្នាលតបស្សី តថាគតថា មនោកម្ម ។ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ញុំាងព្រះមានព្រះភាគឲ្យប្រកាន់នៅក្នុងកថាវត្ថុនេះដរាប ៣ ដង ដោយប្រការដូច្នេះ ហើយក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅរកនិគន្ថនាដបុត្ត ។

(៦៨) សម័យនោះឯង និគន្ថនាដបុត្តកំពុងគង់អង្គុយជាមួយនឹងគិហិបរិស័ទជាច្រើន អ្នកនៅក្នុងស្រុកពាលកៈ មានឧបាលិគហបតីជាប្រធាន ។

អទ្ទសា ខោ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ឯតទវោច ហន្ទ កុតោ នុ ត្វំ តបស្សិ អាគច្ឆសិ ទិវា ទិវស្សាតិ ។ ឥតោ ហិ ខោ អហំ ភន្តេ អាគច្ឆាមិ សមណស្ស គោតមស្ស សន្តិកាតិ ។ អហុ បន តេ តបស្សិ សមណេន គោតមេន សទ្ធឹ កោចិទេវ កថាសល្លាបោតិ ។ អហុ ខោ មេ ភន្តេ សមណេន គោតមេន សទ្ធឹ កោចិទេវ កថាសល្លាបោតិ ។ យថា កថំ បន តេ តបស្សិ អហុ សមណេន គោតមេន សទ្ធឹ កោចិទេវ កថាសល្លាបោតិ ។ អថខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ យាវតកោ អហោសិ ភគវតា សទ្ធឹ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស អារោចេសិ ។ ឯវំ វុត្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ឯតទវោច សាធុ សាធុ តបស្សិ យថា តំ សុតវតា សាវកេន សម្មទេវ សត្ថុ សាសនំ អាជានន្តេន

និគន្ថនាដបុត្ត បានឃើញទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏និយាយនឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ដោយពាក្យដូច្នេះថា តបស្សី ចុះអ្នកឯងដើរមកពីណា តាំងពីថ្ងៃម្ល៉េះ(១) ។ ទីឃតបស្សីតបថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំមកអំពីសំណាក់ព្រះសមណៈគោតមឯណោះ ។ និគន្ថនាដបុត្តសួរថា នែតបស្សី ចុះអ្នកមានកថាសល្លាបៈបន្តិចបន្តួច(២) ជាមួយនឹងព្រះសមណៈគោតមដែរឬ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំមានកថាសល្លាបៈបន្តិចបន្តួចជាមួយនឹងព្រះសមណៈគោតមដែរ ។ នែតបស្សី អ្នកមានកថាសល្លាបៈបន្តិចបន្តួច ជាមួយនឹងព្រះសមណៈគោតមតើដូចម្តេច ។ ទើបទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ក៏រៀបរាប់កថាសល្លាបៈ ជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគទាំងអស់ដល់និគន្ថនាដបុត្ត ។ កាលបើទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថនិយាយយ៉ាងនេះហើយ និគន្ថនាដបុត្តនិយាយនឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថដូច្នេះថា នែតបស្សី ពីរោះណាស់ ៗ សាវ័កដែលជាអ្នកចេះដឹង គប្បីដឹងច្បាស់សាសនារបស់

---

១ ហួសពេលថ្ងៃត្រង់ទៅ ។ ២ ការនិយាយដោយសង្ខេប ។

ឯវមេវ ទីឃតបស្សិនា និគណ្ឋេន សមណស្ស គោតមស្ស ព្យាកតំ កិញ្ហិ សោភតិ ឆវោ មនោទណ្ឌោ ឥមស្ស ឯវំ ឱឡារិកស្ស កាយទណ្ឌស្ស ឧបនិធាយ អថខោ កាយទណ្ឌោ វ មហាសាវជ្ជតរោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា នោ តថា វចីទណ្ឌោ នោ តថា មនោទណ្ឌោតិ ។

(៦៦) ឯវំ វុត្តេ ឧបាលិ គហបតិ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សាធុ សាធុ ភន្តេ ទីឃតបស្សី យថា តំ សុតវតា សាវកេន សម្មទេវ សត្ថុសាសនំ អាជានន្តេន ឯវមេវ ភទន្តេន ទីឃតបស្សិនា[១] សមណស្ស គោតមស្ស ព្យាកតំ កិញ្ហិ សោភតិ ឆវោ មនោទណ្ឌោ ឥមស្ស ឯវំ ឱឡារិកស្ស កាយទណ្ឌស្ស ឧបនិធាយ អថខោ កាយទណ្ឌោ វ មហាសាវជ្ជតរោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា នោ តថា វចីទណ្ឌោ នោ តថា មនោទណ្ឌោ

ត្រូវដោយប្រពៃ ហើយព្យាករពាក្យនោះយ៉ាងណា ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថបានព្យាករ ចំពោះព្រះសមណៈគោតម ក៏យ៉ាងនោះឯង ក៏មនោទណ្ឌៈជាសភាវៈថោកថយ យកមកប្រៀបធៀបនឹងកាយទណ្ឌៈដ៏ថ្លៃថ្លានេះឲ្យវិសេសវិសាលជាងយ៉ាងនេះដូចម្ដេចបាន គឺកាយទណ្ឌៈហ្នឹងឯងជារបស់មានទោសធំជាង ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ឯវចីទណ្ឌៈ និងមនោទណ្ឌៈ នឹងមានទោសធំដូច្នោះក៏ទេ ។

(៦៦) កាលបើនិគន្ថនាដបុត្តនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ទើបឧបាលិគហបតីនិយាយនឹងនិគន្ថនាដបុត្តដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ទីឃតបស្សីនិយាយពាក្យនេះពីរោះណាស់ សាវ័កដែលជាអ្នកចេះដឹង តាមដឹងច្បាស់នូវសាសនារបស់គ្រូដោយប្រពៃ ហើយព្យាករពាក្យនោះយ៉ាងណា ទីឃតបស្សីដ៏ចម្រើន បានព្យាករចំពោះព្រះសមណៈគោតមយ៉ាងនោះឯង ក៏មនោទណ្ឌៈជារបស់ថោកថយ យកមកប្រៀបធៀបនឹងកាយទណ្ឌៈ ដ៏ថ្លៃថ្លានេះ ឲ្យវិសេសវិសាលជាងយ៉ាងនេះ ដូចម្ដេចបាន គឺកាយទណ្ឌៈហ្នឹងឯង ជាសភាវៈមានទោសធំជាង ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ឯវចីទណ្ឌៈនិងមនោទណ្ឌៈ នឹងមានទោសធំដូច្នោះក៏ទេ

ហន្ទ ចាហំ ភន្តេ គច្ឆាមិ សមណស្ស គោតមស្ស ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ វាទំ អារោបេស្សាមិ សចេ មេ សមណោ គោតមោ តថា បតិដ្ឋហិស្សតិ យថា ភទន្តេន តបស្សិនា បតិដ្ឋាបិតំ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ ទីឃលោមិកំ ឯឡកំ លោមេសុ គហេត្វា អាកឌ្ឍេយ្យ បរិកឌ្ឍេយ្យ សម្បរិកឌ្ឍេយ្យ ឯវមេវាហំ សមណំ គោតមំ វាទេន វាទំ អាកឌ្ឍិស្សាមិ បរិកឌ្ឍិស្សាមិ សម្បរិកឌ្ឍិស្សាមិ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ(១) សោណ្ឌិកាកម្មការោ មហន្តំ សោណ្ឌិកាកិលញ្ជំ គម្ភីរេ ឧទករហទេ បក្ខិបិត្វា កណ្ណេ គហេត្វា អាកឌ្ឍេយ្យ បរិកឌ្ឍេយ្យ សម្បរិកឌ្ឍេយ្យ ឯវមេវាហំ សមណំ គោតមំ វាទេន វាទំ អាកឌ្ឍិស្សាមិ បរិកឌ្ឍិស្សាមិ សម្បរិកឌ្ឍិស្សាមិ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ(២) សោណ្ឌិកាធុត្តោ វាលំ(៣) កណ្ណេ គហេត្វា ឱធុនេយ្យ និទ្ធុនេយ្យ និប្ផោដេយ្យ(៤) ឯវមេវាហំ

១-២ ឱ. បុរិសោតិ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. ភល់ ។ ៤ ឱ. និច្ឆោទេយ្យ ។ ម. និប្ពោទេយ្យ ។

បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ណ្ហើយចុះ ខ្ញុំនឹងទៅលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណៈគោតម ក្នុងកថាវត្ថុនេះ បើសមណៈគោតម នឹងតាំងពាក្យឲ្យនៅទីនឹងដូចដែលចំពោះខ្ញុំ ដូចការដែលតបស្វីដ៏ចម្រើនឲ្យតាំងនៅដូច្នោះ ខ្ញុំនឹងទាញកន្ត្រាក់គ្រវាត់គ្រវែង នូវវាទៈដោយវាទៈចំពោះសមណៈគោតម ដូចជាបុរសអ្នកមានកម្លាំង ចាប់សត្វចៀមដែលមានរោមវែង ត្រង់រោម ហើយទាញកន្ត្រាក់គ្រវាត់គ្រវែង ដូច្នោះឯង ពុំនោះខ្ញុំនឹងទាញកន្ត្រាក់ គ្រវាត់គ្រវែង នូវវាទៈដោយវាទៈចំពោះសមណៈគោតម ដូចជាបុរសអ្នកមានកម្លាំង ជាអ្នកធ្វើការរោងស្រា ដាក់ចុះនូវកន្ទេលសម្រាប់ដាក់នូវម្សៅក្នុងផ្ទះធ្វើស្រាក្នុងអន្លង់ទឹកជ្រៅ ហើយចាប់ត្រង់ជាយទាញកន្ត្រាក់ គ្រវាត់គ្រវែងដូច្នោះឯង ពុំនោះខ្ញុំនឹងផាត់ចុះផាត់ឡើង គោះពោលនូវវាទៈ ដោយវាទៈចំពោះសមណៈគោតម ដូចជាបុរសមានកម្លាំង ជាអ្នកលេង ស្រាចាប់ផាសត្រង់កណ្ដាប់ចាត់ ផាត់ចុះផាត់ឡើង គោះពោលដូច្នោះឯង

សមណំ គោតមំ វាទេន វាទំ ឱធុនិស្សាមិ និទ្ធុនិស្សាមិ និប្ផោដេស្សាមិ(១) សេយ្យថាបិ នាម កុញ្ជរោ សដ្ឋិហាយនោ គម្ភីរំ បោក្ខរណឹ ឱគា-ហេត្វា សាណធោវិកំ(២) នាម កីឡិតជាតំ កីឡតិ ឯវមេវាហំ សមណំ គោតមំ សាណធោវិកំ(៣) មញ្ញេ កីឡិតជាតំ កីឡិស្សាមិ ហន្ទ ចាហំ ភន្តេ គច្ឆាមិ សមណស្ស គោតមស្ស ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ វាទំ អារោបេស្សាមីតិ ។ គច្ឆ ត្វំ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ វាទំ អារោបេហិ អហំ វា ហិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យំ ទីឃតបស្សី វា និគណ្ឋោ ត្វំ វាតិ ។

(៦៧) ឯវំ វុត្តេ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច ន ខោ មេ តំ ភន្តេ រុច្ចតិ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យ សមណោ ហិ ភន្តេ គោតមោ មាយាវី អាវដ្ដនឹ មាយំ ជានាតិ

១ ម. និព្ភោដេស្សាមិ ។ ឱ. និព្ភោទេស្សាមិ ។ ២-៣ ម. ឱ. សណធោវិកំ ។

ពុំនោះសោត ខ្ញុំនឹងលើកនូវព្រះសមណៈគោតម ដូចគេលេងល្បែងលាងសំបកធ្មៃ ដូចដំរីដែលមានអាយុ ៦០ ឆ្នាំ ចុះកាន់ស្រះដ៏ជ្រៅហើយ លេងល្បែងលាងសំបកធ្មៃ ដូច្នោះឯង បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ណ្ហើយចុះ ខ្ញុំនឹងទៅលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណៈគោតម ក្នុងកថាវត្ថុនេះ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកចូរទៅលើកឡើងនូវវាទៈរបស់ព្រះសមណៈគោតមក្នុងកថាវត្ថុនេះ ម្នាលគហបតី ឬ អាត្មាអញលើកឡើងនូវវាទៈរបស់សមណៈគោតមក៏បាន ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថក៏បាន អ្នកឯងក៏បានដែរ ។

(៦៧) កាលបើនិគន្ថនាដបុត្ត និយាយយ៉ាងនេះហើយ ទើបទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថនិយាយនឹងនិគន្ថនាដបុត្តដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧបាលិគហបតី គប្បីលើកឡើងនូវវាទៈរបស់ព្រះសមណៈគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនពេញចិត្តខ្ញុំឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រោះថា ព្រះសមណៈគោតមជាអ្នកមានកិច្ចកល ដែលដឹងនូវកិច្ចកលសម្រាប់

យាយ អញ្ញតិត្ថិយានំ សាវកេ អាវដ្ដេតីតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ គច្ឆ ត្វំ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ វាទំ អារោបេហិ អហំ វា(១) គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យំ ទីឃតបស្សី វា និគណ្ឋោ ត្វំ វាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច ន ខោ មេ តំ ភន្តេ រុច្ចតិ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យ សមណោ ហិ ភន្តេ គោតមោ មាយាវី អាវដ្ដនិំ មាយំ ជានាតិ យាយ អញ្ញតិត្ថិយានំ សាវកេ អាវដ្ដេតីតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ

១ ម. វាហិ ។

បោកប្រាស់ តែងបោកប្រាស់នូវពួកសាវ័ក របស់អន្យតិរ្ថិយ ។ និគណ្ឋនាដបុត្តនិយាយថា ម្នាលតបស្សី ឧបាលិគហបតីគប្បីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណៈគោតម គប្បីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនោះទើបជាទីតាំង មានមែន ម្នាលគហបតី អ្នកចូរទៅលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណៈគោតម ក្នុងកថាវត្ថុនោះចុះ ម្នាលគហបតី ពួកអាត្មាគប្បីលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណៈគោតមក៏បាន ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថក៏បាន អ្នកឯងក៏បាន ។ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថនិយាយនឹងនិគណ្ឋនាដបុត្តដូច្នេះ ជាគម្រប់ពីរដងទៀតថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ឧបាលិគហបតីគប្បីលើកឡើងនូវវាទៈរបស់ព្រះសមណៈគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនោះមិនពេញចិត្តខ្ញុំទេ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រោះថាព្រះសមណគោតម ជាអ្នកមានកិច្ចកល តែងដឹងនូវកិច្ចកលសម្រាប់បោកប្រាស់ តែងបោកប្រាស់នូវពួកសាវ័កអន្យតិរ្ថិយ ។ ម្នាលតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលជាសាវ័ករបស់សមណៈគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនមែនជាទីតាំង

ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ គច្ឆ ត្វំ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ វាទំ អារោបេហិ អហំ វា(១) គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យំ ទីឃតបស្សី វា និគណ្ឋោ ត្វំ វាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច ន ខោ មេ តំ ភន្តេ រុច្ចតិ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យ សមណោ ហិ ភន្តេ គោតមោ មាយាវី អាវដ្ដនឹ មាយំ ជានាតិ យាយ អញ្ញតិត្ថិយានំ សាវកេ អាវដ្ដេតីតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ គច្ឆ ត្វំ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស ឥមស្មឹ កថាវត្ថុស្មឹ វាទំ អារោបេហិ អហំ វា(២) គហបតិ

១ ឱ. ម. វា ហិ ។ ២ ឱ. ម. វា ហិ ។

មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលជាសាវ័ករបស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ទើបជាទីតាំងមានមែន ម្នាលគហបតី អ្នកចូរទៅលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម ក្នុងកថាវត្ថុនេះចុះ ម្នាលគហបតី ឬអាត្មាគប្បីលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតមក៏បាន ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថក៏បាន អ្នកឯងក៏បាន ។ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ និយាយនឹងនិគន្ថនាដបុត្តជាគម្រប់ ២ ដងទៀតថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧបាលិគហបតីគប្បីលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ មិនពេញចិត្តខ្ញុំទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រោះថាព្រះសមណគោតមជាអ្នកមានពុតកល តែងដឹងនូវពុតកលសម្រាប់ទាក់ប្រាស់ តែងទាក់ប្រាស់នូវពួកសាវ័ករបស់អន្យតិរ្ថិយ ។ ម្នាលតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ មិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលជាសាវ័ករបស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ទើបជាទីតាំងមានមែន ម្នាលគហបតី អ្នកចូរទៅលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម ក្នុងកថាវត្ថុនេះចុះ ម្នាលគហបតី ឬអាត្មា

សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យំ ទីឃត-បស្សី វា និគណ្ឋោ អហំ វា ។

(៦៤) ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ឧបាលិ គហបតិ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស បដិស្សុត្វា ឧដ្ឋាយាសនា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន បាវារិកម្ពវនំ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ឧបាលិ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អាគមា នុ ខ្វិធ ភន្តេ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោតិ ។ អាគមា ខ្វិធ គហបតិ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោតិ ។ អហុ ខោ(១) តេ ភន្តេ ទីឃតបស្សិនា និគណ្ឋេន សទ្ធឹ កោចិទេវ កថាសល្លាបោតិ ។ អហុ ខោ មេ គហបតិ ទីឃតបស្សិនា និគណ្ឋេន សទ្ធឹ កោ-ចិទេវ កថាសល្លាបោតិ ។ យថាកថំ បន តេ ភន្តេ

១ ម. អហុ ខោ បន ។

គប្បីលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម ក៏បាន ទីឃតបស្សី-និគ្រន្ថក៏បាន ខ្ញុំឯងក៏បាន ។

(៦៤) ឧបាលិគហបតី ទទួលពាក្យរបស់និគ្គន្ថនាដបុត្ត ថា អើ លោកម្ចាស់ ហើយក្រោកអំពីទីអង្គុយ សំពះនិគ្គន្ថនាដបុត្តធ្វើប្រទក្សិណ ហើយ ចូលទៅរកព្រះមានព្រះភាគ ក្នុងបាវារិកម្ពវ័ន លុះចូលទៅដល់ ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ ឧបាលិគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលសួរព្រះមានព្រះ ភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ បានមកក្នុងទី នេះឬទេ ។ ម្នាលគហបតី ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ បានមកក្នុងទីនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះព្រះអង្គមានកថាសល្លាបៈបន្តិចបន្តួច ជាមួយ នឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថដែរឬ ។ ម្នាលគហបតី តថាគតមានកថាសល្លាបៈ បន្តិចបន្តួច ជាមួយនឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

អហុ ទីឃតបស្សិនា និគណ្ឋេន សទ្ធឹ កោចិទេវ កថាសល្លាបោតិ ។ អថខោ ភគវា យាវតកោ អហោសិ ទីឃតបស្សិនា និគណ្ឋេន សទ្ធឹ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស អារោចេសិ(១) ។ ឯវំ វុត្តេ ឧបាលិ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច សាធុ សាធុ ភន្តេ ទីឃតបស្សី យថា តំ សុតវតា សាវកេន សម្មទេវ សត្ថុសាសនំ អាជានន្តេន ឯវមេវ ទីឃតបស្សិនា និគណ្ឋេន ភគវតោ ព្យាកតំ កិញ្ហិ សោភតិ ឆវោ មនោទណ្ឌោ ឥមស្ស ឯវំ ឱឡារិកស្ស កាយទណ្ឌស្ស ឧបនិធាយ អថខោ កាយទណ្ឌោវ មហាសាវជ្ជតរោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា នោ តថា វចីទណ្ឌោ នោ តថា មនោទណ្ឌោតិ ។ សចេ ខោ ត្វំ គហបតិ សច្ចេ បតិដ្ឋាយ មន្តេយ្យាសិ សិយា នោ ឯត្ថ កថាសល្លាបោតិ ។ សច្ចេ អហំ ភន្តេ បតិដ្ឋាយ មន្តេស្សាមិ ហោតុ នោ ឯត្ថ កថាសល្លាបោតិ ។

១. ម. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

ចុះព្រះអង្គមានកថាសល្លាបៈបន្តិចបន្តួច ជាមួយនឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ដូចម្តេច ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់រៀបរាប់កថាសល្លាបៈ ជាមួយនឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ តាំងអស់នោះ ប្រាប់ដល់ឧបាលិគហបតី ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ទើបឧបាលិគហបតី ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ និយាយពាក្យនេះពីរោះណាស់ៗ សាវកដែលជាអ្នកចេះដឹង កាលដឹងច្បាស់នូវសាសនារបស់គ្រូដោយប្រពៃ ហើយព្យាករពាក្យនោះ យ៉ាងណា ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ព្យាករចំពោះព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនោះដែរ មនោទណ្ឌៈជាសភាវៈថោកថយ យកមកប្រៀបធៀបនឹងកាយទណ្ឌៈដ៏ធំថ្លោះនេះ ឲ្យវិសេសវិសាលជាងយ៉ាងនេះ ដូចម្តេចបាន តែកាយទណ្ឌៈហ្នឹងឯងជាសភាវៈមានទោសធំជាង ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ឯវចីទណ្ឌៈនិងមនោទណ្ឌៈ មិនមានទោសធំដូច្នោះទេ ។ ម្នាលគហបតី បើអ្នកឯងគប្បីឋិតនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈ ហើយប្រឹក្សាគ្នា កថាសល្លាបៈរបស់យើង គប្បីមានក្នុងហេតុនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងឋិតនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈ ហើយប្រឹក្សាគ្នា កថាសល្លាបៈរបស់យើង គួរមានក្នុងដំណើរនេះ ។

(៥៩) តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ ឥធស្ស និគណ្ឋោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ សីតោទកបដិក្ខិត្តោ ឧណ្ហោទកបដិសេវី សោ សីតោទកំ អលភមានោ កាលំ ករេយ្យ ឥមស្ស បន គហបតិ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ កត្ថូបបត្តឹ(១) បញ្ញបេតីតិ ។ អត្ថិ ភន្តេ មនោសត្តា នាម ទេវា តត្ថ សោ ឧបបជ្ជតិ តំ កិស្ស ហេតុ អសុ(២) ហិ ភន្តេ មនោបដិពទ្ធោ កាលំ ករោតីតិ ។ គហបតិ គហបតិ មនសិករិត្វា(៣) មនសិករិត្វា ខោ ត្វំ(៤) គហបតិ ព្យាករោហិ ន ខោ តេ សន្ធិយតិ បុរិមេន វា បច្ឆិមំ បច្ឆិមេន វា បុរិមំ ភាសិតា ខោ បន តេ គហបតិ ឯសា វាចា សច្ចេ អហំ ភន្តេ បតិដ្ឋាយ មន្តេស្សាមិ ហោតុ នោ ឯត្ថ កថាសល្លាបោតិ ។ កិញ្ចាបិ ភន្តេ ភគវា ឯវមាហ

១ ឱ. កត្ថុបបត្តិ ។ ២ ម. អមុ ។ ៣ ឱ. មនសិករោហិតិ ន ទិស្សតិ ។ ៤ ឱ.

(៥៩) ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះ ដូចម្តេច និគ្រន្ថ ក្នុងលោកនេះ មានអាពាធ មានទុក្ខ មានជំងឺធ្ងន់ ហាមបង់ទឹកត្រជាក់(១) ប្រើប្រាស់តែទឹកក្តៅ កាលបើនិគ្រន្ថនោះ មិនបានទឹកត្រជាក់ ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ម្នាលគហបតី និគ្រន្ថនាដបុត្ត បញ្ញត្តនូវកំណើតរបស់និគ្រន្ថនេះ ក្នុងទីណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មានពួកទេវតាឈ្មោះមនោសត្វ(២) ឯនិគ្រន្ថនោះក៏ទៅកើតក្នុងពួកទេវតានោះ សេចក្តីនោះព្រោះហេតុអ្វី បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា និគ្រន្ថនោះ ជាអ្នកជាប់ចំពាក់ក្នុងចិត្តធ្វើមរណកាលទៅ ។ ម្នាលគហបតី គហបតី អ្នកចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តចុះ ម្នាលគហបតី លុះអ្នកធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ចូរព្យាករចុះ (តែថា) ពាក្យចុងរបស់អ្នកមិនតគ្នានឹងពាក្យដើម ឬពាក្យដើមមិនតគ្នានឹងពាក្យចុងសោះឡើយ ម្នាលគហបតី ពាក្យនេះឯងអ្នកនិយាយហើយជាពិតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងឋិតនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈហើយ ប្រឹក្សាគ្នា កថាសល្លាបៈរបស់យើង ចូរមានក្នុងទីនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះ ក៏ពិតមែន

១ និគ្រន្ថហាមបង់ទឹកត្រជាក់ ព្រោះសម្គាល់ថា ជាសត្វ ។ អដ្ឋកថា ។ ២ ទេវតាជាប់នៅក្នុងចិត្ត ។

អថខោ កាយទណ្ឌំ មហាសាវជ្ជតរំ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា នោ តថា វចីទណ្ឌំ នោ តថា មនោទណ្ឌន្តិ ។

(៧០) តំ កិំ មញ្ញសិ គហបតិ ឥធស្ស និគណ្ឋោ ចាតុយាមសំវរសំវុតោ សព្វវារិវារិតោ សព្វវារិយុត្តោ សព្វវារិធុតោ សព្វវារិផុដ្ឋោ(១) សោ អភិក្កមន្តោ បដិក្កមន្តោ ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាដំ(២) អាបាទេតិ ឥមស្ស បន គហបតិ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ កិំ(៣) វិបាកំ បញ្ញាបេតីតិ ។ អសញ្ចេតនិកំ ភន្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ នោ មហាសាវជ្ជំ បញ្ញាបេតីតិ ។ សចេ បន គហបតិ ចេតេតីតិ ។

១ ម. ម. សព្វវារិផុដោ ។ ២ ម. ម. សង្ឃាតំ ។ ៣ ម. ម. កិំ ។

ថែថា កាយទណ្ឌៈហ្នឹងឯង មានទោសធំជាង ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ឯវចីទណ្ឌៈនិងមនោទណ្ឌៈ មិនមានទោសធំដូច្នោះទេ ។

(៧០) ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់ហេតុនោះដូចម្តេច និគ្រន្ថក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសង្រួមដោយការសង្រួម ៤ ចំណែក(១) ហាមឃាត់ដោយការហាមឃាត់បាបទាំងអស់ ប្រកបដោយការហាមឃាត់បាបទាំងអស់ ជាអ្នកកម្ចាត់បាបដោយការហាមបាបទាំងអស់ ជាអ្នកប៉ះពាល់ដោយការហាមឃាត់បាបទាំងអស់ និគ្រន្ថនោះ កាលដើរឈានទៅមុខ ឈានថយ ក៏ញុំាំងសត្វតូចៗ ជាច្រើន ឲ្យដល់នូវសេចក្តីវិនាស ម្នាលគហបតី និគ្គន្ថនាដបុត្ត បញ្ញត្តនូវវិបាកនៃកម្មនេះ ដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន និគ្គន្ថនាដបុត្ត មិនបញ្ញត្តនូវកម្មដែលមិនមានចេតនា ថាមានទោសធំទេ ។ ម្នាលគហបតី ចុះបើបុគ្គលមានចេតនាវិញ ។

១ គឺមិនសម្លាប់ដោយខ្លួនឯង មិនប្រើគេឲ្យសម្លាប់ មិនត្រេកអរនឹងអ្នកសម្លាប់ ១ មិនលួចដោយខ្លួនឯង មិនប្រើគេឲ្យលួច មិនត្រេកអរនឹងអ្នកលួច ១ មិននិយាយកុហកដោយខ្លួនឯង មិនប្រើគេឲ្យនិយាយកុហក មិនត្រេកអរនឹងអ្នកនិយាយកុហក ១ មិនប្រាថ្នាបញ្ចកាមគុណដោយខ្លួនឯង មិនប្រើគេឲ្យប្រាថ្នាបញ្ចកាមគុណ មិនត្រេកអរនឹងអ្នកប្រាថ្នាបញ្ចកាមគុណ ១ ។ រួមជាចំណែក ៤ ។ អដ្ឋកថា ។

មហាសាវជ្ជំ ភន្តេ ហោតីតិ ។ ចេតនំ បន គហបតិ
និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ កិស្មឹ បញ្ញបេតីតិ ។ មនោ-
ទណ្ឌស្មឹ បន ភន្តេតិ ។ គហបតិ គហបតិ មនសិ-
ករោហិ មនសិករិត្វា ខោ គហបតិ ព្យាករោហិ ន
ខោ តេ សន្ធិយតិ បុរិមេន វា បច្ឆិមំ បច្ឆិមេន វា
បុរិមំ ភាសិតា ខោ បន តេ គហបតិ ឯសា វាចា
សច្ចេ អហំ ភន្តេ បតិដ្ឋាយ មន្តេស្សាមិ ហោតុ នោ
ឯត្ថ កថាសល្លាបោតិ ។ កិញ្ចាបិ ភន្តេ ភគវា
ឯវមាហ អថខោ កាយទណ្ឌោវ មហាសាវជ្ជតរោ
បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស
បវត្តិយា នោ តថា វចីទណ្ឌោ នោ តថា មនោ-
ទណ្ឌោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ អយំ នាឡន្ទា
ឥទ្ធា ចេវ ផីតា ច ពហុជនា អាកិណ្ណមនុស្សាតិ ។
ឯវំ ភន្តេ អយំ នាឡន្ទា ឥទ្ធា ចេវ ផីតា ច ពហុ-
ជនា អាកិណ្ណមនុស្សាតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គហ-
បតិ ឥធ បុរិសោ អាគច្ឆេយ្យ ឧក្ខិត្តាសិកោ សោ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កម្មនោះមានទោសធំ ។ ម្នាលគហបតី ចុះនិគ្គន្ថ-
នាដបុត្ត បញ្ញត្តនូវចេតនាក្នុងចំណែកណា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុង
មនោទណ្ឌៈ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តចុះ ម្នាលគហបតី លុះ
អ្នកធ្វើទុកក្នុងចិត្តហើយ ចូរព្យាករចុះ (តែថា) ពាក្យចុងរបស់អ្នកមិនតគ្នា
នឹងពាក្យដើម ឬពាក្យដើមមិនតគ្នានឹងពាក្យចុងសោះឡើយ ម្នាលគហ-
បតី ពាក្យនេះដែលអ្នកនិយាយជាពិតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
នឹងឋិតនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈប្រឹក្សាគ្នា កថាសល្លាបៈរបស់យើង ចូរមានក្នុង
ដំណើរនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាង
នេះ ក៏ពិតមែនហើយ តែថា កាយទណ្ឌៈហ្នឹងឯង នៅតែមានទោសធំ
ជាងក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម ឯវចីទណ្ឌៈនិង
មនោទណ្ឌៈ មិនមានទោសធំដូច្នោះទេ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់
នូវហេតុនោះថាដូចម្តេច ស្រុកនាលន្ទានេះ ស្តុកស្តម្ភមាំមួនផង ទូលាយ
ផង មានជនជាច្រើន មានមនុស្សកុះករផង មែនឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះ
អង្គ ស្រុកនាលន្ទានេះ ស្តុកស្តម្ភមាំមួនផង ទូលាយផង មានជនច្រើន
មានមនុស្សកុះករផងមែន ។ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះថា
ដូចម្តេច មានបុរសម្នាក់ កាន់ដាវដើរមកក្នុងស្រុកនាលន្ទានេះ បុរសនោះ

ឯវំ វទេយ្យ អហំ យាវតិកា ឥមិស្សា នាឡន្ទាយ បាណា តេ ឯកេន ខណេន ឯកេន មុហុត្តេន ឯកមំសខលំ ឯកមំសបុញ្ជំ ករិស្សាមីតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ បហោតិ នុ ខោ សោ បុរិសោ យាវតិកា ឥមិស្សា នាឡន្ទាយ បាណា តេ ឯកេន ខណេន ឯកេន មុហុត្តេន ឯកមំសខលំ ឯកមំសបុញ្ជំ កាតុន្តិ ។ ទសបិ ភន្តេ បុរិសា វីសម្បិ ភន្តេ[១] បុរិសា តឹសម្បិ ភន្តេ[២] បុរិសា ចត្តារីសម្បិ ភន្តេ[៣] បុរិសា បញ្ញាសម្បិ ភន្តេ[៤] បុរិសា នប្បហោន្តិ យាវតិកា ឥមិស្សា នាឡន្ទាយ បាណា តេ ឯកេន ខណេន ឯកេន មុហុត្តេន ឯកមំសខលំ ឯកមំសបុញ្ជំ កាតុំ កិញ្ហិ សោភតិ ឯកោ ឆវោ បុរិសោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ ឥធាគច្ឆេយ្យ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ សោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ ឥមំ នាឡន្ទំ ឯកេន មនោបទោសេន ភស្មំ ករិស្សាមីតិ ។

១-២-៣-៤ ម. ឥមេ ភន្តេតិ សទ្ទា ន ទិស្សន្តិ ។

និយាយយ៉ាងនេះថា សត្វទាំងឡាយក្នុងស្រុកនាឡន្ទានេះមានចំនួនប៉ុន្មាន អាត្មាអញនឹងធ្វើសត្វទាំងនោះ ឲ្យជាលានៃសាច់តែមួយ ឲ្យជាគំនរនៃសាច់តែមួយ តែមួយពេល តែមួយស្របក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់ហេតុនោះថាដូចម្តេច បុរសនោះ អាចនឹងធ្វើសត្វទាំងឡាយ ក្នុងស្រុកនាឡន្ទានេះ ដែលមានចំនួនប៉ុន្មាននេះនោះ ឲ្យជាលានៃសាច់តែមួយ ឲ្យជាគំនរនៃសាច់តែមួយ តែមួយពេល តែមួយស្របក់ប៉ុណ្ណោះ បានឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរស ១០ នាក់ក្តី ២០ នាក់ក្តី ៣០ នាក់ក្តី ៤០ នាក់ក្តី បុរស ៥០ នាក់ក្តី ក៏មិនអាចនឹងធ្វើសត្វ ក្នុងស្រុកនាឡន្ទានេះ ទាំងអម្បាលម៉ាននោះ ឲ្យជាលានៃសាច់តែមួយ ឲ្យជាគំនរនៃសាច់តែមួយ តែមួយពេល តែមួយស្របក់បានឡើយ ចំណង់បើបុរសកម្សោយតែម្នាក់ នឹងអាចធ្វើឲ្យវិសេសវិសាល ដូចម្តេចបាន ។ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះថា ដូចម្តេច បុគ្គលជាសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកមានឫទ្ធិ ដល់នូវសេចក្តីស្ទាត់ជំនាញ ក្នុងចិត្ត ដើរមកក្នុងស្រុកនាឡន្ទានេះ បុគ្គលនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា អញនឹងធ្វើស្រុកនាឡន្ទានេះ ឲ្យទៅជាផេះ ដោយចិត្តប្រទូស្តតែម្តង ។

តំ កិំ មញ្ញសិ គហបតិ បហោតិ នុ ខោ សោ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ ឥមំ នាឡន្ទំ ឯកេន មនោបទោសេន ភស្មំ កាតុន្តិ ។ ទសបិ ភន្តេ នាឡន្ទា វីសម្បិ ភន្តេ នាឡន្ទា តឹសម្បិ ភន្តេ នាឡន្ទា ចត្តាឡីសម្បិ ភន្តេ នាឡន្ទា បញ្ញាសម្បិ ភន្តេ នាឡន្ទា បហោតិ សោ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ឥទ្ធិមា ចេតោវសិប្បត្តោ ឥមំ នាឡន្ទំ ឯកេន មនោបទោសេន ភស្មំ កាតុំ កិញ្ហិ សោភតិ ឯកា ឆវា នាឡន្ទាតិ ។ គហបតិ គហបតិ(១) មនសិករោហិ មនសិករិត្វា ខោ ត្វំ គហបតិ ព្យាករោហិ ន ខោ តេ សន្ធិយតិ បុរិមេន វា បច្ឆិមំ បច្ឆិមេន វា បុរិមំ ភាសិតា ខោ បន តេ គហបតិ ឯសា វាចា សច្ចេ អហំ ភន្តេ បតិដ្ឋាយ មន្តេស្សាមិ ហោតុ នោ ឯត្ថ កថាសល្លាបោតិ ។ កិញ្ចាបិ ភន្តេ ភគវា ឯវមាហ អថខោ កាយទណ្ឌោវ មហាសាវជ្ជតរោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា

---

១ ម. គេហិ គហបតិ ។

ម្នាលគហបតី អ្នកសំគាល់នូវហេតុនោះថាដូចម្តេច បុគ្គលជាសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកមានឫទ្ធិ ដល់នូវការស្ទាត់ជំនាញក្នុងចិត្តនោះ អាចនឹងធ្វើស្រុកនាលន្ទានេះ ឲ្យទៅជាផេះ ដោយចិត្តប្រទូស្តតែម្តង បានឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ស្រុកនាលន្ទា ១០ ក្តី ស្រុកនាលន្ទា ២០ ក្តី ស្រុកនាលន្ទា ៣០ ក្តី ស្រុកនាលន្ទា ៤០ ក្តី ស្រុកនាលន្ទា ៥០ ក្តី គឺបុគ្គលជាសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកមានឫទ្ធិ ដល់នូវសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងចិត្តនោះ អាចដើម្បីធ្វើស្រុកនាលន្ទានេះ ឲ្យទៅជាផេះ ដោយចិត្តប្រទូស្តតែម្តងបាន ចុះស្រុកនាលន្ទាតូចមួយ នឹងអាចទទួលដូចម្តេចបាន ។ ម្នាលគហបតី ។ អ្នកចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តចុះ ម្នាលគហបតី លុះអ្នកធ្វើទុកក្នុងចិត្តហើយ ចូរព្យាករចុះ ពាក្យចុងរបស់អ្នកមិនតគ្នានឹងពាក្យដើម ឬពាក្យដើមមិនតគ្នានឹងពាក្យចុងសោះឡើយ ម្នាលគហបតី វាចានេះ អ្នកបាននិយាយរួចហើយថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងតាំងនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈ ហើយប្រឹក្សា កថាសល្លាបៈរបស់យើង សូមមានក្នុងដំណើរនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះពិតមែនហើយ តែថា កាយទណ្ឌៈហ្នឹងឯង ក៏នៅតែមានទោសធំជាង ក្នុងការធ្វើនូវបាបកម្ម ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅនៃបាបកម្ម

នោ តថា វចីទណ្ឌោ នោ តថា មនោទណ្ឌោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ សុតន្តេ ទណ្ឌកីរញ្ញំ(១) កាលិង្គារញ្ញំ មេជ្ឈារញ្ញំ(២) មាតង្គារញ្ញំ អរញ្ញំ អរញ្ញភូតន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ សុតំ មេ ទណ្ឌកីរញ្ញំ កាលិង្គារញ្ញំ មេជ្ឈារញ្ញំ មាតង្គារញ្ញំ អរញ្ញំ អរញ្ញភូតន្តិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ គហបតិ កិន្តិ តេ សុតំ កេន តំ ទណ្ឌកីរញ្ញំ កាលិង្គារញ្ញំ មេជ្ឈារញ្ញំ មាតង្គារញ្ញំ អរញ្ញំ អរញ្ញភូតន្តិ ។ សុតំ មេតំ ភន្តេ ឥសីនំ មនោបទោសេន តំ ទណ្ឌកីរញ្ញំ កាលិង្គារញ្ញំ មេជ្ឈារញ្ញំ មាតង្គារញ្ញំ អរញ្ញំ អរញ្ញភូតន្តិ ។ គហបតិ គហបតិ មនសិករោហិ មនសិករិត្វា ខោ ត្វំ គហបតិ ព្យាករោហិ ន ខោ តេ សន្ធិយតិ បុរិមេន វា បច្ឆិមំ បច្ឆិមេន វា បុរិមំ ភាសិតា ខោ បន តេ គហបតិ ឯសា វាចា សច្ចេ អហំ ភន្តេ បតិដ្ឋាយ មន្តេស្សាមិ ហោតុ នោ ឯត្ថ កថាសល្លាបោតិ ។

១ ម. ទណ្ឌការញ្ញំ ។ ២ ម. មជ្ឈារញ្ញំ ។

ឯវចីទណ្ឌៈនិងមនោទណ្ឌៈ នឹងមានទោសធំដូច្នោះក៏ទេ ។ ម្នាលគហបតិ អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះថាដូចម្តេច អ្នកបានឮថា ព្រៃទណ្ឌកី(១) ព្រៃកាលិង្គៈ(២) ព្រៃមេជ្ឈៈ(៣) និងព្រៃមាតង្គៈ(៤) ជាព្រៃ កើតជាព្រៃឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮថាព្រៃទណ្ឌកី ព្រៃកាលិង្គៈ ព្រៃមេជ្ឈៈ និងព្រៃមាតង្គៈ ជាព្រៃទទេ ជាព្រៃសុទ្ធ ។ ម្នាលគហបតិ អ្នកសម្គាល់នូវហេតុនោះថាដូចម្តេច អ្នកបានឮដូចម្តេច ព្រៃទណ្ឌកី ព្រៃកាលិង្គៈ ព្រៃមេជ្ឈៈ និងព្រៃមាតង្គៈនោះ ជាព្រៃទទេ ជាព្រៃសុទ្ធ ដោយហេតុអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គឮមកថា ព្រៃទណ្ឌកី ព្រៃកាលិង្គៈ ព្រៃមេជ្ឈៈ និងព្រៃមាតង្គៈនោះ ជាព្រៃ កើតទៅជាព្រៃសុទ្ធ ព្រោះចិត្តប្រទូស្តនឹងពួកឥសី ។ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តចុះ ម្នាលគហបតិ លុះអ្នកធ្វើទុកក្នុងចិត្តហើយ ចូរព្យាករចុះ ពាក្យចុងរបស់អ្នកមិនត្រូវគ្នានឹងពាក្យដើម ពាក្យដើមមិនត្រូវគ្នានឹងពាក្យចុងសោះឡើយ ម្នាលគហបតិ វាចានេះ អ្នកបាននិយាយរួចហើយថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងតាំងនៅក្នុងពាក្យសច្ចៈ ប្រឹក្សាកថាសល្លាបៈរបស់យើង ចូរមានក្នុងដំណើរនេះ ។

១-២-៣-៤ អំពីដើមឡើយ ឈ្មោះដែន ទណ្ឌកី កាលិង្គៈ មេជ្ឈៈ និងមាតង្គៈ ដែលមនុស្សក្នុងដែនទាំងនោះស្លាប់វិនាសអស់ទៅ ព្រោះធ្វើចិត្តប្រទូស្តនឹងពួកឥសី ដែនទាំងនោះ ក៏ក្លាយទៅជាព្រៃ គេហៅថា ព្រៃទណ្ឌកី កាលិង្គៈ មេជ្ឈៈ និងមាតង្គៈ ដូច្នេះវិញ ។ អដ្ឋកថា ។

(៨១) បុរិមេនាហំ(១) ភន្តេ ឱបម្មេន ភគវតោ អត្តមនោ អភិរទ្ធោ អបិចាហំ ឥមានិ ភគវតោ វិចិត្តានិ បញ្ហាបដិភាណានិ(២) សោតុកាមោ ឯវាហំ ភគវន្តំ បច្ចនីកាតព្វំ អមញ្ញិស្សំ អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណង្គតន្តិ(៣) ។

១ ម. បុរិមេនេវាហន្តិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឆ. វិចិត្រានិ បញ្ហបដិភានានិ ។ ៣ ម. បាណុបេតំ សរណគតន្តិ ។

(៨១) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ត្រេកអររីករាយ ដោយពាក្យឧបមាខាងដើម របស់ព្រះមានព្រះភាគ តែថា ខ្ញុំព្រះអង្គមានប្រាថ្នានឹងស្តាប់ នូវបញ្ហាព្យាករណ៍ដ៏វិចិត្រនេះ របស់ព្រះមានព្រះភាគ កាលពីដើម ខ្ញុំព្រះអង្គបានសម្គាល់ នូវព្រះមានព្រះភាគ ថាជាបុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាសត្រូវយ៉ាងនេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភាសិតរបស់ព្រះអង្គពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ ដូចជាបុរសបើករបស់ដែលគេផ្កាប់ចុះឲ្យផ្ងារឡើង ឬ ដូចជាបុរសបើកបង្ហាញរបស់ដែលលាក់បិទបាំង ពុំនោះ ដូចជាបុរសប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះសោត ដូចជាបុរសកាន់ប្រទីបបំភ្លឺក្នុងទីងងឹត ដោយគិតថា មនុស្សមានចក្ខុភ្នែកមើលរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់ នូវព្រះមានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសក ដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម ។

(៧៤) អនុវិច្ចការំ ខោ គហបតិ ករោហិ អនុវិច្ចការោ តុម្ហាទិសានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ ។ ឥមិនាហំ ភន្តេ ភគវតោ ភិយ្យោសោមត្តាយ អត្តមនោ អភិរទ្ធោ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ អនុវិច្ចការំ ខោ គហបតិ ករោហិ អនុវិច្ចការោ តុម្ហាទិសានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ មំ ហិ ភន្តេ អញ្ញតិត្ថិយា សាវកំ លភិត្វា កេវលកប្បំ នាឡន្ទំ បដាកំ បរិហរេយ្យុំ ឧបាលិ អម្ហាកំ គហបតិ សាវកត្តំ ឧបគតោតិ[១] អថ ច បន មំ ភគវា ឯវមាហ អនុវិច្ចការំ ខោ គហបតិ ករោហិ អនុវិច្ចការោ ហិ[២] តុម្ហាទិសានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ ឯសាហំ ភន្តេ ទុតិយម្បិ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

---

១ ម. សាវកត្តូបគតោតិ ។ ២ ម. ឱ. ហិ សទ្ទោ នត្ថិ ។

(៧៦) ម្នាលគហបតី អ្នកចូរធ្វើនូវការពិចារណាល្អិតល្អន់សិន ការពិចារណាល្អិតល្អន់ របស់ពួកមនុស្ស ដែលគេស្គាល់ ប្រាកដដូចជាខ្លួនអ្នក ទើបជាការប្រពៃ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះ នឹងខ្ញុំព្រះអង្គថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរធ្វើនូវការពិចារណាល្អិតល្អន់សិន ការពិចារណាល្អិតល្អន់ របស់ពួកមនុស្ស ដែលគេស្គាល់ ប្រាកដដូចជាខ្លួនអ្នក ទើបជាការប្រពៃ ដូច្នេះ ដោយពាក្យណា ខ្ញុំព្រះអង្គ មានចិត្តត្រេកអររីករាយហួសប្រមាណ ដោយពាក្យនេះ របស់ព្រះមានព្រះភាគ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើពួកអន្យតិរ្ថិយបានខ្ញុំព្រះអង្គជាសាវ័កហើយ គប្បីលើកឡើងនូវទង់សំពត់ ក្នុងស្រុកនាលន្ទាទាំងអស់ ដោយសំណើថា ឧបាលិគហបតី ចុះចូលមកជាសាវ័ករបស់ពួកយើងហើយ សមដូចព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះ នឹងខ្ញុំព្រះអង្គថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរធ្វើនូវការពិចារណាល្អិតល្អន់សិន ព្រោះការពិចារណាល្អិតល្អន់ របស់ពួកមនុស្សដែលគេស្គាល់ ប្រាកដដូចជាខ្លួនអ្នក ទើបជាការប្រពៃ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់ នូវព្រះមានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក ជាគម្រប់ពីរដងផង សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសកអ្នកដល់នូវសរណៈស្មើដោយជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះជាដើម ។

(៧៣) ទីឃរត្តំ ខោ តេ គហបតិ និគណ្ឋានំ ឱបានភូតំ កុលំ យេន តេសំ ឧបគតានំ បិណ្ឌបាតំ ទាតព្វំ មញ្ញេយ្យាសីតិ ។ ឥមិនាបាហំ ភន្តេ ភគវតោ ភិយ្យោសោ មត្តាយ អត្តមនោ អភិរទ្ធោ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ ទីឃរត្តំ ខោ តេ គហបតិ និគណ្ឋានំ ឱបានភូតំ កុលំ យេន តេសំ ឧបគតានំ បិណ្ឌបាតំ ទាតព្វំ មញ្ញេយ្យាសីតិ សុតំ មេតំ ភន្តេ សមណោ គោតមោ ឯវមាហ មយ្ហមេវ ទានំ ទាតព្វំ នាញ្ញេសំ ទានំ ទាតព្វំ មយ្ហមេវ សាវកានំ ទានំ ទាតព្វំ នាញ្ញេសំ សាវកានំ ទានំ ទាតព្វំ មយ្ហមេវ ទិន្នំ មហប្ផលំ នាញ្ញេសំ ទិន្នំ មហប្ផលំ មយ្ហមេវ សាវកានំ ទិន្នំ មហប្ផលំ នាញ្ញេសំ សាវកានំ ទិន្នំ មហប្ផលន្តិ អថ ច បន មំ ភគវា

(៧៣) ម្នាលគហបតី អ្នកគប្បីសំគាល់បិណ្ឌបាត ជារបស់គួរឲ្យដល់ពួកនិគ្រន្ថនោះ ដែលចូលមក ក្នុងត្រកូលណា ត្រកូលនោះរបស់អ្នក តាំងនៅដូចជាអណ្តូងនៃពួកនិគ្រន្ថ ជាយូរអង្វែងមកហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំព្រះអង្គថា ម្នាលគហបតី អ្នកគប្បីសំគាល់នូវបិណ្ឌបាត ជារបស់គួរឲ្យដល់ពួកនិគ្រន្ថនោះ ដែលចូលមក ក្នុងត្រកូលណា ត្រកូលនោះ របស់អ្នក តាំងនៅដូចជាអណ្តូងនៃពួកនិគ្រន្ថ ជាយូរអង្វែងមកហើយ ដោយពាក្យណា ខ្ញុំព្រះអង្គ មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយហួសប្រមាណ ដោយពាក្យនេះរបស់ព្រះមានព្រះភាគ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ឮពាក្យខ្លះថា ព្រះសមណគោតម សំដែងយ៉ាងនេះថា បុគ្គល គួរតែឲ្យទានដល់តថាគត មិនគួរឲ្យទានដល់ពួកជនដទៃឡើយ គួរតែឲ្យទានដល់ពួកសាវ័ករបស់តថាគត មិនគួរឲ្យទានដល់ពួកសាវ័ករបស់គ្រូដទៃឡើយ ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយដល់តថាគត ទើបមានផលច្រើន ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយដល់គ្រូដទៃ មិនមានផលច្រើនទេ ទានដែលបុគ្គលឲ្យដល់ពួកសាវ័ករបស់តថាគត ទើបមានផលច្រើន ទានដែលបុគ្គលឲ្យដល់ពួកសាវ័ករបស់គ្រូដទៃ មិនមានផលច្រើនទេ ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះមានព្រះភាគ

និគន្ថេសុបិ ទានេ សមាទបេតិ អបិច ភន្តេ មយមេត្ថ កាលំ ជានិស្សាម ឯសាហំ ភន្តេ តតិយម្បិ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។

(៧៦) អថខោ ភគវា ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស អនុបុព្វឹកថំ កថេសិ សេយ្យថីទំ ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។ យទា ភគវា អញ្ញាសិ ឧបាលឹ គហបតឹ កល្លចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិនីវរណចិត្តំ ឧទគ្គចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស តស្មឹយេវ អាសនេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ

ទ្រង់ណែនាំខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យធ្វើទានដល់ពួកនិគ្រន្ថថែ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយយ៉ាងទៀត យើងនឹងដឹងនូវកាលគួរក្នុងដំណើរនេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់នូវព្រះមានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក ជាគម្រប់ ៣ ដងផង សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសកអ្នកដល់នូវសរណគមន៍ ស្មើដោយជីវិត គឺតាំងពីថ្ងៃនេះជាដើម ។

(៧៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវអនុបុព្វីកថា គឺទ្រង់ប្រកាសនូវទានកថា សីលកថា សគ្គកថា និងទោសនៃកាមទាំងឡាយ ដែលជាទោស ដ៏លាមកសៅហ្មង និងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ដល់ឧបាលិគហបតី ។ កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវឧបាលិគហបតីថា មានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណៈ មានចិត្តខ្ពស់ឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ទើបព្រះអង្គទ្រង់សំដែងធម្មទេសនា ដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ទ្រង់លើកឡើងសំដែងដោយព្រះអង្គឯង គឺ ទុក្ខសច្ច សមុទយសច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ។ ធម្មតាសំពត់ស្អាត ប្រាសចាកក្អែលមានពណ៌ខ្មៅ គួរទទួលទឹកជ្រលក់ដោយល្អបាន មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ធម្មចក្ខុគឺសោតាបត្តិមគ្គដ៏ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល ក៏កើតឡើង ដល់ឧបាលិគហបតី ក្នុងកន្លែងអង្គុយ

យំ កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វំ តំ និរោធធម្មន្តិ ។ អថ ខោ ឧបាលិ គហបតិ ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោគាឡ្ហធម្មោ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិគតកថំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្ថុសាសនេ ភគវន្តំ ឯតទវោច ហន្ទ ចទានិ មយំ ភន្តេ គច្ឆាម ពហុកិច្ចា មយំ ពហុករណីយាតិ ។ យស្សទានិ ត្វំ គហបតិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។

(៧៨) អថ ខោ ឧបាលិ គហបតិ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន សកំ និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ទោវារិកំ អាមន្តេសិ អជ្ជតគ្គេ សម្ម ទោវារិក អាវរាមិ ទ្វារំ និគណ្ឋានំ និគណ្ឋីនំ អនាវដំ ទ្វារំ ភគវតោ សាវកានំ(១) ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានំ សចេ កោចិ និគណ្ឋោ អាគច្ឆតិ

---

១ ម. ឆ. សាវកានន្តិ ទិស្សតិ ។

នោះឯង ថា ធម្មជាតណាទីមួយ ដែលកើតឡើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះ ក៏រលត់ទៅវិញជាធម្មតា មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ។ គ្រានោះ ឧបាលិគហបតី បានឃើញអរិយសច្ចធម៌ហើយ បានដល់នូវអរិយសច្ចធម៌ហើយ បានដឹងច្បាស់នូវអរិយសច្ចធម៌ហើយ បានឈានចុះកាន់អរិយសច្ចធម៌ហើយ ឆ្លងផុតសេចក្តីសង្ស័យ មិនមានងឿងឆ្ងល់ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា មិនជឿបុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ណ្ហើយចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងទៅក្នុងកាលឥឡូវនេះ ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គ មានកិច្ចច្រើន មានការងារច្រើន ។ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្គាល់នូវកាលដ៏សមគួរនឹងទៅឥឡូវនេះចុះ ។

[៧៨] គ្រានោះ ឧបាលិគហបតី ក៏ត្រេកអររីករាយនឹងភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រោកអំពីអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយធ្វើប្រទក្សិណ ដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ខ្លួន លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ហៅអ្នករក្សាទ្វារមកប្រាប់ថា ម្នាលអ្នករក្សាទ្វារ ជាសំឡាញ់ ពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ខ្ញុំបិទទ្វារចំពោះពួកនិគ្រន្ថប្រុសនិងពួកនិគ្រន្ថស្រី មិនបានបិទទ្វារចំពោះពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកាជាសាវករបស់ព្រះមានព្រះភាគទេ បើមាននិគ្រន្ថណាមួយមកដល់

ករោមិ ត្វំ ឯវំ វទេយ្យាសិ តិដ្ឋ ភន្តេ មា បាវិសិ អជ្ជតគ្គេ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ អាវដំ ទ្វារំ និគណ្ឋានំ និគណ្ឋីនំ អនាវដំ ទ្វារំ ភគវតោ សាវកានំ(១) ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានំ សចេ តេ(២) ភន្តេ បិណ្ឌកេន អត្ថោ ឯត្ថេវ តិដ្ឋ ឯត្ថេវ(៣) តេ(៤) អាហរិស្សន្តីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ទោវារិកោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស បច្ចស្សោសិ ។

(៧៦) អស្សោសិ ខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ ឧបាលិ កិរ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោតិ ។ អថខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សុតំ មេតំ ភន្តេ ឧបាលិ កិរ គហបតិ

១ ឱ. ម. សាវកានន្តិ ២ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឃ. ។ ៣ ឱ. និត្ថេវ្ហេ ។ ៤ ម. ជា ។

អ្នកនឹងនិយាយយ៉ាងនេះនឹងគេថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកចូរឈប់សិន កុំចូលទៅឡើយ ពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងតទៅ ឧបាលិគហបតីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតមហើយ បិទទ្វារចំពោះពួកនិគ្រន្ថប្រុស និងពួកនិគ្រន្ថស្រីហើយ ប៉ុន្តែ មិនបិទទ្វារចំពោះពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ជាសាវ័ករបស់ព្រះមានព្រះភាគទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកត្រូវការដោយបិណ្ឌបាត សូមឈប់នៅទីនេះសិនចុះ ពួកជនទាំងនឹងនាំមកឲ្យលោក ត្រឹមទីនេះឯង ។ អ្នករក្សាទ្វារ ក៏ទទួលពាក្យរបស់ឧបាលិគហបតី ដោយពាក្យថា បាទ អ្នកដ៏ចំរើន ។

(៧៦) ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ បានឮដំណឹងថា ឧបាលិគហបតីចុះចូលជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមហើយ ។ ទើបទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថចូលទៅរកនិគ្រន្ថនាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ និយាយនឹងនិគ្រន្ថនាដបុត្តដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានឮដំណឹងដូច្នេះថា ឧបាលិគហបតី

សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សុតំ មេតំ ភន្តេ ឧបាលិ កិរ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សម-ណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សុតំ មេតំ ភន្តេ ឧបាលិ កិរ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ

ចុះចូលទៅជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតមហើយ ។ និគ្គន្ថនាដបុត្តតបថា នែតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលទៅជាសាវ័កនៃព្រះស-មណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ មិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលមកជាសាវ័ក របស់ឧបា-លិគហបតី ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ទើបជាទីតាំងមានមែន ។ ទីឃ-តបស្សីនិគ្រន្ថ ក៏និយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្តជាគម្រប់ពីរដងដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានឮដំណឹងដូច្នេះថា ឧបាលិគហបតី ចុះចូលទៅជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមហើយ ។ និគ្គន្ថនាដបុត្តតបថា នែតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលទៅជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ មិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលមកជាសាវ័ក របស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះទើបជាទីតាំងមានមែន ។ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថនិយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្តជាគម្រប់ ៣ ដងដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានឮដំណឹងដូច្នេះថា ឧបាលិគហបតី ចុះចូលទៅជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមហើយ ។ នែតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលទៅ

សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ(១) ហន្ទាហំ ភន្តេ គច្ឆាមិ យាវ ជានាមិ យទិ វា ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ យទិ វា នោតិ ។ គច្ឆ ត្វំ តបស្សិ ជានាហិ យទិ វា ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ យទិ វា នោតិ ។

(៧៨) អថខោ ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ យេន ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ទោវារិកោ ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ទីឃតបស្សឹ និគណ្ឋំ ឯតទវោច តិដ្ឋ ភន្តេ មា បាវិសិ អជ្ជតគ្គេ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ អាវដំ ទ្វារំ និគណ្ឋានំ និគណ្ឋីនំ អនាវដំ ទ្វារំ ភគវតោ សាវកានំ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានំ

១ ឱ. ម. ឥតិសទ្ទោ ទិស្សតិ ។

ជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលមកជាសាវ័ក របស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះទើបជាទីតាំងមានមែន ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ណ្ហើយចុះ ខ្ញុំនឹងទៅក្រាបដឹងថា ឧបាលិគហបតី ចុះចូលទៅជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមមែន ឬក៏មិនមែនទេ ។ ម្នាលតបស្សី អ្នកចូរទៅចុះ អ្នកចូរដឹងថា ឧបាលិគហបតី ចុះចូលទៅជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមមែន ឬមិនមែនទេ ។

(៧៨) លំដាប់នោះ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ ក៏ចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ឧបាលិគហបតី ។ អ្នកឆ្មាំទ្វារ បានឃើញទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏និយាយនឹងទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន លោកចូរឈប់សិន កុំចូលទៅឡើយ ពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ ឧបាលិគហបតី ចុះចូលជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមហើយ បិទទ្វារចំពោះពួកនិគ្រន្ថប្រុស នឹងពួកនិគ្រន្ថស្រី មិនបានបិទទ្វារដល់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ជាសាវ័ករបស់ព្រះមាន

សចេ តេ ភន្តេ បិណ្ឌកេន អត្ថោ ឯត្ថេវ តិដ្ឋ ឯត្ថេវ តេ អាហរិស្សន្តីតិ ។ ន មេ អាវុសោ បិណ្ឌកេន អត្ថោតិ វត្វា តតោ បដិនិវត្តិត្វា យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សច្ចំ កិរ ភន្តេ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ ឯតំ ខោ តេ អហំ ភន្តេ នាលត្ថំ ន ខោ មេ តំ ភន្តេ រុច្ចតិ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យ សមណោ ហិ ភន្តេ គោតមោ មាយាវី អាវដ្ដនឹ មាយំ ជានាតិ យាយ អញ្ញតិត្ថិយានំ សាវកេ អាវដ្ដេតីតិ អាវដ្ដោ ខោ តេ ភន្តេ ឧបាលិ គហបតិ សមណេន គោតមេន អាវដ្ដនិយា មាយាយាតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ ទីឃ(១)តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ

១ ម. ទីឃនិ ន ទិស្សតិ ។

ព្រះករុណាឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកត្រូវការដោយបិណ្ឌបាត សូមឈប់នៅត្រឹមនេះសិនចុះ ពួកជនទាំងនាំមកឲ្យលោកក្នុងទីនេះឯង ។ ទីឃតបស្សីនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនត្រូវការដោយបិណ្ឌបាតទេ ហើយក៏ត្រឡប់មកអំពីទីនោះ ដើរចូលទៅរកនិគន្ថនាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបនិយាយនឹងនិគន្ថនាដបុត្តដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧបាលិគហបតីចុះចូលជាសាវក របស់ព្រះសមណគោតមមែនហើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំមិនបានខ្វល់នឹងឧបាលិគហបតីនុ៎ះ ដើម្បីលោកទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧបាលិគហបតី គប្បីលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនពេញចិត្តទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រោះថាព្រះសមណគោតមជាអ្នកមានកិច្ចកល តែងដឹងនូវកិច្ចកលសម្រាប់បោកប្រាស់ តែងបោកប្រាស់នូវសាវក របស់ពួកអន្យតិរ្ថិយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះសមណគោតម បោកប្រាស់នូវឧបាលិគហបតី របស់លោកដោយកិច្ចកលសម្រាប់បោកប្រាស់បានទៅហើយ ។ និគន្ថនាដបុត្តនិយាយតបថា ម្នាលទីឃតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលជាសាវក របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ

ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ(១) ទីឃតបស្សី និគណ្ឋោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សច្ចំយេវ ខោ ភន្តេ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ ឯតំ ខោ តេ អហំ ភន្តេ នាលត្តំ ន ខោ មេ តំ ភន្តេ រុច្ចតិ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេយ្យ សមណោ ហិ ភន្តេ គោតមោ មាយាវី អាវដ្ដនឹ មាយំ ជានាតិ យាយ អញ្ញតិត្ថិយានំ សាវកេ អាវដ្ដេតីតិ អាវដ្ដោ ខោ តេ ភន្តេ ឧបាលិ គហបតិ សមណេន គោតមេន អាវដ្ដនិយា មាយាយាតិ ។ អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ តបស្សិ អនវកាសោ យំ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ ឋានញ្ច ខោ ឯតំ វិជ្ជតិ យំ សមណោ គោតមោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស សាវកត្តំ ឧបគច្ឆេយ្យ

១. ទុតិយម្បិ ខោ... តតិយម្បិ ខោ ទីឃតបស្សីតិ ទិស្សតិ ។

ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះទើបជាទីតាំងមានមែន ។ ទីឃតបស្សីនិគ្រន្ថ និយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ជាគម្រប់ពីរដង ដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ឧបាលិគហបតី ចុះចូលជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតមមែនហើយ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំមិនបានគួបនឹងឧបាលិគហបតីនុ៎ះ ដើម្បីលោកទេ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ឧបាលិគហបតី គប្បីលើកឡើងនូវវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនពេញចិត្តខ្ញុំទេ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រោះថាព្រះសមណគោតម ជាអ្នកមានកិច្ចកល ដែលដឹងកិច្ចកលសម្រាប់បោកប្រាស់ ដែលជាគ្រឿងបោកប្រាស់សាវ័ក របស់ពួកអន្យតិរ្ថិយ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រះសមណគោតម បោកប្រាស់នូវឧបាលិគហបតីរបស់លោក ដោយកិច្ចកលសម្រាប់បោកប្រាស់បានទៅហើយ ។ ម្នាលតបស្សី ឧបាលិគហបតី គប្បីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ព្រះសមណគោតម ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះមិនមែនជាទីតាំង មិនមែនជាឱកាសឡើយ ឯព្រះសមណគោតម គប្បីចុះចូលជាសាវ័ក របស់ឧបាលិគហបតីវិញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះទើបជាទីតាំងមានមែន

ហន្ទ ចាហំ តបស្សិ គច្ឆាមិ យាវ សាមំយេវ ជានាមិ យទិ វា ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ យទិ វា នោតិ ។

(៧៨) អថខោ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធិំ យេន ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ទោវារិកោ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច តិដ្ឋ ភន្តេ មា បាវិសិ អជ្ជតគ្គេ ឧបាលិ គហបតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកត្តំ ឧបគតោ អាវដំ ទ្វារំ និគណ្ឋានំ និគណ្ឋីនំ អនាវដំ ទ្វារំ ភគវតោ សាវកានំ ភិក្ខូនំ ភិក្ខុនីនំ ឧបាសកានំ ឧបាសិកានំ សចេ តេ ភន្តេ បិណ្ឌកេន អត្ថោ ឯត្ថេវ តិដ្ឋ ឯត្ថេវ តេ អាហរិស្សន្តីតិ ។ តេនហិ សម្ម ទោវារិក យេន ឧបាលិ គហបតិ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា ឧបាលិំ គហបតិំ ឯវំ វទេហិ និគណ្ឋោ[១]

១ ឱ. ម. និគណ្ឋោ ភន្តេ ។

ម្នាលតបស្សី ណ្ហើយចុះ ខ្ញុំនឹងទៅក្រាបដឹងដោយខ្លួនឯងថា ឧបាលិគហបតី ចុះចូលជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមមែន ឬក៏មិនមែនទេ ។

(៧៨) លំដាប់នោះ និគន្ថនាដបុត្រ ជាមួយនឹងនិគន្ថបរិស័ទជាច្រើនរូប ចូលទៅកាន់ផ្ទះរបស់ឧបាលិគហបតី ។ អ្នករក្សាទ្វារបានឃើញនិគន្ថនាដបុត្រដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏និយាយនឹងនិគន្ថនាដបុត្រដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន សូមលោកឈប់សិន កុំចូលទៅឡើយ ពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ ឧបាលិគហបតី ចុះចូលជាសាវ័ករបស់ព្រះសមណគោតមហើយ បានបិទទ្វារចំពោះពួកនិគន្ថប្រុសនិងនិគន្ថស្រី មិនបានបិទទ្វារចំពោះពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ជាសាវ័ករបស់ព្រះមានព្រះភាគឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន បើលោកត្រូវការដោយបិណ្ឌបាត សូមលោកឈប់នៅត្រឹមទីនេះសិនចុះ ពួកជននឹងនាំមកឲ្យលោក ក្នុងទីនេះឯង ។ និគន្ថនាដបុត្រនិយាយថា ម្នាលអ្នករក្សាទ្វារជាសំឡាញ់ បើដូច្នោះ សូមអ្នកចូលទៅរកឧបាលិគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងឧបាលិគហបតីយ៉ាងនេះថា និគន្ថ-

នាដបុត្តោ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធឹ ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតោ សោ តេ ទស្សនកាមោតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ទោវារិកោ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស បដិស្សុត្វា យេន ឧបាលិ គហបតិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឧបាលឹ គហបតឹ ឯតទវោច និគណ្ឋោ ភន្តេ នាដបុត្តោ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធឹ ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតោ សោ តេ ទស្សនកាមោតិ ។ តេនហិ សម្ម ទោវារិក មជ្ឈិមាយ ទ្វារសាលាយ អាសនានិ បញ្ញាបេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ ទោវារិកោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស បដិស្សុត្វា មជ្ឈិមាយ ទ្វារសាលាយ អាសនានិ បញ្ញាបេត្វា យេន ឧបាលិ គហបតិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឧបាលឹ គហបតឹ ឯតទវោច បញ្ញត្តានិ ភន្តេ មជ្ឈិមាយ ទ្វារសាលាយ អាសនានិ យស្សទានិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ ឧបាលិ គហបតិ យេន មជ្ឈិមា ទ្វារសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

នាដបុត្ត ជាមួយនឹងនិគ្គន្ថបរិស័ទជាច្រើនរូប មកឈរនៅខាងក្រៅក្លោងទ្វារ និគ្គន្ថនាដបុត្តនោះចង់ជួបនឹងអ្នក ។ អ្នករក្សាទ្វារទទួលពាក្យរបស់និគ្គន្ថនាដបុត្តថា អើលោកម្ចាស់ ហើយចូលទៅរកឧបាលិគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងឧបាលិគហបតីដូច្នេះថា បពិត្រអ្នកដ៏ចម្រើន និគ្គន្ថនាដបុត្តជាមួយនឹងនិគ្គន្ថបរិស័ទជាច្រើនរូប មកឈរនៅខាងក្រៅក្លោងទ្វារ និគ្គន្ថនាដបុត្តនោះចង់ជួបនឹងអ្នក ។ ឧបាលិគហបតីក៏និយាយថា ម្នាលអ្នករក្សាទ្វារជាសំឡាញ់ បើដូច្នោះចូរអ្នកក្រាលអាសនៈ ត្រង់ក្លោងទ្វារជាកណ្តាលចុះ ។ អ្នករក្សាទ្វារទទួលពាក្យឧបាលិគហបតីថា អើអ្នកដ៏ចម្រើន ក៏ក្រាលអាសនៈ ត្រង់ក្លោងទ្វារ ជាកណ្តាល ហើយត្រឡប់ចូលទៅរកឧបាលិគហបតីវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយប្រាប់ឧបាលិគហបតីដូច្នេះថា បពិត្រអ្នកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំបានក្រាលអាសនៈ ត្រង់ក្លោងទ្វារជាកណ្តាលរួចហើយ សូមអ្នកសម្គាល់នូវកាលដ៏សមគួរនឹងអញ្ជើញទៅក្នុងវេលានេះចុះ ។ ទើបឧបាលិគហបតី ដើរចូលទៅកាន់ក្លោងទ្វារជាកណ្តាល លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយ

យំ តត្ថ អាសនំ អគ្គញ្ច សេដ្ឋញ្ច ឧត្តមញ្ច បណីតញ្ច តត្ថ សាមំ(១) និសីទិត្វា ទោវារិកំ អាមន្តេសិ តេនហិ សម្ម ទោវារិក យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯវំ វទេហិ ឧបាលិ ភន្តេ គហបតិ ឯវមាហ បវិស កិរ ភន្តេ សចេ អាកង្ខសីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ សោ ទោវារិកោ ឧបាលិស្ស គហបតិស្ស បដិស្សុត្វា យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច ឧបាលិ ភន្តេ គហបតិ ឯវមាហ បវិស កិរ ភន្តេ សចេ អាកង្ខសីតិ ។ អថខោ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ មហតិយា និគណ្ឋបរិសាយ សទ្ធឹ យេន មជ្ឈិមា ទ្វារសាលា តេនុបសង្កមិ ។

(៧៤) អថខោ ឧបាលិ គហបតិ យំ សុទំ បុព្វេ(២) យតោ បស្សតិ នាដបុត្តំ ទូរតោ វ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន តតោ បច្ចុគ្គន្ត្វា យំ តត្ថ

១ ម. សាមន្តំ ៖ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឧ. បុព្វេ ។

លើអាសនៈខ្ពស់ប្រសើរ ឧត្តម ថ្លៃថ្លា ដោយខ្លួនឯង ហើយប្រាប់អ្នករក្សាទ្វារថា ម្នាលអ្នករក្សាទ្វារដ៏សំឡាញ់ បើដូច្នោះ ត្រូវអ្នកចូលទៅរកនិគ្គន្ថ-នាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ និយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្តយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧបាលិគហបតីបាននិយាយដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកចង់ចូលទៅក៏ចូលទៅចុះ ។ អ្នករក្សាទ្វារក៏ទទួលពាក្យឧបាលិគហបតីថា អើអ្នកដ៏ចំរើន ហើយក៏ចូលទៅរកនិគ្គន្ថនាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្តដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឧបាលិគហបតី បាននិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកចង់ចូលទៅក៏ចូលទៅចុះ ។ លំដាប់នោះនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ព្រមទាំងនិគ្គន្ថបរិស័ទច្រើនរូប ក៏ចូលទៅកាន់ក្លោងទ្វារកណ្ដាល ។

(៧៤) កាលពីដើម បើឧបាលិគហបតី បានឃើញនិគ្គន្ថនាដបុត្តមកអំពីចម្ងាយក្នុងកាលណា លុះឃើញហើយក៏ក្រោកទៅទទួលក្នុងកាលនោះ

អាសនំ អគ្គញ្ច សេដ្ឋញ្ច ឧត្តមញ្ច បណីតញ្ច តំ ឧត្តរាសង្គេន សំបជ្ជិត្វា(១) បរិគ្គហេត្វា និសីទាបេតិ សោធាតិ យំ តត្ថ អាសនំ អគ្គញ្ច សេដ្ឋញ្ច ឧត្តមញ្ច បណីតញ្ច តត្ថ សាមំ និសីទិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច សំវិជ្ជន្តិ ខោ ភន្តេ គហបតិ អាសនានិ សចេ អាកង្ខសិ និសីទាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ឧបាលឹ គហបតឹ ឯតទវោច ឧម្មត្តោសិ ត្វំ គហបតិ ទត្តោសិ ត្វំ គហបតិ គច្ឆាមហំ ភន្តេ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេស្សាមីតិ គន្ត្វាន មហតាសិ វាទសង្ឃាដេន បដិមុក្កោ អាគតោ សេយ្យថាបិ គហបតិ បុរិសោ អណ្ឌហារកោ គន្ត្វា ឧព្ភតេហិ អណ្ឌេហិ អាគច្ឆេយ្យ សេយ្យថាបិ វា បន គហបតិ បុរិសោ អក្ខិកហារកោ គន្ត្វា ឧព្ភតេហិ អក្ខីហិ អាគច្ឆេយ្យ ឯវមេវ ខោ ត្វំ គហបតិ គច្ឆាមហំ ភន្តេ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេស្សាមីតិ គន្ត្វា

១ ម. បមជ្ជិត្វា ។

ហើយយកសំពត់បង់ក ជូតសម្អាតអាសនៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ប្រសើរ ឧត្តម ថ្លៃថ្លា ហើយក្រោបទៀនទៅអង្គុយ តែពេលនេះ ឧបាលិគហបតីនោះត្រឡប់ទៅជាទៀនអង្គុយលើអាសនៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ប្រសើរ ឧត្តម ថ្លៃថ្លា ខ្លួនឯងវិញ ហើយក៏និយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្តថា នែគហបតីដ៏ចម្រើន អាសនៈមានគ្រប់គ្រាន់ បើអ្នកត្រូវការចូរអង្គុយចុះ ។ កាលបើឧបាលិគហបតីនិយាយយ៉ាងនេះហើយ និគ្គន្ថនាដបុត្ត ក៏និយាយនឹងឧបាលិគហបតីដូច្នេះវិញថា ម្នាលគហបតី អ្នកឆ្កួតទេឬ ម្នាលគហបតី អ្នកឯងល្ងីល្ងើទេឬ អ្នកនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំនឹងទៅលើកវាទៈរបស់ព្រះសមណគោតម លុះទៅហើយ មួយទៀតក៏ត្រឡប់ជាពាក់ឃ្លុប គឺវាទៈដ៏ធំលើក្បាលមកវិញ ម្នាលគហបតី ដូចជាបុរសនាំអណ្ឌៈដើរទៅក៏ត្រឡប់នាំយកអណ្ឌៈ ដែលគេកាត់ចេញដើរមកវិញ ម្នាលគហបតី ពុំនោះសោតដូចជាបុរសនាំយកភ្នែកជាល្អដើរទៅ ត្រឡប់នាំយកភ្នែកដែលគេឆ្កៀលចេញដើរមកវិញ ម្នាលគហបតី អ្នកក៏យ៉ាងនោះដែរ និយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំនឹងទៅលើកវាទៈ របស់ព្រះសមណគោតម

មហតាសិ វាទសង្ឃាដេន បដិមុក្កោ អាគតោ អាវដ្ដោ ខោសិ ត្វំ គហបតិ សមណេន គោតមេន អាវដ្ដនិយា មាយាយាតិ ។

(៨០) ភទ្ទិកា ភន្តេ អាវដ្ដនី មាយា កល្យាណី ភន្តេ អាវដ្ដនី មាយា បិយា មេ ភន្តេ ញាតិសាលោហិតា ឥមាយ អាវដ្ដនិយា អាវដ្ដេយ្យុំ បិយានម្បិ មេ អស្ស ញាតិសាលោហិតានំ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយ សព្វេ ចេបិ ភន្តេ ខត្តិយា ឥមាយ អាវដ្ដនិយា អាវដ្ដេយ្យុំ សព្វេសានម្បស្ស ខត្តិយានំ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយ សព្វេ ចេបិ ភន្តេ ព្រាហ្មណា ។ បេ ។ វេស្សា ។ បេ ។ សុទ្ទា ឥមាយ អាវដ្ដនិយា អាវដ្ដេយ្យុំ សព្វេសានម្បស្ស សុទ្ទានំ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយ សទេវកោ ចេបិ ភន្តេ

លុះទៅដល់ហើយ ម្តេចឡើយក៏ត្រឡប់ជាពាក់ឃ្លុប គឺវាទៈដ៏ធំលើក្បាលដើរមកវិញ ម្នាលគហបតី អ្នកត្រូវព្រះសមណគោតមបោកប្រាស់ ដោយកលជាគ្រឿងបោកប្រាស់ហើយ ។

(៨០) បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន កលជាគ្រឿងបោកប្រាស់ស្រួលពេកណាស់ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន កលជាគ្រឿងបោកប្រាស់ល្អពេកណាស់ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ញាតិសាលោហិតទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គប្បីទាញបោកដោយកលជាគ្រឿងបោកនេះ ការទាញបោកនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខអស់កាលជាអង្វែង ដល់ញាតិនិងសាលោហិត ដែលជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ប្រសិនបើពួកក្សត្រទាំងអស់ គប្បីទាញបោកដោយកលជាគ្រឿងបោកនេះ ការទាញបោកនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខអស់កាលជាអង្វែង ដល់ពួកក្សត្រទាំងអស់ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ប្រសិនបើពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់ ។ បេ ។ ពួកវៃស្យៈ ។ បេ ។ ពួកសុទ្ទៈគប្បីទាញបោកដោយកលជាគ្រឿងបោកនេះ ការទាញបោកនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខអស់កាលជាអង្វែង ដល់ពួកសុទ្ទៈទាំងអស់ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ប្រសិនបើ

លោកោ សមារកោ សព្រហ្មកោ សស្សមណ-ព្រាហ្មណី បជា សទេវមនុស្សា អមាយ អាវដ្ដនិយា អាវដ្ដេយ្យ សទេវកស្សបិស្ស លោកស្ស សមារកស្ស សព្រហ្មកស្ស សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ[១] តេនហិ ភន្តេ ឧបមំ តេ[២] ករិស្សាមិ ឧបមាយបិធេកច្ចេ វិញ្ញូ បុរិសា ភាសិតស្ស អត្ថំ ជានន្តិ[៣] ។

(៨១) ភូតបុព្វំ ភន្តេ អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស ជិណ្ណស្ស វុឌ្ឍស្ស មហល្លកស្ស ទហរា មាណវិកា បជាបតី អហោសិ គព្ភិនី ឧបវិជញ្ញា ។ អថខោ ភន្តេ សា មាណវិកា តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច គច្ឆ ត្វំ ព្រាហ្មណ អាបណា មក្កដច្ឆាបកំ កិណិត្វា អានេហិ យោ មេ កុមារកស្ស កីឡាបនកោ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ សោ ព្រាហ្មណោ តំ មាណវិកំ ឯតទវោច អាគមេហិ តាវ ភោតិ

១ ម. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឱ. ឧបមន្តេ ។ ៣ ម. អាជានន្តិ ។

លោកព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ពួកសត្វព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ព្រមទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស គប្បីពាញ់ប៉ុកជាយកលជាគ្រឿងប៉ុកនេះ ការពាញ់ប៉ុកនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខអស់កាលជាអង្វែង ដល់លោកព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ដល់សត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ព្រមទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ណ្ហើយចុះ ខ្ញុំនឹងធ្វើសេចក្តីឧបមាដល់លោក វិញ្ញូបុរសពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ តែងដឹងនូវសេចក្តីនៃភាសិត ដោយឧបមាទុះមិនខាន ។

(៨១) បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន រឿងធ្លាប់មានមកហើយថា មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ចាស់ព្រឹទ្ធា ជាន់ដោយអាយុ បាននាងមាណវិកាក្រមុំជាប្រពន្ធ មានផ្ទៃពោះ ជិតដល់កាលនឹងប្រសូត ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន គ្រានោះ នាងមាណវិកានោះ ក៏និយាយនឹងព្រាហ្មណ៍នោះដូច្នេះថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកចូរទៅទិញកូនស្វាឈ្មោល ពីផ្សារយកមក ដើម្បីឲ្យកុមាររបស់ខ្ញុំលេង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន កាលដែលនាងមាណវិកានិយាយយ៉ាងនេះ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏និយាយដូច្នេះនឹងនាងមាណវិកានោះថា ម្នាលនាងដ៏ចម្រើន នាងចូរបង្អង់សិនចាំកំនាង

យាវ វិជាយសិ សចេ ត្វំ ភោតិ កុមារកំ វិជា-
យិស្សសិ តស្ស តេ អហំ អាបណា មក្កដច្ឆាបកំ
កិណិត្វា អានេស្សាមិ យោ តេ កុមារកស្ស
កីឡាបនកោ ភវិស្សតិ សចេ បន ត្វំ ភោតិ
កុមារិកំ វិជាយិស្សសិ តស្សា តេ អហំ អាបណា
មក្កដច្ឆាបិកំ កិណិត្វា អានេស្សាមិ យា តេ
កុមារិកាយ កីឡាបនិកា ភវិស្សតីតិ ។ ទុតិយម្បិ
ខោ ភន្តេ សា មាណវិកា តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច
គច្ឆ ត្វំ ព្រាហ្មណ អាបណា មក្កដច្ឆាបកំ កិណិត្វា
អានេហិ យោ មេ កុមារកស្ស កីឡាបនកោ
ភវិស្សតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភន្តេ សោ ព្រាហ្មណោ
តំ មាណវិកំ ឯតទវោច អាគមេហិ តាវ ភោតិ យាវ
វិជាយសិ សចេ ត្វំ ភោតិ កុមារកំ វិជាយិស្សសិ
តស្ស តេ អហំ អាបណា មក្កដច្ឆាបកំ
កិណិត្វា អានេស្សាមិ យោ តេ កុមារកស្ស
កីឡាបនកោ ភវិស្សតិ សចេ បន ត្វំ ភោតិ

ប្រសូតសិន ម្នាលនាងដ៏ចម្រើន បើនាងប្រសូតកុមារ សឹមអញទៅទិញ
កូនស្វាឈ្មោលពីផ្សារ យកមកឲ្យនាង ដើម្បីឲ្យកុមាររបស់នាងលេង
ម្នាលនាងដ៏ចម្រើន តែប្រសិនបើនាងប្រសូតកុមារី អញនឹងទៅទិញកូន
ស្វាញីពីផ្សារយកមកឲ្យនាង ដើម្បីឲ្យកុមារីរបស់នាងលេង ។ បពិត្រលោក
ដ៏ចម្រើន នាងមាណវិកានោះនិយាយនឹងព្រាហ្មណ៍នោះដូច្នេះ ជាគម្រប់
ពីរដងទៀតថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកចូរទៅទិញកូនស្វាឈ្មោលពីផ្សារ
យកមកដើម្បីឲ្យកុមាររបស់ខ្ញុំលេង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រាហ្មណ៍
នោះនិយាយនឹងនាងមាណវិកានោះដូច្នេះ ជាគម្រប់ពីរដងទៀតថា ម្នាល
នាងដ៏ចម្រើន ចូរនាងបង្អង់ចាំទម្រាំនាងប្រសូតសិន ម្នាលនាងដ៏ចម្រើន
បើនាងប្រសូតកុមារ សឹមអញទៅទិញកូនស្វាឈ្មោល ពីផ្សារ យកមក
ឲ្យនាង ដើម្បីឲ្យកុមាររបស់នាងលេង ម្នាលនាងដ៏ចម្រើន តែប្រសិនបើ

កុមារិកំ វិជាយិស្សសិ តស្សា តេ អហំ អាបណា មក្កដច្ឆាបិកំ កិណិត្វា អានិស្សាមិ យា តេ កុមារិកាយ កីឡាបនិកា ភវិស្សតីតិ ។ តតិយម្បិ ខោ ភន្តេ សា មាណវិកា តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច គច្ឆ ត្វំ ព្រាហ្មណ អាបណា មក្កដច្ឆាបកំ កិណិត្វា អានេហិ យោ មេ កុមារកស្ស កីឡាបនកោ ភវិស្សតីតិ ។ អថខោ ភន្តេ សោ ព្រាហ្មណោ តស្សា មាណវិកាយ សារត្តោ បដិពទ្ធចិត្តោ អាបណា មក្កដច្ឆាបកំ កិណិត្វា អានេត្វា តំ មាណវិកំ ឯតទវោច អយំ តេ ភោតិ មយា អាបណា មក្កដច្ឆាបកោ កិណិត្វា អានីតោ យោ តេ កុមារកស្ស កីឡាបនកោ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ សា មាណវិកា តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច គច្ឆ ត្វំ ព្រាហ្មណ ឥមំ មក្កដច្ឆាបកំ អាទាយ យេន រត្តបាណី សេដ្ឋិបុត្តោ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា រត្តបាណឹ សេដ្ឋិបុត្តំ ឯវំ វទេហិ

នាងប្រសូតកុមារី អញនឹងទៅទិញកូនស្វាញី ពីផ្សារ យកមកឲ្យនាង ដើម្បីឲ្យកុមារីរបស់នាងលេង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន នាងមាណវិកានោះ និយាយនឹងព្រាហ្មណ៍នោះដូច្នេះ ជាគម្រប់បីដងទៀតថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកចូរទៅទិញកូនស្វាឈ្មោល ពីផ្សារ យកមក ដើម្បីឲ្យកុមាររបស់ខ្ញុំលេង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន គ្រានោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ មានតម្រេក មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ចំពោះនាងមាណវិកានោះ ក៏ទៅទិញកូនស្វាឈ្មោលពីផ្សារយកមក ហើយនិយាយដូច្នេះ នឹងនាងមាណវិកានោះថា ម្នាលនាងដ៏ចម្រើន កូនស្វាឈ្មោលនេះ អញបានទៅទិញមកពីផ្សារ យកមកឲ្យនាងហើយ ដើម្បីឲ្យកុមាររបស់នាងលេង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន កាលដែលព្រាហ្មណ៍និយាយយ៉ាងនេះហើយ នាងមាណវិកានោះ ក៏និយាយដូច្នេះ នឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ចូរអ្នកនាំយកកូនស្វាឈ្មោលនេះ ដើរចូលទៅរកសេដ្ឋីបុត្រ (កូនជាងជ្រលក់) ឈ្មោះ រត្តបាណី(១) លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរនិយាយនឹងរត្តបាណីសេដ្ឋីបុត្រ

១ មានបាតដៃក្រហម ។

ឥច្ឆាមហំ សម្ម រត្តបាណិ ឥមំ មក្កដច្ឆាបកំ បីតាវលេបនំ នាម រង្គជាតំ រជិតំ(១) អាកោដ្ដិតប្បច្ចាកោដ្ដិតំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋន្តិ ។ អថខោ ភន្តេ សោ ព្រាហ្មណោ តស្សា មាណវិកាយ សារត្តោ បដិពទ្ធចិត្តោ(២) មក្កដច្ឆាបកំ អាទាយ យេន រត្តបាណី រជកបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រត្តបាណី រជកបុត្តំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ សម្ម រត្តបាណិ ឥមំ មក្កដច្ឆាបកំ បីតាវលេបនំ នាម រង្គជាតំ រជិតំ អាកោដ្ដិតប្បច្ចាកោដ្ដិតំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ រត្តបាណី រជកបុត្តោ តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច អយំ ខោ តេ ភន្តេ មក្កដច្ឆាបកោ រង្គក្ខមោ ហិ ខោ នោ អាកោដ្ដនក្ខមោ នោ វិមជ្ជនក្ខមោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ ពាលានំ និគណ្ឋានំ វាទោ រង្គក្ខមោ ហិ ខោ ពាលានំ នោ បណ្ឌិតានំ នោ អនុយោគក្ខមោ នោ វិមជ្ជនក្ខមោ ។ អថខោ ភន្តេ សោ ព្រាហ្មណោ អបរេន សមយេន នវំ ទុស្សយុគំ អាទាយ

១ ឱ. រញ្ជិតំ ។ ២ ឱ. ម. បដិពទ្ធចិត្តោ តំ ។

យ៉ាងនេះថា ម្នាលរត្តបាណីជាសំឡាញ់ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកយកវត្ថុ(១)ជាគ្រឿងលាបមានពណ៌លឿង មកជ្រលក់កូនស្វាឈ្មោលនេះ ពោកគក់ឲ្យសព្វ ធ្វើឲ្យមានសម្បុរស្អាតទាំងពីរខាង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន គ្រានោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ មានតម្រេកមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ចំពោះនាងមាណវិកានោះ ក៏យកកូនស្វាឈ្មោល ចូលទៅរករត្តបាណីរជកបុត្រ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយថ្លែងនឹងរត្តបាណីរជកបុត្រថា ម្នាលរត្តបាណីជាសំឡាញ់ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកយកវត្ថុជាគ្រឿងលាបមានពណ៌លឿង មកជ្រលក់កូនស្វាឈ្មោលនេះឲ្យសព្វ ធ្វើឲ្យមានសម្បុរស្អាតទាំងពីរខាង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន កាលដែលព្រាហ្មណ៍និយាយយ៉ាងនេះហើយ រត្តបាណីរជកបុត្រ ក៏និយាយថ្លែងនឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា នែអ្នកដ៏ចម្រើន កូនស្វាឈ្មោលរបស់អ្នកនេះ គួរដល់គ្រឿងជ្រលក់ តែមិនគួរដល់ការពោកគក់ មិនគួរដល់ការដុសខាត់ឡើយ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ពាក្យរបស់ពួកនិគ្រន្ថពាល គួរដល់គ្រឿងជ្រលក់ របស់ពួកជនពាលបាន ប៉ុន្តែមិនគួរដល់គ្រឿងជ្រលក់ របស់ពួកបណ្ឌិត ទាំងមិនគួរដល់សេចក្តីព្យាយាម មិនគួរដល់ការដុសខាត់ចិត្តឡើយ យ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន គ្រានោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏បានយកសំពត់ថ្មីមួយគូ

១ គ្រឿងលាបគ្រឿងជ្រលក់ ។

យេន រត្តបាណី រជកបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧប-សង្កមិត្វា រត្តបាណី រជកបុត្តំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ សម្ម រត្តបាណិ ឥមំ នវំ ទុស្សយុគំ បីតាវលេបនំ នាម រង្គជាតំ រជិតំ អាកោដិតបច្ចាកោដិតំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ រត្តបាណី រជកបុត្តោ ព្រាហ្មណំ(*) ឯតទវោច ឥទំ ខោ តេ ភន្តេ នវំ ទុស្សយុគំ រង្គក្ខមញ្ចេវ អាកោ-ដនក្ខមញ្ច វិមជ្ជនក្ខមញ្ចាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ តស្ស ភគវតោ វាទោ អរហតោ សម្មា-សម្ពុទ្ធស្ស រង្គក្ខមោ ចេវ បណ្ឌិតានំ នោ ពាលានំ អនុយោគក្ខមោ ច វិមជ្ជនក្ខមោ ចាតិ ។ សរា-ជិកា ខោ តំ គហបតិ បរិសា ឯវំ ជានាតិ ឧបាលិ គហបតិ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស សាវកោតិ កស្ស តំ គហបតិ សាវកំ ធារេមាតិ ។

* ឱ. ម. តំ ព្រាហ្មណំ ។

ចូលទៅរករត្តបាណីរជកបុត្រ ក្នុងសម័យជាខាងក្រោយ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងរត្តបាណីរជកបុត្រថា ម្នាលរត្តបាណីជាសំឡាញ់ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកយកគូ ដាក់គ្រឿងលាបមានពណ៌លឿង មកជ្រលក់សំពត់ថ្មី១ គូនេះ បោកគក់ឲ្យសព្វ ធ្វើឲ្យមានសម្បុរម៉ដ្តចាំងពីរខាង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន កាលដែលព្រាហ្មណ៍និយាយយ៉ាងនេះហើយ រត្តបាណីរជកបុត្រ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា នែអ្នកដ៏ចម្រើន សំពត់ថ្មី១ គូរបស់អ្នកនេះ គួរដល់គ្រឿងជ្រលក់ផង គួរដល់ការបោកគក់ផង គួរដល់ការដុសខាត់ផង ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន វាទៈរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ គួរដល់គ្រឿងជ្រលក់របស់ពួកបណ្ឌិត គួរដល់សេចក្តីព្យាយាមផង គួរដល់ការដុសខាត់ផង របស់បណ្ឌិត តែមិនគួរដល់ពួកជនពាលទេ យ៉ាងនេះឯង ។ និគន្ថនាដបុត្តនិយាយថា ម្នាលគហបតី បរិស័ទព្រមទាំងស្តេច តែងស្គាល់អ្នកយ៉ាងនេះថា ឧបាលិគហបតី ជាសាវ័ក របស់និគន្ថនាដបុត្ត ម្នាលគហបតី ឥឡូវ យើងនឹងចាំបានថា អ្នកជាសាវ័ក របស់បុគ្គលណា ។

(៨២) ឯវំ វុត្តេ ឧបាលិ គហបតិ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា យេន ភគវា តេនញ្ជលិំ បណាមេត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោច តេនហិ ភន្តេ សុណោហិ យស្សាហំ សាវកោ ធីរស្ស វិគតមោហស្ស បភិន្នខីលស្ស វិជិតវិជយស្ស អនីឃស្ស សុសមចិត្តស្ស វុទ្ធសីលស្ស(១) សាធុបញ្ញស្ស វេសមន្តរស្ស(២) វិមលស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ អកថំកថិស្ស តុសិតស្ស វន្តលោកាមិសស្ស មុទិតស្ស កតសមណស្ស មនុជស្ស អន្តិមសរីរស្ស(៣) នរស្ស អនោបមស្ស វិរជស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ អសំសយស្ស កុសលស្ស វេនយិកស្ស សារថិវរស្ស អនុត្តរស្ស រុចិរធម្មស្ស និក្កង្ខស្ស បភាសករស្ស(៤) មានច្ឆិទស្ស

១ ម. ឧ. វុទ្ធិសីលស្ស ។ ២ ម. វេស្សន្តរស្ស ។ ៣ ម. ឧ អន្តិមសារីរស្ស ។ ៤ ឧ. បភង្ករស្ស ។

(៨២) កាលដែលនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ពោលយ៉ាងនេះហើយ ឧបាលិគហបតី ក៏ក្រោកអំពីអាសនៈ ធ្វើសំពត់បង់ឆៀងស្មាម្ខាង ប្រណមអញ្ជលីឆ្ពោះទៅរកព្រះមានព្រះភាគ ហើយនិយាយនឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន បើដូច្នោះ លោកចូរស្តាប់ ខ្ញុំជាសាវករបស់ព្រះមានព្រះភាគណា ដែលមានប្រាជ្ញាខ្ជាប់ខ្ជួន មានមោហៈទៅប្រាសហើយ មានបង្គោលបាក់បែកហើយ បានឈ្នះមារ(១)ហើយ ឥតមានសេចក្តីទុក្ខ(២) មានព្រះទ័យស្មើល្អ មានសីលដ៏ចម្រើន មានប្រាជ្ញាល្អ បានឆ្លងនូវវិសមធម៌(៣) ប្រាសចាកមន្ទិល ខ្ញុំជាសាវក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គណា ព្រះអង្គឥតមានសេចក្តីសង្ស័យ មានព្រះទ័យស្រស់ស្រាយ មានអាមិសៈក្នុងលោកខ្ជាក់ចោលហើយ មានព្រះទ័យរីករាយ មានសមណធម៌ធ្វើស្រេចហើយ ជាមនុស្សមានសរីរៈតាំងនៅក្នុងទីបំផុត ជានរៈ រកបុគ្គលប្រៀបគ្មាន ប្រាសចាកធូលីគឺកិលេស ខ្ញុំជាសាវក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគអង្គណា ឥតមានសេចក្តីសង្ស័យ ជាអ្នកឈ្លាសវៃ ព្រះអង្គជាអ្នកដឹកនាំសត្វ ជាសារថីដ៏ប្រសើរ ជាបុគ្គលប្រសើររកអ្នកណាស្មើគ្មាន មានធម៌ដ៏រុងរឿង ឥតមានកង្ខា ជាអ្នកធ្វើពន្លឺ ផ្តាច់បង់នូវមានះហើយ

១ សំដៅយកខន្ធមារ កិលេសមារ ទេវបុត្តមារ ។ ២ សំដៅយកកិលេសទុក្ខ និង វិបាកទុក្ខ ។ ៣ សំដៅយកកងកិលេស ។

វីរស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ និសភស្ស អប្បមេយ្យស្ស គម្ភីរស្ស មោនបត្តស្ស(១) ខេមង្ករស្ស វេទស្ស(២) ធម្មដ្ឋស្ស សុសំវុតត្តស្ស(៣) សង្គាតិគស្ស មុត្តស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ នាគស្ស បន្តសេនស្ស ខីណសញ្ញោជនស្ស មុត្តស្ស បដិមន្តកស្ស មោនស្ស(៤) បន្នធជស្ស វីតរាគស្ស ទន្តស្ស និប្បបញ្ចស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ ឥសិសត្តមស្ស អកុហស្ស តេវិជ្ជស្ស ព្រហ្មបត្តស្ស នហាតកស្ស បទកស្ស បស្សទ្ធស្ស វិទិតវេទស្ស បុរិន្ទទស្ស សក្កស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ អរិយស្ស ភាវិតត្តស្ស

១ ឱ. ម. មោនប្បត្តស្ស ។ ២ ឱ. វេទិស្ស ។ ៣ ឱ. ម. សំវុតត្តស្ស ។ ៤ ឱ. ម. ធោនស្ស ។

មានព្យាយាម ខ្ញុំជាសាវ័ក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគអង្គណា ព្រះអង្គប្រសើរ មានគុណប្រមាណមិនបាន ប្រកបដោយគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅ ដល់នូវសេចក្តីដឹង ធ្វើនូវសេចក្តីក្សេម ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ទ្រង់ឋិតនៅក្នុងធម៌ ទ្រង់សង្រួមដោយប្រពៃ ទ្រង់កន្លងបង់នូវកិលេសជាគ្រឿងជាប់នៅ ទ្រង់រួចចាកគ្រឿងសៅហ្មង ខ្ញុំជាសាវ័ក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគអង្គណា ព្រះអង្គប្រសើរ ទ្រង់មានសេនាសនៈស្ងាត់ មានសំយោជនៈអស់ហើយ មានព្រះទ័យរួចស្រឡះចាកកិលេស មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងប្រឹក្សា ទ្រង់ប្រកបដោយសេចក្តីដឹង មានទង់គឺមានះដាក់ចុះហើយ ប្រាសចាករាគៈហើយ ទ្រង់ទូន្មានឥន្ទ្រិយហើយ មិនមានធម៌ជាគ្រឿងធ្វើសត្វឲ្យយឺតយូរ ខ្ញុំជាសាវ័ក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគអង្គណា ព្រះអង្គជាឥសីទី ៧ (១) មិនកុហក មានវិជ្ជា ៣ ជាសត្វដ៏ប្រសើរ ទ្រង់លាងកិលេសអស់ហើយ ឈ្លាសវៃក្នុងបទគាថា ទ្រង់ស្ងប់សេចក្តីក្រវល់ក្រវាយហើយ ទ្រង់មានសេចក្តីដឹងដ៏វិសេស ទ្រង់ប្រទានធម៌មុនជនទាំងពួង ជាអ្នកអង់អាច ខ្ញុំជាសាវ័ក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គណា ព្រះអង្គជាព្រះអរិយៈ មានព្រះទ័យចម្រើន

១ បានដល់ហៅថា ឥសី ព្រោះព្រះអង្គស្វែងរកគុណធម៌រាប់តាំងពីព្រះពុទ្ធវិបស្សីមក ជាគម្រប់ ៧ និងព្រះអង្គ ។

បត្តិបត្តស្ស វេយ្យាករណស្ស សតិមតោ វិបស្សិស្ស អនភិណតស្ស នោ អបណតស្ស អនេជស្ស វសិប្បត្តស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ សម្មគ្គតស្ស ឈាយិស្ស អននុគតន្តរស្ស សុទ្ធស្ស អសិតស្ស អប្បភីតស្ស(១) បវិវិត្តស្ស អគ្គប្បត្តស្ស តិណ្ណស្ស តារយន្តស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ សន្តស្ស ភូរិបញ្ញស្ស មហាបញ្ញស្ស វីតលោភស្ស តថាគតស្ស សុគតស្ស អប្បដិបុគ្គលស្ស អសមស្ស វិសារទស្ស និបុណស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មិ តណ្ហាច្ឆិទស្ស ពុទ្ធស្ស វីតធូមស្ស អនុបលិត្តស្ស អាហុនេយ្យស្ស

១ ម. អប្បហីតស្ស ។ ឱ. ហីតស្ស ។

ហើយ ដល់នូវគុណដែលគួរដល់ ទ្រង់សំដែងនូវសេចក្តីជាក់ច្បាស់ ទ្រង់មានព្រះស្មារតី ទ្រង់មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងឃើញច្បាស់ មានព្រះទ័យមិនបានទន់ទៅ មានព្រះទ័យមិនប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកិលេស មានព្រះទ័យមិនញាប់ញ័រ ទ្រង់ដល់នូវការស្ទាត់ ខ្ញុំជាសាវក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គណា ព្រះអង្គជាអ្នកប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ជាអ្នកមានឈាន មានព្រះសន្តានមិនប្រព្រឹត្តទៅតាមកិលេស មានព្រះទ័យស្អាត មិនជាប់ចំពាក់ ឥតមានសេចក្តីខ្លាច មានកាយនិងចិត្តស្ងាត់ហើយ ដល់នូវភាវៈជាបុគ្គលប្រសើរ ជាអ្នកឆ្លងចាកលោក ជាអ្នកចម្លងសត្វ ខ្ញុំជាសាវក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គណា ព្រះអង្គមានព្រះទ័យស្ងប់ម្ងាប់ហើយ មានប្រាជ្ញាដូចផែនដី មានប្រាជ្ញាច្រើន ប្រាសចាកលោភៈហើយ ព្រះអង្គមានដំណើរដូចព្រះសម្ពុទ្ធអតីតបុរាណ ទ្រង់មានដំណើរល្អ ឥតមានបុគ្គលប្រៀប ឥតមានអ្នកណាស្មើ ជាអ្នកក្លៀវក្លា មានប្រាជ្ញាល្អិត ខ្ញុំជាសាវក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គណា ទ្រង់ផ្តាច់តណ្ហាហើយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវសច្ចធម៌ហើយ ទ្រង់ប្រាសចាកផ្សែង(១)ហើយ មិនប្រឡាក់ដោយតណ្ហានិងទិដ្ឋិ គួរទទួលគ្រឿងបូជា

១ ផ្សែង ក្នុងទីនេះ សំដៅយក កោធៈ ១ តណ្ហា ១ វិតក្កៈ ១ បញ្ចកាមគុណ ១ ។

យញ្ញស្ស ឧត្តមបុគ្គលស្ស អតុលស្ស មហាតោ យសគ្គប្បត្តស្ស ភគវតោ តស្ស សាវកោហមស្មីតិ ។

(៨៣) កទា សញ្ញូឡ្ហា បន តេ គហបតិ ឥមេ សមណស្ស គោតមស្ស វណ្ណាតិ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ នានាបុប្ផានំ មហាបុប្ផរាសិ តមេនំ ទក្ខោ មាលាការោ វា មាលាការន្តេវាសី វា វិចិត្រមាលំ(១) គន្ថេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ សោ ភគវា អនេកវណ្ណោ អនេកសតវណ្ណោ កោ ហិ ភន្តេ វណ្ណារហស្ស វណ្ណំ ន ករិស្សតីតិ ។ អថខោ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស ភគវតោ សក្ការំ អសហមានស្ស តត្ថេវ ឧណ្ហំ លោហិតំ មុខតោ ឧគ្គញ្ឆីតិ ។

ឧបាលិវាទសុត្តំ ឆដ្ឋំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. វិចិត្រំ មាលំ ។ ឱ. វិចិត្តំ មាលំ ។

ព្រះអង្គជាយញ្ញ(១) ជាបុគ្គលដ៏ឧត្តម រកមានអ្នកណាប្រឹងបាន ព្រះអង្គជាធំ ដល់នូវយសដ៏ប្រសើរ ខ្ញុំជាសាវ័ក របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ។

(៨៣) និគណ្ឋនាដបុត្ត ពោលថា ម្នាលគហបតី ចុះគុណរបស់សមណគោតមទាំងឡាយនេះ អ្នកប្រមូលមកអំពីកាលណា ។ ឧបាលិគហបតីថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន គំនរផ្កាធំនៃផ្កាផ្សេងៗ មាលាការក្តី កូនសិស្សរបស់មាលាការក្តី ដែលជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ ក្រងផ្កានោះឲ្យជាកម្រងដ៏វិចិត្រ មានឧបមាយ៉ាងណា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ មានគុណច្រើន មានគុណជាច្រើនរយ មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន អ្នកណា នឹងអាចមិនធ្វើនូវសេចក្តីសរសើរដល់ព្រះអង្គ ដែលមានគុណគួរសរសើរបាន ។ គ្រានោះឯង និគណ្ឋនាដបុត្តអត់ទ្រាំនឹងសក្ការៈ របស់ព្រះមានព្រះភាគមិនបាន ក៏ក្អួតឈាមក្តៅៗ ចេញពីមាត់ក្នុងទីនោះឯង ។

ចប់ ឧបាលិវាទសូត្រ ទី ៦ ។

---

១ បានជាឈ្មោះជាយញ្ញ ព្រោះអាចសម្តែងនូវអានុភាពបាន ឬអាចបង្វែងព្រះកាយមិនឲ្យគេមើលឃើញបាន ។

សត្តមំ កុក្កុរវតិកសុត្តំ

(៨៦) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កោលិយេសុ វិហរតិ ហលិទ្ទវសនំ នាម កោលិយានំ និគមោ ។ អថខោ បុណ្ណោ ច កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ អចេលោ ច សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អចេលោ បន សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា កុក្កុរោវ បលិកុណ្ឋិត្វា[១] ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អយំ ភន្តេ អចេលោ សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ ទុក្ករការកោ ឆមាយំ និក្ខិត្តំ[២] ភោជនំ ភុញ្ជតិ តស្ស តំ កុក្កុរវត្តំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ តស្ស

១ ម. បលិកុន្ថិត្វា ។ ម. បលិគុណ្ឋិត្វា ។ ២ ម. ឆមានិក្ខិត្តំ ។

កុក្កុរវតិកសូត្រ ទី៧

(៨៦) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងនិគមឈ្មោះហលិទ្ទវសនៈ របស់អ្នកស្រុកកោលិយៈ ក្នុងកោលិយជនបទ ។ លំដាប់នោះ កោលិយបុត្រឈ្មោះបុណ្ណៈ ជាអ្នកសមាទានគោវត្ត និងអចេលឈ្មោះសេនិយៈ ជាអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបបុណ្ណកោលិយបុត្រ ជាអ្នកសមាទានគោវត្ត ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ចំណែកខាងសេនិយអចេល អ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ក៏រីករាយរាក់ទាក់នឹងព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយជើងហើម ធ្វើដូចជាសុនខនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ឯបុណ្ណកោលិយបុត្រជាអ្នកសមាទានគោវត្ត អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សេនិយអចេលនេះ ជាអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ជាអ្នកធ្វើនូវអំពើដ៏ក្រ ចាប់ភោជនដែលគេដាក់នៅលើផែនដី សេនិយអចេលនោះ បានធ្វើឲ្យពេញបរិបូណ៌ បានសមាទានកុក្កុរវត្តនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែងមកហើយ ចុះសេនិយអចេលនោះ

កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។ អលំ បុណ្ណ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អយំ ភន្តេ អចេលោ សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ ទុក្ករការកោ ឆមាយំ និក្ខិត្តំ ភោជនំ ភុញ្ជតិ តស្ស តំ កុក្កុរវត្តំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។ អលំ បុណ្ណ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ តតិយម្បិ ខោ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អយំ ភន្តេ អចេលោ សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ ទុក្ករការកោ ឆមាយំ និក្ខិត្តំ ភោជនំ ភុញ្ជតិ តស្ស តំ កុក្កុរវត្តំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។

មានគតិដូចម្ដេច មានបរលោកដូចម្ដេច ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា នែបុណ្ណៈ ល្មមហើយ ពាក្យនុ៎ះចូរលើកទុកចុះ អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បុណ្ណកោលិយបុត្រ ជាអ្នកសមាទានគោវត្ត បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគជាគម្រប់ពីរដងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សេនិយអចេលនេះ ជាអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ជាអ្នកធ្វើនូវអំពើដ៏ក្រ បរិភោគនូវភោជនដាក់នៅលើផែនដី សេនិយអចេលនោះបានធ្វើឲ្យពេញបរិបូណ៌ បានសមាទានកុក្កុរវត្តនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែងមកហើយ សេនិយអចេលនោះមានគតិដូចម្ដេច មានបរលោកដូចម្ដេច ។ នែបុណ្ណៈ ល្មមហើយ ពាក្យនុ៎ះចូរលើកទុក អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បុណ្ណកោលិយបុត្រ ជាអ្នកសមាទានគោវត្ត ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ជាគម្រប់បីដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សេនិយអចេលនេះ ជាអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ជាអ្នកធ្វើនូវអំពើដ៏ក្រ បរិភោគភោជនដាក់នៅលើផែនដី សេនិយអចេលនោះ បានធ្វើឲ្យពេញបរិបូណ៌ បានសមាទានកុក្កុរវត្តនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែងមកហើយ សេនិយអចេលនោះ មានគតិដូចម្ដេច មានបរលោកដូចម្ដេច ។

[៨៩] អទ្ធា ខោ តេ អហំ បុណ្ណ ន លភាមិ អលំ បុណ្ណ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ អបិច តេ អហំ ព្យាករិស្សាមិ ឥធ បុណ្ណ ឯកច្ចោ កុក្កុរវតំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កុក្កុរសីលំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កុក្កុរចិត្តំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កុក្កុរាកប្បំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ សោ កុក្កុរវតំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កុក្កុរសីលំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កុក្កុរចិត្តំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កុក្កុរាកប្បំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្វោកិណ្ណំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា កុក្កុរានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ សចេ ខោ បនស្ស ឯវំ ទិដ្ឋិ ហោតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ

[៨៩] នែបុណ្ណៈ តាមពិត តថាគត មិនបានប្រាប់អ្នកទេ (បានជាពោលយ៉ាង) ថា ម្នាលបុណ្ណៈ ល្មមហើយ ពាក្យនុ៎ះចូរលើកទុក អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ តែថា ល្មមហើយចុះ តថាគតនឹងប្រាប់ដល់អ្នក ម្នាលបុណ្ណៈ បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះ ចំរើនកុក្កុរវត្ត(១) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចំរើនកុក្កុរសីលឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចំរើនកុក្កុរចិត្ត(២) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចំរើនកុក្កុរាកប្បៈ(៣) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ បុគ្គលនោះ លុះបានចំរើនកុក្កុរវត្ត ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចំរើនកុក្កុរសីល ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចំរើនកុក្កុរចិត្ត ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចំរើនកុក្កុរាកប្បៈឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ហើយដល់ទម្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏បានទៅកើតជាមួយនឹងសុនខទាំងឡាយ ប្រសិនបើបុគ្គលនោះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ អន់បានជាទេវតាធំ ឬជាទេវតាណាមួយ ដោយសីលនេះផង ដោយវត្តនេះផង ដោយតបៈនេះផង ដោយព្រហ្មចរិយៈនេះផង គុំមាន

---

១ កាន់យកនូវការប្រព្រឹត្តដូចជាឆ្កែ ។ ២ ចិត្តរបស់ឆ្កែឬគំនិតដែលឆ្កែតែងគិតថា អញនឹងធ្វើនូវអំពើដែលឆ្កែទាំងឡាយត្រូវធ្វើ តាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ ៣ ធ្វើនូវដំណើរដើរ ឈរ អង្គុយ ដេក ឬធ្វើនូវឧច្ចារៈនិងបស្សាវៈដូចជាឆ្កែ កាលបើឃើញឆ្កែទាំងឡាយដទៃហើយ ក៏ញេញធ្មេញបង្ហាញហើយ ធ្វើដំណើរទៅ ។

សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋិស្ស ខោ អហំ បុណ្ណ ទ្វិន្នំ គតីនំ អញ្ញតរំ គតឹ វទាមិ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនឹ វា ឥតិ ខោ បុណ្ណ សម្បជ្ជមានំ កុក្កុរវតំ កុក្កុរានំ សហព្យតំ ឧបនេតិ វិបជ្ជមានំ និរយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អចេលោ សេនិយោ កុក្កុរវតិកោ បរោទិ អស្សូនិ បវត្តេសិ ។

(៤៦) អថខោ ភគវា បុណ្ណំ កោលិយបុត្តំ គោវតិកំ ឯតទវោច ឯតំ ខោ តេ អហំ បុណ្ណ នាលត្ថំ អលំ បុណ្ណ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ នាហំ ភន្តេ ឯតំ រោទាមិ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ អបិច មេ ឥទំ ភន្តេ កុក្កុរវតំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ អយំ ភន្តេ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវតិកោ តស្ស តំ គោវតំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ តស្ស កា គតិ

ទិដ្ឋិរបស់សេនិយអចេលនោះ ឈ្មោះជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលបុណ្ណៈ តថាគតពោលថា បណ្ដាគតិទាំងឡាយពីរ គតិណាមួយ គឺនរក ឬកំណើតនៃតិរច្ឆាន ជារបស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងនៅក្នុងមិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលបុណ្ណៈ កុក្កុរវត្ត ដែលបុគ្គលបានធ្វើឲ្យពេញ បើមិនកើតក្នុងនរក ក៏គង់ទៅកើតជាមួយនឹងសុនខទាំងឡាយ ពុំខានឡើយ ។ កាលដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះហើយ សេនិយអចេលអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ក៏ទ្រហោយំ ស្រក់ទឹកភ្នែក ។

(៤៦) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងបុណ្ណកោលិយបុត្រអ្នកសមាទានគោវត្ត យ៉ាងនេះថា ម្នាលបុណ្ណៈ តថាគតមិនបានចង់និយាយហេតុនុ៎ះ ដល់អ្នកសោះ (បានជាពោលឃាត់) ថា ម្នាលបុណ្ណៈ ល្មមហើយ ពាក្យនុ៎ះទុកសិនចុះ អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ មិនយំចំពោះព្យាករណ៍ ដែលព្រះមានព្រះភាគសំដែងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ យ៉ាងនេះទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បានជាខ្ញុំព្រះអង្គយំ ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គ បានបំពេញ សមាទានកុក្កុរវត្តនេះ អស់កាលជាយូរអង្វែងមកហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះបុណ្ណកោលិយបុត្រជាអ្នកសមាទានគោវត្តនេះ គេបានបំពេញ សមាទានគោវត្តនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែងមកហើយដែរ គេមានគតិដូចម្ដេច

សោ អភិសម្បរាយោតិ ។ អលំ សេនិយ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អចេលោ សេនិយោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ អចេលោ សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អយំ ភន្តេ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ តស្ស តំ គោវត្តំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ ។ អទ្ធា ខោ តេ អហំ សេនិយ ន លភាមិ អលំ សេនិយ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ អបិច តេ អហំ ព្យាករិស្សាមិ ឥធ សេនិយ ឯកច្ចោ គោវត្តំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្ពោកិណ្ណំ គោសីលំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្ពោកិណ្ណំ គោចិត្តំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្ពោកិណ្ណំ គវាកប្បំ ភាវេតិ បរិបុណ្ណំ អព្ពោកិណ្ណំ សោ គោវត្តំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្ពោកិណ្ណំ គោសីលំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្ពោកិណ្ណំ

មានបរលោកដូចម្តេច ។ នែសេនិយៈ ល្មមហើយ ពាក្យនុ៎ះចូរលើកទុក អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ សេនិយអចេល បានក្រាបទូលជាគម្រប់ពីរដងផង ។បេ។ សេនិយអចេល អ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ក៏ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ គម្រប់ ៣ ដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុណ្ណកោលិយបុត្រនេះ ជាអ្នកសមាទានគោវត្ត គេបានបំពេញ បានសមាទានគោវត្តនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែងមកហើយ គេមានគតិដូចម្តេច មានបរលោកដូចម្តេច ។ ម្នាលសេនិយៈ តថាគតមិនបានប្រាប់ដល់អ្នកសោះ (បានជាពោលយ៉ាង) ថា នែសេនិយៈ ល្មមហើយ ពាក្យនុ៎ះចូរលើកទុក អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ តែថា ល្មមហើយចុះ តថាគតនឹងប្រាប់ដល់អ្នក ម្នាលសេនិយៈ បុគ្គលមួយពួកក្នុងលោកនេះចម្រើនគោវត្ត(១) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចម្រើនគោសីល(២) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចម្រើនគោចិត្ត(៣) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ ចម្រើនគវាកប្បៈ(៤) ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ បុគ្គលនោះ លុះបានចម្រើនគោវត្ត ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ បានចម្រើនគោសីល ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ

---

១ កាន់យកនូវការប្រព្រឹត្តដូចជាគោ ។ ២ ប្រព្រឹត្តមារយាទរបស់គោ ។ ៣ ចិត្តរបស់គោ ឬគំនិតដែលគោតែងគិតយ៉ាងណាៗ ។ ៤ ដូចជាគឺអាកប្បកិរិយៈ ថ្វាក្លាតែស៊ុនទាញៗ ធ្មេញ គោគ្រប់ទៅជាមួយនឹងស្និតត្រចៀកកូតដល់គ្នាប៉ុណ្ណោះ ។

គោចិត្តំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្ភោកិណ្ណំ គោកប្បំ ភាវេត្វា បរិបុណ្ណំ អព្ភោកិណ្ណំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា គុន្នំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ សចេ ខោ បនស្ស ឯវំ ទិដ្ឋិ ហោតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋិស្ស ខោ អហំ សេនិយ ទ្វិន្នំ គតីនំ អញ្ញតរំ គតិំ វទាមិ និរយំ វា តិរច្ឆានយោនិំ វា ឥតិ ខោ សេនិយ សម្បជ្ជមានំ គោវត្តំ គុន្នំ សហព្យតំ ឧបនេតិ វិបជ្ជមានំ និរយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ បរោទិ អស្សូនិ បវត្តេសិ ។

បានចម្រើនគោចិត្ត ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះ បានចម្រើនគោកប្បៈ ឲ្យបរិបូណ៌ ឥតមានចន្លោះហើយ លុះទម្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏បានទៅកើតជាមួយនឹងគោទាំងឡាយ ប្រសិនបើបុណ្ណកោលិយបុត្រនោះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ នឹងបានជាទេវតា ឬជាទេវតាណាមួយ ដោយសីលនេះផង ដោយវត្តនេះផង ដោយតបៈនេះផង ដោយព្រហ្មចរិយៈនេះផងមិនខាន ទិដ្ឋិរបស់បុណ្ណកោលិយបុត្រនោះ ឈ្មោះថា មិច្ឆាទិដ្ឋិ ម្នាលសេនិយៈ តថាគតពោលថា បណ្ដាគតិទាំងពីរ គតិណាមួយ គឺនរក ឬជាកំណើតនៃតិរច្ឆាន របស់បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងនៅក្នុងមិច្ឆាទិដ្ឋិពិត ម្នាលសេនិយៈ គោវត្តដែលបុគ្គលបានបំពេញឲ្យបរិបូណ៌យ៉ាងនេះហើយ បើមិនកើតក្នុងនរក ក៏គង់ទៅកើតជាមួយនឹងគោទាំងឡាយមិនខានឡើយ ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះហើយ បុណ្ណកោលិយបុត្រ ជាអ្នកសមាទានគោវត្ត ក៏ទ្រហោយំ ស្រក់ទឹកភ្នែក ។

(៨៧) អថខោ ភគវា អចេលំ សេនិយំ កុក្កុរវត្តិកំ ឯតទវោច ឯតំ ខោ តេ អហំ សេនិយ នាលត្ថំ អលំ សេនិយ តិដ្ឋតេតំ មា មំ ឯតំ បុច្ឆីតិ ។ នាហំ ភន្តេ ឯតំ រោទាមិ យំ មំ ភគវា ឯវមាហ អបិច មេ ឥទំ ភន្តេ គោវត្តំ ទីឃរត្តំ សមត្តំ សមាទិន្នំ ឯវំ បសន្នោ អហំ ភន្តេ ភគវតិ បហោតិ ភគវា តថា ធម្មំ ទេសេតុំ យថា អហញ្ចេវិមំ គោវត្តំ បជហេយ្យំ អយញ្ច អចេលោ សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ តំ កុក្កុរវត្តំ បជហេយ្យាតិ ។ តេនហិ បុណ្ណ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

(៨៧) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងសេនិយអចេលកអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត យ៉ាងនេះថា ម្នាលសេនិយៈ តថាគត មិនបាន (ចង់ប្រាប់) នូវពាក្យនុ៎ះ ដល់អ្នកសោះ (បានជាពោលយ៉ាង) ថា នែសេនិយៈ ល្មមហើយពាក្យនុ៎ះចូរលើកទុក អ្នកកុំសួរពាក្យនុ៎ះនឹងតថាគតឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ មិនយំចំពោះព្យាករណ៍ ដែលព្រះមានព្រះភាគសំដែងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បានជាខ្ញុំព្រះអង្គយំ ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គបានបំពេញ បានសមាទានគោវត្តនេះ អស់កាលយូរអង្វែងមកហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ មានសេចក្តីជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះ សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងធម៌ដែលគួរឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គលះបង់គោវត្តនេះ និងសេនិយអចេលកជាអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្តនេះ ឲ្យលះបង់កុក្កុរវត្តនោះចេញបាន ។ ម្នាលបុណ្ណៈ បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែងឥឡូវនេះ ។ បុណ្ណកោលិយបុត្រ អ្នកសមាទានគោវត្ត ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

(៨៨) ភគវា ឯតទវោច ចត្តារិមានិ បុណ្ណ កម្មានិ មយា សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទិតានិ កតមានិ ចត្តារិ អត្ថិ បុណ្ណ កម្មំ កណ្ហំ កណ្ហវិបាកំ អត្ថិ បុណ្ណ កម្មំ សុក្កំ សុក្កវិបាកំ អត្ថិ បុណ្ណ កម្មំ កណ្ហសុក្កំ កណ្ហសុក្កវិបាកំ អត្ថិ បុណ្ណ កម្មំ អកណ្ហំ អសុក្កំ អកណ្ហអសុក្កវិបាកំ(១) កម្មក្ខយាយ សំវត្តតីតិ(២) ។ កតមញ្ច បុណ្ណ កម្មំ កណ្ហំ កណ្ហវិបាកំ ឥធ បុណ្ណ ឯកច្ចោ សព្យាបជ្ឈំ(៣) កាយសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សព្យាបជ្ឈំ វចីសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សព្យាបជ្ឈំ មនោសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សោ សព្យាបជ្ឈំ កាយសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា សព្យាបជ្ឈំ វចីសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា សព្យាបជ្ឈំ មនោសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា សព្យាបជ្ឈំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ

១ ឱ. ឥធ កម្មន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. សព្យាពជ្ឈំ ។ ម. សព្យាពជ្ជំ ។

(៨៨) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងថា ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មទាំងឡាយ ៤ ប្រការនេះ តថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រោះដឹងដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯង កម្មទាំង ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ម្នាលបុណ្ណៈ កម្ម(១)ខ្មៅ មានវិបាកខ្មៅ(២)១ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មស(៣) មានវិបាកស(៤)១ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មខ្មៅនិងកម្មស(៥) មានវិបាកខ្មៅនិងស(៦)១ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មមិនខ្មៅមិនស(៧) មានវិបាកមិនខ្មៅមិនស តែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីការអស់ទៅនៃកម្ម១ ។ ម្នាលបុណ្ណៈ ឯកម្មខ្មៅ មានវិបាកខ្មៅនោះ ដូចម្តេច ម្នាលបុណ្ណៈ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ តាក់តែងនូវកាយសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវវចីសង្ខារប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវមនោសង្ខារប្រកបដោយព្យាបាទ បុគ្គលនោះ លុះបានតាក់តែងនូវកាយសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវវចីសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវមនោសង្ខារប្រកបដោយព្យាបាទហើយ ក៏ទៅកើតក្នុងលោក ដែលប្រកបដោយព្យាបាទ

១ បានដល់អកុសលកម្មបថ ១០ ប្រការ ។ ២ គឺឲ្យទៅកើតក្នុងអបាយ ។ ៣ បានដល់កុសលកម្មបថ ១០ ប្រការ ។ ៤ គឺឲ្យកើតក្នុងឋានសួគ៌ ។ ៥ កម្មខ្មៅនិងសច្រឡូកច្រឡំគ្នា ។ ៦ ឲ្យផលសុខទុក្ខចំរុះគ្នា ។ ៧ បានដល់ចេតនាកម្មដ៏សម្បយុត្តដោយមគ្គ ៤ ។

តមេនំ សព្យាបជ្ឈំ លោកំ ឧបបន្នំ សមានំ សព្យាបជ្ឈា ផស្សា ផុសន្តិ សោ សព្យាបជ្ឈេហិ ផស្សេហិ ផុដ្ឋោ សមានោ សព្យាបជ្ឈំ វេទនំ វេទេតិ ឯកន្តទុក្ខំ សេយ្យថាបិ សត្តា នេរយិកាតិ[១] ឥតិ ខោ បុណ្ណ ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ យំ ករោតិ តេន ឧបបជ្ជតិ ឧបបន្នមេតំ ផស្សា ផុសន្តិ ឯវម្បាហំ បុណ្ណ កម្មទាយាទា សត្តាតិ វទាមិ ឥទំ វុច្ចតិ បុណ្ណ កម្មំ កណ្ហំ កណ្ហវិបាកំ ។ កតមញ្ច បុណ្ណ កម្មំ សុក្កំ សុក្កវិបាកំ ឥធ បុណ្ណ ឯកច្ចោ អព្យាបជ្ឈំ កាយសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ អព្យាបជ្ឈំ វចីសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ អព្យាបជ្ឈំ មនោសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សោ អព្យាបជ្ឈំ កាយសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា អព្យាបជ្ឈំ វចីសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា អព្យាបជ្ឈំ មនោសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា អព្យាបជ្ឈំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ តមេនំ អព្យាបជ្ឈំ លោកំ ឧបបន្នំ សមានំ អព្យាបជ្ឈា ផស្សា ផុសន្តិ សោ

១ ម. ឆ. នេរយិកា ឥតិ ទិស្សតិ ។

ផស្សៈទាំងឡាយប្រកបដោយព្យាបាទ តែងពាល់ត្រូវបុគ្គលដែលទៅកើតក្នុងលោកប្រកបដោយព្យាបាទនោះឯង បុគ្គលនោះ កាលដែលផស្សៈទាំងឡាយ ប្រកបដោយព្យាបាទពាល់ត្រូវហើយ រមែងទទួលនូវវេទនាប្រកបដោយព្យាបាទ ជាទុក្ខតែមួយយ៉ាង ដូចសត្វទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងនរក ម្នាលបុណ្ណៈ កំណើតនៃសត្វ រមែងកើតអំពីភូតកម្ម ដូច្នេះឯង បុគ្គលធ្វើកម្មណា ៗ តែងទៅកើតដោយអំណាចនៃកម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ តែងពាល់ត្រូវបុគ្គល ដែលកើតឡើងហើយនោះ ម្នាលបុណ្ណៈ យ៉ាងនេះឯង បានជាតថាគតពោលថា សត្វទាំងឡាយ មានកម្មជាមត៌ក ម្នាលបុណ្ណៈ នេះហៅថា កម្មខ្មៅ មានវិបាកខ្មៅ ។ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មស មានវិបាកស តើដូចម្តេច ម្នាលបុណ្ណៈ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ តាក់តែងនូវកាយសង្ខារ មិនប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវវចីសង្ខារ មិនប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវមនោសង្ខារ មិនប្រកបដោយព្យាបាទ បុគ្គលនោះ លុះបានតាក់តែងនូវកាយសង្ខារ មិនប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវវចីសង្ខារ មិនប្រកបដោយព្យាបាទ តាក់តែងនូវមនោសង្ខារ មិនប្រកបដោយព្យាបាទហើយ ក៏តែងទៅកើតក្នុងលោកមិនមានព្យាបាទឡើយ ផស្សៈទាំងឡាយ មិនមានព្យាបាទ តែងពាល់ត្រូវបុគ្គលដែលចូលទៅកើត ក្នុងលោកមិនមានព្យាបាទនោះឯង បុគ្គលនោះ

អព្យាបជ្ឈេហិ ផស្សេហិ ផុដ្ឋោ សមានោ អព្យាបជ្ឈំ វេទនំ វេទេតិ ឯកន្តសុខំ សេយ្យថាបិ ទេវា សុភកិណ្ហា ឥតិ ខោ បុណ្ណ ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ យំ ករោតិ តេន ឧបបជ្ជតិ ឧបបន្នមេតំ ផស្សា ផុសន្តិ ឯវម្បាហំ បុណ្ណ កម្មទាយាទា សត្តាតិ វទាមិ ឥទំ វុច្ចតិ បុណ្ណ កម្មំ សុក្កំ សុក្កវិបាកំ ។ កតមញ្ច បុណ្ណ កម្មំ កណ្ហសុក្កំ កណ្ហសុក្កវិបាកំ ឥធ បុណ្ណ ឯកច្ចោ សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ កាយសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ វចីសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ មនោសង្ខារំ អភិសង្ខរោតិ សោ សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ កាយសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ វចីសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ មនោសង្ខារំ អភិសង្ខរិត្វា សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ លោកំ ឧបបជ្ជតិ

កាលដែលផស្សៈទាំងឡាយ មិនមានព្យាបាទ ពាល់ត្រូវហើយ រមែងទទួលនូវវេទនា ដែលមិនប្រកបដោយព្យាបាទ មានតែសេចក្តីសុខមួយយ៉ាង ដូចទេវតាទាំងឡាយ នៅក្នុងឋានឈ្មោះសុភកិណ្ហៈ ម្នាលបុណ្ណៈ កំណើតនៃសត្វ រមែងកើតអំពីភូតកម្មដូច្នេះឯង បុគ្គលធ្វើកម្មណា ក៏តែងទៅកើតដោយសារកម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ តែងពាល់ត្រូវបុគ្គលដែលកើតឡើងហើយនោះ ម្នាលបុណ្ណៈ យ៉ាងនេះឯង បានជាតថាគតពោលថា សត្វទាំងឡាយមានកម្មជាមត៌ក ម្នាលបុណ្ណៈ នេះហៅថាកម្មស មានវិបាកស ។ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មខ្មៅនិងកម្មស មានវិបាកខ្មៅនិងស តើដូចម្តេច ម្នាលបុណ្ណៈ បុគ្គលពួកមួយក្នុងលោកនេះ តាក់តែងនូវកាយសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ តាក់តែងនូវវចីសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ តាក់តែងនូវមនោសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ បុគ្គលនោះ លុះបានតាក់តែង នូវកាយសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ បានតាក់តែង នូវវចីសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ បានតាក់តែង នូវមនោសង្ខារ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះហើយ តែងទៅកើតក្នុងលោក ដែលប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ

តមេនំ សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ លោកំ ឧបបន្នំ សមានំ សព្យាបជ្ឈាបិ អព្យាបជ្ឈាបិ ផស្សា ផុសន្តិ សោ សព្យាបជ្ឈេហិបិ អព្យាបជ្ឈេហិបិ ផស្សេហិ ផុដ្ឋោ សមានោ សព្យាបជ្ឈម្បិ អព្យាបជ្ឈម្បិ វេទនំ វេទេតិ វោកិណ្ណំ សុខទុក្ខំ សេយ្យថាបិ មនុស្សា ឯកច្ចេ ច ទេវា ឯកច្ចេ ច វិនិបាតិកា ឥតិ ខោ បុណ្ណ ភូតា ភូតស្ស ឧបបត្តិ ហោតិ យំ ករោតិ តេន ឧបបជ្ជតិ ឧបបន្នមេតំ ផស្សា ផុសន្តិ ឯវម្បាហំ បុណ្ណ កម្មទាយាទា សត្តាតិ វទាមិ ឥទំ វុច្ចតិ បុណ្ណ កម្មំ កណ្ហសុក្កំ កណ្ហសុក្កវិបាកំ ។ កតមញ្ច បុណ្ណ កម្មំ អកណ្ហំ អសុក្កំ អកណ្ហអសុក្កវិបាកំ កម្មក្ខយាយ សំវត្តតិ តត្រ បុណ្ណ យមិទំ កម្មំ កណ្ហំ កណ្ហវិបាកំ តស្ស បហានាយ យា ចេតនា យមិទំ កម្មំ សុក្កំ សុក្កវិបាកំ តស្ស បហានាយ យា ចេតនា យមិទំ កម្មំ កណ្ហសុក្កំ កណ្ហសុក្កវិបាកំ តស្ស បហានាយ យា ចេតនា ឥទំ វុច្ចតិ បុណ្ណ កម្មំ

ផស្សៈទាំងឡាយ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ តែងពាល់ត្រូវបុគ្គល ដែលទៅកើតក្នុងលោក ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះនោះឯង បុគ្គលនោះ កាលដែលផស្សៈទាំងឡាយ ប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ ពាល់ត្រូវហើយ រមែងទទួលនូវវេទនា ដែលប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មិនប្រកបដោយព្យាបាទខ្លះ មានសុខនិងទុក្ខច្របូកច្របល់គ្នា ដូចជាមនុស្សទាំងឡាយខ្លះ ទេវតាទាំងឡាយពួកខ្លះ វិនិបាតិកៈទាំងឡាយពួកខ្លះ ម្នាលបុណ្ណៈ កំណើតនៃសត្វ រមែងកើតអំពីពួកកម្មដូច្នេះឯង បុគ្គលធ្វើកម្មណា តែងទៅកើតដោយអំណាចកម្មនោះ ផស្សៈទាំងឡាយ តែងពាល់ត្រូវបុគ្គល ដែលកើតឡើងហើយនោះឯង ម្នាលបុណ្ណៈ យ៉ាងនេះឯង បានជាតថាគតពោលថា សត្វទាំងឡាយមានកម្មជាមត៌ក ម្នាលបុណ្ណៈ នេះហៅថាកម្មខ្មៅនិងកម្មស មានវិបាកខ្មៅនិងស ។ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មមិនខ្មៅមិនស មានវិបាកមិនខ្មៅមិនស រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអស់កម្ម តើដូចម្តេច ម្នាលបុណ្ណៈ មន្តេចេតនាដែលសម្រាប់លះបង់កម្មខ្មៅមានផលខ្មៅ មន្តេចេតនា ដែលសម្រាប់លះបង់កម្មសមានផលស មន្តេចេតនា ដែលសម្រាប់លះបង់កម្មខ្មៅ និងសមានវិបាកខ្មៅនិងស ម្នាលបុណ្ណៈ បណ្តាកម្មទាំង ៣ យ៉ាងនោះ កម្មនេះ ហៅថា

អកណ្ហំ អសុក្កំ អកណ្ហអសុក្កវិបាកំ កម្មក្ខយាយ សំវត្តតិ ។ ឥមានិ ខោ បុណ្ណ ចត្តារិ កម្មានិ មយា សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទិតានីតិ ។

(៨៤) ឯវំ វុត្តេ បុណ្ណោ កោលិយបុត្តោ គោវត្តិកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភោតា គោតមេន អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណាគតន្តិ ។ អចេលោ ច(១) សេនិយោ កុក្កុរវត្តិកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ

១ ចសទ្ទោ កត្ថចិ ន ទិស្សតិ ។

កម្មមិនខ្មៅមិនស មានវិបាកមិនខ្មៅមិនស ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអស់ទៅនៃកម្ម ។ ម្នាលបុណ្ណៈ កម្មទាំងឡាយ ៤ នេះឯង ដែលតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ព្រោះដឹងដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯង ។

(៨៤) កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះវាចាយ៉ាងនេះហើយ ទើបបុណ្ណកោលិយបុត្រ ជាអ្នកសមាទាននូវគោវត្ត ក៏ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះគោតមដ៏ចំរើនប្រកាសហើយ ដោយអនេកបរិយាយ យ៉ាងនេះឯង (ភ្លឺច្បាស់ណាស់) ដូចជាបុគ្គលផ្ងាររបស់ដែលផ្កាប់ ឬក៏ ដូចជាបុគ្គលបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំបាំង ពុំនោះ ដូចជាគេប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះសោត ដូចជាគេទ្រោលប្រទីបក្នុងទីងងឹត ឲ្យមនុស្សដែលមានភ្នែកភ្លឺ មើលឃើញរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់នូវព្រះមានព្រះភាគផង នូវព្រះធម៌ផង នូវព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាប នូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក ដល់នូវសរណគមន៍ ស្មើដោយជីវិត តាំងដើមអំពីថ្ងៃនេះទៅ ។ ឯសេនិយអចេល ជាអ្នកសមាទានកុក្កុរវត្ត ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរោះណាស់ បពិត្រ

អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភោតា គោតមេន អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច លភេយ្យាហំ ភន្តេ ភគវតោ សន្តិកេ បព្វជ្ជំ លភេយ្យំ ឧបសម្បទន្តិ ។ យោ ខោ សេនិយ អញ្ញតិត្ថិយបុព្វោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ អាកង្ខតិ បព្វជ្ជំ អាកង្ខតិ ឧបសម្បទំ សោ ចត្តារោ មាសេ បរិវសតិ ចតុន្នំ មាសានំ អច្ចយេន អារទ្ធចិត្តា ភិក្ខូ បព្វាជេន្តិ ឧបសម្បាទេន្តិ ភិក្ខុភាវាយ អបិច មេត្ថ បុគ្គលវេមត្តតា វិទិតាតិ ។

(៩០) សចេ ខោ ភន្តេ(១) អញ្ញតិត្ថិយបុព្វា ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ អាកង្ខន្តា បព្វជ្ជំ អាកង្ខន្តា ឧបសម្បទំ

១ ម. ម. សចេ ភន្តេ ។

ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គឺពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះគោ-តមដ៏ចម្រើនទ្រង់ប្រកាស ដោយអនេកបរិយាយនេះឯង (ក៏ច្បាស់ណាស់) ដូចជាបុគ្គលផ្ងារភាជន៍ដែលផ្កាប់ ឬដូចជាបុគ្គលបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំ-បាំង ពុំនោះ ដូចជាគេប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះសោត ដូចគេកាន់ប្រទីបក្នុងទីងងឹត ឲ្យមនុស្សមានភ្នែកភ្លឺ មើលឃើញនូវរូបទាំង-ឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ សូមដល់នូវព្រះមានព្រះភាគផង នូវព្រះធម៌ផង នូវព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក ខ្ញុំព្រះអង្គគប្បីបាននូវបព្វជ្ជានិងឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ ។ ម្នាលសេនិយៈ បុគ្គលណាមួយ ធ្លាប់ជាអន្យតិរ្ថិយ ហើយប្រាថ្នាបព្វជ្ជា ប្រាថ្នាឧបសម្បទា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ បុគ្គលនោះ លុះតែនៅបរិវាសគ្រប់ ៤ ខែ លុះកាលកន្លងទៅអស់ ៤ ខែហើយ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលមានចិត្តត្រេកអរ ក៏ឲ្យបព្វជ្ជានិងឧបសម្បទាជាភិក្ខុភាវៈបាន មួយវិញទៀត ការផ្សេងនៃបុគ្គលក្នុងទីនេះ(១) តថាគតបានដឹងច្បាស់ហើយ ។

(៩០) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើបុគ្គលទាំងឡាយ ធ្លាប់ជាអន្យ-តិរ្ថិយ ប្រាថ្នាបព្វជ្ជា ប្រាថ្នាឧបសម្បទា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ហើយ

១ បុគ្គលផ្សេងនោះ គឺថា បុគ្គលនេះគួរនៅបរិវាស បុគ្គលនេះមិនគួរនៅបរិវាស ។ អដ្ឋកថា ។

ចត្តារោ មាសេ បរិវសន្តិ ចតុន្នំ មាសានំ អច្ចយេន អារទ្ធចិត្តា ភិក្ខូ បព្វាជេន្តិ ឧបសម្បាទេន្តិ ភិក្ខុភាវាយ អហំ ចត្តារិ វស្សានិ បរិវសិស្សាមិ ចតុន្នំ វស្សានំ អច្ចយេន អារទ្ធចិត្តា ភិក្ខូ បព្វាជេន្តុ ឧបសម្បាទេន្តុ ភិក្ខុភាវាយាតិ ។ អលត្ថ ខោ អចេលោ សេនិយោ ភគវតោ សន្តិកេ បព្វជ្ជំ អលត្ថ ឧបសម្បទំ ។ អចិរូបសម្បន្នោ ខោ បនាយស្មា សេនិយោ ឯកោ វូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ នចិរស្សេវ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ អព្ភញ្ញាសិ ។ អញ្ញតរោ ច(១) ខោ បនាយស្មា សេនិយោ អរហតំ អហោសីតិ ។

កុក្កុរោវទសុត្តំ សត្តមំ(២) និដ្ឋិតំ ។

១ ម. បសេត្ថ នត្ថិ ។ ២ ម. ៨ ។

នៅបរិវាសអស់ ៤ ខែ លុះកាលកន្លងទៅអស់ ៤ ខែ ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលមានចិត្តខ្ជះខ្ជែង ក៏ឲ្យបព្វជ្ជា ឲ្យឧបសម្បទាជាភិក្ខុភាវៈបាន ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងនៅបរិវាស អស់ ៤ វស្សាក៏បាន លុះកាលកន្លងទៅអស់ ៤ វស្សា ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលមានចិត្តខ្ជះខ្ជែង ក៏ឲ្យបព្វជ្ជានិងឧបសម្បទាជាភិក្ខុភាវៈ ។ ឯសេនិយអចេល អ្នកសមាទានខ្លួនកុក្កុរវត្ត ក៏បានខ្លួនបព្វជ្ជា និងឧបសម្បទា ក្នុងសម្នាក់ព្រះមានព្រះភាគ ។ លុះសេនិយភិក្ខុមានអាយុ បានឧបសម្បទាមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ចៀសចេញទៅតែម្នាក់ឯង ជាបុគ្គលមិនប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន កុលបុត្រទាំងឡាយ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយត្រឹមត្រូវ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់អនុត្តរធម៌ណា មិនយូរប៉ុន្មាន ក៏បានត្រាស់ដឹង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអនុត្តរធម៌នោះ ដែលមានព្រហ្មចរិយៈជាទីបំផុត ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ សម្រេចសម្រាន្តដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អញអស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តគ្រប់គ្រាន់ហើយ សោឡសកិច្ចអាត្មាអញបានធ្វើរួចហើយ កិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ មិនមានឡើយ ។ បណ្ដាពួកព្រះអរហន្ត សេនិយភិក្ខុមានអាយុ បានជាព្រះអរហន្តមួយអង្គដែរ ។

ចប់ កុក្កុរោវទសូត្រ ទី ៧ ។

អដ្ឋមំ អភយរាជកុមារសុត្តំ

(៨១) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ អថ ខោ អភយោ រាជកុមារោ យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

(៨២) ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អភយំ រាជកុមារំ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ឯតទវោច ឯហិ ត្វំ រាជកុមារ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេហិ ឯវំ តេ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គច្ឆិស្សតិ(១) អភយេន រាជកុមារេន សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំមហិទ្ធិកស្ស ឯវំមហានុភាវស្ស វាទោ អារោបិតោតិ ។ យថាកថំ បនាហំ ភន្តេ សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំមហិទ្ធិកស្ស ឯវំមហានុភាវស្ស វាទំ អារោបេស្សាមីតិ ។ ឯហិ ត្វំ រាជកុមារ យេន សមណោ គោតមោ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា សមណំ គោតមំ ឯវំ វទេហិ

១ ឱ. អព្ភុគ្គញ្ឆិតិ ។ ម. អព្ភុគ្គច្ឆតិ ។

អភយរាជកុមារសូត្រ ទី ៨

(៨១) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ អភយរាជកុមារ(១) ចូលទៅរកនិគ្គន្ថនាដបុត្រ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំនិគ្គន្ថនាដបុត្រ រួចអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។

(៨២) និគ្គន្ថនាដបុត្រ បាននិយាយ នឹងអភយរាជកុមារ ដែលអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលរាជកុមារ ទ្រង់ចូលមក ចូរទ្រង់លើកឡើងនូវវាទៈ គឺលើកវាទៈ ចំពោះព្រះសមណគោតម ទ្រង់នឹងមានកិត្តិស័ព្ទដ៏ពីរោះល្បីខ្ចរខ្ចាយទៅ យ៉ាងនេះថា អភយរាជកុមារ បានលើកវាទៈនៃព្រះសមណគោតម ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះ ។ អភយរាជកុមារ សួរថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំនឹងលើកវាទៈ នៃព្រះសមណគោតម ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះ ដោយប្រការដូចម្តេច ។ និគ្គន្ថនាដបុត្រ ឆ្លើយថា ម្នាលរាជកុមារ ទ្រង់ចូលមក ចូរទ្រង់ទៅរកព្រះសមណគោតម លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរពោលយ៉ាងនេះ នឹងព្រះសមណគោតមថា បពិត្រ

១ ជាព្រះរាជឱរស របស់ព្រះបាទពិម្ពិសារ ។ អដ្ឋកថា ។

ភាសេយ្យ នុ ខោ ភន្តេ តថាគតោ តំ វាចំ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ សចេ បន តេ[១] សមណោ គោតមោ ឯវំ បុដ្ឋោ ឯវំ ព្យាករោតិ ភាសេយ្យ រាជកុមារ តថាគតោ តំ វាចំ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ តមេនំ ត្វំ ឯវំ វទេយ្យាសិ អថ កិញ្ចរហិ តេ ភន្តេ បុថុជ្ជនេន នានាករណំ បុថុជ្ជនោបិ ហិ តំ វាចំ ភាសេយ្យ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ សចេ បន តេ សមណោ គោតមោ ឯវំ បុដ្ឋោ ឯវំ ព្យាករោតិ ន រាជកុមារ តថាគតោ តំ វាចំ ភាសេយ្យ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ តមេនំ ត្វំ ឯវំ វទេយ្យាសិ អថ កិញ្ចរហិ តេ ភន្តេ ទេវទត្តោ ព្យាកតោ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ ទេវទត្តោ កប្បដ្ឋោ ទេវទត្តោ អតេកិច្ឆោ

១ ម. សចេ តេ ។

ព្រះអង្គដ៏ចំរើន វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនដទៃឡើយដូច្នេះ ព្រះតថាគត គប្បីពោលវាចានោះដែរឬទេ ប្រសិនបើទ្រង់សួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម គឺនឹងដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលរាជកុមារ វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនដទៃឡើយដូច្នេះ តថាគត គប្បីពោលវាចានោះដែរ ទ្រង់គប្បីពោលនឹងព្រះសមណគោតម យ៉ាងនេះទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ អំពើរបស់ព្រះអង្គ ផ្សេងអ្វីអំពីបុថុជ្ជន ព្រោះថា វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនដទៃឡើយដូច្នេះ បុថុជ្ជន ក៏ពោលនូវវាចានេះដែរ ប្រសិនបើទ្រង់សួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម គង់នឹងដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលរាជកុមារ វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនដទៃឡើយដូច្នេះ តថាគត មិនពោលនូវវាចានោះទេ ទ្រង់គប្បីពោលនឹងសមណគោតមនោះ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ហេតុអ្វី បានជាព្រះអង្គទ្រង់ព្យាករទេវទត្តថា ទេវទត្តកើតក្នុងអបាយ ទេវទត្តកើតក្នុងនរក ទេវទត្តឋិតនៅអស់ ១ កប្ប ទេវទត្ត (បើទុកជាពាន់នៃព្រះពុទ្ធ) ក៏មិនអាចជួយកែបាន

ទេវទត្តោតិ តាយ ច បន តេ ភាសាយ ទេវទត្តោ កុបិតោ អហោសិ អនត្តមនោតិ ។ ឥមំ ខោ តេ រាជកុមារ សមណោ គោតមោ ឧភតោកោដិកំ បញ្ហំ បុដ្ឋោ សមានោ នេវ សក្ខិតិ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្ខិតិ ឱគ្គិលិតុំ សេយ្យថាបិ នាម បុរិសស្ស អយសិង្ឃាដកំ(១) កណ្ឋេ វិលគ្គំ សោ នេវ សក្កុណេយ្យ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្កុណេយ្យ ឱគ្គិលិតុំ ឯវមេវ ខោ តេ រាជកុមារ សមណោ គោតមោ ឥមំ ឧភតោកោដិកំ បញ្ហំ បុដ្ឋោ សមានោ នេវ សក្ខិតិ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្ខិតិ ឱគ្គិលិតុន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អភយោ រាជកុមារោ និគណ្ឋស្ស នាដបុត្តស្ស បដិស្សុត្វា ឧដ្ឋាយាសនា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នស្ស ខោ អភយស្ស រាជកុមារស្ស សុរិយំ ឱលោកេត្វា ឯតទហោសិ អកាលោ ខោ អជ្ជ ភគវតោ វាទំ អារោបេតុំ ស្វេ ទានាហំ សកេ និវេសនេ ភគវតោ វាទំ អារោបេស្សាមីតិ ។

១ ឱ. អយោសិង្ឃាដកំ ។

ហើយទេវទត្ត ក៏ទឹងតាក់តន់ចិត្ត ព្រោះវាចារបស់ព្រះអង្គនោះ ។ ម្នាលរាជកុមារ កាលបើទ្រង់សួរនូវបញ្ហា ប្រកបដោយទីបំផុតទាំងពីរខាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម ក៏មិនអាចនឹងលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបានឡើយ ដូចជាក្រចាប់ដែក ស្ទាក់នៅក្នុងបំពង់កនៃបុរស បុរសនោះមិនអាចលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបាន យ៉ាងណា ម្នាលរាជកុមារ កាលបើទ្រង់សួរនូវបញ្ហា ប្រកបដោយទីបំផុតទាំងពីរខាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម ក៏មិនអាចលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបាន យ៉ាងនោះឯង ។ អភយរាជកុមារ ទទួលស្តាប់ពាក្យនិគ្គន្ថនាដបុត្រ ដោយពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ ហើយក្រោកអំពីទីអង្គុយ ក្រាបថ្វាយបង្គំនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ធ្វើប្រទក្សិណ ហើយចូលសំដៅទៅរកព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ អភយរាជកុមារ លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រឡេកមើលព្រះអាទិត្យ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ថ្ងៃនេះ ជាកាលមិនសមគួរ ដើម្បីលើកវាទៈចំពោះព្រះមានព្រះភាគឡើយ ស្អែកអញ នឹងលើកវាទៈចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ក្នុងលំនៅរបស់ខ្លួន ក្នុងថ្ងៃស្អែកវិញ ។

ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ អត្តចតុត្ថោ ភត្តន្តិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ អភយោ រាជកុមារោ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន អភយស្ស រាជកុមារស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ អភយោ រាជកុមារោ ភគវន្តំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ។ អថខោ អភយោ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ អញ្ញតរំ នីចំ អាសនំ គហេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

ឯអភយរាជកុមារ ក៏ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ មានភិក្ខុជាគម្រប់ ៤ និងព្រះអង្គទៅទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំ ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ លំដាប់នោះ អភយរាជកុមារ ដឹងច្បាស់ នូវការទទួលនិមន្ត របស់ព្រះមានព្រះភាគហើយ ក៏ក្រោកអំពីទីអង្គុយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណបៀសចេញទៅ ។ គ្រាកាលរាត្រីកន្លងទៅហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ទ្រង់យាងចូលទៅកាន់លំនៅ នៃអភយរាជកុមារ លុះទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លំដាប់នោះ អភយរាជកុមារ បានអង្គាសនូវខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ដោយដៃខ្លួនឯង ថ្វាយព្រះមានព្រះភាគឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ។ គ្រានោះ អភយរាជកុមារ ដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏កាន់យកនូវអាសនៈទាបមួយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

(៨៣) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អភយោ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ភាសេយ្យ នុ ខោ ភន្តេ តថាគតោ តំ វាចំ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ ។ ន ខ្វេត្ថ(១) រាជកុមារ ឯកំសេនាតិ ។ ឯត្ថ ភន្តេ អនស្សុំ និគណ្ឋាតិ ។ កឹ បន ត្វំ រាជកុមារ ឯវំ វទេសិ(២) ។ ឯត្ថ ភន្តេ អនស្សុំ និគណ្ឋាតិ ឥធាហំ ភន្តេ យេន និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ តេនុបសង្កមឹ ឧបសង្កមិត្វា និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ មំ ភន្តេ និគណ្ឋោ នាដបុត្តោ ឯតទវោច ឯហិ ត្វំ រាជកុមារ សមណស្ស គោតមស្ស វាទំ អារោបេហិ ឯវំ តេ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គច្ឆិស្សតិ អភយេន រាជកុមារេន សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំមហិទ្ធិកស្ស ឯវំមហានុភាវស្ស វាទោ អារោបិតោតិ ឯវំ វុត្តេ

១ ឱ. ន ខេត្ថ ។ ២ ឱ. ម. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

(៨៣) អភយរាជកុមារ លុះគង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វាចាណាមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ ព្រះតថាគតគប្បីពោលវាចានោះដែរឬទេ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្នាលរាជកុមារ ការដោះស្រាយក្នុងបញ្ហានេះ មិនតែមួយចំណែកទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើការដោះស្រាយក្នុងបញ្ហានេះ មិនតែមួយចំណែកហើយ និគ្រន្ថទាំងឡាយ មុខជាវិនាសមិនខាន ។ ម្នាលរាជកុមារ ហេតុដូចម្ដេច បានជាអ្នកពោលយ៉ាងនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើការដោះស្រាយក្នុងបញ្ហានេះ មិនតែមួយចំណែកហើយ ពួកនិគ្រន្ថ មុខជានឹងវិនាសពុំខាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមកក្នុងទីនេះ ព្រោះខ្ញុំព្រះអង្គ បានចូលទៅរកនិគ្គន្ថនាដបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើនលុះខ្ញុំព្រះអង្គអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ និគ្គន្ថនាដបុត្ត ក៏បាននិយាយថា ម្នាលរាជកុមារ សូមទ្រង់មក សូមទ្រង់លើកវាទៈចំពោះព្រះសមណគោតមចុះ ទ្រង់នឹងមានកិត្តិសព្ទល្បីខ្ចរខ្ចាយទៅ យ៉ាងនេះថា អភយរាជកុមារ ហ៊ានលើកវាទៈ ចំពោះព្រះសមណគោតម ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះបាន កាលនិគ្គន្ថនាដបុត្ត ពោលយ៉ាងនេះហើយ

អហំ ភន្តេ និគណ្ឋំ នាដបុត្តំ ឯតទវោចំ យថាកថំ បនាហំ ភន្តេ សមណស្ស គោតមស្ស ឯវំមហិទ្ធិកស្ស ឯវំមហានុភាវស្ស វាទំ អារោបេស្សាមីតិ ឯហិ ត្វំ រាជកុមារ យេន សមណោ គោតមោ តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា សមណំ គោតមំ ឯវំ វទេហិ ភាសេយ្យ នុ ខោ ភន្តេ តថាគតោ តំ វាចំ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ សចេ តេ សមណោ គោតមោ ឯវំ បុដ្ឋោ សមានោ[១] ឯវំ ព្យាករោតិ ភាសេយ្យ រាជកុមារ តថាគតោ តំ វាចំ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ តមេនំ ត្វំ ឯវំ វទេយ្យាសិ អថ កិញ្ចរហិ តេ ភន្តេ បុថុជ្ជនេន នានាករណំ បុថុជ្ជនោបិ ហិ តំ វាចំ ភាសេយ្យ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ សចេ បន តេ សមណោ គោតមោ ឯវំ បុដ្ឋោ ឯវំ ព្យាករោតិ

១ ម. ម សមានោតិ ន ទិស្សតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានពោលពាក្យនេះ នឹងនិគ្គន្ថនាដបុត្តថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំនឹងលើកកំហុស ចំពោះព្រះសមណគោតម ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះ ដោយប្រការដូចម្តេចទៅ និគ្គន្ថនាដបុត្តក៏ពោលថា ម្នាលរាជកុមារ សូមទ្រង់មក សូមទ្រង់ចូលទៅរកព្រះសមណគោតម លុះចូលទៅដល់ហើយ សូមទ្រង់ពោលយ៉ាងនេះនឹងព្រះសមណគោតមថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ ព្រះតថាគត គប្បីពោលវាចានោះដែរឬទេ កាលបើទ្រង់សួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម នឹងដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលរាជកុមារ វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ តថាគតគប្បីពោលវាចានោះដែរ ទ្រង់គប្បីពោលនឹងព្រះសមណគោតម យ៉ាងនេះទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើដូច្នោះ តំណើរបស់ព្រះអង្គ ផ្សេងគ្នាអំពីបុថុជ្ជជន ព្រោះថា វាចាណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ បុថុជ្ជន ក៏ពោលវាចានោះដែរ ប្រសិនបើទ្រង់សួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម មុខជានឹងដោះស្រាយយ៉ាងនេះថា

ន រាជកុមារ តថាគតោ តំ វាចំ ភាសេយ្យ យា សា វាចា បរេសំ អប្បិយា អមនាបាតិ តមេនំ ត្វំ ឯវំ វទេយ្យាសិ អថ កិញ្ចរហិ តេ ភន្តេ ទេវទត្តោ ព្យាកតោ អាបាយិកោ ទេវទត្តោ នេរយិកោ ទេវទត្តោ កប្បដ្ឋោ ទេវទត្តោ អតេកិច្ឆោ ទេវទត្តោតិ តាយ ច បន តេ វាចាយ ទេវទត្តោ កុបិតោ អហោសិ អនត្តមនោតិ ឥមំ ខោ តេ រាជកុមារ សមណោ គោតមោ ឧភតោកោដិកំ បញ្ហំ បុដ្ឋោ សមានោ នេវ សក្កោតិ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្កោតិ ឱគ្គិលិតុំ សេយ្យថាបិ នាម បុរិសស្ស អយសិង្ឃាដកំ កណ្ឋេ វិលគ្គំ សោ នេវ សក្កុណេយ្យ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្កុណេយ្យ ឱគ្គិលិតុំ ឯវមេវ ខោ តេ រាជកុមារ សមណោ គោតមោ ឥមំ ឧភតោកោដិកំ បញ្ហំ បុដ្ឋោ សមានោ នេវ ឧគ្គិលិតុំ នេវ សក្កោតិ ឱគ្គិលិតុន្តិ ។

ម្នាលរាជកុមារ ពាក្យណា មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ តថាគតមិនពោលពាក្យនោះឡើយ ទ្រង់គប្បីពោលនឹងព្រះសមណគោតម យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើដូច្នោះ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គទ្រង់ព្យាករទេវទត្តថា ទេវទត្តកើតក្នុងអបាយ ទេវទត្តកើតក្នុងនរក ទេវទត្តឋិតនៅអស់ ១ កប្ប ទេវទត្ត (ទុកជាពាន់នៃព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ) ក៏ជួយកែមិនបាន ដូច្នេះ ទេវទត្ត ទឹងទាស់អន់ចិត្តចំពោះព្រះអង្គ ព្រោះពាក្យនោះឯង ម្នាលរាជកុមារ កាលបើអ្នកសួរបញ្ហាប្រកបដោយទីបំផុតទាំងពីរខាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម ក៏មិនអាចលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបានឡើយ ដូចគ្រាប់ដែកដែលស្លាក់នៅក្នុងបំពង់កនៃបុរស បុរសនោះ មិនអាចលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបាន យ៉ាងណា ម្នាលរាជកុមារ កាលបើទ្រង់សួរបញ្ហាប្រកបដោយទីបំផុតទាំងពីរខាងនេះហើយ ព្រះសមណគោតម មិនអាចលេបចូល មិនអាចខ្ជាក់ចេញបាន យ៉ាងនោះឯង ។

(៩៤) តេន ខោ បន សមយេន ទហរោ(១) មន្ទោ ឧត្តានសេយ្យកោ អភយស្ស រាជកុមារស្ស អង្កេ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថ ខោ ភគវា អភយំ រាជកុមារំ ឯតទវោច តំ កឹ មញ្ញសិ រាជកុមារ សចាយំ កុមារោ តុយ្ហំ វា បមាទមន្វាយ ធាតិយា វា បមាទមន្វាយ កដ្ឋំ វា កឋលំ វា មុខេ អាហរេយ្យ កិន្តិ នំ(២) ករេយ្យាសីតិ ។ អាហរេយ្យស្សាហំ ភន្តេ សចាហំ ភន្តេ ន សក្កុណេយ្យំ អាទិកេនេវ អាហត្តុំ(៣) វាមេន ហត្ថេន សីសំ បរិគ្គហេត្វា ទក្ខិណេន ហត្ថេន វង្កង្គុលឹ ករិត្វា សលោហិតម្បិ អាហរេយ្យំ តំ កិស្ស ហេតុ អត្ថិ មេ(៤) ភន្តេ កុមារេ អនុកម្បាតិ ។ ឯវមេវ ខោ រាជកុមារ យំ តថាគតោ វាចំ ជានាតិ អភូតំ អតច្ឆំ អនត្ថសញ្ហិតំ សា ច បរេសំ អប្បិយា អមនាបា ន តំ តថាគតោ វាចំ ភាសតិ យម្បិ តថាគតោ វាចំ ជានាតិ ភូតំ តច្ឆំ អនត្ថសញ្ហិតំ សា ច បរេសំ អប្បិយា អមនាបា

១ ឱ. ម. ទហរោ កុមារោ ។ ២ ឱ. ម. នំ ។ ៣ ឱ. អាហត្តុំ ។ ម. អាហតុំ ។ ៤ ឱ. ម. អត្ថិ មេ ។

(៩៤) សម័យនោះឯង មានកូនខ្ចីមិនទាន់ចេះក្រឡាប់ ផ្ងារនៅលើភ្លៅអភយរាជកុមារ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ មានព្រះតម្រាស់នឹងអភយរាជកុមារថា ម្នាលរាជកុមារ ទ្រង់សម្គាល់កូនខ្ចីនោះ ដូចម្តេច បើកូនខ្ចីនេះ បៀមនូវកំណាត់ឈើក្តី អំបែងក្តី ហើយលេបចូលទៅក្នុងមាត់ព្រោះសេចក្តីធ្វេសប្រហែសរបស់ទ្រង់ ឬព្រោះសេចក្តីធ្វេសប្រហែសរបស់មេនំ តើទ្រង់ត្រូវធ្វើកូននោះដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវតែលូកទាញចេញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើខ្ញុំព្រះអង្គ មិនអាចលូកទាញចេញ ដោយប្រយោគជាដំបូងបានទេ ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងចាប់សង្កត់ក្បាល ដោយដៃឆ្វេង ខ្វេរម្រាមដៃស្តាំលូកខ្វេះទាញវត្ថុនោះចេញមកដោយទាំងឈាមផង ការខ្វេះទាញចេញវត្ថុនោះ ព្រោះហេតុដូចម្តេច បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីអាណិតកុមារ ។ ម្នាលរាជកុមារ យ៉ាងហ្នឹងឯង តថាគត ដឹងនូវវាចាណា ដែលមិនពិត មិនទៀង មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ វាចានោះ មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃផង តថាគតក៏មិនពោលវាចានោះ តថាគតដឹងនូវវាចាណា ដែលពិត ទៀង តែមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ វាចានោះ មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជន

តម្បិ តថាគតោ វាចំ ន ភាសតិ យញ្ច ខោ តថាគតោ វាចំ ជានាតិ ភូតំ តច្ឆំ អត្ថសញ្ហិតំ សា ច បរេសំ អប្បិយា អមនាបា តត្រ កាលញ្ញូ តថាគតោ ហោតិ តស្សា វាចាយ វេយ្យាករណាយ យំ តថាគតោ វាចំ ជានាតិ អភូតំ អតច្ឆំ អនត្ថសញ្ហិតំ សា ច បរេសំ បិយា មនាបា តំ តថាគតោ វាចំ ន ភាសតិ យម្បិ តថាគតោ វាចំ ជានាតិ ភូតំ តច្ឆំ អនត្ថសញ្ហិតំ សា ច បរេសំ បិយា មនាបា តម្បិ តថាគតោ វាចំ ន ភាសតិ យញ្ច ខោ តថាគតោ វាចំ ជានាតិ ភូតំ តច្ឆំ អត្ថសញ្ហិតំ សា ច បរេសំ បិយា មនាបា តត្រ កាលញ្ញូ តថាគតោ ហោតិ តស្សា វាចាយ វេយ្យាករណាយ[១] តំ កិស្ស ហេតុ អត្ថិ ហិ[២] រាជកុមារ តថាគតស្ស សត្តេសុ[៣] អនុកម្បាតិ ។

(៤៨) យេមេ ភន្តេ ខត្តិយបណ្ឌិតាបិ ព្រាហ្មណបណ្ឌិតាបិ គហបតិបណ្ឌិតាបិ សមណបណ្ឌិតាបិ បញ្ហំ អភិសង្ខរិត្វា តថាគតំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆន្តិ

១ ម. ឱ. វេយ្យាករណាយ ។ ២ ម. ឱ. ហិសទ្ទោ នត្ថិ ។ ៣ ម. សត្តេ ។

ទាំងឡាយដទៃផង តថាគត ក៏មិនពោលនូវវាចានោះដែរ មួយវិញទៀត តថាគតដឹងនូវវាចាណា ដែលពិត ទៀង ប្រកបដោយប្រយោជន៍ តែជាវាចានោះ មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ តថាគត ស្គាល់កាលគួរនឹងពោលវាចានោះ ក្នុងព្យាករណ៍នោះដែរ តថាគតដឹងនូវវាចាណា ដែលមិនពិត មិនទៀង មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ វាចានោះ ទោះបីជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ តថាគត ក៏មិនពោលវាចានោះឡើយ តថាគតដឹងនូវវាចាណា ដែលពិត ទៀង តែមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ វាចានោះ ទោះបីជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃ តថាគត ក៏មិនពោលវាចានោះដែរ មួយវិញទៀត តថាគតដឹងនូវវាចាណា ដែលពិត ទៀង ប្រកបដោយប្រយោជន៍ វាចានោះ ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយដទៃផង តថាគត ស្គាល់កាលគួរនឹងពោល នូវវាចានោះ ក្នុងព្យាករណ៍នោះ ម្នាលរាជកុមារ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា តថាគត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ចំពោះសត្វទាំងឡាយ ។

(៤៨) អភយរាជកុមារ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ជនទាំងឡាយ ជាខត្តិយបណ្ឌិតក្តី ព្រាហ្មណបណ្ឌិតក្តី គហបតិបណ្ឌិតក្តី សមណបណ្ឌិតក្តី បានតាក់តែងបញ្ហាទុក ហើយចូលមកសួរព្រះ

បុព្វេវ នុ ខោ ឯតំ ភន្តេ តថាគតស្ស ចេតសោ បរិវិតក្កិតំ ហោតិ យេ មំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ បុច្ឆិស្សន្តិ តេសាហំ ឯវំ បុដ្ឋោ ឯវំ ព្យាករិស្សាមីតិ ឧទាហុ ឋានសោវេតំ តថាគតំ បដិភាតីតិ ។ តេនហិ រាជកុមារ តញ្ញេវេត្ថ បដិបុច្ឆិស្សាមិ យថា តេ ខមេយ្យ តថា នំ ព្យាករេយ្យាសិ តំ កឹ មញ្ញសិ រាជកុមារ កុសលោ ត្វំ រថស្ស អង្គបច្ចង្គានន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ កុសលោ អហំ រថស្ស អង្គបច្ចង្គានន្តិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ រាជកុមារ យេ តំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ បុច្ឆេយ្យុំ កិន្នាមិទំ រថស្ស អង្គបច្ចង្គន្តិ បុព្វេវ នុ ខោ តេ ឯតំ ចេតសោ បរិវិតក្កិតំ អស្ស យេ មំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ បុច្ឆិស្សន្តិ តេសាហំ ឯវំ បុដ្ឋោ ឯវំ ព្យាករិស្សាមីតិ ឧទាហុ ឋានសោវេតំ តំ បដិភាសេយ្យាតិ ។ អហំ ហិ ភន្តេ

តថាគត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រិះរិះបញ្ហានុ៎ះ ទុកក្នុងព្រះហឫទ័យស្រេច តាំងពីកាលមុនថា ជនទាំងឡាយណា ចូលមករកតថាគត ហើយសួរយ៉ាងនេះ លុះជនទាំងឡាយនោះ សួរតថាគតយ៉ាងនេះហើយ តថាគតនឹងដោះស្រាយយ៉ាងនេះដែរឬ ឬថា បញ្ហាកម្មនុ៎ះ ស្រាប់តែប្រាកដឡើង ដល់ព្រះតថាគត ដោយញាណជាទីកើតឡើងនៃហេតុ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលរាជកុមារ បើដូច្នោះ តថាគត នឹងត្រឡប់សួរទ្រង់ក្នុងដំណើរនុ៎ះវិញ ទ្រង់គាប់ចិត្ត យ៉ាងណា គប្បីដោះស្រាយដំណើរនោះ យ៉ាងនោះចុះ ម្នាលរាជកុមារ តើទ្រង់សម្គាល់ហេតុនោះដូចម្តេច ទ្រង់ជាបុគ្គលឈ្លាស ក្នុងអវយវៈតូចធំទាំងឡាយនៃរថដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងអវយវៈតូចធំនៃរថដែរ ។ ម្នាលរាជកុមារ ទ្រង់សម្គាល់ដំណើរនោះដូចម្តេច ជនទាំងឡាយណា ចូលទៅរកទ្រង់ហើយសួរយ៉ាងនេះថា អវយវៈតូចធំនៃរថនេះ ឈ្មោះអ្វី ទ្រង់បានត្រិះរិះហេតុនេះទុកក្នុងចិត្តស្រេច តាំងពីកាលមុនថា ជនទាំងឡាយណា នឹងចូលមករកអាត្មាអញហើយសួរយ៉ាងនេះ ជនទាំងឡាយនោះ លុះសួរអាត្មាអញយ៉ាងនេះហើយ អាត្មាអញ នឹងដោះស្រាយយ៉ាងនេះឬ ឬថាដំណើរនុ៎ះ គឺស្រាប់តែប្រាកដដល់ទ្រង់ ដោយញាណជាទីកើតឡើងនៃហេតុតែម្តង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គ

រថិកោ សញ្ញាតោ កុសលោ រថស្ស អង្គបច្ចង្គានំ សព្វានិ មេ រថស្ស អង្គបច្ចង្គានិ សុវិទិតានិ ឋានសោវេតំ មំ បដិភាសេយ្យាតិ ។ ឯវមេវ ខោ រាជកុមារ យេ តេ ខត្តិយបណ្ឌិតាបិ ព្រាហ្មណបណ្ឌិតាបិ គហបតិបណ្ឌិតាបិ សមណបណ្ឌិតាបិ បញ្ហំ អភិសង្ខរិត្វា តថាគតំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆិស្សន្តិ(១) ឋានសោវេតំ តថាគតំ បដិភាតិ តំ កិស្ស ហេតុ សា ហិ រាជកុមារ តថាគតស្ស ធម្មធាតុ សុប្បដិវិទ្ធា យស្សា ធម្មធាតុយា សុប្បដិវិទ្ធត្តា ឋានសោវេតំ តថាគតំ បដិភាតីតិ ។

(៩៦) ឯវំ វុត្តេ អភយោ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ

---

១ ម. ឧ. បុច្ឆន្តិ ។

ជាអ្នកចាំបាននូវរថ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងគ្រឿងតូចធំនៃរថ គ្រឿងតូចធំទាំងអស់របស់រថ ខ្ញុំព្រះអង្គស្គាល់ហើយ បានជាដំណើរនុ៎ះប្រាកដដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដោយញាណជាទីកើតឡើងនៃហេតុតែម្ដង ។ ម្នាលរាជកុមារ ជនទាំងឡាយ ជាខត្តិយបណ្ឌិតក្ដី ព្រាហ្មណបណ្ឌិតក្ដី គហបតិបណ្ឌិតក្ដី សមណបណ្ឌិតក្ដី បានតាក់តែងបញ្ហាដល់ខ្លួន ហើយចូលមកសួរតថាគត ដំណើរនុ៎ះ ប្រាកដដល់ព្រះតថាគត ដោយញាណជាទីកើតឡើងនៃហេតុបាន គឺយ៉ាងនោះដែរ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុដូចម្ដេច ម្នាលរាជកុមារ ព្រោះថា ធម្មធាតុ (សព្វញ្ញុតញ្ញាណ) គឺតថាគតបានចាក់ធ្លុះហើយ បានជាដំណើរនុ៎ះប្រាកដដល់តថាគត ដោយញាណជាទីកើតឡើងនៃហេតុតែម្ដង ។

(៩៦) កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ យ៉ាងនេះហើយ អភយរាជកុមារ ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រ

សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ ភគវតា អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ ភគវា ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណង្គតន្តិ ។

អភយរាជកុមារសុត្តំ អដ្ឋមំ និដ្ឋិតំ ។

ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងបំភ្លឺហើយ ដោយអនេកបរិយាយ យ៉ាងនេះ ដូចគេផ្ងាររបស់ដែលផ្កាប់ ឬដូចជាគេបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំបាំង ពុំនោះ ដូចគេប្រាប់ផ្លូវ ដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះសោត ដូចជាគេទ្រោលប្រទីបបំភ្លឺក្នុងទីងងឹត ឲ្យមនុស្សមានភ្នែកក្តី មើលឃើញរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់ព្រះមានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹង ទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គ ថាជាឧបាសកអ្នកដល់នូវសរណគមន៍ស្មើដោយជីវិត តាំងពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

ចប់ អភយរាជកុមារសូត្រ ទី ៨ ។

នវមំ ពហុវេទនីយសុត្តំ

(៩៧) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ យេនាយស្មា ឧទាយី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

(៩៨) ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ(១) បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច កតិ នុខោ ភន្តេ ឧទាយិ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ តិស្សោ ខោ គហបតិ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា ខោ គហបតិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ ន ខោ ភន្តេ ឧទាយិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា យាយំ ភន្តេ

១ ម. សោតិ ន ទិស្សតិ ។

ពហុវេទនីយសូត្រ ទី ៩

(៩៧) ខ្ញុំបានស្តាប់មក យ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ លំដាប់នោះ មានជាងឈើម្នាក់ឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ(១) ចូលទៅរកព្រះថេរៈឈ្មោះឧទាយីមានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះឧទាយីមានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

(៩៨) ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈនោះ លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយ នឹងព្រះឧទាយីមានអាយុ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះឧទាយីដ៏ចម្រើន វេទនា ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ មានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះឧទាយី តបថា ម្នាលគហបតី វេទនា ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែង មាន ៣ យ៉ាង គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ម្នាលគហបតី វេទនាទាំង ៣ យ៉ាងនេះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។ បពិត្រព្រះឧទាយីដ៏ចម្រើន វេទនាទាំង ៣ ព្រះមានព្រះភាគមិនទ្រង់សំដែងទេ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងតែវេទនា ២ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន

១ អដ្ឋកថា ថា ប្រកបដោយអង្គ ៥ គឺ កាំបិត ១ ពូថៅ ១ ពន្លាក ១ អន្លូង ១ ស្នូកបន្ទាត់ ១ ។

អទុក្ខមសុខា វេទនា សន្តស្មឹ ឯសា បណីតេ សុខេ វុត្តា ភគវតាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយី បញ្ចកង្គំ ថបតឹ ឯតទវោច ន ខោ គហបតិ ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា ខោ គហបតិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ន ខោ ភន្តេ ឧទាយិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា យាយំ ភន្តេ អទុក្ខមសុខា វេទនា សន្តស្មឹ ឯសា បណីតេ សុខេ វុត្តា ភគវតាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយី បញ្ចកង្គំ ថបតឹ ឯតទវោច ន ខោ គហបតិ ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥមា ខោ គហបតិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច

ឯអទុក្ខមសុខវេទនានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងចំពោះសេចក្តីសុខដ៏ល្អិតឧត្តម ។ ព្រះឧទាយីមានអាយុ បាននិយាយនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈជាគម្រប់ពីរដងថា ម្នាលគហបតី ព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់សំដែងនូវតែត្រឹមវេទនា ២ ទេ វេទនាទាំង ៣ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ក៏ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងដែរ ម្នាលគហបតី វេទនាទាំង ៣ នេះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ បាននិយាយនឹងព្រះឧទាយីមានអាយុ ជាគម្រប់ពីរដងថា បពិត្រព្រះឧទាយីដ៏ចំរើន វេទនាទាំង ៣ ព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់សំដែងទេ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវតែវេទនា ២ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឯអទុក្ខមសុខវេទនានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងចំពោះតែសេចក្តីសុខដ៏ល្អិតឧត្តម ។ ព្រះឧទាយីមានអាយុ បាននិយាយនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈជាគម្រប់ ៣ ដងទៀតថា ម្នាលគហបតី ព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់សំដែងនូវតែត្រឹមវេទនា ២ ទេ វេទនា ៣ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ អទុក្ខមសុខវេទនា ១ ក៏ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងដែរ ម្នាលគហបតី វេទនា ៣ នេះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ ។ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ បាននិយាយនឹងព្រះឧទាយីមានអាយុ ជាគម្រប់ ៣ ដងទៀតថា បពិត្រ

ន ខោ ភន្តេ ឧទាយិ តិស្សោ វេទនា វុត្តា ភគវតា ទ្វេ វេទនា វុត្តា ភគវតា សុខា វេទនា ទុក្ខា វេទនា យាយំ ភន្តេ អទុក្ខមសុខា វេទនា សន្តស្មឹ ឯសា បណីតេ សុខេ វុត្តា ភគវតាតិ ។ នេវ ខោ អសក្ខិ អាយស្មា ឧទាយី បញ្ចកង្គំ ថបតឹ សញ្ញាបេតុំ ន អសក្ខិ បញ្ចកង្គោ ថបតិ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ សញ្ញាបេតុំ ។

(៤៤) អស្សោសិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស បញ្ចកង្គេន ថបតិនា សទ្ធឹ ឥមំ កថាសល្លាបំ ។ អថ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ យាវតកោ អហោសិ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស បញ្ចកង្គេន ថបតិនា សទ្ធឹ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ភគវតោ អារោចេសិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច

ព្រះឧទាយីដ៏ចម្រើន វេទនា ៣ ព្រះមានព្រះភាគមិនបានសំដែងទេ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវតែវេទនា ២ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ឯអទុក្ខមសុខវេទនានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងចំពោះតែសេចក្តីសុខដ៏ល្អិតឧត្តម ។ ព្រះឧទាយីមានអាយុមិនអាចធ្វើជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ឲ្យយល់បានឡើយ ចំណែកខាងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈសោត ក៏មិនអាចធ្វើព្រះឧទាយីមានអាយុឲ្យយល់បានដែរ ។

(៤៤) ព្រះអានន្ទមានអាយុ បានឮពាក្យចរចានេះ របស់ព្រះឧទាយីមានអាយុ ជាមួយនឹងជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅ ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះអានន្ទមានអាយុ លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូល នូវពាក្យចរចារបស់ព្រះឧទាយីមានអាយុទាំងប៉ុន្មាន ដែលបានចរចាជាមួយនឹងជាងឈើ ឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ ទាំងអស់នោះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ កាលព្រះអានន្ទ ពោលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះតម្រាស់ នឹងព្រះអានន្ទ មានអាយុ ដូច្នេះ ថា

សន្តញ្ញេវ(១) ខោ អានន្ទ បរិយាយំ បញ្ចកង្គោ ថបតិ ឧទាយិស្ស នាព្ភនុមោទិ(២) សន្តញ្ញេវ ច បន បរិយាយំ ឧទាយី បញ្ចកង្គស្ស ថបតិស្ស នាព្ភនុមោទិ ទ្វេបានន្ទ វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន តិស្សោបិ វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន ចតស្សោបិ វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន បញ្ចបិ វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន ឆបិ វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន អដ្ឋារសបិ វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន ឆត្តឹសាបិ វេទនា

១ ម. សន្តំយេវ ។ ២ ឱ. ម. នាព្ភនុមោទិ ។

ម្នាលអានន្ទ ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈ មិនអនុមោទនា ចំពោះបរិយាយដ៏ល្អិតម៉ត់ របស់ឧទាយីភិក្ខុ ចំណែកខាងឧទាយីភិក្ខុសោត ក៏មិនបានអនុមោទនា ចំពោះបរិយាយដ៏ល្អិតម៉ត់ របស់ជាងឈើឈ្មោះបញ្ចកង្គៈដែរ ម្នាលអានន្ទ វេទនាពីរ ក៏តថាគតបានសម្តែងដោយបរិយាយ វេទនា ៣ ក៏តថាគតបានសម្តែងដោយបរិយាយ វេទនា ៤(១) ក៏តថាគតបានសម្តែងដោយបរិយាយ វេទនា ៥(២) ក៏តថាគតបានសម្តែងដោយបរិយាយ វេទនា ៦(៣) ក៏តថាគតបានសម្តែងដោយបរិយាយ វេទនា ១៨(៤) ក៏តថាគតបានសម្តែងដោយបរិយាយ វេទនា ៣៦(៥)

១ វេទនា ៤ នោះ មិនឃើញមានពន្យល់ក្នុងអដ្ឋកថាសោះ ។ ២ វេទនា ៥ នោះ គឺ សុខវេទនា ១ ទុក្ខវេទនា ១ ឧបេក្ខាវេទនា ១ សោមនស្សវេទនា ១ ទោមនស្សវេទនា ១ ។ ៣ វេទនា ៦ នោះ គឺ ចក្ខុសម្ផស្សជា វេទនា ១ សោតសម្ផស្សជា វេទនា ១ ឃានសម្ផស្សជា វេទនា១ ជិវ្ហាសម្ផស្សជា វេទនា១ កាយសម្ផស្សជា វេទនា១ មនោសម្ផស្សជា វេទនា១ ។ ៤ វេទនា ១៨ នោះ លោកចែកតាមអារម្មណ៍ទាំង ៦ មានរូបារម្មណ៍ជាដើម ហើយយកអារម្មណ៍ទាំងនោះមកចែកជាវេទនាបី ។ គឺជា សោមនស្សវេទនា ១ ទោមនស្សវេទនា ១ ឧបេក្ខាវេទនា ១ គិតបញ្ចូលតែត្រឹមអារម្មណ៍ទាំង ៦ រួមបី ៗ ៦ ដង ជា ១៨ ។ ៥ វេទនា ៣៦ នោះ លោកចាត់តាមបញ្ចកាមគុណ និងការចេញចាកកាម ៦ ៗ ដូច្នេះ គឺ គេហសិតសោមនស្ស ៦ នេក្ខម្មសិតសោមនស្ស ៦ គេហសិតទោមនស្ស ៦ នេក្ខម្មសិតទោមនស្ស ៦ គេហសិតឧបេក្ខា ៦ នេក្ខម្មសិតឧបេក្ខា ៦ រួមគិតត្រូវជា៣៦ ។

វុត្តា មយា បរិយាយេន អដ្ឋសតម្បិ(១) វេទនា វុត្តា មយា បរិយាយេន ឯវំ បរិយាយទេសិតោ ខោ អានន្ទ មយា ធម្មោ ឯវំ បរិយាយទេសិតេ ខោ អានន្ទ មយា ធម្មេ យេ អញ្ញមញ្ញស្ស សុភាសិតំ សុលបិតំ ន សមនុជានិស្សន្តិ ន សមនុមញ្ញិស្សន្តិ ន សមនុមោទិស្សន្តិ តេសមេតំ បាដិកង្ខំ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរិស្សន្តីតិ(២) ឯវំ បរិយាយទេសិតោ ខោ អានន្ទ មយា ធម្មោ ឯវំ បរិយាយទេសិតេ ខោ អានន្ទ មយា ធម្មេ យេ អញ្ញមញ្ញស្ស សុភាសិតំ សុលបិតំ សមនុជានិស្សន្តិ សមនុមញ្ញិស្សន្តិ សមនុមោទិស្សន្តិ តេសមេតំ បាដិកង្ខំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ បិយចក្ខូហិ សម្បស្សន្តា វិហរិស្សន្តិ ។

១ ម. អដ្ឋសតំ ។ ២ ម. ឧ. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

ក៏តថាគតបានសម្ដែងដោយបរិយាយ វេទនា ១០៨(១) ក៏តថាគត បានសម្ដែងដោយបរិយាយ ម្នាលអានន្ទ ធម៌ ក៏តថាគតបានសម្ដែងដោយបរិយាយ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលអានន្ទ កាលបើធម៌គឺតថាគតសម្ដែងហើយដោយបរិយាយយ៉ាងនេះ ជនទាំងឡាយណា មិនដឹងតាម មិនយល់ព្រម មិនត្រេកអរ ចំពោះភាសិតនិងពាក្យពោលដ៏ពីរោះ នៃគ្នានិងគ្នាហើយ ការបង្កហេតុ ការឈ្លោះ ការទាស់ទែង និងការពោលចាក់ដោតគ្នានិងគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ ក៏ប្រាកដដល់ជនទាំងនោះ ដូច្នេះ ម្នាលអានន្ទ ធម៌ តថាគតបានសម្ដែងហើយដោយបរិយាយ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលអានន្ទ កាលបើធម៌ គឺតថាគតសម្ដែងដោយបរិយាយ យ៉ាងនេះហើយ ជនទាំងឡាយណា នឹងដឹងតាម យល់ព្រមតាម ត្រេកអរតាមចំពោះសុភាសិតនិងពាក្យពោលដ៏ពីរោះ នៃគ្នានិងគ្នាហើយ ការព្រមព្រៀងគ្នា ការរីករាយរាក់ទាក់គ្នា ការមិនទាស់ទែងគ្នា ដូចទឹកលាយដោយទឹកដោះស្រស់ មើលគ្នានិងគ្នាដោយភ្នែកជាទីស្រឡាញ់ ក៏នឹងប្រាកដដល់ជនទាំងឡាយនោះ ៗ

១ វេទនា ១០៨ នោះ គឺយកវេទនាទាំង ៣៦ នោះមកចែក ជាអតីត ៣៦ អនាគត ៣៦ បច្ចុប្បន្ន ៣៦ រួមជា១០៨ ។ អដ្ឋកថា ។

(១០០) បញ្ច ខោ ឥមេ អានន្ទ កាមគុណា កតមេ បញ្ច ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ទា... ឃានវិញ្ញេយ្យា គន្ធា... ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា... កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ឥមេ ខោ អានន្ទ បញ្ច កាមគុណា ។ យំ ខោ អានន្ទ ឥមេ បញ្ច កាមគុណេ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ ឥទំ វុច្ចតិ កាមសុខំ ។

(១០១) យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតបរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ឥទមស្ស នានុជានាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អត្ថានន្ទ

(១០០) ម្នាលអានន្ទ កាមគុណទាំងឡាយនេះ មាន ៥ យ៉ាង កាមគុណទាំងឡាយ ៥ តើដូចម្តេច គឺ រូបទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយភ្នែក ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត មានសភាពគួរស្រឡាញ់ប្រកបដោយកាម ជាទីតម្រេក សំឡេងទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយត្រចៀក... ក្លិនទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយច្រមុះ... រសទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយអណ្តាត... ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត មានសភាពគួរស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាមជាទីតម្រេក ម្នាលអានន្ទ កាមគុណមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខ សោមនស្សណាមួយ កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យកាមគុណទាំងឡាយ ៥ នេះ សេចក្តីសុខ សោមនស្សនេះ ហៅថា កាមសុខ ។

(១០១) ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលណាមួយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះ ថា សត្វទាំងឡាយ តែងទទួលសេចក្តីសុខនិងសោមនស្ស មានកំណត់អស់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះ ពាក្យនេះ របស់បុគ្គលនោះ តថាគតមិនបានយល់តាមទេ ការដែលមិនយល់តាមនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា

ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតបរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ឥទមស្ស នានុជានាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា

សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានទៀត ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនេះ តើដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយគឺនីវរណៈ៥ ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ដែលប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈកើតអំពីសេចក្តីស្ងាត់ចាកនីវរណធម៌ ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយស្រួល ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលណាមួយ គប្បីពោល យ៉ាងនេះថា សត្វទាំងឡាយ តែងទទួលសេចក្តីសុខនិងសោមនស្ស អស់ត្រឹមប៉ុណ្ណេះ ពាក្យនេះ របស់បុគ្គលនោះ តថាគត មិនយល់តាមទេ ការមិនយល់តាមនោះ តើព្រោះហេតុដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ នៅមានទៀត ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ តើដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ក៏ដល់

អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ... ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ

នូវទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតមានប្រាកដក្នុងខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លានៃសទ្ធា ជាសភាពនៃចិត្តដ៏ខ្ពស់ឯក ផុតចាកវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខៈកើតអំពីសមាធិ ។ បេ ។ បានដល់នូវតតិយជ្ឈាន ... បានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ក៏សម្រេចសម្រាន្តនៅដោយស្រួល ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្ដីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្ដមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្ដីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្ដមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ តើដូចម្ដេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញា ព្រោះកម្ចាត់បង់នូវបដិឃសញ្ញា មិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់នូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយកិរិយាធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាស មិនមានទីបំផុត ដូច្នេះ ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្ដីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្ដមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្ដីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្ដមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្ដីសុខនុ៎ះ តើដូចម្ដេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានោះ ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណ មិនមានទីបំផុត ដូច្នេះ ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្ដី

ឯតម្ហា សុខា ។បេ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា ។បេ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។

(១០៦) យោ ខោ អានន្ទ ឯវំ វទេយ្យ ឯតបរមំ សត្តា សុខំ សោមនស្សំ បដិសំវេទេន្តីតិ ឥទមស្ស នានុជានាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អត្ថានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ កតមញ្ចានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ឥធានន្ទ ភិក្ខុ

សុខជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ តើដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វត្ថុបន្តិចបន្តួច មិនមាន ដូច្នេះ ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្តីសុខជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ តើដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។

(១០៦) ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលណា គប្បីពោល យ៉ាងនេះថា សត្វទាំងឡាយ តែងទទួលនូវសេចក្តីសុខនិងសោមនស្ស អស់កំណត់ត្រឹមតែប៉ុណ្ណេះ ពាក្យនេះ របស់បុគ្គលនោះ តថាគត មិនយល់តាមទេ ការមិនយល់តាមនោះ តើព្រោះហេតុដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថា សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះនៅមានទៀត ។ ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ តើដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ

សព្វសោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ ខោ អានន្ទ ឯតម្ហា សុខា អញ្ញំ សុខំ អភិក្កន្តតរញ្ច បណីតតរញ្ច ។ ឋានំ ខោ បនេតំ អានន្ទ វិជ្ជតិ យំ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ វទេយ្យុំ សញ្ញា-វេទយិតនិរោធំ សមណោ គោតមោ អាហ តញ្ច សុខស្មឹ បញ្ញបេតិ តយិទំ កឹសុ តយិទំ កថំសូតិ ឯវំវាទិនោ អានន្ទ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវមស្សុ វចនីយា ន ខោ អាវុសោ ភគវា សុខំយេវ វេទនំ សន្ធាយ សុខស្មឹ បញ្ញបេតិ អបិចាវុសោ យត្ថ យត្ថ សុខំ ឧបលព្ភតិ យហឹ យហឹ តំ តំ តថាគតោ សុខស្មឹ បញ្ញបេតីតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

ពហុវេទនីយសុត្តំ ទសមំ និដ្ឋិតំ ។

ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជាដាច់ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ម្នាលអានន្ទ នេះឯង ជាសេចក្តីសុខដទៃ ដ៏ប្រសើរថ្លៃថ្លា ឧត្តមថ្លៃថ្លា ជាងសេចក្តីសុខនុ៎ះ ។ ម្នាលអានន្ទ ហេតុនេះ តែងមានប្រាកដ គឺពាក្យដែលពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ និយាយយ៉ាងនេះថា ព្រះសមណគោតម ពោលនូវសញ្ញាវេទយិត-និរោធ បញ្ញត្តនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធនោះ ថាជាសេចក្តីសុខ តើគឺជាសញ្ញាវេទយិតនិរោធនោះ សញ្ញាវេទយិតនិរោធនោះ តើដូចម្តេច ម្នាលអានន្ទ (បើ)ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ និយាយយ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីពោលតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានបញ្ញត្ត (នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ) ថាជាសេចក្តីសុខ ព្រោះសំដៅយកសុខវេទនា (នោះ) ទេ ម្នាលអាវុសោ មួយទៀត បុគ្គល តែងបានសេចក្តីសុខ ក្នុងទីណា ៗ ព្រះតថាគត ក៏បញ្ញត្តនូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ថាជាសេចក្តីសុខ ក្នុងទីនោះៗ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងសុភាសិតនោះចប់ហើយ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ក៏ពេញចិត្ត ត្រេកអរក្រៃពេក ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ ពហុវេទនិយសូត្រ ទី ១០ ។

ទសមំ អបណ្ណកសុត្តំ

(១០៣) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកញ្ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ យេន សាលា នាម កោសលានំ ព្រាហ្មណគាមោ តទវសរិ ។ អស្សោសុំ ខោ សាលេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា សមណោ ខលុ ភោ គោតមោ សក្យបុត្តោ សក្យកុលា បព្វជិតោ កោសលេសុ ចារិកញ្ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ សាលំ អនុប្បត្តោ ។ តំ ខោ បន ភគវន្តំ គោតមំ ឯវំ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ទោ អព្ភុគ្គតោ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា

អបណ្ណកសូត្រ ទី ១០

(១០៣) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាច់ដំណើរទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនកោសល មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើន ក៏បានដល់ព្រាហ្មណគ្រាមឈ្មោះសាលា របស់ពួកអ្នកកោសល ។ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកស្រុកសាលា ក៏និយាយគ្នាថា ម្នាលគ្នាយើង ឮថា ព្រះសមណគោតម ជាសក្យបុត្រ ចេញចាកសក្យត្រកូលទ្រង់ព្រះផ្នួស ([illegible]) ទ្រង់ត្រាច់ដំណើរទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែនកោសល មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃដ៏ច្រើន បានមកដល់សាលគ្រាមហើយ ។ កិត្តិស័ព្ទដ៏ល្អ នៃព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះ ឮខ្ចរខ្ចាយសុសសាយយ៉ាងនេះថា ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសេចក្តីសៅហ្មងគ្រប់យ៉ាង ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវញេយ្យធម៌ទាំងពួង ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គឯង ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណរកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ទ្រង់ទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មានបាន ទ្រង់ជាគ្រូ

ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវា សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ សព្រហ្មកំ សស្សមណព្រាហ្មណឹ បជំ សទេវមនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេតិ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ សាធុ ខោ បន តថារូបានំ អរហតំ ទស្សនំ ហោតីតិ ។ អថខោ សាលេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អប្បេកច្ចេ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទឹសុ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ យេន ភគវា តេនញ្ជលឹ បណាមេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ ភគវតោ សន្តិកេ នាមគោត្តំ សាវេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ អប្បេកច្ចេ តុណ្ហីភូតា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។

នៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់បានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ទ្រង់លែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ទ្រង់បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយប្រាជ្ញាចំពោះព្រះអង្គ នូវលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក នូវពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេពនិងមនុស្សដ៏សេស ហើយប្រកាស ទ្រង់សំដែងនូវធម៌មានលំអបទដើម បទកណ្តាល និងបទចុង ទ្រង់ប្រកាស នូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ និងព្យញ្ជនៈ ដ៏ពេញបរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ការដែលបានឃើញ បានជួប នឹងព្រះអរហន្តទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ជាការប្រពៃណាស់ ។ លំដាប់នោះ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតីអ្នកស្រុកសាលា ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ អ្នកខ្លះ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ អ្នកខ្លះ ក៏ពោលពាក្យសំណេះសំណាលរាក់ទាក់ ទៅកេព្រះមានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យជាទីរីករាយ និងពាក្យជាទីរលឹកហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ អ្នកខ្លះ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ប្រណម្យអញ្ជលីឆ្ពោះទៅព្រះមានព្រះភាគ អ្នកខ្លះ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ប្រកាសនាមនិងគោត្រឲ្យឮ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ អ្នកខ្លះ ក៏អង្គុយនៅស្ងៀមក្នុងទីសមគួរ ។

(១០៦) ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ សាលេយ្យកេ ព្រាហ្មណគហបតិកេ ភគវា ឯតទវោច អត្ថិ បន វោ គហបតយោ កោចិ មនាបោ សត្ថា យស្មឹ វោ អាការវតី សទ្ធា បដិលទ្ធាតិ ។ នត្ថិ ខោ នោ ភន្តេ កោចិ មនាបោ សត្ថា យស្មឹ នោ អាការវតី សទ្ធា បដិលទ្ធាតិ ។ មនាបំ វោ គហបតយោ សត្ថារំ អលភន្តេហិ អយំ អបណ្ណកោ ធម្មោ សមាទាយ វត្តិតព្វោ អបណ្ណកោ ហិ គហបតយោ ធម្មោ សមត្តោ សមាទិន្នោ សោ វោ ភវិស្សតិ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយ ។ កតមោ ច គហបតយោ អបណ្ណកោ ធម្មោ ។

(១០៧) សន្តិ គហបតយោ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ ទិន្នំ នត្ថិ យិដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ នត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ

(១០៦) លុះសាលេយ្យកព្រាហ្មណគហបតី អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ចុះអ្នកទាំងឡាយ មានគ្រូណាមួយ ជាទីគាប់ចិត្ត ល្មមឲ្យអ្នកទាំងឡាយមានសទ្ធាប្រកបដោយហេតុផលឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយ មិនមានគ្រូណាមួយ ជាទីគាប់ចិត្ត ល្មមឲ្យយើងខ្ញុំទាំងឡាយមានសទ្ធាប្រកបដោយហេតុទេ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយ មិនបានគ្រូជាទីគាប់ចិត្តហើយ ត្រូវប្រព្រឹត្តសមាទាននូវអបណ្ណកធម៌នេះវិញ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ព្រោះថា អបណ្ណកធម៌ ដែលអ្នកទាំងឡាយ បានធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ បានសមាទានហើយ ជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់អ្នកទាំងឡាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ អបណ្ណកធម៌ តើដូចម្តេច ។

(១០៧) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយពួកមួយ មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មិនមានផល ការបូជាធំមិនមានផល ការបូជាតូចមិនមានផល ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អនិងធ្វើអាក្រក់ មិនមាន

នត្ថិ អយំ លោកោ នត្ថិ បរោ លោកោ នត្ថិ មាតា នត្ថិ បិតា នត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា នត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ តេសញ្ញេវ(១) ខោ គហបតយោ សមណព្រាហ្មណានំ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឧជុវិបច្ចនីកវាទា តេ ឯវមាហំសុ អត្ថិ ទិន្នំ អត្ថិ យិដ្ឋំ អត្ថិ ហុតំ អត្ថិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ ផលំ វិបាកោ អត្ថិ អយំ លោកោ អត្ថិ បរោ លោកោ អត្ថិ មាតា អត្ថិ បិតា អត្ថិ សត្តា ឱបបាតិកា អត្ថិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា សម្មគ្គតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ គហបតយោ ននុមេ សមណព្រាហ្មណា អញ្ញមញ្ញំ ឧជុវិបច្ចនីកវាទាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។

១ ម. តេសំយេវ ។

លោកនេះមិនមាន បរលោកមិនមាន មាតាមិនមានគុណ បិតាមិនមានគុណ សត្វទាំងឡាយជាឱបបាតិកៈមិនមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកព្រមព្រៀងប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយបញ្ញារបស់ខ្លួន នូវលោកនេះនិងបរលោកហើយប្រកាសបានក្នុងលោកនេះ មិនមាន ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ (ខុសទាំងពីគ្នា) ពោលទៅរកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះវិញថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយមានផល ការបូជាធំមានផល ការបូជាតូចមានផល ផលវិបាករបស់កម្មដែលសត្វធ្វើល្អនិងធ្វើអាក្រក់មាន លោកនេះមាន បរលោកមាន មាតាមានគុណ បិតាមានគុណ សត្វទាំងឡាយជាឱបបាតិកៈមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ជាអ្នកព្រមព្រៀងគ្នា ប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយបញ្ញារបស់ខ្លួន នូវលោកនេះនិងបរលោក ហើយប្រកាសបាន ក្នុងលោកនេះ មាន ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ក្រែងសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយនេះពោលពាក្យជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ទៅរកគ្នានិងគ្នាមែនឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។

(១០៦) តត្រ គហបតយោ យេ តេ សមណ-
ព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ ទិន្នំ នត្ថិ
យិដ្ឋំ នត្ថិ ហុតំ ។ បេ ។ យេ ឥមញ្ច លោកំ
បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ
តេសមេតំ បាដិកង្ខំ យមិទំ កាយសុចរិតំ វចីសុចរិតំ
មនោសុចរិតំ ឥមេ តយោ កុសលេ ធម្មេ អភិ-
និវជ្ជេត្វា យមិទំ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ
ឥមេ តយោ អកុសលេ ធម្មេ សមាទាយ វត្តិស្សន្តិ
តំ កិស្ស ហេតុ ន ហិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្ម-
ណា បស្សន្តិ អកុសលានំ ធម្មានំ អាទីនវំ ឱការំ
សង្កិលេសំ កុសលានំ ធម្មានំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ
វោទានបក្ខំ ។ សន្តំយេវ ខោ(១) បន បរំ លោកំ
នត្ថិ បរោ លោកោតិស្ស ទិដ្ឋិ ហោតិ សាស្ស
ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ
នត្ថិ បរោ លោកោតិ សង្កប្បេតិ ស្វាស្ស ហោតិ

១ ម. ភោសន្តោ នត្ថិ ។

(១០៦) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្ដាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំង
នោះ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិ
យ៉ាងនេះថា ទាន ដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មិនមានផល ការបូជាធំ មិន
មានផល ការបូជាតូច មិនមានផល ។ បេ ។ បុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយ
ប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនឯង នូវលោកនេះនិងបរលោក ហើយប្រកាសបាន ក៏
មិនមាន ហេតុនោះ គឺប្រាកដដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ (សម-
ណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ) គឺលះបង់នូវកុសលធម៌ទាំង ៣ នេះ គឺ កាយ-
សុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិត ហើយសមាទានប្រព្រឹត្តនូវអកុសល-
ធម៌ទាំង ៣ នេះគឺ កាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិតវិញ ការប្រព្រឹត្ត
នោះ ព្រោះហេតុដូចម្ដេច ព្រោះថា ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើន
ទាំងនោះ មិនឃើញទោស នៃអកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ដ៏សៅ-
ហ្មង ព្រមទាំងមិនឃើញអានិសង្សនៃកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែក
នៃសេចក្ដីផូរផង់ គឺកិរិយាចេញចាកកាម ។ បុគ្គលមានសេចក្ដីយល់
ឃើញបរលោកដែលមានប្រាកដមែនថា បរលោកមិនមានវិញ សេចក្ដី
យល់ឃើញរបស់អ្នកនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បុគ្គលត្រិះរិះនូវបរលោក
ដែលមានប្រាកដមែនថា បរលោកមិនមានទៅវិញ សេចក្ដីត្រិះរិះរបស់

មិច្ឆាសង្កប្បោ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ នត្ថិ បរោ លោកោតិ វាចំ ភាសតិ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាវាចា ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ នត្ថិ បរោ លោកោតិ អាហ យេ តេ អរហន្តោ បរលោកវិទុនោ តេសមយំ បច្ចនីកំ ករោតិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ នត្ថិ បរោ លោកោតិ បរំ សញ្ញាបេតិ សាស្ស ហោតិ អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ[១] តាយ ច បន អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិយា អត្តានុក្កំសេតិ បរំ វម្ភេតិ ។ ឥតិ បុព្វេវ ខោ បនស្ស សុសីល្យំ បហីនំ ហោតិ ទុស្សីល្យំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អយញ្ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាចា អរិយានំ បច្ចនីកតា អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ អត្តុក្កំសនា បរវម្ភនា ។ ឯវំស្សិមេ អនេកេ បាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ភវន្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិបច្ចយា ។

១ អដ្ឋកថាយម្បន អសទ្ធម្មបញ្ញត្តីតិ ទិស្សតិ ។

បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាសង្កប្បៈ ។ បុគ្គលពោលវាចាចំពោះបរលោក ដែលមានពិតប្រាកដមែនថា បរលោកមិនមានទៅវិញ វាចារបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាវាចា ។ បុគ្គលពោលនូវបរលោកដែលមានពិតមែនថា បរលោកមិនមានទៅវិញ បុគ្គលនេះ ឈ្មោះថាធ្វើសឹកសត្រូវចំពោះព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញច្បាស់នូវបរលោក ។ បុគ្គលណា ពន្យល់អ្នកដទៃឲ្យយល់បរលោកដែលមានពិតមែនថា បរលោកមិនមានទៅវិញ ការពន្យល់នោះ របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិគឺការពន្យល់ខុសចាកព្រះសទ្ធម្ម ហើយលើកតម្កើងខ្លួនឯង បង្អាប់បុគ្គលដទៃ ដោយអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិនោះ ។ មួយវិញទៀត បុគ្គល លះបង់នូវភាពជាអ្នកមានសីលល្អក្នុងកាលមុន ហើយតាំងទុកនូវភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីលវិញ នេះឈ្មោះថា មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាចា ជាសឹកសត្រូវនឹងព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ហៅថា លើកតម្កើងខ្លួនឯង បង្អាប់បុគ្គលដទៃ ។ ធម៌ជាអកុសលដ៏លាមកមានច្រើនទាំងអម្បាលនេះ កើតឡើងព្រម ព្រោះមានមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ យ៉ាងនេះ ។

(១០៧) តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សចេ ខោ នត្ថិ បរោ លោកោ ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា(១) សោត្ថិមត្តានំ ករិស្សតិ សចេ ខោ អត្ថិ បរោ លោកោ ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ កាមំ ខោ មា ហោតុ បរោ លោកោ ហោតុ នេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ អថ ច បនាយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ គារយ្ហោ ទុស្សីលោ បុរិសបុគ្គលោ មិច្ឆាទិដ្ឋិ នត្ថិកវាទោតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ បរោ លោកោ ឯវំ ឥមស្ស ភោតោ បុរិសបុគ្គលស្ស ឧភយត្ថ កលិគ្គហោ យញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ គារយ្ហោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ ឯវមស្សាយំ អបណ្ណកោ ធម្មោ ទុស្សមត្តោ ទុស្សមាទិន្នោ ឯកំសំ ផរិត្វា តិដ្ឋតិ រិញ្ចតិ កុសលដ្ឋានំ(២) ។

១ បរម្មរណាតិ ឥ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ម. កុសលំ ឋានំ ទិស្សតិ ។

(១០៧) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរស តែងពិចារណាឃើញក្នុងលទ្ធិរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍នោះ ដូច្នេះថា បើបរលោកមិនមានទេ បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងធ្វើខ្លួនឲ្យសួស្តីបាន យ៉ាងនេះ បើបរលោកមានមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ មុខជានឹងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក យ៉ាងនេះមិនខាន ។ បើបរលោកមិនមានដោយពិត ពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ឈ្មោះថាជាពាក្យពិត តែថាបុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ លោកតិះដៀលក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះថា បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជានត្ថិកវាទ ។ បើបរលោកមានពិតមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ទទួលចាញ់ក្នុងចំណែកទាំងពីរ គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយតិះដៀលក្នុងបច្ចុប្បន្ន លុះបែកធ្លាយនៃកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក ។ អបណ្ណកធម៌ ដែលបុគ្គលធ្វើមិនពេញលេញ សមាទានមិនល្អហើយ រមែងផ្សាយទៅតាមចំណែករបស់ខ្លួន ដោយចំណែកមួយ ហើយវៀរបង់នូវហេតុជាទីតាំងនៃកុសល យ៉ាងនេះ ។

(១០៨) តត្រ គហបតយោ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ ទិន្នំ ។បេ។ យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេន្តីតិ តេសមេតំ បាដិកង្ខំ យមិទំ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ ឥមេ តយោ អកុសលេ ធម្មេ អភិនិវជ្ជេត្វា យមិទំ កាយសុចរិតំ វចីសុចរិតំ មនោសុចរិតំ ឥមេ តយោ កុសលេ ធម្មេ សមាទាយ វត្តិស្សន្តិ តំ កិស្ស ហេតុ បស្សន្តិ ហិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា អកុសលានំ ធម្មានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ កុសលានំ ធម្មានំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ វោទានបក្ខំ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ អត្ថិ បរោ លោកោតិស្ស ទិដ្ឋិ ហោតិ សាស្ស ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ អត្ថិ បរោ លោកោតិ សង្កប្បេតិ ស្វាស្ស ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ អត្ថិ បរោ លោកោតិ វាចំ ភាសតិ

(១០៨) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្ដាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ មានផល ។ល។ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន នូវលោកនេះនិងបរលោក ហើយប្រកាសបាន ក៏មាន ហេតុនោះ គឺប្រាកដដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ (សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ) បានលះបង់អកុសលធម៌ទាំង ៣ នេះគឺ កាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត ហើយសមាទានប្រព្រឹត្តនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយ ៣ គឺ កាយសុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិតវិញ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុដូចម្ដេច ព្រោះថា សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើននោះ បានឃើញទោសនៃអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏ថោកទាប សៅហ្មង ឃើញនូវអានិសង្សនៃកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែកនៃសេចក្ដីផូរផង់ ក្នុងកិរិយាចេញចាកកាម ។ បរលោកមានពិតមែន បុគ្គលនោះមានសេចក្ដីយល់ឃើញថា បរលោកមានមែន សេចក្ដីយល់ច្បាស់របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា សម្មាទិដ្ឋិ ។ បុគ្គលត្រិះរិះនូវបរលោកដែលមានពិតមែនថា បរលោកមានមែន សេចក្ដីត្រិះរិះរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាសម្មាសង្កប្បៈ ។ បុគ្គលពោលវាចា ចំពោះបរលោកដែលមានពិតមែនថា បរលោកមានមែន

សាស្ស ហោតិ សម្មាវាចា ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ អត្ថិ បរោ លោកោតិ អាហ យេ តេ អរហន្តោ បរលោកវិទុនោ តេសមយំ ន បច្ចនីកំ ករោតិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន បរំ លោកំ អត្ថិ បរោ លោកោតិ បរំ សញ្ញាបេតិ សាស្ស ហោតិ សទ្ធម្មសញ្ញត្តិ តាយ ច បន សទ្ធម្មសញ្ញត្តិយា នេវត្តានុក្កំសេតិ ន បរំ វម្ភេតិ ។ ឥតិ បុព្វេវ ខោ បនស្ស ទុស្សីល្យំ បហីនំ ហោតិ សុសីល្យំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អយញ្ច សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា អរិយានំ អបច្ចនីកតា សទ្ធម្មសញ្ញត្តិ អនត្តុក្កំសនា អបរវម្ភនា ។ ឯវស្សិមេ អនេកេ កុសលា ធម្មា សម្ភវន្តិ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយា ។

(១០៩) តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សចេ ខោ អត្ថិ បរោ លោកោ ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា

វាចារបស់បុគ្គលនោះឈ្មោះថា សម្មាវាចា ។ បុគ្គលពោលនូវបរលោកដែលមានពិតមែនថា បរលោកមានមែន បុគ្គលនេះឈ្មោះថា មិនធ្វើនូវសឹកសត្រូវដល់ព្រះអរហន្ត ដែលជាអ្នកជ្រាបច្បាស់ នូវបរលោកទាំងនោះឡើយ ។ បុគ្គលពន្យល់អ្នកដទៃឲ្យយល់នូវបរលោកដែលមានពិតមែនថា បរលោកមានមែន សេចក្តីពន្យល់របស់បុគ្គលនោះឈ្មោះថា ជាសទ្ធម្មសញ្ញត្តិគឺការពន្យល់តាមព្រះសទ្ធម្ម ហើយក៏មិនលើកតម្កើងខ្លួនឯង មិនបន្តិះបុគ្គលដទៃ ដោយសទ្ធម្មសញ្ញត្តិនោះឡើយ ។ មួយវិញទៀត បុគ្គល លះបង់នូវភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីល អំពីកាលមុនពិត ហើយតាំងទុកនូវភាពជាអ្នកមានសីលល្អ នេះឈ្មោះថា សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាចា មិនជាសឹកសត្រូវនឹងព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាអ្នកពន្យល់តាមព្រះសទ្ធម្ម ហៅថា មិនលើកតម្កើងខ្លួនឯង មិនបន្តិះបុគ្គលដទៃ ។ កុសលធម៌មានច្រើន ទាំងអម្បាលនេះ តែងកើតឡើងព្រម ព្រោះមានសម្មាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ យ៉ាងនេះ ។

(១០៩) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរស តែងពិចារណាឃើញក្នុងលទ្ធិរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដូច្នេះថា បើបរលោកមានមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ បែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈ

សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ កាមំ ខោ បន មាហុ បរោ លោកោ ហោតុ នេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ អថ ច បនាយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ បាសំសោ សីលវា បុរិសបុគ្គលោ សម្មាទិដ្ឋិ អត្ថិកវាទោតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ បរោ លោកោ ឯវំ ឥមស្ស ភោតោ បុរិសបុគ្គលស្ស ឧភយត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ បាសំសោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ ឯវមស្សាយំ អបណ្ណកោ ធម្មោ សុសមត្តោ សមាទិន្នោ ឧភយំសំ ផរិត្វា តិដ្ឋតិ រិញ្ចតិ អកុសលដ្ឋានំ(១) ។

(១១០) សន្តិ គហបតយោ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បចាបយតោ(២) សោចតោ

១. ម. អកុសលំ ឋានន្តិ វិស្សជ្ជតិ ។ ២. ម. បាចយតោ ។

មុខជាទីនឹងទៅកាន់សុគតិ សួគ៌ ទេវលោក យ៉ាងនេះ ។ បើបរលោក មិនមានដោយពិតទេ ពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ឈ្មោះថាជាពាក្យពិត តែថា បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ អ្នកប្រាជ្ញទាំង-ឡាយសរសើរក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះថា បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ជាអ្នកមានសីល ជាសម្មាទិដ្ឋិ ជាអត្ថិកវាទ ។ បើបរលោកមានមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ទទួលយកជ័យជម្នះ ក្នុងចំណែកទាំងពីរ គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយសរសើរក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងទៅកាន់សុគតិ សួគ៌ ទេវលោក ។ អបណ្ណកធម៌នេះ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យពេញលេញ សមាទានល្អហើយ ក៏ផ្សាយទៅតាមកង: របស់ខ្លួន ដោយចំណែកទាំងពីរ ហើយវៀរបង់នូវហេតុជាទីតាំងនៃអកុ-សលបាន ។

(១១០) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ សមណព្រាហ្មណ៍ ពួកមួយ មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ថា បុគ្គល ធ្វើបាបដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើ កាត់ (នូវអវយវៈគេ) ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន ធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ឬ

សោចាបយតោ កិលមតោ កិលមាបយតោ(១) ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិបាតាបយតោ(២) អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធឹ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ(៣) ន ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកមំសខលំ ឯកមំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ទក្ខិណំ ចេបិ(៤) គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ

---

១ ម. សោចយតោ កិលមយតោតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. បាណមតិមាបយតោ ។ ៣ ម. ករតោ ។ ៤ ម. ទក្ខិណញ្ចេបិ ។

ប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ធ្វើគេឲ្យលំបាក ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ សម្លាប់សត្វ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាន់យក) កាត់ទី-តផ្ទះ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់) ប្លន់ពួកអ្នកស្រុក (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ប្លន់យកទ្រព្យផ្ទះមួយ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ឈរចាំដណ្តើមទ្រព្យនៅក្បែរផ្លូវ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យឈរចាំដណ្តើម) លួចភរិយាបុគ្គលដទៃ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យលួច) ពោលពាក្យកុហក (ឬប្រើអ្នកដទៃ(១)ឲ្យកុហក) (បុគ្គលនោះ) ឈ្មោះថា មិនធ្វើបាបទេ ទុកជាបុគ្គលណា ធ្វើសត្វទាំងឡាយ លើផែនដីនេះ ដោយគ្រឿងចក្រដែលមានខ្នងកាំដ៏មុតដូចជាកាំបិតកោរ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានពំនូកសាច់តែមួយ បាប មានអំពើនោះជាហេតុ នៃបុគ្គល (នោះ) មិនមានទេ អំពើបាប ក៏មិនមកឲ្យផល ដល់បុគ្គលនោះទេ ទុកជាបុគ្គល ដើរទៅកាន់ត្រើយទន្លេគង្គាខាងត្បូង ហើយសម្លាប់សត្វ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាត់អវយវៈគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ ចៀតចៀនគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យចៀតចៀន បាប មានអំពើនោះជាហេតុ នៃបុគ្គលនោះ មិនមានឡើយ អំពើបាប ក៏មិនមកឲ្យផល ដល់បុគ្គលនោះទេ

---

១ អដ្ឋកថាថា កាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យរៀងរាល់ពាក្យនេះ ប្រែសេចក្តី បន្ថែមសេចក្តីតាមអដ្ឋកថា ។

ឧត្តរំ ចេបិ(១) គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទាបេន្តោ យជន្តោ យជាបេន្តោ(២) នត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សញ្ញមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ តេសំយេវ ខោ គហបតយោ សមណព្រាហ្មណានំ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឧជុវិបច្ចនីកវាទា តេ ឯវមាហំសុ ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បចាបយតោ សោចតោ សោចាបយតោ កិលមតោ កិលមាបយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិបាតាបយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធឹ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា

---

១ ម. ឧត្តរញ្ចេបិ ។ ២ ម. យាជេន្តោ ។

ទុកជាបុគ្គល ដើរទៅកាន់ត្រើយខាងទន្លេគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទាន ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យឲ្យ បូជា ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបូជា បុណ្យ មានអំពើនោះជាហេតុ នៃបុគ្គលនោះ មិនមានទេ បុណ្យ មិនមកឲ្យផលដល់បុគ្គលនោះឡើយ បុណ្យ មិនមាន ដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មានខ្លួន ឥន្ទ្រិយ ដោយការសង្រួមកាយវាចា ដោយពោលពាក្យសច្ចៈទេ បុណ្យ មិនមានមកដល់បុគ្គលនោះទេ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ នៃសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បុគ្គល ធ្វើបាប ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើ កាត់អវយវៈគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន ធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ធ្វើគេឲ្យលំបាក ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ សម្លាប់សត្វ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាន់យក) កាត់ទី-តខ្នុះ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់) ប្លន់អ្នកស្រុក (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ប្លន់យកទ្រព្យតែផ្ទះមួយ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ឈរចាំដណ្តើមទ្រព្យនៅក្បែរផ្លូវ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យឈរចាំដណ្តើម) លួចភរិយាបុគ្គលដទៃ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យលួច) ពោលពាក្យកុហក (ឬប្រើ

ភណតោ ករោតោ(១) ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកមំសខលំ ឯកមំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោ-និទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ទក្ខិណំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ បចន្តោ បាចេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ឧត្តរំ ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទាបេន្តោ យជន្តោ យជាបេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សញ្ញមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ គហបតយោ ននុមេ សមណព្រាហ្មណា អញ្ញមញ្ញស្ស ឧជុវិបច្ចនីកវាទាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។

១ ម. ករោតោ ។

អ្នកដទៃឲ្យកុហក) (បុគ្គលនោះ) ឈ្មោះថាធ្វើបាប ទុកជាបុគ្គលណា ធ្វើសត្វទាំងឡាយ លើផែនដីនេះ ដោយគ្រឿងចក្រដែលមានខ្នងកាំជុំ មុតដូចជាកាំបិតកោរ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានពំនូកសាច់តែមួយ បាបដែលមានកំណើតនោះជាហេតុ ក៏ឥតមាន បាបនៃបុគ្គល (នោះ) មាន ទុកជាបុគ្គល ដើរទៅកាន់ត្រើយទន្លេគង្គាខាងត្បូង ហើយសម្លាប់ខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាត់ឯងផ្ទាល់ ឬប្រើគេឲ្យកាត់ ចៀនចៀន គេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យចៀនចៀន បាបមានកំណើតនោះជាហេតុ ក៏ឥតមាន បាបនៃបុគ្គលនោះ មាន ចំណែកបុគ្គល ដើរទៅកាន់ត្រើយទន្លេគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទាន ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យឲ្យ បូជា ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបូ-ជា បុណ្យមានកំណើតនោះជាហេតុ ក៏ឥតមាន បុណ្យនៃបុគ្គលនោះ មាន បុណ្យមាន ដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មាននូវឥន្ទ្រិយ ដោយការសង្រួមកាយវាចា ដោយពោលពាក្យសច្ចៈ បុណ្យនៃបុគ្គល (នោះ)ក៏ឥតមាន ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនេះ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ ទៅរកគ្នានិងគ្នា មិនមែនឬ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។

(១១១) តត្រ គហបតយោ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បចាបយតោ សោចតោ សោចាបយតោ កិលមតោ កិលមាបយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិបាតាបយតោ អទិន្នំ អាទិយតោ សន្ធឹ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ ឯកាគារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ មុសា ភណតោ ករោតោ ន ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បឋវិយា បាណេ ឯកំមំសខលំ ឯកំមំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ទក្ខិណញ្ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ

(១១១) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គលធ្វើបាប ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើ កាត់កាយវៈគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន ធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ធ្វើគេឲ្យលំបាក ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ សម្លាប់សត្វ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់) កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ (ឬប្រើគេឲ្យកាន់យក) កាត់ទី-តភ្ជួរ(ឬប្រើគេឲ្យកាត់) ប្លន់ពួកអ្នកស្រុក (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ប្លន់យកទ្រព្យក្នុងផ្ទះមួយ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ឈរចាំដណ្តើមទ្រព្យនៅក្បាលផ្លូវ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យឈរចាំដណ្តើម) លួចភរិយាបុគ្គលដទៃ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យលួច) ពោលពាក្យកុហក (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យពោលពាក្យកុហក) បុគ្គលអ្នកធ្វើនោះ ឈ្មោះថាមិនធ្វើបាប ទុកជាបុគ្គលណា ធ្វើសត្វទាំងឡាយលើផែនដីនេះ ដោយគ្រឿងចក្រមានខ្នងកាំបិតមុតដូចជាកាំបិតកោរ ឲ្យមានគំនរសាច់តែមួយ ឲ្យមានពំនូកសាច់តែមួយ បាបមានកំណើតនោះជាហេតុ ក៏មិនមាន បាបមិនមកឲ្យផលឡើយ ទុកជាបុគ្គលនឹងទៅកាន់ត្រើយខាងត្បូងនៃស្ទឹងគង្គា ហើយសម្លាប់សត្វ ឬប្រើគេឲ្យសម្លាប់

។ បេ ។ ទានេន ទមេន សញ្ញមេន សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។ តេសមេតំ បាដិកង្ខំ យមិទំ កាយសុចរិតំ វចីសុចរិតំ មនោសុចរិតំ ឥមេ តយោ កុសលេ ធម្មេ អភិនិវជ្ជេត្វា យមិទំ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ ឥមេ តយោ អកុសលេ ធម្មេ សមាទាយ វត្តិស្សន្តិ តំ កិស្ស ហេតុ ន ហិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា បស្សន្តិ អកុសលានំ ធម្មានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ កុសលានំ ធម្មានំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ វោទានបក្ខំ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ នត្ថិ កិរិយាតិស្ស ទិដ្ឋិ ហោតិ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ នត្ថិ កិរិយាតិ សង្កប្បេតិ ស្វាស្ស ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ នត្ថិ កិរិយាតិ វាចំ ភាសតិ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាវាចា ។

។ បេ ។ បុណ្យ មិនមាន ដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មានឥន្ទ្រិយ ដោយការសង្រួមកាយវាចា ដោយពោលពាក្យសច្ចៈទេ បុណ្យ មិនមកឲ្យផលឡើយ ។ ហេតុនេះ មានប្រាកដដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ គឺ (សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ) លះបង់នូវកុសលធម៌ ៣ នេះ គឺ កាយសុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិត ហើយសមាទានប្រព្រឹត្តនូវអកុសលធម៌ ៣ នេះ គឺ កាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិតវិញ ដំណើរនោះព្រោះហេតុដូចម្តេច ព្រោះថា សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើននោះ មិនឃើញនូវទោសរបស់អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក សៅហ្មង មិនឃើញនូវគុណានិសង្សនៃកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែកនៃសេចក្តីផូរផង់ក្នុងកិរិយាចេញចាកកាម ។ សេចក្តីយល់ឃើញអំពើដែលមានពិតមែនរបស់បុគ្គលនោះថា អំពើមិនមាន ដូច្នេះ សេចក្តីយល់ឃើញរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ មួយទៀត បុគ្គល ត្រិះរិះនូវអំពើដែលមានពិតមែនថា អំពើមិនមាន ដូច្នេះ សេចក្តីត្រិះរិះរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាសង្កប្បៈ ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ពោលវាចាចំពោះអំពើដែលមានមែនពិតថា អំពើមិនមានវិញ វាចារបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាវាចា ។

សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ នត្ថិ កិរិយាតិ អាហ យេបិ តេ អរហន្តោ កិរិយវាទា តេសមយំ បច្ចនីកំ ករោតិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ នត្ថិ កិរិយាតិ បរំ សញ្ញាបេតិ សាស្ស ហោតិ អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ តាយ ច បន អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិយា អត្តានុក្កំសេតិ បរំ វម្ភេតិ ។ ឥតិ បុព្វេ ខោ បនស្ស សុសីល្យំ បហីនំ ហោតិ ទុស្សីល្យំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អយញ្ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាចា អរិយានំ បច្ចនីកតា អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ អត្តុក្កំសនា បរវម្ភនា ។ ឯវំស្សិមេ អនេកេ បាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ភវន្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិបច្ចយា ។

(១១៦) តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សចេ ខោ នត្ថិ កិរិយា ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា(១) សោត្ថិមត្តានំ ករិស្សតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ កិរិយា ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។

១ ម. ឱ. បរម្មរណាតិ ន ទិស្សតិ ។

មួយទៀត បុគ្គលណា ពោលនូវអំពើដែលមានមែនពិតថា អំពើមិនមានវិញ បុគ្គលនេះ ឈ្មោះថាធ្វើសឹកសត្រូវ ចំពោះព្រះអរហន្តដែលជាកិរិយវាទ ។ មួយវិញទៀត បុគ្គលពន្យល់អ្នកដទៃឲ្យយល់ នូវអំពើដែលមានពិតថា អំពើមិនមានវិញ ការពន្យល់របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ឯបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាលើកតម្កើងខ្លួនឯង បង្អាប់បុគ្គលដទៃ ដោយសារអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិនោះ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះលះបង់នូវភាវៈនៃសីលល្អក្នុងកាលមុនហោង ហើយតាំងទុកនូវភាវៈជាអ្នកទ្រុស្តសីលវិញ នេះ ឈ្មោះថាមិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាចា ជាសឹកសត្រូវនឹងព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ឈ្មោះថាលើកតម្កើងខ្លួនឯង បន្តុះបង្អាប់បុគ្គលដទៃ ។ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក ច្រើនប្រការ ទាំងនេះ កែងកើតឡើងព្រម ព្រោះមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ យ៉ាងនេះឯង ។

(១១៦) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរសតែងពិចារណាឃើញ ក្នុងលទ្ធិរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដូច្នេះថា បើអំពើមិនមានទេ កាលបើយ៉ាងនេះ បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅនឹងធ្វើខ្លួនឲ្យសួស្តីបាន ។ តែបើអំពើមានពិតមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក មិនលែងឡើយ ។

កាមំ ខោ បន មាហុ កិរិយា ហោតុ នេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ អថ ច បនាយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ គារយ្ហោ ទុស្សីលោ បុរិសបុគ្គលោ មិច្ឆាទិដ្ឋិ អកិរិយវាទោតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ កិរិយា ឯវំ ឥមស្ស ភោតោ បុរិសបុគ្គលស្ស ឧភយត្ថ កលិគ្គហោ យញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ គារយ្ហោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតីតិ(១) ។ ឯវមស្សាយំ អបណ្ណកោ ធម្មោ ទុស្សមត្តោ ទុស្សមាទិន្នោ ឯកំសំ ផរិត្វា តិដ្ឋតិ រិញ្ចតិ កុសលដ្ឋានំ ។

[១១៣] តត្រ គហបតយោ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ ករោតោ ការយតោ ឆិន្ទតោ ឆេទាបយតោ បចតោ បាចាបយតោ សោចតោ សោចាបយតោ កិលមតោ កិលមាបយតោ ផន្ទតោ ផន្ទាបយតោ បាណមតិបាតាបយតោ អទិន្នំ

១ ម. ម. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

បើអំពើមិនមានដោយពិត ពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ឈ្មោះថាជាពាក្យពិត តែថា បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយគប្បីតិះដៀលក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះថា បុរសបុគ្គលនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាអកិរិយវាទ ។ ប្រសិនណាបើអំពើមានមែនពិត បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ទទួលបាញ់ក្នុងចំណែកទាំងពីរ គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយតិះដៀលក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងទៅកើតក្នុងកំណើត តិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក មិនខាន ។ អបណ្ណកធម៌នេះ ដែលបុគ្គលនោះ ធ្វើមិនពេញលេញ សមាទានមិនល្អហើយ រមែងផ្សាយទៅតាមចំណុះរបស់ខ្លួន ដោយចំណែកមួយ វៀរបង់នូវហេតុជាទីតាំងនៃកុសល យ៉ាងនេះឯង ។

[១១៣] ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា បុគ្គល ធ្វើបាប ឬប្រើគេឲ្យធ្វើ កាត់សរីរៈគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន ធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យសោកសៅ ធ្វើគេឲ្យលំបាក ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យលំបាក ធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើគេឲ្យញាប់ញ័រ សម្លាប់សត្វខ្លួនឯង (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់) កាន់យកទ្រព្យ

អាទិយតោ សន្ធឹ ឆិន្ទតោ និល្លោបំ ហរតោ ឯកា-
គារិកំ ករោតោ បរិបន្ថេ តិដ្ឋតោ បរទារំ គច្ឆតោ
មុសា ភណតោ ករោតោ ករីយតិ បាបំ ខុរបរិយន្តេន
ចេបិ ចក្កេន យោ ឥមិស្សា បថវិយា បាណេ ឯកមំ-
សខលំ ឯកមំសបុញ្ជំ ករេយ្យ នត្ថិ តតោនិទានំ
បាបំ នត្ថិ បាបស្ស អាគមោ ទក្ខិណញ្ចេបិ គង្គាយ
តីរំ គច្ឆេយ្យ ហនន្តោ ឃាតេន្តោ ឆិន្ទន្តោ ឆេទាបេន្តោ
បចន្តោ បាចេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បាបំ នត្ថិ បាបស្ស
អាគមោ ឧត្តរញ្ចេបិ គង្គាយ តីរំ គច្ឆេយ្យ ទទន្តោ ទា-
បេន្តោ យជន្តោ យជាបេន្តោ នត្ថិ តតោនិទានំ បុញ្ញំ
នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោ ទានេន ទមេន សញ្ញមេន
សច្ចវជ្ជេន នត្ថិ បុញ្ញំ នត្ថិ បុញ្ញស្ស អាគមោតិ ។

ដែលគេមិនបានឲ្យ (ឬប្រើគេឲ្យកាន់យក) កាត់ទីត-ផ្ទះ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យ
កាត់)ប្លន់ពួកអ្នកស្រុក (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្លន់) ប្លន់យកទ្រព្យតែផ្ទះ ១ (ឬ
ប្រើគេឲ្យប្លន់) ឈរចាំដណ្តើមទ្រព្យគេក្បែរផ្លូវ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យឈរចាំ
ដណ្តើម) លួចភរិយាបុគ្គលដទៃ (ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យលួច)ពោលពាក្យកុហក
(ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យកុហក) បុគ្គលអ្នកធ្វើនោះ ឈ្មោះថាធ្វើបាប ទោះបីបុគ្គល
ណា ធ្វើសត្វលើផែនដីនេះ ដោយគ្រឿងចក្រមានខ្នងកាំបិតមុតដូចជាកាំ-
បិតកោរ ឲ្យមានគំនរសាច់តែ ១ ឲ្យមានពំនូកសាច់តែ ១ បាបមានអំពើ
នោះជាហេតុ តែមិនមាន បាបនឹងមកឲ្យផល ទុកជាបុគ្គលនោះដើរទៅកាន់
ត្រើយទន្លេគង្គាខាងត្បូង ហើយសម្លាប់សត្វ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យសម្លាប់ កាត់
អវយវៈគេ ឬប្រើគេឲ្យកាត់ បៀតបៀនគេ ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបៀតបៀន
បាបមានអំពើនោះជាហេតុ តែមិនមាន បាបនឹងមកឲ្យផល ចំណែកបុគ្គល
ដើរទៅកាន់ត្រើយទន្លេគង្គាខាងជើង ហើយឲ្យទាន ឬប្រើគេឲ្យឲ្យ បូជា
ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យបូជា បុណ្យមានអំពើនោះជាហេតុ តែមិនមាន បុណ្យនឹង
មកឲ្យផល បុណ្យមានដោយការឲ្យទាន ដោយការទូន្មានឥន្ទ្រិយ ដោយ
ការសង្រួមកាយវាចា ដោយការពោលពាក្យសច្ចៈ បុណ្យនឹងមកឲ្យផល ។

តេសមេតំ បាដិកង្ខំ យមិទំ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ ឥមេ តយោ អកុសលេ ធម្មេ អភិនិវជ្ជេត្វា យមិទំ កាយសុចរិតំ វចីសុចរិតំ មនោសុចរិតំ ឥមេ តយោ កុសលេ ធម្មេ សមាទាយ វត្តិស្សន្តីតិ(១) តំ កិស្ស ហេតុ បស្សន្តិ ហិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា អកុសលានំ ធម្មានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ កុសលានំ ធម្មានំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ វោទានបក្ខំ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ អត្ថិ កិរិយាតិស្ស ទិដ្ឋិ ហោតិ សាស្ស ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ អត្ថិ កិរិយាតិ សង្កប្បេតិ ស្វាស្ស ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ អត្ថិ កិរិយាតិ វាចំ ភាសតិ សាស្ស ហោតិ សម្មាវាចា ។

១ ម. ឆ. ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

ហេតុនោះមានប្រាកដដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ គឺ(សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ) លះបង់នូវអកុសលធម៌ទាំង ៣ នេះ គឺ កាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត ហើយសមាទានប្រព្រឹត្តនូវកុសលធម៌ទាំង ៣ នេះគឺ កាយសុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិតវិញ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុដូចម្តេច ព្រោះថា សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ឃើញទោសរបស់អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកថោកទាប ឃើញអានិសង្សនៃកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែកនៃសេចក្តីផូរផង់ ក្នុងកិរិយាចេញចាកកាម ។ មួយទៀត បុគ្គល មានសេចក្តីយល់ឃើញ នូវអំពើដែលមានពិតមែន ថា អំពើមានពិតមែន សេចក្តីយល់ឃើញរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា សម្មាទិដ្ឋិ ។ មួយទៀត បុគ្គលណាត្រិះរិះ នូវអំពើដែលមានពិតមែន ថា អំពើមានពិតមែន សេចក្តីត្រិះរិះរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាសម្មាសង្កប្បៈ ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ពោលវាចាចំពោះអំពើដែលមានពិតមែនថា អំពើមានពិតមែន វាចារបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាសម្មាវាចា ។

សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ អត្ថិ កិរិយាតិ វទមា-
នោ យេ តេ អរហន្តោ កិរិយវាទា តេសមយំ ន
បច្ចនីកោ ហោតិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន កិរិយំ
អត្ថិ កិរិយាតិ បរំ សញ្ញាបេតិ សាស្ស ហោតិ
សទ្ធម្មសញ្ញត្តិ តាយ ច បន សទ្ធម្មសញ្ញត្តិយា
នេវត្តានុក្កំសេតិ ន បរំ វម្ភេតិ ។ ឥតិ បុព្វេ ខោ
បនស្ស ទុស្សីល្យំ បហីនំ ហោតិ សុសីល្យំ បច្ចុ-
បដ្ឋិតំ អយញ្ច សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា
អរិយានំ អបច្ចនីកតា សទ្ធម្មសញ្ញត្តិ អនត្តុក្កំសនា
អបរវម្ភនា ។ ឯវំស្សិមេ អនេកេ កុសលា ធម្មា
សម្ភវន្តិ សម្មាទិដ្ឋិបច្ចយា ។

(១១៤) តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ
បដិសញ្ចិក្ខតិ សចេ ខោ អត្ថិ កិរិយា ឯវមយំ
ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា

មួយវិញទៀត បុគ្គលណា កាលនូវអំពើដែលមានពិតមែនថា អំពើមាន
ពិតមែន បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិនធ្វើសឹកសត្រូវ ចំពោះព្រះអរហន្តដែល
ជាកិរិយវាទទាំងឡាយ ។ មួយវិញទៀត បុគ្គល ពន្យល់អ្នកដទៃឲ្យយល់នូវ
អំពើដែលមានពិតមែនថា អំពើមានពិតមែន សេចក្តីពន្យល់របស់បុគ្គល
នោះឈ្មោះថាសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ឯបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិនលើកតម្កើងខ្លួន
ឯង មិនបង្អាប់បុគ្គលដទៃ ដោយសារសទ្ធម្មសញ្ញត្តិនោះ ។ ព្រោះហេតុ
នោះ បុគ្គលនោះ លះបង់នូវភាវៈទ្រុស្តសីលក្នុងកាលមុនពេល ហើយ
តាំងទុកនូវភាវៈជាអ្នកមានសីលល្អ នេះឈ្មោះថាសម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ
សម្មាវាចា មិនជាសឹកសត្រូវនឹងព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ
ឈ្មោះថាមិនលើកតម្កើងខ្លួនឯង មិនបន្ទុះបង្អាប់បុគ្គលដទៃ ។ កុសល-
ធម៌ទាំងឡាយ មានច្រើនប្រការទាំងនេះ តែងកើតឡើងព្រម ព្រោះ
សម្មាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ យ៉ាងនេះ ។

(១១៤) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរសតែងពិចារណាឃើញក្នុង
លទ្ធិរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដូច្នេះថា បើអំពើមានពិតមែន
បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ

សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ កាមំ ខោ បន មាហុ បរោ លោកោ ហោតុ នេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ អថ ច បនាយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ បាសំសោ សីលវា បុរិសបុគ្គលោ សម្មាទិដ្ឋិ អត្ថិកវាទោតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ បរោ លោកោ ឯវំ ឥមស្ស ភោតោ បុរិសបុគ្គលស្ស ឧភយត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ បាសំសោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ ឯវមស្សាយំ អបណ្ណកោ ធម្មោ សុសមត្តោ សមាទិន្នោ ឧភយំសំ ផរិត្វា តិដ្ឋតិ រិញ្ចតិ អកុសលដ្ឋានំ ។

(១១៥) សន្តិ គហបតយោ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ ហេតុ នត្ថិ បច្ចយោ សត្តានំ សង្កិលេសាយ អហេតូ អប្បច្ចយា សត្តា សង្កិលិស្សន្តិ នត្ថិ ហេតុ នត្ថិ បច្ចយោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អហេតូ អប្បច្ចយា សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ នត្ថិ ពលំ នត្ថិ វីរិយំ នត្ថិ បុរិសត្ថាមោ

នឹងទៅកាន់សុគតិសួគ៌ទេវលោក យ៉ាងនេះ ។ បើសំពើមិនមានដោយពិតទេ ពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ឈ្មោះថាជាពាក្យពិត តែថា បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយសរសើរក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះថា បុរសបុគ្គលនេះ ជាអ្នកមានសីល ជាសម្មាទិដ្ឋិ ជាអត្ថិកវាទៈ ។ បើសំពើមានពិតមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ទទួលយកនូវជ័យជម្នះ ក្នុងចំណែកទាំងពីរ គឺអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយសរសើរក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងបានទៅកាន់សុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ អបណ្ណកធម៌ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យពេញលេញ សមាទានល្អហើយ ក៏ផ្សាយទៅតាមវាទៈរបស់ខ្លួន ដោយចំណែកទាំងពីរ វៀរចាកនូវហេតុជាទីតាំងនៃអកុសល យ៉ាងនេះ ។

(១១៥) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយពួកមួយ មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ហេតុបច្ច័យនាំឲ្យសត្វទាំងឡាយសៅហ្មង មិនមានឡើយ សត្វទាំងឡាយ តែងសៅហ្មងដោយឥតហេតុឥតបច្ច័យ ហេតុបច្ច័យ នាំឲ្យសត្វទាំងឡាយបរិសុទ្ធ មិនមានឡើយ សត្វទាំងឡាយ តែងបរិសុទ្ធ ដោយឥតហេតុឥតបច្ច័យ កម្លាំងមិនមាន សេចក្តីព្យាយាមមិនមាន កម្លាំងរបស់បុរសក៏មិនមាន

នត្ថិ បុរិសបរក្កមោ សព្វេ សត្តា សព្វេ បាណា សព្វេ ភូតា សព្វេ ជីវា អវសា អពលា អវីរិយា និយតិសង្គតិភាវបរិណតា(១) ឆស្វាភិជាតីសុ(២) សុខទុក្ខំ បដិសំវេទេន្តីតិ តេសំយេវ ខោ គហបតយោ សមណព្រាហ្មណានំ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឧជុវិបច្ចនីកវាទា តេ ឯវមាហំសុ អត្ថិ ហេតុ អត្ថិ បច្ចយោ សត្តានំ សង្កិលេសាយ សហេតូ សប្បច្ចយា

១ ម. និយតិសង្គតិភាវបរិណតា ។ ២ ម. ឆស្វេវាភិជាតីសុ ។

សេចក្តីសង្វាតរបស់បុរសក៏មិនមាន ពួកសត្វទាំងអស់ (មានសត្វឧដ្ឋ គោជាដើម) ពួកបាណៈ(១) ទាំងអស់ ភូតទាំងអស់ (មានសត្វកើតក្នុងស្រោមស៊ុតជាដើម) ជីវៈគឺពូជជាតិជាដើមទាំងអស់ ឥតមានអំណាច ឥតមានកម្លាំង ឥតមានព្យាយាម មានតែសេចក្តីប្រែប្រួល ដោយនិយតិ(២) សង្គតិ(៣) និងភាវៈ(៤) (ទាំងនោះ) ក្នុងអភិជាតិទាំង ៦ ទើបទទួលសុខនិងទុក្ខ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ពួកមួយមានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ ទៅរកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ហើយពោលនូវពាក្យយ៉ាងនេះថា ហេតុបច្ច័យ នាំឲ្យសត្វទាំងឡាយសៅហ្មងមានមែន សត្វទាំងឡាយ តែងសៅហ្មង ដោយមានហេតុមានបច្ច័យ

១ សត្វដែលមានឥន្រ្ទិយ ១ គឺ ជីវិតិន្រ្ទិយ បានដល់អសញ្ញីសត្វ មានឥន្រ្ទិយ ២ គឺ ចក្ខុន្រ្ទិយ ១ សោតិន្រ្ទិយ ១ បានដល់រូបព្រហ្ម ១៦ ជាន់ វៀរលែងតែអសញ្ញីព្រហ្មចេញ ។
២ សេចក្តីនឹងស្ថិតនៅមិនបែកធ្លាយ ដូចជាដើមឈើដែលមិនប្រែប្រួល ឈ្មោះថា និយតិ ។ ៣ ការត្រាច់ទៅកាន់ទីក្នុងអភិជាតិ ទាំង ៦ ឈ្មោះថា សង្គតិ ។ ៤ ធម្មតាដែលកើតឡើងដោយខ្លួនត្រូវ ១ គ្នាឈ្មោះថា ភាវៈ ដូចបន្លាដែលស្រួចឯង ដូចផ្លែទុំដែលមានសណ្ឋានមូលដោយខ្លួនឯង សត្វទ្រាំងទ្រាំតាំងពួង មានរូបភាពវិចិត្រផ្សេងៗ ដោយធម្មតាឯង យ៉ាងណាមិញ លោកទាំងអស់ មានសេចក្តីប្រែប្រួលទៅផ្សេងៗ មិនត្រូវអាស្រ័យហេតុបច្ច័យឡើយ ដូច្នោះជាដើម ក៏យ៉ាងនោះឯង ឈ្មោះថា ភាវៈ ។

សត្តា សង្កិលិស្សន្តិ អត្ថិ ហេតុ អត្ថិ បច្ចយោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សហេតូ សប្បច្ចយា សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ អត្ថិ ពលំ អត្ថិ វីរិយំ អត្ថិ បុរិសថាមោ អត្ថិ បុរិសបរក្កមោ[១] សព្វេ សត្តា សព្វេ បាណា សព្វេ ភូតា សព្វេ ជីវា សវសា សពលា សវីរិយា[២] និយតិសង្គតិភាវបរិណតា ឆស្វេវាភិជាតីសុ សុខទុក្ខំ បដិសំវេទេន្តីតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ គហបតយោ ននុមេ សមណព្រាហ្មណា អញ្ញមញ្ញំ ឧជុវិបច្ចនីកវាទាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។

(១១៦) តត្រ គហបតយោ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ ហេតុ នត្ថិ បច្ចយោ សត្តានំ សង្កិលេសាយ អហេតូ អប្បច្ចយា សត្តា សង្កិលិស្សន្តិ នត្ថិ ហេតុ នត្ថិ បច្ចយោ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា អហេតូ អប្បច្ចយា សត្តា វិសុជ្ឈន្តិ នត្ថិ ពលំ នត្ថិ វីរិយំ នត្ថិ បុរិសថាមោ នត្ថិ បុរិសបរក្កមោ សព្វេ សត្តា សព្វេ បាណា សព្វេ ភូតា

១ ម. ឥទំ នត្ថិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. អវសា អពលា អវីរិយា ។

ហេតុបច្ច័យ នាំឲ្យសត្វទាំងឡាយបរិសុទ្ធ មានមែន សត្វទាំងឡាយ តែងបរិសុទ្ធ ដោយមានហេតុមានបច្ច័យ កម្លាំងក៏មាន ព្យាយាមក៏មាន កម្លាំងរបស់បុរសក៏មាន សេចក្តីស្ទាត់របស់បុរសក៏មាន ពួកសត្វទាំងអស់ បាណៈទាំងអស់ ភូតទាំងអស់ ជីវៈទាំងអស់ មានអំណាច មានកម្លាំង មានព្យាយាម មានសេចក្តីប្រែប្រួល ដោយនិយតិ សង្គតិ និងភាវៈ (តាំងនៅ) ក្នុងអភិជាតិទាំង ៦ ទើបទទួលសុខនិងទុក្ខបាន ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ក្រែងសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនេះ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ ដល់គ្នានិងគ្នា មិនមែនឬ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។

(១១៦) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ហេតុបច្ច័យ នាំឲ្យសត្វទាំងឡាយសៅហ្មង មិនមានឡើយ សត្វទាំងឡាយនិងសៅហ្មងដោយឥតហេតុឥតបច្ច័យ ហេតុបច្ច័យ នាំឲ្យសត្វទាំងឡាយបរិសុទ្ធ មិនមាន សត្វទាំងឡាយ បរិសុទ្ធដោយឥតហេតុឥតបច្ច័យ កម្លាំងមិនមាន សេចក្តីព្យាយាមមិនមាន កម្លាំងនៃបុរសមិនមាន សេចក្តីស្ទាត់នៃបុរសមិនមាន សត្វទាំងអស់ បាណៈទាំងអស់ ភូតទាំងអស់

សព្វេ ជីវា អវសា អពលា អវីរិយា និយតិសង្គតិភាវ-
បរិណតា ឆស្វេវាភិជាតីសុ សុខទុក្ខំ បដិសំវេទេន្តីតិ
តេសមេតំ បាដិកង្ខំ យមិទំ កាយសុចរិតំ វចីសុចរិតំ
មនោសុចរិតំ ឥមេ តយោ កុសលេ ធម្មេ អភិនិវជ្ជេត្វា
យមិទំ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ ឥមេ
តយោ អកុសលេ ធម្មេ សមាទាយ វត្តិស្សន្តិ តំ
កិស្ស ហេតុ ន ហិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា
បស្សន្តិ អកុសលានំ ធម្មានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិ-
លេសំ កុសលានំ ធម្មានំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ
វោទានបក្ខំ ។ សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ នត្ថិ
ហេតូតិស្ស ទិដ្ឋិ ហោតិ សាស្ស ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។
សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ នត្ថិ ហេតូតិ សង្កប្បេតិ
ស្វាស្ស ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ។ សន្តំយេវ ខោ
បន ហេតុំ នត្ថិ ហេតូតិ វាចំ ភាសតិ សាស្ស ហោតិ

ជីវៈទាំងអស់ ឥតមានអំណាច ឥតមានកម្លាំង ឥតមានព្យាយាម មាន
តែសេចក្តីប្រែប្រួល ដោយនិយតិ សង្គតិ និងភាវៈ (តាំងនៅ) ក្នុងអភិ-
ជាតិទាំង ៦ ទើបទទួលសុខនិងទុក្ខបាន ហេតុនេះ គឺប្រាកដដល់សម-
ណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ (សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ) លះបង់កុសល-
ធម៌ ៣ នេះ គឺ កាយសុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិត ហើយសមាទាន
ប្រព្រឹត្តអកុសលធម៌ ៣ នេះ គឺ កាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិតវិញ
ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុដូចម្តេច ព្រោះថា សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើន
ទាំងនោះ មិនបានឃើញទោស នៃអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក
សៅហ្មង ទាំងមិនឃើញគុណានិសង្សនៃកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែក
នៃសេចក្តីផូរផង់ ក្នុងការចេញចាកកាម ។ មួយទៀត បុគ្គលណា មាន
សេចក្តីយល់ឃើញនូវហេតុដែលមានមែនពិតថា ហេតុមិនមាន សេចក្តី
យល់របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ មួយទៀត បុគ្គល ត្រិះ-
រិះនូវហេតុដែលមានមែនពិតថា ហេតុមិនមាន សេចក្តីត្រិះរិះរបស់បុគ្គល
នោះ ឈ្មោះថា មិច្ឆាសង្កប្បៈ ។ មួយទៀត បុគ្គលពោលវាចាចំពោះ
ហេតុដែលមានមែនពិតថា ហេតុមិនមាន វាចារបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា

មិច្ឆាវាចា ។ សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ នត្ថិ ហេតូតិ អាហ យេ តេ អរហន្តោ ហេតុវាទា តេសមយំ បច្ចនីកំ ករោតិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ នត្ថិ ហេតូតិ បរំ សញ្ញាបេតិ សាស្ស ហោតិ អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ តាយ ច បន អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិយា អត្តានុក្កំសេតិ បរំ វម្ភេតិ ។ ឥតិ បុព្វេវ ខោ បនស្ស សុសីល្យំ បហីនំ ហោតិ ទុស្សីល្យំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អយញ្ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាចា អរិយានំ បច្ចនីកតា អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ អត្តានុក្កំសនា បរវម្ភនា ។ ឯវំសិមេ អនេកេ បាបកា អកុសលា ធម្មា សម្ភវន្តិ មិច្ឆាទិដ្ឋិបច្ចយា ។

(១១៧) តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សចេ ខោ នត្ថិ ហេតុ ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សោត្ថិមត្តានំ ករិស្សតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ ហេតុ ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា

មិច្ឆាវាចា ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ពោលនូវហេតុដែលមានមែនពិតថា ហេតុមិនមាន បុគ្គលនេះ ឈ្មោះថាធ្វើសឹកសត្រូវចំពោះព្រះអរហន្តដែលជាហេតុវាទ ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ពន្យល់អ្នកដទៃឲ្យយល់នូវហេតុដែលមានពិតថា ហេតុមិនមាន សេចក្តីពន្យល់របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា អសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ឯបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាលើកតម្កើងខ្លួនឯង តិះដៀលបុគ្គលដទៃ ដោយសារអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិនោះ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ លះបង់នូវភាវៈជាអ្នកមានសីលល្អក្នុងកាលមុន ហើយតាំងទុកនូវភាវៈជាអ្នកទ្រុស្តសីលវិញ នេះឈ្មោះថា មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាចា ជាសឹកសត្រូវចំពោះព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាអសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ឈ្មោះថាលើកតម្កើងខ្លួនឯង បង្អាប់បុគ្គលដទៃ ។ អកុសលធម៌ដ៏លាមកច្រើនប្រការទាំងនេះ តែងកើតព្រម ព្រោះមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ យ៉ាងនេះ ។

(១១៧) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរស តែងពិចារណាឃើញគុណលទ្ធិរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះថា បើហេតុមិនមានទេ បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងធ្វើខ្លួនឲ្យមានសួស្តី ។ បើហេតុមានមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយ

បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧប-
បជ្ជិស្សតិ ។ កាមំ ខោ បន មាហុ ហោតុ
ហោតុ តេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ
វចនំ អថ ច បនាយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ ទិដ្ឋេវ
ធម្មេ វិញ្ញូនំ គារយ្ហោ ទុស្សីលោ បុរិសបុគ្គលោ
មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហេតុកវាទោតិ ។ សចេ ខោ អត្ថិ
ហេតុ ឯវំ ឥមស្ស ភោតោ បុរិសបុគ្គលស្ស
ឧភយត្ថ កលិគ្គហោ យញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ
គារយ្ហោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ
ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ ឯវមស្សាយំ
អបណ្ណកោ ធម្មោ ទុស្សមត្តោ សមាទិន្នោ ឯកំសំ
ផរិត្វា តិដ្ឋតិ រិញ្ចតិ កុសលដ្ឋានំ ។

(១១៨) តត្រ គហបតយោ យេ តេ សមណ-
ព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ ហេតុ អត្ថិ
បច្ចយោ សត្តានំ សង្កិលេសាយ សហេតូ សប្បច្ចយា
សត្តា សង្កិលិស្សន្តិ អត្ថិ ហេតុ អត្ថិ បច្ចយោ

រាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត
អសុរកាយ នរក មិនខាន ។ មួយទៀត បើហេតុមិនមានដោយពិត
ពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ក៏នៅជាពាក្យពិត តែ
ថា របស់បុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយតិះដៀលក្នុងបច្ចុប្បន្ន
នេះថា បុរសបុគ្គលនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ជាអហេតុក-
វាទ ។ បើហេតុមានពិតមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ទទួលចាញ់
ក្នុងចំណែកទាំងពីរ គឺ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ គប្បីតិះដៀលក្នុងបច្ចុប្បន្ន
លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ នឹងទៅកើតក្នុងកំណើត
តិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ នរក មិនខាន ។ អបណ្ណកធម៌ ដែលបុគ្គល
ធ្វើមិនពេញលេញ សមាទានមិនល្អហើយ ក៏ផ្សាយទៅតាមវាទៈរបស់
ខ្លួនដោយចំណែកមួយ វៀរចេញនូវហេតុជាទីតាំងនៃកុសល យ៉ាងនេះ ។

(១១៨) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បណ្តាសមណព្រាហ្មណ៍ទាំង
នោះ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិ
យ៉ាងនេះថា ហេតុបច្ច័យនាំឲ្យសត្វសៅហ្មង មានពិតមែន សត្វទាំង-
ឡាយ តែងសៅហ្មងដោយមានហេតុមានបច្ច័យ ហេតុបច្ច័យនាំឲ្យសត្វ

សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សហេតូ សប្បច្ចយា សត្តា
វិសុជ្ឈន្តិ អត្ថិ ពលំ អត្ថិ វីរិយំ អត្ថិ បុរិសថាមោ
អត្ថិ បុរិសបរក្កមោ សព្វេ សត្តា សព្វេ បាណា
សព្វេ ភូតា សព្វេ ជីវា សវសា សពលា សវី-
រិយា និយតិសង្គតិភាវបរិណតា ឆស្វាភិជាតីសុ
សុខទុក្ខំ បដិសំវេទេន្តីតិ តេសមេតំ បាដិកង្ខំ
យមិទំ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ ឥមេ
តយោ អកុសលេ ធម្មេ អភិនិវជ្ជេត្វា យមិទំ
កាយសុចរិតំ វចីសុចរិតំ មនោសុចរិតំ ឥមេ តយោ
កុសលេ ធម្មេ សមាទាយ វត្តិស្សន្តិ តំ កិស្ស
ហេតុ បស្សន្តិ ហិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា
អកុសលានំ ធម្មានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ
កុសលានំ ធម្មានំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ វោទាន-
បក្ខំ ។ សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ អត្ថិ ហេតូតិស្ស
ទិដ្ឋិ ហោតិ សាស្ស ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ។
សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ អត្ថិ ហេតូតិ
សង្កប្បេតិ ស្វាស្ស ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ។

បរិសុទ្ធ មានពិតមែន សត្វទាំងឡាយ តែងបរិសុទ្ធដោយមានហេតុមាន
បច្ច័យ កម្លាំងមាន សេចក្តីព្យាយាមមាន កម្លាំងរបស់បុរសមាន សេចក្តី
សង្វាតនៃបុរសមាន ពួកសត្វទាំងអស់ បាណៈទាំងអស់ ភូតទាំងអស់
ជីវៈទាំងអស់ មានអំណាច មានកម្លាំង មានព្យាយាម មានសេចក្តីប្រែ-
ប្រួល ដោយនិយតិ សង្គតិ និងភាវៈ (បំពេញ)ក្នុងអភិជាតិទាំង ៦ ទើប
ទទួលសុខនិងទុក្ខបាន ហេតុនោះ ក៏ប្រាកដដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំង
នោះ (សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ) លះបង់អកុសល ៣ នេះគឺ កាយ-
ទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត ហើយសមាទានប្រព្រឹត្តកុសលធម៌ ៣ នេះ
គឺ កាយសុចរិត វចីសុចរិត មនោសុចរិតវិញ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុ
ដូចម្តេច ព្រោះថា សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ឃើញទោសនៃ
អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក សៅហ្មង ឃើញអានិសង្សនៃកុសល-
ធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែកនៃសេចក្តីផូរផង់ ក្នុងកិរិយាចេញចាកកាម ។
មួយទៀត បុគ្គល មានសេចក្តីយល់ឃើញថាហេតុដែលមានពិតមែនថា
ហេតុមានពិតមែន សេចក្តីយល់ឃើញរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា សម្មា-
ទិដ្ឋិ ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ត្រិះរិះហេតុដែលមានពិតមែនថា ហេតុ
មានពិតមែន សេចក្តីត្រិះរិះរបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា សម្មាសង្កប្បៈ ។

សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ អត្ថិ ហេតូតិ វាចំ ភាសតិ សាស្ស ហោតិ សម្មាវាចា ។ សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ អត្ថិ ហេតូតិ អាហ យេ តេ អរហន្តោ ហេតុវាទា តេសមយំ ន បច្ចនីកំ ករោតិ ។ សន្តំយេវ ខោ បន ហេតុំ អត្ថិ ហេតូតិ បរំ សញ្ញាបេតិ សាស្ស ហោតិ សទ្ធម្មសញ្ញត្តិ តាយ ច បន សទ្ធម្មសញ្ញត្តិយា នេវត្តានុក្កំសេតិ ន បរំ វម្ភេតិ ។ ឥតិ បុព្វេវ ខោ បនស្ស ទុស្សីល្យំ បហីនំ ហោតិ សុសីល្យំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អយញ្ច សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា អរិយានំ អបច្ចនីកតា សទ្ធម្មសញ្ញត្តិ អនត្តុក្កំសនា អបរវម្ភនា ។ ឯវំសិមេ អនេកេ កុសលា ធម្មា សម្ភវន្តិ សម្មាទិដ្ឋិបច្ចយា ។

(១០៩) តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សចេ ខោ អត្ថិ ហេតុ ឯវមយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា

មួយទៀត បុគ្គលណា ពោលវាចាចំពោះហេតុដែលមានពិតមែន ថា ហេតុមានពិតមែន វាចារបស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថា សម្មាវាចា ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ពោលនូវហេតុដែលមានពិតមែនថា ហេតុមានពិតមែន បុគ្គលនេះ ឈ្មោះថាមិនធ្វើសឹកសត្រូវ ចំពោះព្រះអរហន្តជាហេតុវាទទាំងនោះ ។ មួយទៀត បុគ្គលណា ពន្យល់អ្នកដទៃឲ្យយល់ នូវហេតុដែលមានពិតមែនថា ហេតុមានពិតមែន សេចក្ដីពន្យល់របស់បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ មិនលើកតម្កើងខ្លួនឯង ឯបុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាមិនបង្អាប់បុគ្គលដទៃ ដោយសារសទ្ធម្មសញ្ញត្តិនោះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលនោះ បានលះបង់នូវភាវៈជាអ្នកទ្រុស្តសីលក្នុងកាលមុន ហើយតាំងទុកនូវភាវៈជាអ្នកមានសីលល្អវិញ នេះឈ្មោះថាសម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាចា មិនជាសឹកសត្រូវចំពោះព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ជាសទ្ធម្មសញ្ញត្តិ ឈ្មោះថាមិនលើកតម្កើងខ្លួនឯង មិនបង្អាប់បុគ្គលដទៃ ។ កុសលធម៌ទាំងឡាយ នេះច្រើនប្រការ កើតឡើងព្រម ព្រោះសម្មាទិដ្ឋិជាបច្ច័យ យ៉ាងនេះ ។

(១០៩) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរស តែងពិចារណាឃើញក្នុងលទ្ធិរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដូច្នេះថា បើហេតុមានពិតមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយបន្ទាប់អំពីមរណៈ

សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ កាមំ ខោ បន មាហុ បរោ លោកោ ហោតុ នេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ អថ ច បនាយំ ភវំ បុរិសបុគ្គលោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ បាសំសោ សីលវា បុរិសបុគ្គលោ សម្មាទិដ្ឋិ ហេតុវាទោតិ ។ សចេ ខោ បន អត្ថិ ហេតុ ឯវំ ឥមស្ស ភោតោ បុរិសបុគ្គលស្ស ឧភយត្ថ កដគ្គាហោ យញ្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ វិញ្ញូនំ បាសំសោ យញ្ច កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិស្សតិ ។ ឯវមស្សាយំ អបណ្ណកោ ធម្មោ សុសមត្តោ សមាទិន្នោ ឧភយំសំ ផរិត្វា តិដ្ឋតិ រិញ្ចតិ អកុសលដ្ឋានំ ។

(១៦០) សន្តិ គហបតយោ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ តេសំយេវ ខោ គហបតយោ សមណព្រាហ្មណានំ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឧជុវិបច្ចនីកវាទា តេ ឯវមាហំសុ អត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ ។

និងចូលទៅកាន់សុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ មួយទៀត បើហេតុមិនមានដោយពិត ពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ទុកជាពាក្យពិត តែថា បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយសរសើរក្នុងបច្ចុប្បន្នថា បុរសបុគ្គលនេះ ជាអ្នកមានសីល ជាសម្មាទិដ្ឋិ ជាហេតុវាទ ។ បើហេតុមានពិតមែន បុរសបុគ្គលដ៏ចម្រើននេះ ទទួលជ័យជម្នះ ក្នុងចំណែកទាំងពីរ គឺ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយសរសើរក្នុងបច្ចុប្បន្ន លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈទៅ និងចូលទៅកាន់សុគតិសួគ៌ទេវលោក ។ អបណ្ណកធម៌នេះ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យពេញលេញ សមាទានល្អហើយ ក៏ផ្សាយទៅតាមវាទៈរបស់ខ្លួន ដោយចំណែកទាំងពីរ វៀរចេញនូវហេតុជាទីតាំងនៃអកុសល យ៉ាងនេះ ។

(១៦០) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ ពួកមួយ មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ថា អរូបព្រហ្ម មិនមានដោយប្រការទាំងពួង ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ សមណព្រាហ្មណ៍ ពួកមួយ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ ទៅនឹងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងនោះ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា អរូបព្រហ្ម មានដោយប្រការទាំងពួង ។

តំ កឹ មញ្ញថ គហបតយោ ននុមេ សមណព្រាហ្មណា អញ្ញមញ្ញស្ស ឧជុវិបច្ចនីកវាទាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេ ខោ(១) តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ ឥទំ មេ អទិដ្ឋំ យេបិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ ឥទំ មេ អវិទិតំ អហញ្ចេវ ខោ បន អជានន្តោ អបស្សន្តោ ឯកំសេន អាទាយ វោហរេយ្យំ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ន មេតំ អស្ស បដិរូបំ យេ ខោ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ សចេ តេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ យេ តេ ទេវា រូបិនោ មនោមយា អបណ្ណកំ មេ តត្រូបបត្តិ ភវិស្សតិ យេ បន តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ

១ ម. យេ ច តេ ។

៦០០

ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច ក្រែងសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនេះ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ ទៅរកគ្នានិងគ្នា មិនមែនឬ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូបុរស តែងពិចារណាឃើញក្នុងលទ្ធិរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះដូច្នេះថា សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា អរូបព្រហ្ម មិនមានដោយប្រការទាំងពួង ពាក្យនេះ យើងក៏មិនដែលឃើញ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើនណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា អរូបព្រហ្ម មានដោយប្រការទាំងពួង ពាក្យនេះ យើងក៏មិនដែលដឹង ឯយើង កាលបើមិនដឹង មិនឃើញ គប្បីកាន់យកដោយចំណែកមួយ ហើយនិយាយថា ពាក្យនេះឯងជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃជាមោឃៈ ហេតុនេះ មិនសមគួរទេ សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា អរូបព្រហ្ម មិនមានដោយប្រការទាំងពួង បើពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ជាពាក្យពិត ពាក្យនុ៎ះ យកជាទីតាំងបានប្រាកដ ទេវតាទាំងឡាយណា មានរូប កើតដោយឈានចិត្ត ពាក្យនេះ (មិនខុស) ការទៅកើតក្នុងរូបព្រហ្មនោះ នឹងមានដល់យើង មួយទៀត សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ

ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ សព្វសោ អារុប្បាតិ សចេ តេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ យេ តេ ទេវា អរូបិនោ សញ្ញាមយា អបណ្ណកំ មេ តត្រុបបត្តិ ភវិស្សតិ ទិស្សន្តេ ខោ បន រូបាធិករណំ ទណ្ឌាទានសត្ថាទានកលហវិគ្គហវិវាទតុវំតុវំបេសុញ្ញមុសាវាទា នត្ថិ ខោ បនេតំ សព្វសោ អារុប្បេតិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ រូបានំយេវ និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ បដិបន្នោ ហោតិ ។

(១២១) សន្តិ គហបតយោ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ ។ តេសំយេវ ខោ គហបតយោ សមណព្រាហ្មណានំ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា ឧជុវិបច្ចនីកវាទា តេ ឯវមាហំសុ អត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ ។ តំ កឹ មញ្ញថ គហបតយោ ននុមេ សមណព្រាហ្មណា

មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា អរូបព្រហ្ម មានដោយប្រការទាំងពួង ។ បើពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ជាពាក្យពិត ពាក្យនុ៎ះ យកជាទីតាំងបានប្រាកដ ទេវតាទាំងឡាយណា ដែលឥតរូប កើតដោយសញ្ញា ពាក្យនោះ (មិនខុស) ការទៅកើតក្នុងអរូបព្រហ្មនោះ នឹងមានផលយើង ការកាន់យកដំបង ការកាន់យកគ្រឿងសស្ត្រា ការឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ការពោលជជែកគ្នា ការប្រកាន់ថាឯងអញ ការពោលញុះញង់ និងការពោលពាក្យកុហក ដែលប្រាកដឡើង ព្រោះមានរូបជាអធិករណ៍ តែឯអធិករណ៍នុ៎ះ មិនមាន ក្នុងអរូបព្រហ្មដោយប្រការទាំងពួង ។ វិញ្ញូបុរសនោះ លុះពិចារណាឃើញដូច្នេះហើយក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសេចក្ដីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់ នូវរូបទាំងឡាយ ។

(១២១) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយពួកមួយ មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការរលត់នៃភព ដោយប្រការទាំងពួង មិនមានឡើយ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយពួកមួយ មានវាទៈជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ទៅរកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ហើយពោលថា ការរលត់នៃភពដោយប្រការទាំងពួងមាន ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្ដេច ក្រែងសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយនេះ មានវាទៈ

អញ្ញមញ្ញស្ស ឧជុវិបច្ចនីកវាទា ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តត្រ គហបតយោ វិញ្ញូ បុរិសោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ យេ ខោ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ ឥទំ មេ អទិដ្ឋំ យេបិ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ ឥទំ មេ អវិទិតំ អហញ្ចេវ ខោ បន អជានន្តោ អបស្សន្តោ ឯកំសេន អាទាយ វោហរេយ្យំ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ន មេតំ អស្ស បតិរូបំ យេ ខោ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ សចេ តេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ យេ តេ ទេវា អរូបិនោ សញ្ញាមយា អបណ្ណកំ មេ តត្រូបបត្តិ ភវិស្សតិ យេ បន តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ សចេ តេសំ ភវតំ សមណព្រាហ្មណានំ សច្ចំ វចនំ

ជាសឹកសត្រូវដោយត្រង់ទៅរកគ្នានិងគ្នាមិនមែនឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ វិញ្ញូរស តែងពិចារណាឃើញក្នុងលទ្ធិរបស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដូច្នេះថា សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើនណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការរលត់ទៅនៃភពដោយប្រការទាំងពួង មិនមានឡើយ ហេតុនេះ យើងមិនដែលឃើញទេ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើនណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការរលត់នៃភពដោយប្រការទាំងពួងមាន ហេតុនេះ យើងមិនដឹង កាលបើយើងមិនដឹងមិនឃើញ គប្បីកាន់យកដោយចំណែកមួយ ហើយនិយាយថា ពាក្យនេះជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃជាមោឃៈ ដូច្នេះ ពាក្យនេះ មិនសមគួរទេ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើនណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការរលត់នៃភពដោយប្រការទាំងពួងមិនមាន បើពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះ ជាពាក្យពិត ហេតុនេះ យកជាទីតាំងបានប្រាកដ ទេវតាទាំងឡាយណា ដែលឥតរូប កើតដោយអរូបជ្ឈានសញ្ញា ពាក្យនោះមិនខុស ការកើតក្នុងអរូបព្រហ្មនោះ នឹងមានដល់យើង មួយទៀត សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងឡាយណា មានវាទៈយ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការរលត់នៃភពដោយប្រការទាំងពួង មាន បើពាក្យរបស់សមណព្រាហ្មណ៍ដ៏ចម្រើនទាំងនោះជា

ឋានមេតំ វិជ្ជតិ យំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ បរិនិព្ពាយិស្សាមីតិ ។
យេ ខោ តេ ភោន្តោ សមណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ
ឯវំទិដ្ឋិនោ នត្ថិ សព្វសោ ភវនិរោធោតិ តេសមយំ
ទិដ្ឋិ សរាគាយ សន្តិកេ សំយោគាយ សន្តិកេ
អភិនន្ទនាយ សន្តិកេ អជ្ឈោសានាយ សន្តិកេ
ឧបាទានាយ សន្តិកេ យេ បន តេ ភោន្តោ សម-
ណព្រាហ្មណា ឯវំវាទិនោ ឯវំទិដ្ឋិនោ អត្ថិ សព្វសោ
ភវនិរោធោតិ តេសមយំ ទិដ្ឋិ អសរាគាយ សន្តិកេ
អសំយោគាយ សន្តិកេ អនភិនន្ទនាយ សន្តិកេ
អនជ្ឈោសានាយ សន្តិកេ អនុបាទានាយ សន្តិកេ-
តិ ។ សោ ឥតិ បដិសង្ខាយ ភវានំយេវ និព្វិទាយ
វិរាគាយ និរោធាយ បដិបន្នោ ហោតិ ។

(១៦៦) ចត្តារោមេ គហបតយោ បុគ្គលា សន្តោ
សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ កតមេ ចត្តារោ ឥធ គហប-

កាព្យពិត ហេតុនេះ ទើបយកជាទីតាំងបានប្រាកដ ហើយនឹងបរិនិព្វាន
ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ។ សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើនណា មានវាទៈ
យ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការរលត់នៃភព ដោយប្រការទាំងពួង
មិនមាន សេចក្ដីយល់នេះ របស់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ក៏ប្រព្រឹត្ត
ទៅ ក្នុងទីជិតនៃសេចក្ដីត្រេកត្រអាល ក្នុងទីជិតនៃសំយោគធម៌ ក្នុងទី
ជិតនៃសេចក្ដីរីករាយ ក្នុងទីជិតនៃសេចក្ដីចូលចិត្តស៊ប់ ក្នុងទីជិតនៃឧបា-
ទាន ម្យ៉ាងទៀត សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដ៏ចម្រើនណា មានវាទៈ
យ៉ាងនេះ មានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា កិរិយារលត់ទៅនៃភព មានដោយប្រ-
ការទាំងពួង សេចក្ដីយល់នេះ របស់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ប្រ-
ព្រឹត្តទៅ ក្នុងទីជិតនៃសេចក្ដីមិនត្រេកត្រអាល ក្នុងទីជិតនៃអសំយោគធម៌
ក្នុងទីជិតនៃសេចក្ដីមិនរីករាយ ក្នុងទីជិតនៃសេចក្ដីមិនចូលចិត្តស៊ប់ ក្នុងទី
ជិតនៃសេចក្ដីមិនមានឧបាទាន ។ វិញ្ញូបុរសនោះ ពិចារណាឃើញដូច្នេះ
ហើយ ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីរលត់
នូវភពទាំងឡាយ ។

(១៦៦) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយ ក្នុងលោក
មាន ៤ ពួកនេះ បុគ្គលទាំង ៤ ពួក តើដូចម្ដេចខ្លះ ម្នាលគហបតី

តយោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ហោតិ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ឥធ គហបតយោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ បរន្តបោ ហោតិ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ឥធ គហបតយោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច ហោតិ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ឥធ គហបតយោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ ច ហោតិ នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតិ ។

(១២៣) កតមោ ច គហបតយោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ ឥធ គហបតយោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អចេលកោ ហោតិ

ទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗដុតកម្តៅខ្លួនឯង ឈ្មោះអត្តន្តបៈ ១ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដុតកម្តៅបុគ្គលដទៃ ឈ្មោះបរន្តបៈ ១ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗដុតកម្តៅខ្លួនឯង ឈ្មោះអត្តន្តបៈផង ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗដុតកម្តៅបុគ្គលដទៃ ឈ្មោះបរន្តបៈផង ១ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗមិនដុតកម្តៅខ្លួនឯង ឈ្មោះនអត្តន្តបៈផង ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗមិនដុតកម្តៅបុគ្គលដទៃ ឈ្មោះនបរន្តបៈផង ១ អនត្តន្តបបុគ្គលនិងអបរន្តបបុគ្គលនោះ ជាអ្នកលែងមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន មានទុក្ខរលត់ មានត្រជាក់កើតហើយ មានប្រក្រតីទទួលសុខ មានខ្លួនដូចជាព្រហ្ម នៅក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ។

(១២៣) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គល ប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដុតកម្តៅខ្លួនឯង ឈ្មោះអត្តន្តបៈ តើដូចម្តេច ? ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រាត

មុត្តាចារោ ហត្ថាវលេខនោ(១) ។ យថា កន្ទរក-
សុត្តេ(២) តថា វិត្ថារោ ។ ឥតិ ឯវរូបំ អនេកវិហិតំ
កាយស្ស អាតាបនបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ វិហ-
រតិ អយំ វុច្ចតិ គហបតយោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ
អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ កតមោ ច គហ-
បតយោ បុគ្គលោ បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុ-
យុត្តោ ។ ឥធ គហបតយោ បុគ្គលោ ឱរព្ភិកោ
ហោតិ សូករិកោ ហោតិ ។បេ។ យេ វា បនញ្ញេបិ
កេចិ កុរូរកម្មន្តា អយំ វុច្ចតិ គហបតយោ បុគ្គលោ
បរន្តបោ បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ កតមោ
ច គហបតយោ បុគ្គលោ អត្តន្តបោ ច អត្តបរិតាបនា-
នុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគ-
មនុយុត្តោ ។ ឥធ គហបតយោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ
រាជា វា ហោតិ ខត្តិយោ មុទ្ធាវសិត្តោ ។បេ។
តេបិ ទណ្ឌតជ្ជិតា ភយតជ្ជិតា អស្សុមុខា រោទមានា
បរិកម្មានិ ករោន្តិ អយំ វុច្ចតិ គហបតយោ បុគ្គលោ

១ ឱ. ម. ហត្ថាបលេខនោ ។ ២ ឱ. កន្ទរកសុត្តំ ។ ម. កន្ទរកសុត្តន្តេ ។

លះបង់មារយាទល្អចេញ ប្រព្រឹត្តស៊ីលិទ្ធដៃ ។ សេចក្តីពិស្តារ ដូចគ្នានឹង
កន្ទរកសូត្រ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបព្យាយាមរឿយៗ
ញុំាងកាយឲ្យក្តៅក្រហល់ក្រហាយ មានប្រការផ្សេងៗ ជាអ្នកប្រកបព្យា-
យាមរឿយៗ ដុតកម្តៅខ្លួនឯង មានសភាពយ៉ាងនេះ បុគ្គលនេះហៅថា
អត្តន្តបៈ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបព្យាយាមរឿយៗ
ដុតកម្តៅបុគ្គលដទៃ ឈ្មោះថា បរន្តបៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហ-
បតីទាំងឡាយ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់ចៀមចិញ្ចឹមជីវិត
សម្លាប់ជ្រូកចិញ្ចឹមជីវិត ។ បេ ។ ឬក៏ បុគ្គលណាមួយ មានការងារកៅ-
រ ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដុតកម្តៅបុគ្គលដទៃ ម្នាលគហបតីទាំង-
ឡាយ បុគ្គលនេះ ហៅថា បរន្តបៈ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ចុះ
បុគ្គល ប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដុតកម្តៅខ្លួនឯង ឈ្មោះអត្តន្តបៈផង ជា
អ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដុតកម្តៅនូវបុគ្គលដទៃ ឈ្មោះថាបរន្តបៈផង តើ
ដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ពី
ស្តេច ជាក្សត្រិយ៍ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ។ បេ ។ ពួកបុគ្គលទាំងនោះ
តែងមានសេចក្តីតក់ស្លុតដោយអាជ្ញា តក់ស្លុតដោយភ័យ មានមុខទទឹក
ដោយទឹកភ្នែក ខ្សឹកយំ ធ្វើការងារទាំងឡាយ ជាអ្នកប្រកបព្យាយាម
រឿយៗ ដុតកម្តៅខ្លួនឯង ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ ហៅថា

អត្តន្តបោ ច អត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ បរន្តបោ ច បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ។ កតមោ ច គហបតយោ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ ច នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ ន បរន្តបោ ច ន បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតិ ។ ឥធ គហបតយោ តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ។បេ។ សោ ឥមេ បញ្ច នីវរណេ បហាយ ចេតសោ ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណេ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បីតិយា ច វិរាគា ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។

អត្តន្តបៈផង ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយ ៗ ដុតកំដៅបុគ្គលដទៃ ហៅថា បរន្តបៈផង ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបព្យាយាមរឿយៗ មិនដុតកំដៅខ្លួនឯង ហៅថា នេវត្តន្តបៈផង ជាអ្នកប្រកបព្យាយាមរឿយ ៗ មិនដុតកំដៅបុគ្គលដទៃ ហៅថា នបរន្តបៈផង តើដូចម្តេច ។ អនត្តន្តបៈ និងអបរន្តបបុគ្គលនោះ លែងមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន មានទុក្ខរលត់ហើយ មានត្រជាក់កើតហើយ មានប្រក្រតីទទួលសេចក្តីសុខ មានខ្លួនដូចជាព្រហ្ម នៅក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ព្រះតថាគតជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ កើតឡើងក្នុងលោកនេះ ។បេ។ ព្រះតថាគតនោះ លះបង់នីវរណធម៌ទាំង ៥ នេះ ដែលជាឧបក្កិលេសក្នុងហឫទ័យ ជាធម៌ធ្វើបញ្ញាឲ្យថយកម្លាំង មានហឫទ័យស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ក៏ចូលបឋមជ្ឈាន ដែលប្រកបដោយវិតក្កៈ វិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ (ជាអារម្មណ៍). ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈហើយ ក៏បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ដែលមានក្នុងខ្លួន ជាទីជ្រះថ្លា មានភាវៈជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខ ដែលកើតអំពីសមាធិប៉ុណ្ណោះ ព្រោះប្រាសចាកបីតិ ។បេ។ បានដល់តតិយជ្ឈាន ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីសុខផង ។បេ។

ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ ។ សោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។បេ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ សត្តានំ ចុតូបបាតញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ ។ សោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ

ក៏បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ព្រះតថាគតនោះ កាលបើចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន បរិសុទ្ធ ផូរផង់ មិនមានកិលេស ប្រាសចាកឧបក្កិលេស មានសភាពជាចិត្តទន់ គួរដល់ការនៃកម្ម ជាចិត្តនឹងធឹង មិនញាប់ញ័រទៅតាមអារម្មណ៍ យ៉ាងនេះ ហើយក៏បង្អោនចិត្តទៅដើម្បីបុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ ។ ព្រះតថាគតនោះ រលឹកជាតិដែលបានអាស្រ័យនៅមកពីមុន ជាអនេកជាតិ រលឹកជាតិបានដូចម្តេច គឺ រលឹកបាន ១ ជាតិ ២ ជាតិ ។បេ។ រលឹកជាតិដែលអាស្រ័យ នៅមកពីមុនបានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស យ៉ាងនេះ ។ ព្រះតថាគតនោះ កាលដែលចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន បរិសុទ្ធ ផូរផង់ មិនមានកិលេស ប្រាសចាកឧបក្កិលេស មានសភាពជាចិត្តទន់ គួរដល់ការនៃកម្ម ជាចិត្តនឹងធឹង មិនញាប់ញ័រទៅតាមអារម្មណ៍ យ៉ាងនេះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីចុតូបបាតញ្ញាណ នៃសត្វទាំងឡាយ ។ ព្រះតថាគតនោះ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ បរិសុទ្ធជាងចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ បានឃើញសត្វទាំងឡាយ ដែលចុតិនិងបដិសន្ធិ ថោកទាបនិងឧត្តម មានសម្បុរល្អ

ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ។ សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ អាសវានំ ខយញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ ។ សោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ បេ ។ អយំ អាស-វនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។ តស្ស ឯវំ ជានតោ ឯវំ បស្សតោ កាមាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ ភវាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អវិជ្ជាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ វិមុត្តស្មឹ វិមុត្តមិតិ ញាណំ ហោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាតិ អយំ វុច្ចតិ គហបតយោ បុគ្គលោ នេវត្តន្តបោ នាត្តបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ

និងអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិនិងទុគ្គតិ ។ បេ ។ ក៏ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំង-ឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ។ ព្រះតថាគតនោះ កាលដែលចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន បរិសុទ្ធ ផូរផង់ មិនមានកិលេស ប្រាសចាកសេចក្ដីសៅហ្មង មានសភាពជាចិត្តទន់ គួរដល់ការងារកម្ម ជាចិត្តនឹងនឹង មិនញាប់ញ័រ ទៅតាមអារម្មណ៍ យ៉ាងនេះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅដើម្បីអាសវក្ខយ-ញាណ ។ ព្រះតថាគតនោះ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាបដិបទា ដំណើរទៅដើម្បីរលត់អាសវៈ ។ កាលដែលព្រះតថាគតនោះ ដឹងយ៉ាងនេះ ឃើញយ៉ាងនេះហើយ ចិត្តក៏ផុតចាកកាមាសវៈផង ចិត្តក៏ផុតចាកភវាសវៈផង ចិត្តក៏ផុតចាកអវិជ្ជាស-វៈផង ញាណ ក៏កើតឡើងដឹងច្បាស់ថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ ព្រះតថាគតក៏ដឹងច្បាស់ថា ជាតិ អស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយធម៌ បាននៅរួចហើយ កិច្ចដែលគួរធ្វើ ក៏បានធ្វើរួចហើយ កិច្ចដទៃក្រៅពីនេះ មិនមានឡើយ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ ហៅថា ជាអ្នកប្រកបរឿយៗនូវព្យាយាមមិនដុតកំដៅខ្លួនឯង ហៅថានៅក្នុងខៈផង ជាអ្នកប្រកបរឿយ ។

ន បរន្តបោ ន បរបរិតាបនានុយោគមនុយុត្តោ សោ អនត្តន្តបោ អបរន្តបោ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតីភូតោ សុខប្បដិសំវេទី ព្រហ្មភូតេន អត្តនា វិហរតីតិ ។

(១៦៥) ឯវំ វុត្តេ សាលេយ្យកា ព្រាហ្មណគហបតិកា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អភិក្កន្តំ ភោ គោតម អភិក្កន្តំ ភោ គោតម សេយ្យថាបិ ភោ គោតម និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ(១) ភោតា គោតមេន អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯតេ មយំ

១ ម. ឯវមេវំ ។ ឱ. ឯវមេវ ភោ ។

ព្យាយាមមិនដុតកំដៅបុគ្គលដទៃ ហៅថាអបរន្តបៈផង អនត្តន្តបបុគ្គល និងអបរន្តបបុគ្គលនោះ លែងមានសេចក្ដីស្រេកឃ្លាន មានទុក្ខរលត់ហើយ មានក្ដៅត្រជាក់ហើយ មានប្រក្រតីទទួលនូវសុខ មានខ្លួនដូចជាព្រហ្ម ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

(១៦៥) កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាយ៉ាងនេះហើយ ពួកព្រាហ្មណ៍គហបតី អ្នកស្រុកសាលា ក៏បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះគោតមដ៏ចម្រើនប្រកាសហើយ ដោយអនេកបរិយាយនេះឯង (ពីរោះណាស់) ដូចជាបុគ្គលផ្ងាររបស់ដែលគេផ្កាប់ ឬដូចជាបុគ្គលបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំបាំង ពុំនោះ ដូចជាគេប្រាប់ផ្លូវ ដល់អ្នកវង្វេងទិស ពុំនោះសោត ដូចជាគេទ្រោលប្រទីបបំភ្លឺក្នុងទីងងឹត ដោយគិតថា មនុស្សដែលមានភ្នែកភ្លឺមើលឃើញនូវរូបទាំងឡាយបាន យើងខ្ញុំទាំងឡាយនេះ

ភវន្តំ គោតមំ សរណំ គច្ឆាម ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកេ នោ ភវំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតេ សរណង្គតេតិ ។

អបណ្ណកសុត្តំ ទសមំ និដ្ឋិតំ ។

គហបតិវគ្គោ បឋមោ ។

តស្ស វគ្គស្ស ឧទ្ទានំ

កន្ទរនាគរសេខវតោ បោតលិយោ បុន ជីវកភច្ចោ
ឧបាលិទមថោ កុក្កុរ អភយោ
ពហុវេទនិយោបិ ច អបណ្ណកតាទសមោ
បឋមោ បវរោ វគ្គោ ច ។

សូមដល់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើនផង ព្រះធម៌ ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើនជ្រាប នូវយើងខ្ញុំទាំងឡាយ ថាជាឧបាសក ដល់នូវសរណគមន៍ ស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

ចប់ អបណ្ណកសូត្រ ទី ១០ ។

ចប់ គហបតិវគ្គ ទី ១ ។

បញ្ជីរឿងនៃវគ្គនោះ ដូច្នេះ

កន្ទរកសូត្រ ១ អដ្ឋកនាគរសូត្រ ១ សេខប្បដិបទា-សូត្រ ១ ពោតលិយសូត្រ ១ ជីវកសូត្រ ១ ឧបាលិ-ទមសូត្រគឺឧបាលិវាទសូត្រ ១ កុក្កុរោវាទសូត្រ ១ អភយ-សូត្រ ១ ពហុវេទនិយសូត្រ ១ ជា ១០ នឹងអបណ្ណកសូត្រ (ទសគឺ) វគ្គដ៏ប្រសើរ ជាបឋម ។

ភិក្ខុវគ្គោ

បឋមំ ចូឡរាហុលោវាទសុត្តំ

(១២៨) ឯវំ មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា រាហុលោ អម្ពលដ្ឋិកាយំ វិហរតិ ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន អម្ពលដ្ឋិកា យេនាយស្មា រាហុលោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា រាហុលោ ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឧទកញ្ច បាទានំ ។ និសីទិ ភគវា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសជ្ជ បាទេ បក្ខាលេសិ ។ អាយស្មាបិ ខោ រាហុលោ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

(១២៩) អថខោ ភគវា បរិត្តំ ឧទកាវសេសំ ឧទកាធានេ ឋបេត្វា អាយស្មន្តំ រាហុលំ អាមន្តេសិ

ភិក្ខុវគ្គ

ចូឡរាហុលោវាទសូត្រ ទី ១

(១២៨) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័នជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក៏សម័យនោះឯង ព្រះរាហុលមានអាយុ គង់នៅក្នុងអម្ពលដ្ឋិកាវ័ន ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញចាកផលសមាបត្តិ ក្នុងវេលាសាយណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរចូលទៅឯអម្ពលដ្ឋិកាវ័ន សំដៅទៅត្រង់កន្លែងដែលព្រះរាហុលមានអាយុនៅ ។ ព្រះរាហុលមានអាយុ ក៏បានឃើញព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏រៀបចំអាសនៈនិងទឹកសម្រាប់លាងព្រះបាទ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលព្រះរាហុលក្រាលបម្រុងទុក លុះគង់ហើយ ទើបលាងព្រះបាទ ។ ចំណែកខាងព្រះរាហុលមានអាយុ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយគង់ក្នុងទីសមគួរ ។

(១២៩) លំដាប់នោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទុកទឹកឲ្យនៅសល់បន្តិច ក្នុងផ្តិលទឹក ហើយទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះរាហុលមានអាយុថា

បស្សសិ នោ ត្វំ រាហុល ឥមំ បរិត្តំ ឧទកាវសេសំ ឧទកាធានេ ឋបិតន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវំ បរិត្តំ ខោ រាហុល តេសំ សាមញ្ញំ យេសំ នត្ថិ សម្បជានមុសាវាទេ លជ្ជាតិ ។ អថខោ ភគវា តំ បរិត្តំ ឧទកាវសេសំ ឆឌ្ឌេត្វា អាយស្មន្តំ រាហុលំ អាមន្តេសិ បស្សសិ នោ ត្វំ រាហុល ឥមំ បរិត្តំ ឧទកាវសេសំ ឆឌ្ឌិតន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវំ ឆឌ្ឌិតំ ខោ រាហុល តេសំ សាមញ្ញំ យេសំ នត្ថិ សម្បជានមុសាវាទេ លជ្ជាតិ ។ អថខោ ភគវា តំ ឧទកាធានំ និក្កុជ្ជិត្វា អាយស្មន្តំ រាហុលំ អាមន្តេសិ បស្សសិ នោ ត្វំ រាហុល ឥមំ ឧទកាធានំ និក្កុជ្ជិតន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវំ និក្កុជ្ជិតំ ខោ រាហុល តេសំ សាមញ្ញំ យេសំ នត្ថិ សម្បជានមុសាវាទេ លជ្ជាតិ ។ អថខោ ភគវា តំ ឧទកាធានំ ឧក្កុជ្ជិត្វា

ម្នាលរាហុល អ្នកបានឃើញទឹកសល់បន្តិច ដែលតថាគតដាក់ក្នុងផ្តិលទឹកនេះឬទេ ។ ព្រះរាហុលក្រាបបង្គំទូលថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ (ឃើញ) ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលរាហុល សមណធម៌របស់ពួកភិក្ខុដែលមិនមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ក្នុងសម្បជានមុសាវាទ ដូចជាទឹកដែលមានប្រមាណតិច យ៉ាងនេះឯង ។ បន្ទាប់អំពីនោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចាក់ទឹកដែលសល់បន្តិចនោះចោល ហើយសួរបញ្ជាក់ទៅនឹងព្រះរាហុលមានអាយុថា ម្នាលរាហុល អ្នកបានឃើញទឹកសល់បន្តិចដែលតថាគតចាក់ចោលហើយនេះឬទេ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ (ឃើញ) ។ ម្នាលរាហុល សមណធម៌ របស់ពួកភិក្ខុដែលមិនមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ក្នុងសម្បជានមុសាវាទ ដូចទឹកដែលតថាគតចាក់ចោលហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ផ្កាប់ផ្តិលទឹកនោះ ហើយត្រាស់សួរបញ្ជាក់ទៅនឹងព្រះរាហុលមានអាយុថា ម្នាលរាហុល អ្នកបានឃើញផ្តិលទឹក ដែលតថាគតផ្កាប់ហើយនេះឬទេ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ (ឃើញ) ។ ម្នាលរាហុល សមណធម៌ របស់ពួកភិក្ខុដែលមិនមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ក្នុងសម្បជានមុសាវាទ ដូចផ្តិលទឹកដែលតថាគតផ្កាប់ យ៉ាងនេះឯង ។ តអំពីនោះមកទៀត ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ផ្ងារផ្តិលទឹកនោះ

អាយស្មន្តំ រាហុលំ អាមន្តេសិ បស្សសិ នោ ត្វំ រាហុល ឥមំ ឧទកាធានំ រិត្តំ[1] តុច្ឆន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវំ រិត្តំ តុច្ឆំ ខោ រាហុល តេសំ សាមញ្ញំ យេសំ នត្ថិ សម្បជានមុសាវាទេ លជ្ជាតិ[2] ។

(១២៧) សេយ្យថាបិ រាហុល រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហវាភិជាតោ[3] សង្គាមាវចរោ សោ[4] សង្គាមគតោ បុរិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បុរិមេនបិ កាយេន កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេនបិ កាយេន កម្មំ ករោតិ សីសេនបិ កម្មំ ករោតិ កណ្ណេហិបិ កម្មំ ករោតិ ទន្តេហិបិ កម្មំ ករោតិ នង្គុដ្ឋេនបិ កម្មំ ករោតិ រក្ខតេវ សោណ្ឌំ ។ តត្ថ ហត្ថារោហស្ស ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហវាភិជាតោ សង្គាមាវចរោ សង្គាមគតោ

១ ម. ឧ. រិត្តំ ។ ២ ម. នត្ថិសក្កោ ន វិស្សតំ ។ ៣ ម. ឧរូឡ្ហវាភិជាតោ ។ ៤ ម. សោ ហោតិ នត្ថិ ។

ត្រាស់សួរបញ្ជាក់ទៅនឹងព្រះរាហុលមានតំរាស់ថា ម្នាលរាហុល អ្នកបាន ឃើញផ្តិលទឹកដែលទទេរលីងរលងនេះឬទេ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ (ឃើញ) ។ ម្នាលរាហុល សមណធម៌ របស់ពួកភិក្ខុដែលមិនមាន សេចក្តីអៀនខ្មាស ក្នុងសម្បជានមុសាវាទ ដូចជាផ្តិលទឹកដែលទទេរលីង រលង យ៉ាងនេះឯង ។

(១២៧) ម្នាលរាហុល ដូចជាដំរីរបស់ស្តេច ដែលមានភ្លុកដ៏ធំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះសង្គ្រាម ដំរីនោះ កាលបើចូលទៅកាន់សង្គ្រាម តែងធ្វើការដោយជើងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយជើងក្រោយខ្លះ ធ្វើការដោយកាយខាងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយកាយខាងក្រោយខ្លះ ធ្វើការដោយក្បាលខ្លះ ធ្វើការដោយត្រចៀកខ្លះ ធ្វើការដោយភ្លុកខ្លះ ធ្វើការដោយកន្ទុយខ្លះ រក្សាទុកតែប្រមោយប៉ុណ្ណោះ ។ ឯហ្មដំរី មានសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងដំណើរ ដែលដំរីរក្សាប្រមោយទុកនោះ យ៉ាងនេះថា ដំរីរបស់ស្តេចនេះឯង មានភ្លុកដ៏ធំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះសង្គ្រាម (តែបើ) ចូលទៅកាន់សង្គ្រាម

បុរិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បុរិមេនបិ កាយេន កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេនបិ កាយេន កម្មំ ករោតិ សីសេនបិ កម្មំ ករោតិ កណ្ណេហិបិ កម្មំ ករោតិ ទន្តេហិបិ កម្មំ ករោតិ នង្គុដ្ឋេនបិ កម្មំ ករោតិ រក្ខតេវ សោណ្ឌំ អបរិច្ចត្តំ ខោ រញ្ញោ នាគស្ស ជីវិតន្តិ ។ យតោ ខោ រាហុល រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហវាភិជាតោ សង្គាមាវចរោ សង្គាមគតោ បុរិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ ។ បេ ។ នង្គុដ្ឋេនបិ កម្មំ ករោតិ សោណ្ឌាយបិ កម្មំ ករោតិ ។ តត្ថ ហត្ថារោហស្ស ឯវំ ហោតិ អយញ្ច ខោ រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហវាភិជាតោ សង្គាមាវចរោ សង្គាមគតោ បុរិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេហិបិ បាទេហិ កម្មំ ករោតិ បុរិមេនបិ កាយេន កម្មំ ករោតិ បច្ឆិមេនបិ កាយេន កម្មំ ករោតិ សីសេនបិ កម្មំ ករោតិ កណ្ណេហិបិ កម្មំ ករោតិ

តែងធ្វើការដោយជើងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយជើងក្រោយខ្លះ ធ្វើការដោយកាយខាងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយកាយខាងក្រោយខ្លះ ធ្វើការដោយក្បាលខ្លះ ធ្វើការដោយស្លឹកត្រចៀកខ្លះ ធ្វើការដោយភ្លុកខ្លះ ធ្វើការដោយកន្ទុយខ្លះ តែរក្សាទុកតែប្រមោយប៉ុណ្ណោះ ដំរីរបស់ស្តេច (នោះ) ឈ្មោះថាមិនទាន់ប្រថុយជីវិតឡើយ ។ ម្នាលរាហុល កាលដែលដំរីរបស់ស្តេច មានភ្លុកដ៏ខ្លាំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះសង្គ្រាម (ទោះបី) ចូលទៅកាន់សង្គ្រាម តែងធ្វើការដោយជើងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយជើងក្រោយខ្លះ ។ បេ ។ ធ្វើការដោយកន្ទុយខ្លះ ធ្វើការដោយប្រមោយខ្លះ ។ ហ្នដំរី មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចំណោមនោះ យ៉ាងនេះថា ដំរីរបស់ស្តេចនេះឯង មានភ្លុកដ៏ខ្លាំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះសង្គ្រាម (ទោះបី) ចូលកាន់សង្គ្រាម តែងធ្វើការដោយជើងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយជើងក្រោយខ្លះ ធ្វើការដោយកាយខាងមុខខ្លះ ធ្វើការដោយកាយខាងក្រោយខ្លះ ធ្វើការដោយក្បាលខ្លះ ធ្វើការដោយស្លឹកត្រចៀកខ្លះ

ទន្តេហិបិ កម្មំ ករោតិ នង្គុដ្ឋេនបិ កម្មំ ករោតិ សោណ្ឌាយបិ កម្មំ ករោតិ បរិច្ចត្តំ ខោ រញ្ញោ នាគស្ស ជីវិតំ នត្ថិ ទានិ កិញ្ចិ រញ្ញោ នាគស្ស អករណីយន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ រាហុល យស្ស កស្សចិ សម្បជានមុសាវាទេ នត្ថិ លជ្ជា នាហំ តស្ស កិញ្ចិ បាបំ កម្មំ អករណីយន្តិ វទាមិ ។ តស្មាតិហ តេ រាហុល ហស្សាបិ ន មុសា ភណិស្សាមីតិ ឯវញ្ហិ តេ រាហុល សិក្ខិតព្វំ ។

[១៦៨] តំ កឹ មញ្ញសិ រាហុល កិមត្ថិយោ អាទាសោតិ ។ បច្ចវេក្ខណត្ថោ ភន្តេ ។ ឯវមេវ ខោ រាហុល បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា កាយេន កម្មំ កាតព្វំ(១) បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា វាចាយ កម្មំ កាតព្វំ(២) បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា មនសា កម្មំ កាតព្វំ(៣) ។

១-២-៣ ម. ឆ. កត្តព្វំ ។

ធ្វើការដោយភ្លុកខ្លះ ធ្វើការដោយកន្ទុយខ្លះ ធ្វើការដោយប្រមោយខ្លះ ដំរីរបស់ស្តេចនេះ ទើបឈ្មោះថា ប្រថុយលះបង់ជីវិតហើយ ឥឡូវនេះ អំពើណាមួយ ដែលដំរីរបស់ស្តេច ឈ្មោះថាមិនទាន់ធ្វើ មិនមានឡើយ សេចក្តីនេះ មានឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលរាហុល មានឧបមេយ្យដូច ភិក្ខុណាមួយ ដែលមិនមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ក្នុងសម្បជានមុសាវាទ តថាគត មិនពោលថា ភិក្ខុនោះ មិនធ្វើបាបកម្មតិចតួច ដូច្នេះទេ ។ ម្នាលរាហុល ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកគួរសិក្សាថា អាត្មាអញនឹងមិនពោលពាក្យកុហក សូម្បីដើម្បីសើចលេង ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវសិក្សា យ៉ាងនេះចុះ ។

(១៦៨) ម្នាលរាហុល អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះថាដូចម្តេច កញ្ចក់មានប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កញ្ចក់មានប្រយោជន៍ គឺការឆ្លុះមើលមុខ ។ ម្នាលរាហុល យ៉ាងនោះមែនហើយ អ្នកគប្បីពិចារណាត្រិះរិះមើលរួចហើយ សឹមធ្វើកម្មដោយកាយ ពិចារណាត្រិះរិះមើលរួចហើយ សឹមធ្វើកម្មដោយវាចា ពិចារណាត្រិះរិះមើលរួចហើយ សឹមធ្វើកម្មដោយចិត្ត ។

(១៤៩) យទេវ ត្វំ រាហុល កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ អហោសិ តទេវ តេ កាយកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល កាយេន កម្មំ សសក្កំ(១) ន ករណីយំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ កាយកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ

១ ឱ. សំសក្កំ ។

(១៤៩) ម្នាលរាហុល បើអ្នកជាប់ចិត្តធ្វើអំពើណាមួយ ដោយកាយ អ្នកត្រូវពិចារណាមើលនូវកាយកម្មនោះសិនថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណា ដោយកាយ តើកាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរនាក់គឺខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្ដីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ឬហ៎្ន ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណាដោយកាយ កាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរនាក់ផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្ដីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកមិនត្រូវធ្វើអំពើដោយកាយដែលមានទំនងយ៉ាងនេះ ដោយដាច់ខាត ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកបានពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណាដោយកាយ កាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនឯងផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គល

ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ កុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល កាយេន កម្មំ ករណីយំ ។ ករោន្តេនបិ តេ រាហុល កាយេន កម្មំ តទេវ តេ កាយកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ(១) ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ បដិសំហរេយ្យាសិ ត្វំ រាហុល ឯវរូបំ កាយកម្មំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ កាយកម្មំ

១ ម. សចេ បន ។

ផងខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាកុសល បម្រើននៃការនាំសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវធ្វើអំពើដោយកាយ យ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលរាហុល បើទុកជាអ្នកកំពុងធ្វើអំពើដោយកាយ អ្នកត្រូវតែពិចារណាមើល នូវកាយកម្មនោះឯងថា អាត្មាអញ កំពុងធ្វើអំពើណាដោយកាយ តើកាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល បម្រើននៃការនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ឬហ្ន៎ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ កំពុងធ្វើអំពើណា ដោយកាយ កាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល បម្រើននៃការនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវលះបង់កាយកម្ម ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះចេញ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញកំពុងធ្វើអំពើណា ដោយកាយ កាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្ត

នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ កុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ អនុបទជ្ជេយ្យាសិ(១) ត្វំ រាហុល ឯវរូបំ កាយកម្មំ ។ កត្វាបិ តេ រាហុល កាយេន កម្មំ តទេវ តេ កាយកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ(២) ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយកម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ

ទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវកាយកម្ម ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកបានធ្វើអំពើដោយកាយរួចហើយ អ្នកត្រូវពិចារណាមើលកាយកម្មនោះថា អាត្មាអញបានធ្វើអំពើណាដោយកាយ តើកាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខឬទេ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកបានពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានធ្វើកាយកម្មណា កាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង

ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល កាយកម្មំ សត្ថរិ វា វិញ្ញូសុ វា សព្រហ្មចារីសុ ទេសេតព្វំ វិវរិតព្វំ ឧត្តានីកាតព្វំ ទេសេត្វា វិវរិត្វា ឧត្តានីកត្វា អាយតឹ សំវរំ អាបជ្ជិតព្វំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ កាយកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ កុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ តេនេវ ត្វំ រាហុល បីតិបាមោជ្ជេន វិហរេយ្យាសិ អហោរត្តានុសិក្ខី កុសលេសុ ធម្មេសុ ។

ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវសំដែង បើក បង្ហើបប្រាប់ នូវកាយកម្ម ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះ ចំពោះគ្រូ ឬចំពោះសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយជាអ្នកប្រាជ្ញ លុះអ្នកសំដែង បើក បង្ហើប ប្រាប់រួចហើយ អ្នកគប្បីដល់នូវការសង្រួមតទៅ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកបានពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញ បានធ្វើអំពើណាដោយកាយ កាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង កាយកម្មនេះ ជាកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវសិក្សាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាកុសល ហើយនៅដោយបីតិនិងបាមោជ្ជៈនោះឯង ។

(១៣០) យទេវ ត្វំ រាហុល កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ អហោសិ តទេវ តេ កាយកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ កាយកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ អកុសលំ ឥទំ កាយកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល កាយេន កម្មំ សសក្កំ ន ករណីយំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ កាយេន កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ កាយកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ

(១៣០) ម្នាលរាហុល បើអ្នកចង់ធ្វើអំពើណាមួយ ដោយកាយ អ្នកត្រូវពិចារណា នូវកាយកម្មនោះសិនថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណា ដោយកាយ តើកាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកគឺខ្លួននិងបុគ្គលដទៃផង កាយកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខឬទេ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណា ដោយកាយ តែកាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង តែកាយកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកមិនត្រូវធ្វើអំពើដោយកាយ ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះដោយដាច់ខាត ។ ម្នាលរាហុល បើប្រសិនជាអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញចង់ធ្វើអំពើណាដោយកាយ តែកាយកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង

ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ន ឧភយព្យាពាធា-យបិ សំវត្តេយ្យ កុសលំ ឥទំ វចីកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល វាចាយ កម្មំ ករណីយំ ។ ករោន្តេនបិ តេ រាហុល វាចាយ កម្មំ តទេវ តេ វចីកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ វាចាយ កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ វចីកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ វចី-កម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ វាចាយ កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ វចីកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ វចីកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ បដិសំហរេយ្យាសិ ត្វំ រាហុល ឯវរូបំ វចីកម្មំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ វាចាយ កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ វចីកម្មំ

មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង វចីកម្មនេះជាកុសល ចម្រើនតែនាំសេច-ក្ដីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវធ្វើអំពើដោយវាចា ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកកំពុងធ្វើអំពើដោយវាចា អ្នកត្រូវពិចារណាមើលវចីកម្មនោះថា អាត្មាអញ កំពុងធ្វើអំពើណាដោយវាចា តើវចីកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង វចីកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្ដីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ឬហ្ន៎ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ កំពុងធ្វើអំពើណាដោយវាចា វចីកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង វចីកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្ដីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវលះបង់នូវវចីកម្ម មានទំនងយ៉ាងនេះចេញ ដោយដាច់ខាត ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញ កំពុងធ្វើអំពើណាដោយវាចា វចីកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ

នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន បរព្យាពាធាយបិ
សំវត្តតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ កុសលំ
ឥទំ វចីកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ អនុបទជ្ជេយ្យា-
សិ ត្វំ រាហុល ឯវរូបំ វចីកម្មំ ។ កត្វាបិ តេ រា-
ហុល វាចាយ កម្មំ តទេវ តេ វចីកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ
យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ វាចាយ កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ
វចីកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ
សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ
ឥទំ វចីកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ
ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ . យំ
ខោ អហំ ឥទំ វាចាយ កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ
វចីកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ
សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ
ឥទំ វចីកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ
រាហុល វចីកម្មំ សត្ថរិ វា វិញ្ញូសុ វា សព្រហ្ម-
ចារីសុ ទេសេតព្វំ វិវរិតព្វំ ឧត្តានីកាតព្វំ ទេសេត្វា
វិវរិត្វា ឧត្តានីកត្វា អាយតឹ សំវរំ អាបជ្ជិតព្វំ ។

មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀន
បុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង
វចីកម្មនេះជាកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាល
រាហុល អ្នកត្រូវធ្វើវចីកម្មដែលមានទំនងយ៉ាងនេះឲ្យរឿយ ៗ ទៅចុះ ។
ម្នាលរាហុល បើអ្នកបានធ្វើអំពើដោយវាចារួចហើយ អ្នកត្រូវពិចារណា
មើលវចីកម្មនោះថា អាត្មាអញ បានធ្វើអំពើណាដោយវាចាហើយ តើ
វចីកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្ត
ទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គល
ទាំងពីរចំណែកផង វចីកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ
មានផលជាទុក្ខ ឬហ្ន៎ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកបានពិចារណាមើលទៅ
ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានធ្វើអំពើណាដោយវាចា វចីកម្មរបស់អា-
ត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀត
បៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង
វចីកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាល
រាហុល អ្នកគប្បីសម្តែង បើក បង្ហើប ប្រាប់ នូវវចីកម្មដែលមានទំនងយ៉ាង
នេះចំពោះគ្រូ ឬចំពោះសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមានប្រាជ្ញា
លុះអ្នកសម្តែង បើក បង្ហើប ប្រាប់ហើយ គប្បីដល់នូវការសង្រួមតទៅ ។

សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ វាចាយ កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ វចីកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ កុសលំ ឥទំ វចីកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ តេនេវ ត្វំ រាហុល បីតិបាមុជ្ជេន វិហរេយ្យាសិ អហោរត្តានុសិក្ខី កុសលេសុ ធម្មេសុ ។

(១៣១) យទេវ ត្វំ រាហុល មនសា កម្មំ កត្តុកាមោ អហោសិ តទេវ តេ មនោកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ មនោកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ អកុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ មនោកម្មំ អត្តព្យា-

ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ធ្វើអំពើណា ដោយវាចា វចីកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកផង វចីកម្មនេះ ជាកុសល ជាគ្រឿងនាំសេចក្ដីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវសិក្សាតាំងយប់តាំងថ្ងៃ ក្នុងធម៌ជាកុសលទាំងឡាយ ហើយនៅដោយបីតិនិងបាមោជ្ជៈនោះចុះ ។

(១៣១) ម្នាលរាហុល បើអ្នកចង់ធ្វើអំពើណាដោយចិត្ត អ្នកត្រូវពិចារណាមើល នូវមនោកម្មនោះសិនថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណាដោយចិត្ត តើមនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរចំណែកគឺខ្លួននិងអ្នកដទៃផង មនោកម្មនេះ ជាអកុសល ជាគ្រឿងនាំសេចក្ដីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ឬហ៎ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញចង់ធ្វើអំពើណាដោយចិត្ត មនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀន

ពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ អកុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល មនសា កម្មំ សសក្កំ ន ករណីយំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ កត្តុកាមោ ឥទំ មេ មនោកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តេយ្យ កុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ តេ រាហុល មនសា កម្មំ ករណីយំ ។ ករោន្តេនបិ តេ រាហុល មនសា កម្មំ តទេវ តេ មនោកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យំ នុ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ ករោមិ ឥទំ មេ មនោកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។

ខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះជាអកុសល ជាគ្រឿងនៃការនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកមិនត្រូវធ្វើអំពើដោយចិត្ត ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះ ដោយដាច់ខាត ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញ ចង់ធ្វើអំពើណា ដោយចិត្ត មនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះជាកុសល ជាគ្រឿងនៃការនាំសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវធ្វើអំពើ ដែលមានទំនងយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកកំពុងធ្វើអំពើណាដោយចិត្ត អ្នកត្រូវពិចារណាមើល នូវមនោកម្មនោះថា អាត្មាអញកំពុងធ្វើអំពើណា ដោយចិត្ត តើមនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះ ជាអកុសល ជាគ្រឿងនៃការនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ឬហ្ន៎ ។

សចេ ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ ការោមិ ឥទំ មេ មនោកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ បដិសំហរេយ្យាសិ ត្វំ រាហុល ឯវរូបំ មនោកម្មំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ ការោមិ ឥទំ មេ មនោកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ កុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ អនុបទជ្ជេយ្យាសិ ត្វំ រាហុល ឯវរូបំ មនោកម្មំ ។ កត្វាបិ តេ រាហុល មនសា កម្មំ តទេវ តេ មនោកម្មំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ យន្នុ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ មនោកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ

ម្នាលរាហុល បើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញកំពុងធ្វើអំពើណា ដោយចិត្ត មនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះ ជាអកុសល បង្រើនតែការសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវលះបង់មនោកម្ម ដែលមានសភាពយ៉ាងនេះចេញ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញកំពុងធ្វើអំពើណាដោយចិត្ត មនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនអ្នកដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះ ជាកុសល បង្រើនតែការសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវធ្វើនូវមនោកម្ម ដែលមានសភាពយ៉ាងនេះឲ្យរឿយ ៗ ទៅចុះ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកបានធ្វើអំពើ ដោយចិត្តរួចហើយ អ្នកត្រូវពិចារណានូវមនោកម្មនោះឯងថា អាត្មាអញ បានធ្វើនូវអំពើណាដោយចិត្តហើយ តើមនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅ

បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ។ សចេ ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ មនោកម្មំ អត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ អកុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ ទុក្ខុទ្រយំ ទុក្ខវិបាកន្តិ ឯវរូបំ[១] បន តេ រាហុល មនោកម្មំ[២] អដ្ដីយិតព្វំ ហរាយិតព្វំ ជិគុច្ឆិតព្វំ អដ្ដីយិត្វា ហរាយិត្វា ជិគុច្ឆិត្វា អាយតឹ សំវរំ អាបជ្ជិតព្វំ ។ សចេ បន ត្វំ រាហុល បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានេយ្យាសិ យំ ខោ អហំ ឥទំ មនសា កម្មំ អកាសឹ ឥទំ មេ មនោកម្មំ នេវត្តព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន បរព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ ន ឧភយព្យាពាធាយបិ សំវត្តតិ កុសលំ ឥទំ មនោកម្មំ សុខុទ្រយំ សុខវិបាកន្តិ តេនេវ ត្វំ រាហុល បីតិបាមុជ្ជេន វិហរេយ្យាសិ អហោរត្តានុសិក្ខី កុសលេសុ ធម្មេសុ ។

ដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ឬហ្ន៎ ។ ម្នាលរាហុល បើអ្នកបានពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានធ្វើអំពើណា ដោយចិត្តហើយ មនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះ ជាអកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីទុក្ខ មានផលជាទុក្ខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ខ្ពើមរអើម ចំពោះមនោកម្ម ដែលមានសភាពយ៉ាងនេះ លុះអ្នកធុញទ្រាន់នឿយណាយ ខ្ពើមរអើមហើយ ត្រូវដល់នូវការសង្រួមតទៅ ។ ម្នាលរាហុល ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាមើលទៅ ដឹងយ៉ាងនេះវិញថា អាត្មាអញ បានធ្វើនូវអំពើណាដោយចិត្តហើយ មនោកម្មរបស់អាត្មាអញនេះ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនខ្លួនផង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលដទៃផង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបៀតបៀនបុគ្គលទាំងពីរពួកផង មនោកម្មនេះ ជាកុសល ចម្រើនតែនាំសេចក្តីសុខ មានផលជាសុខ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវតាំងសិក្សាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ក្នុងធម៌ជាកុសលទាំងឡាយ ហើយនៅដោយបីតិនិងបាមោជ្ជៈនោះចុះ ។

(១៣២) យេ ហិ កេចិ រាហុល អតីតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា កាយកម្មំ បរិសោធេសុំ វចីកម្មំ បរិសោធេសុំ មនោកម្មំ បរិសោធេសុំ សព្វេ តេ ឯវមេវ(១) បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា កាយកម្មំ បរិសោធេសុំ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា វចីកម្មំ បរិសោធេសុំ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា មនោកម្មំ បរិសោធេសុំ ។ យេបិ ហិ(២) កេចិ រាហុល អនាគតមទ្ធានំ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា កាយកម្មំ បរិសោធេស្សន្តិ វចីកម្មំ បរិសោធេស្សន្តិ មនោកម្មំ បរិសោធេស្សន្តិ សព្វេ តេ ឯវមេវ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា កាយកម្មំ បរិសោធេស្សន្តិ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា វចីកម្មំ បរិសោធេស្សន្តិ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា មនោកម្មំ បរិសោធេស្សន្តិ ។ យេបិ ហិ កេចិ រាហុល ឯតរហិ សមណា វា ព្រាហ្មណា វា កាយកម្មំ បរិសោធេន្តិ វចីកម្មំ បរិសោធេន្តិ មនោកម្មំ បរិសោធេន្តិ សព្វេ តេ

១ ម. ឯវំ ។ ២ ម. យេហិបិ ។

(១៣២) ម្នាលរាហុល ព្រោះថាសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយ ក្នុងកាលដែលកន្លងទៅហើយ បានជម្រះកាយកម្ម ជម្រះវចីកម្ម ជម្រះមនោកម្ម ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ សុទ្ធតែបានពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វ យ៉ាងនេះហើយ ទើបជម្រះកាយកម្ម ពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វ យ៉ាងនេះហើយ ទើបជម្រះវចីកម្ម ពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វយ៉ាងនេះហើយ ទើបជម្រះមនោកម្មដែរ ។ ម្នាលរាហុល សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយ ក្នុងកាលដែលមិនទាន់មានមក នឹងជម្រះកាយកម្ម នឹងជម្រះវចីកម្ម នឹងជម្រះមនោកម្ម ក៏ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ នឹងពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វ យ៉ាងនេះហើយ ទើបជម្រះកាយកម្ម ពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះវចីកម្ម ពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះមនោកម្មដែរ ។ ម្នាលរាហុល សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ជម្រះកាយកម្ម ជម្រះវចីកម្ម ជម្រះមនោកម្ម ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ

ឯវមេវ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា កាយកម្មំ បរិសោធេន្តិ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា វចីកម្មំ បរិសោធេន្តិ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា មនោកម្មំ បរិសោធេន្តិ ។ តស្មាតិហ តេ រាហុល បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា កាយកម្មំ បរិសោធេស្សាមិ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា វចីកម្មំ បរិសោធេស្សាមិ បច្ចវេក្ខិត្វា បច្ចវេក្ខិត្វា មនោកម្មំ បរិសោធេស្សាមីតិ ឯវញ្ហិ តេ[២] រាហុល សិក្ខិតព្វន្តិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា រាហុលោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

[១] អម្ពលដ្ឋិការាហុលោវាទសុត្តំ បឋមំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. ឆ. ចេតិ ៩ បញ្ចមំ ។ ២ ម. ឯវំ ហិ វោ ។ ឆ. ឯវំ ហិ តេ ។

តែងពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វ យ៉ាងនេះហើយ ទើបជម្រះកាយកម្ម ពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះវចីកម្ម ពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះមនោកម្មដែរ ។ ម្នាលរាហុល ព្រោះហេតុដូច្នោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកត្រូវសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះកាយកម្ម អាត្មាអញនឹងពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះវចីកម្ម អាត្មាអញនឹងពិចារណាត្រិះរិះមើលសព្វហើយ ទើបជម្រះមនោកម្ម ដូច្នេះ ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ព្រះរាហុលមានអាយុ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយ ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ អម្ពលដ្ឋិការាហុលោវាទសូត្រ ទី ១ ។

ទុតិយំ មហារាហុលោវាទសុត្តំ

(១៣៣) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថឹ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អាយស្មាបិ ខោ រាហុលោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ ភគវន្តំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធិ ។ អថខោ ភគវា អបលោកេត្វា អាយស្មន្តំ រាហុលំ អាមន្តេសិ យំ កិញ្ចិ រាហុល រូបំ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា សព្វំ រូបំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វន្តិ ។ រូបមេវ នុ ខោ ភគវា រូបមេវ នុ ខោ សុគតាតិ ។

មហារាហុលោវាទសូត្រ ទី ២

(១៣៣) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរចូលទៅ កាន់ក្រុងសាវត្ថី ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ចំណែកខាងព្រះរាហុលមានអាយុ ក៏ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយដើរតាមក្រោយ ៗ ព្រះមានព្រះភាគ ។ ក្នុងសម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ងៀងព្រះភក្ត្រ ក្រឡេកទៅរកព្រះរាហុលមានអាយុថា ម្នាលរាហុល រូបណាមួយ ជាខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ឧត្តមក្តី ឬរូបណា ដែលមានក្នុងទីឆ្ងាយក្តី ក្នុងទីជិតក្តី ដែលជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន រូបទាំងអស់នោះ គ្រាន់តែជារូប (ប៉ុណ្ណោះឯង) អ្នកគួរយល់ឃើញនូវរូបនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ ព្រះរាហុលក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ (សេចក្តីនេះ) មានតែរូបម្យ៉ាងទេឬ បពិត្រព្រះសុគត (សេចក្តីនេះ) មានតែរូបម្យ៉ាងទេឬ ។

រូបម្បិ រាហុល វេទនាបិ រាហុល សញ្ញាបិ រាហុល សង្ខារាបិ រាហុល វិញ្ញាណម្បិ រាហុលាតិ ។

(១៣៤) អថខោ អាយស្មា រាហុលោ កោ នុជ្ជ[១] ភគវតា សម្មុខា ឱវាទេន ឱវទិតោ គាមំ បិណ្ឌាយ បវិសិស្សតីតិ តតោ បដិនិវត្តិត្វា អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ និសីទិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អាយស្មន្តំ រាហុលំ អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ និសិន្នំ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ទិស្វាន អាយស្មន្តំ រាហុលំ អាមន្តេសិ អានាបានស្សតឹ រាហុល ភាវេហិ អានាបានស្សតិ រាហុល ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសាតិ ។ អថខោ អាយស្មា រាហុលោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

១ ម. ឱ. នុជ្ជ ។

ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាលរាហុល រូបក៏មាន ម្នាលរាហុល វេទនាក៏មាន ម្នាលរាហុល សញ្ញាក៏មាន ម្នាលរាហុល សង្ខារទាំងឡាយក៏មាន ម្នាលរាហុល វិញ្ញាណក៏មាន ។

(១៣៤) គ្រានោះឯង ព្រះរាហុលមានអាយុគិតថា បុគ្គលណាហ្ន៎ (ជាវិញ្ញូបណ្ឌិត) ដែលព្រះមានព្រះភាគទូន្មានហើយ ដោយទូន្មានផ្ទាល់ព្រះភក្ត្រ នឹងចូលមកកាន់ស្រុក ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក្នុងថ្ងៃនេះទៅទេះ ម្ល៉េះហើយ លោកក៏ត្រឡប់ថយចេញ អំពីសំណាក់ព្រះមានព្រះភាគនោះ ហើយទៅអង្គុយផ្គត់ផ្គែន តម្រង់កាយឱ្យត្រង់ តាំងស្មារតីឱ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរកព្រះកម្មដ្ឋាន ទៀបគល់ឈើ ១ ដើម ។ តាមពិតជា ព្រះសារីបុត្តមានអាយុបានឃើញព្រះរាហុលមានអាយុ ដែលកំពុងអង្គុយផ្គត់ផ្គែនតម្រង់កាយឱ្យត្រង់ តាំងស្មារតីឱ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរកព្រះកម្មដ្ឋាន ទៀបគល់ឈើ ១ ដើម លុះឃើញហើយ ក៏ប្រាប់ព្រះរាហុលមានអាយុថា ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនអានាបានស្សតិភាវនាចុះ ម្នាលរាហុល (ព្រោះ) អានាបានស្សតិភាវនា ដែលគេបានអប់រំ ធ្វើឱ្យរឿយ ៗ ហើយ ជាគុណជាតិមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ លុះដល់ពេលថ្ងៃរសៀល ព្រះរាហុលមានអាយុ ក្រោកអំពីសំណាក់ ហើយចូលសំដៅទៅត្រង់ទី ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ លុះចូលទៅដល់ហើយ

ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា រាហុលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កថំ ភាវិតា នុ ខោ ភន្តេ អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសាតិ ។

(១៣៨) យំ កិញ្ចិ រាហុល រូបំ[១] អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ កក្ខឡំ ខរិគតំ ឧបាទិន្នំ សេយ្យថីទំ កេសា លោមា នខា ទន្តា តចោ មំសំ ន្ហារុ អដ្ឋិ អដ្ឋិមិញ្ជំ វក្កំ ហទយំ យកនំ កិលោមកំ បិហកំ បប្ផាសំ អន្តំ អន្តគុណំ ឧទរិយំ ករីសំ យំ វា បនញ្ញម្បិ កិញ្ចិ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ កក្ខឡំ ខរិគតំ ឧបាទិន្នំ អយំ វុច្ចតិ រាហុល អជ្ឈត្តិកា បថវីធាតុ ។ យា ចេវ ខោ បន អជ្ឈត្តិកា បថវីធាតុ យា ច ពាហិរា បថវីធាតុ បថវីធាតុរេវេសា ។

១ ម. ឱ. រូបន្តិ ន បញ្ញាយតិ ។

ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះរាហុលមានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បានទូលសួរសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះអានាបានស្សតិ គួរចម្រើនដោយប្រការដូចម្តេច គួរធ្វើឲ្យរឿយ ៗ ដោយប្រការដូចម្តេច ទើបជាគុណជាតិមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើនបាន ។

(១៣៨) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាលរាហុល រូបណាមួយ ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យខ្លួនខ្លួន ជារូបគ្រោតគ្រាត ជារូបរឹង ជារូបដែលវិញ្ញាណកាន់កាប់ គឺ សក់ រោម ក្រចក ធ្មេញ ស្បែក សាច់ សរសៃ ឆ្អឹង ខួរក្នុងឆ្អឹង តម្រងបស្សាវៈ បេះដូង ថ្លើម វាវ ក្រពះ សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច អាហារថ្មី អាហារចាស់ ពុំនោះសោត រូបណាមួយក្រៅអំពីនេះ ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យខ្លួនខ្លួន ជារូបគ្រោតគ្រាត ជារូបរឹង ជារូបដែលវិញ្ញាណកាន់កាប់ ម្នាលរាហុល នេះហៅថា បឋវីធាតុខាងក្នុង ។ មួយទៀត បឋវីធាតុណាខាងក្នុងក្តី បឋវីធាតុណាខាងក្រៅក្តី ធាតុទាំងនុ៎ះ ឈ្មោះថា បឋវីធាតុ ដូចគ្នា ។

តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា បឋវីធាតុយា និព្វិន្ទតិ បឋវីធាតុយា ចិត្តំ វិរាជេតិ ។

(១៣៦) កតមា ច រាហុល អាបោធាតុ សិយា អជ្ឈត្តិកា សិយា ពាហិរា ។ កតមា ច រាហុល អជ្ឈត្តិកា អាបោធាតុ យំ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ អាបោ អាបោគតំ ឧបាទិន្នំ សេយ្យថីទំ បិត្តំ សេម្ហំ បុព្វោ លោហិតំ សេទោ មេទោ អស្សុ វសា ខេឡោ សិង្ឃាណិកា លសិកា មុត្តំ យំ វា បនញ្ញម្បិ កិញ្ចិ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ អាបោ អាបោគតំ ឧបាទិន្នំ អយំ វុច្ចតិ រាហុល អជ្ឈត្តិកា អាបោធាតុ ។ យា ចេវ ខោ បន អជ្ឈត្តិកា អាបោធាតុ

បុគ្គលគួរឃើញបឋវីធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្ដីពិត យ៉ាងនេះថា នុ៎ះ មិនមែនរបស់អញ នុ៎ះ មិនមែនជាអញ នុ៎ះ មិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ បុគ្គល លុះឃើញបឋវីធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្ដីពិត យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ចាកបឋវីធាតុ ធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចេញចាកបឋវីធាតុ ។

(១៣៦) ម្នាលរាហុល ចុះអាបោធាតុ តើដូចម្ដេចខ្លះ អាបោធាតុ (នោះ) ខាងក្នុងក៏មាន ខាងក្រៅក៏មាន ។ ម្នាលរាហុល ចុះអាបោធាតុខាងក្នុងដូចម្ដេច រូបណា ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យនូវខ្លួន មានសភាពជាទឹក ដល់នូវភាពជាទឹក ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក គឺ ប្រមាត់ ស្លេស្ម ខ្ទុះ ឈាម ញើស ខ្លាញ់ខាប់ ទឹកភ្នែក ខ្លាញ់រាវ ទឹកមាត់ ទឹកសម្បោរ ទឹករអិល ទឹកមូត្រ ពុំនោះសោត រូបណាមួយក្រៅអំពីនេះ ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យនូវខ្លួន មានសភាពជាទឹក ដល់នូវភាពជាទឹក ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក ម្នាលរាហុល នេះហៅថា អាបោធាតុខាងក្នុង ។ មួយវិញទៀត អាបោធាតុណា ជា

យា ច ពាហិរា អាបោធាតុ អាបោធាតុរេវេសា ។ តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា អាបោធាតុយា និព្វិន្ទតិ អាបោធាតុយា ចិត្តំ វិរាជេតិ ។

(១៣៧) កតមា ច រាហុល តេជោធាតុ តេជោធាតុ សិយា អជ្ឈត្តិកា សិយា ពាហិរា ។ កតមា ច រាហុល អជ្ឈត្តិកា តេជោធាតុ យំ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ តេជោ តេជោគតំ ឧបាទិន្នំ សេយ្យថីទំ យេន ច សន្តប្បតិ យេន ច ជីរតិ(១) យេន ច បរិឌយ្ហតិ(២) យេន ច អសិតំ បីតំ ខាយិតំ សាយិតំ(៣) សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ យំ វា បនញ្ញម្បិ កិញ្ចិ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ តេជោ តេជោគតំ ឧបាទិន្នំ អយំ វុច្ចតិ រាហុល អជ្ឈត្តិកា តេជោធាតុ ។ យា ចេវ ខោ បន អជ្ឈត្តិកា តេជោធាតុ យា ច ពាហិរា តេជោធាតុ តេជោធាតុរេវេសា ។

១ ម. ម. ជីរិយតិ ។ ២ ម. បរិទយ្ហតិ ។ ៣ ម. អសិតបីតខាយិតសាយិតំ ។

ខាងក្នុងក្តី អាបោធាតុណាជាខាងក្រៅក្តី ធាតុទាំងនុ៎ះហៅថា អាបោធាតុដូចគ្នា ។ បុគ្គលគួរឃើញអាបោធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះថា នុ៎ះ មិនមែនរបស់អញ នុ៎ះ មិនមែនជាអញ នុ៎ះ មិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ បុគ្គល លុះឃើញអាបោធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយចាកអាបោធាតុ ធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចេញចាកអាបោធាតុ ។

(១៣៧) ម្នាលរាហុល ចុះតេជោធាតុ តើដូចម្តេចខ្លះ តេជោធាតុ (នោះ) ខាងក្នុងក៏មាន ខាងក្រៅក៏មាន ។ ម្នាលរាហុល ចុះតេជោធាតុខាងក្នុងដូចម្តេច រូបណា ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យខ្លួនខ្លួន ជារបស់ក្តៅ ដល់នូវភាពជារបស់ក្តៅ ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក គឺភ្លើងដែលធ្វើកាយឲ្យផ្សាផ្សាយ ១ ភ្លើងដែលធ្វើកាយឲ្យទ្រុឌទ្រោម ១ ភ្លើងដែលធ្វើកាយឲ្យក្តៅរោលរាល ១ ភ្លើងធ្វើអាហារដែលស៊ីផឹកទំពាលិទ្ធភក្ស ហើយឲ្យទ្រុឌទ្រោមរលួយទៅដោយស្រួល ១ ពុំនោះសោត រូបណាមួយក្រៅអំពីនេះ ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យខ្លួនខ្លួន ជារបស់ក្តៅ ដល់នូវភាពជារបស់ក្តៅ ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក ម្នាលរាហុល នេះហៅថា តេជោធាតុខាងក្នុង ។ មួយវិញទៀត តេជោធាតុណាខាងក្នុងក្តី តេជោធាតុណាខាងក្រៅក្តី ធាតុទាំងនុ៎ះ ហៅថា តេជោធាតុដូចគ្នា ។

តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា តេជោធាតុយា និព្វិន្ទតិ តេជោធាតុយា ចិត្តំ វិរាជេតិ ។

(១៣៨) កតមា ច រាហុល វាយោធាតុ វា-យោធាតុ សិយា អជ្ឈត្តិកា សិយា ពាហិរា ។ កតមា ច រាហុល អជ្ឈត្តិកា វាយោធាតុ យំ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ វាយោ វាយោគតំ ឧបាទិន្នំ សេយ្យថីទំ ឧទ្ធង្គមា វាតា អធោគមា វាតា កុច្ឆិសយា វាតា កោដ្ឋសយា វាតា អង្គមង្គានុសារិនោ វាតា អស្សា-សោ បស្សាសោ យំ វា បនញ្ញម្បិ កិញ្ចិ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ វាយោ វាយោគតំ ឧបាទិន្នំ អយំ វុច្ចតិ រា-ហុល អជ្ឈត្តិកា វាយោធាតុ ។ យា ចេវ ខោ បន

បុគ្គលគួរឃើញនូវតេជោធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ បុគ្គល លុះឃើញតេជោធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយចាកតេជោធាតុ ធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចេញចាកតេជោធាតុ ។

(១៣៨) ម្នាលរាហុល ចុះវាយោធាតុ តើដូចម្តេចខ្លះ វាយោធាតុ (នោះ) ខាងក្នុងក៏មាន ខាងក្រៅក៏មាន ។ ម្នាលរាហុល រូបណា ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យនូវខ្លួន មានសភាពជាខ្យល់ ដល់នូវភាពជាខ្យល់ ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក គឺ ខ្យល់បក់ឡើងទៅខាងលើ ១ ខ្យល់បក់ចុះមកខាងក្រោម ១ ខ្យល់បក់ក្នុងពោះក្រៅពោះវៀន ១ ខ្យល់បក់ក្នុងពោះវៀន ១ ខ្យល់បក់សព្វអវយវៈតូចធំ ១ ខ្យល់ដង្ហើមចេញចូល ១ ពុំនោះ រូបណាមួយក្រៅអំពីនេះ ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យនូវខ្លួន មានសភាពជាខ្យល់ ដល់នូវភាពជាខ្យល់ ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក ម្នាលរាហុល នេះហៅថា វាយោធាតុខាងក្នុង ។ មួយទៀត

អជ្ឈត្តិកា អាបោធាតុ យា ច ពាហិរា អាបោធាតុ អាបោធាតុរេវេសា ។ តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា អាបោធាតុយា និព្វិន្ទតិ អាបោធាតុយា ចិត្តំ វិរាជេតិ ។

(១៣៩) កតមា ច រាហុល អាកាសធាតុ អាកាសធាតុ សិយា អជ្ឈត្តិកា សិយា ពាហិរា ។ កតមា ច រាហុល អជ្ឈត្តិកា អាកាសធាតុ យំ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ អាកាសំ អាកាសគតំ ឧបាទិន្នំ សេយ្យថីទំ កណ្ណច្ឆិទ្ទំ នាសច្ឆិទ្ទំ មុខទ្វារំ យេន ច អសិតំ បីតំ ខាយិតំ សាយិតំ អជ្ឈោហរតិ យត្ថ ច អសិតំ បីតំ ខាយិតំ សាយិតំ សន្តិដ្ឋតិ យេន ច អសិតំ បីតំ ខាយិតំ សាយិតំ អធោភាគា និក្ខមតិ យំ វា បនញ្ញម្បិ កិញ្ចិ អជ្ឈត្តំ បច្ចត្តំ អាកាសំ អាកាសគតំ អឃំ អឃគតំ

អាបោធាតុណាជាខាងក្នុងក្តី អាបោធាតុណាជាខាងក្រៅក្តី ធាតុទាំងនុ៎ះ ហៅថា អាបោធាតុដូចគ្នា ។ បុគ្គលគួរឃើញអាបោធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ បុគ្គល លុះឃើញអាបោធាតុនុ៎ះដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយចាកអាបោធាតុ ធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចេញចាកអាបោធាតុ ។

(១៣៩) ម្នាលរាហុល អាកាសធាតុ តើដូចម្តេចខ្លះ អាកាសធាតុ (នោះ) ខាងក្នុងក៏មាន ខាងក្រៅក៏មាន ។ ម្នាលរាហុល អាកាសធាតុខាងក្នុង តើដូចម្តេច រូបណា ជារូបខាងក្នុង ដែលជារូបអាស្រ័យខ្លួន មានភាពជាទីកល ដល់នូវភាពជាទីទំនេរ ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក គឺ រន្ធត្រចៀក រន្ធច្រមុះ ទ្វារមាត់ បុគ្គលលេបចូលនូវអាហារដែលស៊ីផឹកទំពាលិទ្ធភ្លក្សហើយតាមទ្វារណាក្តី អាហារដែលបុគ្គលស៊ីផឹកទំពាលិទ្ធភ្លក្សហើយ ឋិតនៅក្នុងទ្វារណាក្តី អាហារដែលបុគ្គលស៊ីផឹកទំពាលិទ្ធភ្លក្សហើយ តែងចេញមកតាមចំណែកខាងក្រោម ដោយទ្វារណាក្តី ពុំនោះសោត រូបណាមួយក្រៅអំពីនេះ ដែលជារូបខាងក្នុង ជារូបអាស្រ័យខ្លួន មានភាពជាទីកល ដល់នូវភាពជាទីទំនេរ ជាទីទទេ ដល់នូវភាពទទេ

វិវរំ វិវរគតំ អសម្ផុដ្ឋំ មំសលោហិតេហិ(១) ឧបាទិន្នំ អយំ វុច្ចតិ រាហុល អជ្ឈត្តិកា អាកាសធាតុ ។ យា ចេវ ខោ បន អជ្ឈត្តិកា អាកាសធាតុ យា ច ពាហិរា អាកាសធាតុ អាកាសធាតុរេវេសា ។ តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទដ្ឋព្វំ ។ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ ទិស្វា អាកាសធាតុយា និព្វិន្ទតិ អាកាសធាតុយា ចិត្តំ វិរាជេតិ ។

(១៤០) បឋវីសមំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ បឋវីសមញ្ហិ(២) តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។ សេយ្យថាបិ រាហុល បឋវិយា សុចិម្បិ និក្ខិបន្តិ អសុចិម្បិ និក្ខិបន្តិ គូថគតម្បិ និក្ខិបន្តិ មុត្តគតម្បិ និក្ខិបន្តិ ខេឡគតម្បិ និក្ខិបន្តិ បុព្វគតម្បិ និក្ខិបន្តិ លោហិតគតម្បិ និក្ខិបន្តិ

១ ឱ. អយំ អាកាសគតំ វិវរំ វិវរគតំ អសម្ផុដ្ឋំ មំសលោហិតេហីតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឱ. បឋវីសមំ ហិ ។

ជាចន្លោះ ផល់នូវទីជាចន្លោះ ដែលសាច់និងឈាមមិនប៉ះពាល់ត្រូវ ដែលវិញ្ញាណចូលទៅកាន់យក ម្នាលរាហុល នេះ ហៅថា អាកាសធាតុខាងក្នុង ។ មួយទៀត អាកាសធាតុណាជាខាងក្នុងក្តី អាកាសធាតុណាជាខាងក្រៅក្តី ធាតុទាំងនុ៎ះ ហៅថា អាកាសធាតុដូចគ្នា ។ បុគ្គលគួរឃើញអាកាសធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ បុគ្គល លុះឃើញអាកាសធាតុនុ៎ះ ដោយប្រាជ្ញាល្អ តាមសេចក្តីពិត យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយចាកអាកាសធាតុ ធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចេញចាកអាកាសធាតុ ។

(១៤០) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាផែនដី ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាផែនដីហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់នូវចិត្តអ្នក ។ ម្នាលរាហុល ជនទាំងឡាយ ដាក់វត្ថុស្អាតក្តី ដាក់វត្ថុមិនស្អាតក្តី ដាក់ចុះនូវលាមកក្តី ដាក់ចុះនូវទឹកមូត្រក្តី ដាក់ចុះនូវទឹកមាត់ក្តី ដាក់ចុះនូវខ្ទុះក្តី សម្រក់ឈាមដាក់ក្តី លើផែនដី ផែន-

ន ច តេន បឋវី អដ្ដីយតិ វា ហរាយតិ វា ជិគុច្ឆតិ វា ឯវមេវ ខោ ត្វំ រាហុល បឋវីសមំ ភាវនំ ភាវេហិ បឋវីសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។

(១៤១) អាបោសមំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ អាបោសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។ សេយ្យថាបិ រាហុល អាបស្មឹ សុចិម្បិ ធោវន្តិ អសុចិម្បិ ធោវន្តិ គូថគតម្បិ ធោវន្តិ មុត្តគតម្បិ ធោវន្តិ ខេឡគតម្បិ ធោវន្តិ បុព្វគតម្បិ ធោវន្តិ លោហិតគតម្បិ ធោវន្តិ ន ច តេន អាបោ អដ្ដីយតិ វា ហរាយតិ វា ជិគុច្ឆតិ វា ឯវមេវ ខោ ត្វំ រាហុល អាបោសមំ ភាវនំ ភាវេហិ អាបោសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។

ដី ក៏មិននឿយណាយ ឬធុញទ្រាន់ ឬក៏ខ្ពើមរអើម ដោយវត្ថុទាំងនោះឡើយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាផែនដី យ៉ាងនោះឯង ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាផែនដីហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្រប សង្កត់ចិត្តឡើយ ។

(១៤១) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាទឹក ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាទឹកហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្ត ។ ម្នាលរាហុល ជនទាំងឡាយ លាងវត្ថុស្អាតក្តី លាងវត្ថុមិនស្អាតក្តី លាងលាមកក្តី លាងទឹកមូត្រក្តី លាងទឹកមាត់ក្តី លាងខ្ទុះក្តី លាងឈាមក្តី ក្នុងទឹក ទឹក ក៏មិនបាននឿយណាយ ឬធុញទ្រាន់ ឬក៏ខ្ពើមរអើម ដោយវត្ថុទាំងនោះឡើយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាទឹក យ៉ាងនោះឯង ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាទឹកហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្តឡើយ ។

(១៦២) តេជោសមំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ តេជោសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។ សេយ្យថាបិ រាហុល តេជោ សុចិម្បិ ទហតិ អសុចិម្បិ ទហតិ គូថគតម្បិ ទហតិ មុត្តគតម្បិ ទហតិ ខេឡគតម្បិ ទហតិ បុព្វគតម្បិ ទហតិ លោហិតគតម្បិ ទហតិ ន ច តេន តេជោ អដ្ដីយតិ វា ហរាយតិ វា ជិគុច្ឆតិ វា ឯវមេវ ខោ ត្វំ រាហុល តេជោសមំ ភាវនំ ភាវេហិ តេជោសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។

(១៦៣) វាយោសមំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ វាយោសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។

(១៦២) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាភ្លើង ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាភ្លើងហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្ត ។ ម្នាលរាហុល ភ្លើង ឆេះវត្ថុស្អាតក្តី ឆេះវត្ថុមិនស្អាតក្តី ឆេះលាមកក្តី ឆេះទឹកមូត្រក្តី ឆេះទឹកមាត់ក្តី ឆេះខ្ទុះក្តី ឆេះឈាមក្តី ភ្លើង ក៏មិននឿយណាយ ឬធុញទ្រាន់ ឬគិតខ្ពើមរអើម ដោយវត្ថុទាំងនោះឡើយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាភ្លើង យ៉ាងនោះឯង ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាភ្លើងហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្តឡើយ ។

(១៦៣) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាខ្យល់ ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាខ្យល់ហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្ត ។

សេយ្យថាបិ រាហុល វាយោ សុចិម្បិ ឧបហរតិ អសុចិម្បិ ឧបហរតិ គូថគតម្បិ ឧបហរតិ មុត្តគតម្បិ ឧបហរតិ ខេឡគតម្បិ ឧបហរតិ បុព្វគតម្បិ ឧបហរតិ លោហិតគតម្បិ ឧបហរតិ ន ច តេន វាយោ អដ្ដីយតិ វា ហរាយតិ វា ជិគុច្ឆតិ វា ឯវមេវ ខោ ត្វំ រាហុល វាយោសមំ ភាវនំ ភាវេហិ វាយោសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។

(១៤៤) អាកាសសមំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ អាកាសសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។ សេយ្យថាបិ រាហុល អាកាសោ ន កត្ថចិ បតិដ្ឋិតោ ឯវមេវ ខោ ត្វំ រាហុល អាកាសសមំ ភាវនំ ភាវេហិ អាកាសសមញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ ឧប្បន្នា មនាបាមនាបា ផស្សា ចិត្តំ ន បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ ។

ម្នាលរាហុល ខ្យល់ បក់វត្ថុស្អាតក្តី បក់វត្ថុមិនស្អាតក្តី បក់គូថក្តី បក់ទឹកមូត្រក្តី បក់ទឹកមាត់ក្តី បក់ខ្ទុះក្តី បក់ឈាមក្តី ខ្យល់ ក៏មិននឿយណាយ ឬធុញទ្រាន់ ឬក៏ខ្ពើមរអើម ដោយវត្ថុនោះឡើយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាខ្យល់ យ៉ាងនោះឯង ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនាឲ្យដូចជាខ្យល់ហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតឡើងហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្តឡើយ ។

(១៤៤) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាអាកាស ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាអាកាសហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្ត ។ ម្នាលរាហុល អាកាស មិនប្រតិស្ឋាននៅក្នុងទីណាមួយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាអាកាស យ៉ាងនោះឯង ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនភាវនា ឲ្យដូចជាអាកាសហើយ ផស្សៈ ជាទីគាប់ចិត្ត ឬមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដែលកើតឡើងហើយ រមែងមិនគ្របសង្កត់ចិត្តឡើយ ។

(១៤៨) មេត្តំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ មេត្តញ្ហិ(១) តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ យោ ព្យាបាទោ សោ បហីយិស្សតិ ។ ករុណំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ ករុណញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ យា វិហេសា សា បហីយិស្សតិ ។ មុទិតំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ មុទិតញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ យា អរតិ សា បហីយិស្សតិ ។ ឧបេក្ខំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ ឧបេក្ខញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ យោ បដិឃោ សោ បហីយិស្សតិ ។ អសុភំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ អសុភញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ យោ រាគោ សោ បហីយិស្សតិ ។ អនិច្ចសញ្ញំ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ អនិច្ចសញ្ញញ្ហិ តេ រាហុល ភាវនំ ភាវយតោ យោ អស្មិមានោ សោ បហីយិស្សតិ ។

១ ម. ម. មេត្តំ ហិ ។

(១៤៨) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើននូវមេត្តាភាវនា ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនមេត្តាភាវនាហើយ ព្យាបាទ នឹងវិនាសសាបសូន្យទៅ ។ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនករុណាភាវនា ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនករុណាភាវនាហើយ វិហេសាគឺសេចក្តីបៀតបៀន នឹងសាបសូន្យទៅ ។ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនមុទិតាភាវនា ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនមុទិតាភាវនាហើយ អរតិគឺសេចក្តីមិនត្រេកអរ នឹងសាបសូន្យទៅ ។ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនឧបេក្ខាភាវនា ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនឧបេក្ខាភាវនាហើយ បដិឃៈគឺសេចក្តីថ្នាំងថ្នាក់ចិត្ត នឹងសាបសូន្យទៅ ។ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនអសុភភាវនា ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនអសុភភាវនាហើយ រាគៈគឺតម្រេកក្នុងកាមគុណ នឹងសាបសូន្យទៅ ។ ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើនអនិច្ចសញ្ញាភាវនា ម្នាលរាហុល ព្រោះថា កាលបើអ្នកចម្រើនអនិច្ចសញ្ញាភាវនាហើយ អស្មិមានះគឺសេចក្តីប្រកាន់ខ្លួន នឹងសាបសូន្យទៅ ។

[១៤៦] អានាបានស្សតឹ រាហុល ភាវនំ ភាវេហិ អានាបានស្សតិ រាហុល ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។ កថំ ភាវិតា ច រាហុល អានាបានស្សតិ កថំ ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ។ ឥធ រាហុល ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ។ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ រស្សំ វា អស្សសន្តោ រស្សំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ រស្សំ វា បស្សសន្តោ រស្សំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ ។ សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សព្វកាយប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។

(១៤៦) ម្នាលរាហុល អ្នកចូរចម្រើននូវអានាបានស្សតិភាវនា ម្នាលរាហុល អានាបានស្សតិភាវនា ដែលអ្នកបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ ជាគុណជាតិមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ ម្នាលរាហុល ចុះអានាបានស្សតិភាវនា ដែលចម្រើនហើយ តើដូចម្ដេច ដែលធ្វើឲ្យរឿយៗហើយ តើដូចម្ដេច ទើបជាគុណជាតិមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ។ ម្នាលរាហុល ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្ដី នៅទៀបគល់ឈើក្ដី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្ដី អង្គុយផ្គត់ភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ តម្កល់ស្មារតី ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរកកម្មដ្ឋាន ហើយភិក្ខុនោះ មានស្មារតីតាំងមាំ ដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីតាំងមាំ ដកដង្ហើមចូល ។ កាលដកដង្ហើមចេញវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចេញវែង ឬកាលបើដកដង្ហើមចូលវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ក៏ដកដង្ហើមចូលវែង ។ កាលដកដង្ហើមចេញខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចេញខ្លី ឬកាលដកដង្ហើមចូលខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចូលខ្លី ។ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវកាយគឺការដកដង្ហើមទាំងពួង ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវកាយគឺការដកដង្ហើមទាំងពួង ហើយដកដង្ហើមចូល ។

បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ
បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។
បីតិប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បីតិប្បដិសំ-
វេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សុខប្បដិសំវេទី
អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្បដិសំវេទី បស្សសិ-
ស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី អស្សសិ-
ស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សា-
មីតិ សិក្ខតិ ។ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ
សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខ-
តិ ។ ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តប្ប-
ដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អភិប្បមោទយំ
ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ
បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ សមាទហំ ចិត្តំ អស្ស-
សិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សមាទហំ ចិត្តំ បស្សសិស្សាមីតិ
សិក្ខតិ ។ វិមោចយំ ចិត្តំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ

សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងរម្ងាប់នូវកាយសង្ខារគឺដង្ហើមចេញនិងដង្ហើមចូល
ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងរម្ងាប់នូវកាយសង្ខារ
ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវបីតិ ហើយដក
ដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវបីតិ ហើយដកដង្ហើម
ចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ ហើយដកដង្ហើម
ចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ ហើយដកដង្ហើម
ចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារគឺវេទនាខន្ធនិង
សញ្ញាខន្ធ ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវចិត្ត-
សង្ខារ ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងរម្ងាប់នូវចិត្ត-
សង្ខារ ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងរម្ងាប់នូវចិត្ត
ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ ដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ហើយ
ដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ហើយដក
ដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ហើយដកដង្ហើម
ចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងតម្កល់ចិត្តឲ្យស្មើ ហើយដកដង្ហើមចេញ

វិមោចយំ ចិត្តំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អនិច្ចានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ អនិច្ចានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ វិរាគានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ វិរាគានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ និរោធានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ និរោធានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ ឯវំ ភាវិតា ខោ រាហុល អានាបានស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា

សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងតម្កល់ចិត្តឲ្យស្មើ ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងដោះចិត្តឲ្យផុតស្រឡះ (ចាកនីវរណៈជាដើម) ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងដោះចិត្តឲ្យផុតស្រឡះ (ចាកនីវរណធម៌ជាដើម) ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណា (នូវបញ្ចក្ខន្ធថា) មិនទៀង ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណា (នូវបញ្ចក្ខន្ធថា) មិនទៀង ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណាធម៌ជាគ្រឿងធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចាកតម្រេកគឺវិបស្សនានិងមគ្គ ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណាធម៌ជាគ្រឿងធ្វើចិត្តឲ្យប្រាសចាកតម្រេក ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណានូវសេចក្ដីរលត់(នៃកងទុក្ខ) ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណានូវសេចក្ដីរលត់ (នៃកងទុក្ខ) ហើយដកដង្ហើមចូល ។ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណាធម៌ជាគ្រឿងធ្វើចិត្តឲ្យលះចោល (នូវកិលេសព្រមទាំងខន្ធនិងអភិសង្ខារ) ហើយដកដង្ហើមចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងពិចារណាធម៌ជាគ្រឿងធ្វើចិត្តឲ្យលះចោល (នូវកិលេសព្រមទាំងខន្ធនិងអភិសង្ខារ) ហើយដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលរាហុល អានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយ យ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ យ៉ាងនេះឯង

មហប្ផលា ហោតិ មហានិសំសា ឯវំ ភាវិតាយ រាហុល អានាបានស្សតិយា ឯវំ ពហុលីកតាយ យេបិ តេ ចរិមកា អស្សាសបស្សាសា តេបិ វិទិតាវ និរុជ្ឈន្តិ នោ អវិទិតាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា រាហុលោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

មហារាហុលោវាទសុត្តំ ទុតិយំ និដ្ឋិតំ ។

ទើបជាគុណជាតិ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ម្នាលរាហុល កាលបើអានាបានស្សតិ ដែលបុគ្គលចម្រើនហើយយ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ ដង្ហើមចេញនិងដង្ហើមចូលទាំងឡាយណា ដែលមានក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ដង្ហើមចេញនិងដង្ហើមចូលទាំងនោះ នឹងរលត់ទៅវិញជាប្រាកដ មិនមែនមិនរលត់ទៅវិញទេ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគសម្តែងព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ព្រះរាហុលមានអាយុ ក៏មានចិត្តរីករាយត្រេកអរ ចំពោះភាសិត នៃព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ មហារាហុលោវាទសូត្រ ទី ២ ។

តតិយំ ចូឡមាលុង្ក្យោវាទសុត្តំ

(១៤៧) ឯវំមេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មតោ មាលុង្ក្យបុត្តស្ស(១) រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ យានិមានិ ទិដ្ឋិគតានិ ភគវតា អព្យាកតានិ ឋបិតានិ បដិក្ខិត្តានិ សស្សតោ លោកោតិបិ(២) អសស្សតោ លោកោតិបិ(៣) អន្តវា លោកោតិបិ(៤) អនន្តវា លោកោតិបិ(៥) តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិបិ(៦) អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិបិ(៧) ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ តានិ មេ ភគវា ន ព្យាករោតិ យានិ មេ ភគវា ន ព្យាករោតិ តម្មេ ន រុច្ចតិ

១ ម. មាលុង្ក្យបុត្តស្ស ។ ឱ. មាលុក្យបុត្តស្ស ។ ២-៣-៤-៥ ម. លោកោ ឥតិបិ ។ ៦-៧ ម. សរីរំ ឥតិបិ ។

ចូឡមាលុង្ក្យោវាទសូត្រ ទី ៣

(១៤៧) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះមាលុង្ក្យបុត្រមានអាយុ ចូលទៅសម្ងំនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ក៏មានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា ទិដ្ឋិទាំងឡាយណា ថា លោកទៀង ដូច្នេះក្ដី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្ដី លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះក្ដី លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះក្ដី ជីវិតនោះក៏គឺសរីរៈនោះ ដូច្នេះក្ដី ជីវិតដទៃសរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះក្ដី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះក្ដី សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះក្ដី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្ដី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្ដី ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានសម្ដែង ត្រាស់តែតម្កល់ទុក តែទ្រង់ហាមឃាត់ ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានសម្ដែងទិដ្ឋិទាំងនោះ ដល់អញទេ ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានសម្ដែងទិដ្ឋិទាំងឡាយណាដល់អញ ដំណើរដែលមិនបានសម្ដែងទិដ្ឋិនោះ មិនគាប់ចិត្តអញទេ

តម្មេ នក្ខមតិ សោហំ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បុច្ឆិស្សាមិ សចេ មេ ភគវា ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា ។ បេ ។ នេវ ហោតិ ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ឯវាហំ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ នោ ចេ[1] ភគវា ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ឯវាហំ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិស្សាមីតិ ។

(១៤៨) អថខោ អាយស្មា មាលុក្យបុត្តោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា

---
[1] ម. ឆ. ចេ មេ ។

ដំណើរដែលមិនបានសម្តែងទិដ្ឋិនោះ មិនបានពេញចិត្តអញឡើយ អញឯង នឹងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយសួរដំណើរនុ៎ះ ប្រសិនបើព្រះមានព្រះភាគ នឹងសម្តែងប្រាប់អញថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី ។ បេ ។ សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី កាលបើយ៉ាងនេះ អាត្មាអញ នឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះមានព្រះភាគ តែប្រសិនបើព្រះមានព្រះភាគ មិនបានសម្តែងថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី ជីវៈនោះក៏គឺសរីរៈនោះ ដូច្នេះក្តី ជីវៈដទៃ សរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ មិនកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី កាលបើយ៉ាងនេះ អាត្មាអញ នឹងលះបង់សិក្ខា ហើយត្រឡប់មកកាន់ហីនភេទវិញ ។

(១៤៨) គ្រានោះឯង ព្រះមាលុក្យបុត្តមានអាយុ ក្រោកចេញអំពីសំណឹង ក្នុងវេលាសាយណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា មាលុង្ក្យបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ យានិមានិ ទិដ្ឋិគតានិ ភគវតា អព្យាកតានិ ឋបិតានិ បដិក្ខិត្តានិ សស្សតោ លោកោតិបិ អសស្សតោ លោកោតិបិ អន្តវា លោកោតិបិ អនន្តវា លោកោតិបិ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិបិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិបិ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិបិ តានិ មេ ភគវា ន ព្យាករោតិ យានិ មេ ភគវា ន ព្យាករោតិ តំ មេ ន រុច្ចតិ តំ មេ នក្ខមតិ សោហំ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បុច្ឆិស្សាមិ សចេ[1] ភគវា

---

១ ម. ឱ. សចេ មេ ។

ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះមាលុង្ក្យបុត្រមានអាយុ លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបទូល នូវដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គ ចូលទៅសម្ងំនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ក៏មានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា ទិដ្ឋិទាំងឡាយណាថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី ជីវិតនោះក៏សរីរៈនោះ ដូច្នេះក្តី ជីវិតដទៃសរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានសំដែង ត្រាស់តែតម្កល់ទុក តែទ្រង់ហាត់ហាម ព្រះមានព្រះភាគ មិនទាន់សំដែងទិដ្ឋិទាំងនោះប្រាប់អាត្មាអញនៅឡើយ ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានសំដែងនូវទិដ្ឋិទាំងឡាយណា ដល់អាត្មាអញ ដំណើរដែលមិនបានសំដែងទិដ្ឋិនោះ មិនគាប់ចិត្តដល់អាត្មាអញទេ ដំណើរដែលមិនបានសំដែងទិដ្ឋិនោះ មិនពេញចិត្តដល់អាត្មាអញឡើយ អាត្មាអញ នឹងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រាបទូលសួរ នូវដំណើរនុ៎ះ បើព្រះមានព្រះភាគ

ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ឯវាហំ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ នោ ចេ មេ ភគវា ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ឯវាហំ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តិស្សាមីតិ ។ សចេ ភគវា ជានាតិ សស្សតោ លោកោតិ សស្សតោ លោកោតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ សចេ ភគវា ជានាតិ អសស្សតោ លោកោតិ អសស្សតោ លោកោតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ នោ ចេ ភគវា ជានាតិ

សំដែងប្រាប់តាក្នុងអញថា លោកទៀងក្តី ថា លោកមិនទៀងក្តី ថា លោកមានទីបំផុតក្តី ថា លោកមិនមានទីបំផុតក្តី ថា ជីវិតនោះក៏គឺសរីរៈនោះក្តី ថាជីវិតដទៃសរីរៈក៏ដទៃក្តី ថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀតក្តី ថា សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀតក្តី ថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានក្តី ថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី កាលបើយ៉ាងនេះ ទើបតាក្នុងអញ នឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ បើព្រះមានព្រះភាគ មិនសំដែង ថា លោកទៀងក្តី ថា លោកមិនទៀងក្តី ។បេ។ ថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី កាលបើយ៉ាងនេះ តាក្នុងអញ នឹងលាសិក្ខា ហើយត្រឡប់មកកាន់ហីនភេទវិញ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបថា លោកទៀង ដូច្នេះហើយ សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកទៀង ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបថា លោកមិនទៀង សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកមិនទៀង ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាបថា

សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ
វា អជានតោ ខោ បន អបស្សតោ ឯតទេវ ឧជុកំ
ហោតិ យទិទំ ន ជានាមិ ន បស្សាមីតិ ។
សចេ ភគវា ជានាតិ អន្តវា លោកោតិ អន្តវា
លោកោតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ សចេ ភគវា
ជានាតិ អនន្តវា លោកោតិ អនន្តវា លោកោតិ
មេ ភគវា ព្យាករោតុ នោ ចេ ភគវា ជានាតិ
អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា
អជានតោ ខោ បន អបស្សតោ ឯតទេវ ឧជុកំ
ហោតិ យទិទំ ន ជានាមិ ន បស្សាមីតិ ។
សចេ ភគវា ជានាតិ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ តំ ជីវំ
តំ សរីរន្តិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ សចេ ភគវា
ជានាតិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ
សរីរន្តិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ នោ ចេ ភគវា
ជានាតិ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ
សរីរន្តិ វា អជានតោ ខោ បន អបស្សតោ
ឯតទេវ ឧជុកំ ហោតិ យទិទំ ន ជានាមិ

លោកទៀងក្តី ឬ លោកមិនទៀងក្តី កាលបើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាប
មិនឃើញហើយ ក៏ត្រូវគ្នានឹងខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលមិនដឹងមិនឃើញដែរ ។
បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា លោកមានទីបំផុត សូមព្រះមានព្រះភាគ
សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមាន
ព្រះភាគ ជ្រាបថា លោកមិនមានទីបំផុត សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែង
ប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះ
ភាគ មិនជ្រាបថា លោកមានទីបំផុតក្តី ឬ លោកមិនមានទីបំផុតក្តី
កាលបើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាប មិនឃើញហើយ ក៏ត្រូវគ្នានឹងខ្ញុំព្រះ
អង្គ ដែលមិនដឹង មិនឃើញដែរ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា ជីវិត
នោះក៏គឺសរីរៈនោះ សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា ជីវិត
នោះក៏គឺសរីរៈនោះ ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា ជីវិត
ដទៃសរីរៈក៏ដទៃ សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា ជីវិត
ដទៃសរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាបថា ជីវិត
នោះក៏គឺសរីរៈនោះក្តី ឬ ជីវិតដទៃសរីរៈក៏ដទៃក្តី កាលបើព្រះមានព្រះ
ភាគ មិនជ្រាប មិនឃើញហើយ ក៏ត្រូវគ្នានឹងខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលមិនដឹង

ន បស្សាមីតិ ។ សចេ ភគវា ជានាតិ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ សចេ ភគវា ជានាតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ នោ ចេ ភគវា ជានាតិ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា អជានតោ ខោ បន អបស្សតោ ឯតទេវ ឧជុកំ ហោតិ យទិទំ ន ជានាមិ ន បស្សាមីតិ ។ សចេ ភគវា ជានាតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ សចេ ភគវា ជានាតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មេ ភគវា ព្យាករោតុ នោ ចេ ភគវា ជានាតិ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា

មិនឃើញទេ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា សត្វស្លាប់ហើយ មិនកើតទៀត ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាបថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀតក្តី ថា សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀតក្តី កាលបើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាប មិនឃើញហើយ គួរត្រង់នឹងខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលមិនដឹង មិនឃើញទេ ។ បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ ជ្រាបថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន សូមព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះឲ្យបាន បើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាបថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានក្តី ថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនក្តី

អជានតោ អបស្សតោ ឯតទេវ ឧជុកំ ហោតិ យទិទំ ន ជានាមិ ន បស្សាមីតិ ។

(១៤៨) កិន្នុ តាហំ(១) មាលុង្ក្យបុត្ត ឯវំ អវចំ ឯហិ ត្វំ មាលុង្ក្យបុត្ត មយិ ព្រហ្មចរិយំ ចរ អហន្តេ ព្យាករិស្សាមិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ត្វំ វា បន មំ ឯវំ អវច អហំ ភន្តេ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ ភគវា មេ ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា

១ ឱ. កិន្នុ តាហំ ។ ម. កិំ នុ តេ អហំ ។

កាលបើព្រះមានព្រះភាគ មិនជ្រាប មិនឃើញហើយ ក៏គួរតែនឹងទូលព្រះអង្គ ដែលមិនដឹង មិនឃើញ ។

(១៤៨) ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ចុះតថាគត បាននិយាយនឹងអ្នកយ៉ាងនេះថា ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ អ្នកចូរមកណាយ អ្នកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសម្នាក់តថាគតចុះ តថាគតនឹងសំដែងប្រាប់អ្នកថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី ជីវៈនោះគឺសរីរៈនោះ ដូច្នេះក្តី ជីវៈដទៃសរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ឬអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មិនមែនដូច្នោះទេ ។ ចុះអ្នកបាននិយាយនឹងតថាគតយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ ទើបព្រះមានព្រះភាគ នឹងសំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី ជីវៈនោះគឺសរីរៈនោះ ដូច្នេះក្តី

អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ឥតិ កិរ មាលុង្ក្យបុត្ត នេវាហំ តំ វទាមិ ឯហិ ត្វំ មាលុង្ក្យបុត្ត មយិ ព្រហ្មចរិយំ ចរ អហំ តេ ព្យាករិស្សាមិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វាតិ ន ចាបិ កិរ មំ ត្វំ ឯវំ វទេសិ អហំ ភន្តេ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ ភគវា មេ ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា ។បេ។ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វាតិ ឯវំ សន្តេ មោឃបុរិស កោ សន្តោ កំ បច្ចាចិក្ខសិ ។

ជីវៈដទៃ សរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនមែនដូច្នោះទេ ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ បានឮថា តថាគត មិនបាននិយាយនឹងអ្នកថា ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ អ្នកចូរមកណាយ ចូរអ្នកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសម្នាក់តថាគតចុះ តថាគត នឹងសំដែងប្រាប់អ្នកថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី ។បេ។ សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ចាំងបានឮថា អ្នកក៏មិនបាននិយាយថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ លុះតែព្រះមានព្រះភាគ សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី ។បេ។ សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ម្នាលមោឃបុរស កាលបើហេតុយ៉ាងនេះទេ ចុះអ្នកជាអ្នកជំទូលប្រាប់អ្នកណា ។

(១៥០) យោ ខោ មាលុង្ក្យបុត្ត ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ យាវ មេ ភគវា ន ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា ។ បេ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វាតិ អព្យាកតមេវ តំ មាលុង្ក្យបុត្ត តថាគតេន អស្ស អថខោ(១) សោ បុគ្គលោ កាលំ ករេយ្យ ។ សេយ្យថាបិ មាលុង្ក្យបុត្ត បុរិសោ សល្លេន វិទ្ធោ អស្ស សវិសេន គាឡ្ហូបលេបនេន តស្ស មិត្តាមច្ចា ញាតិសាលោហិតា ភិសក្កំ សល្លកត្តំ ឧបដ្ឋាបេយ្យុំ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ បុរិសំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ ខត្តិយោ វា ព្រាហ្មណោ វា វេស្សោ វា សុទ្ទោ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ បុរិសំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឥតិ វាតិ ។ សោ

១ ម. ឆ. អថខោ នត្ថិ ។

(១៥០) ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសម្នាក់នៃព្រះមានព្រះភាគទេ ព្រោះព្រះមានព្រះភាគ មិនទាន់សំដែងប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀង ដូច្នេះក្តី ។ បេ ។ សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគតមិនសំដែងនូវដំណើរនោះឲ្យស្តាប់មិនទាន់ទេ បុគ្គលនោះមុខជានឹងធ្វើមរណកាលទៅ (មុនសំដែង) ដោយពិត ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ដូចជាបុរសមុតព្រួញ (របស់សេនានៃស្តេចដទៃ) ដែលលាបប្រឡាក់ដោយថ្នាំពិសដ៏ក្រាស់ មិត្តអាមាត្យញាតិសាលោហិតរបស់បុរសនោះ ក៏ចូលទៅរកពេទ្យជាអ្នកវះ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់បុរសដែលបាញ់ខ្ញុំនោះ ថាជាក្សត្រ ឬព្រាហ្មណ៍ ឬវៃស្យៈ ឬសូទ្រៈ នៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់បុរសដែលបាញ់ខ្ញុំនោះថា មាននាមយ៉ាងនេះ ឬមានគោត្រយ៉ាងនេះ នៅឡើយ ។ បុរសនោះ

ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ បុរិសំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ ទីឃោ វា រស្សោ វា មជ្ឈិមោ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ បុរិសំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ កាឡោ វា សាមោ វា មង្គុរច្ឆវី វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ បុរិសំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ អមុកស្មឹ គាមេ វា និគមេ វា នគរេ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ ធនុំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ យទិ វា ចាបោ យទិ វា កោទណ្ឌោតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ ជិយំ ជានាមិ យាយម្ហិ វិទ្ធោ យទិ វា អក្កស្ស យទិ វា សណ្ហស្ស យទិ វា ន្ហារុស្ស យទិ វា មរុវាយ យទិ វា ខីរបណ្ណិនោតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ កណ្ឌំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ យទិ

និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់បុរសដែលបាញ់ខ្ញុំនោះ ថាជាមនុស្សខ្ពស់ ឬទាប ឬកណ្តាលនៅឡើយ ។ បុរសនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់បុរសដែលបាញ់ខ្ញុំនោះ ថាជាមនុស្សសម្បុរខ្មៅ ឬសណ្តែកបាយ ឬប្រផេះនៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់បុរស ដែលបាញ់ខ្ញុំនោះ ថានៅក្នុងស្រុកឬនិគម ឬនគរឯណា ៗ នៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់ធ្នូ ដែលបាញ់ខ្ញុំនោះ ថាជាកាំភ្លើង ឬស្នានៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់ខ្សែធ្នូដែលបាញ់ខ្ញុំនោះ ថាជាសំបកពក់ ឬធ្នុងឫស្សី ជាសរសៃសត្វ ឬសំបកខ្នុងគ័រ ឬល្មុទឹកដោះ នៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់ព្រួញដែលមុតខ្ញុំ ថាជា

វា គច្ឆំ(១) យទិ វា រោបិមន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ កណ្ឌំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ យស្ស បត្តេហិ វា ជិតំ(២) យទិ វា គិជ្ឈស្ស យទិ វា កង្កស្ស យទិ វា កុលលស្ស យទិ វា មោរស្ស យទិ វា សិថិលហនុនោតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ កណ្ឌំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ យស្ស ន្ហារុនា បរិក្ខិត្តំ យទិ វា គវស្ស យទិ វា មហិំសស្ស យទិ វា រោរុវស្ស(៣) យទិ វា សេម្ហារស្សាតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ឥមំ សល្លំ អាហរិស្សាមិ យាវ ន តំ សល្លំ ជានាមិ យេនម្ហិ វិទ្ធោ យទិ វា សល្លំ យទិ វា ខុរប្បំ យទិ វា វេកណ្ណំ(៤) យទិ វា នារាចំ យទិ វា វច្ឆទន្តំ យទិ វា ករវីរបត្តន្តិ អញ្ញាតមេវ តំ មាលុង្ក្យបុត្ត តេន បុរិសេន អស្ស អថខោ(៥) សោ បុរិសោ កាលំ ករេយ្យ ។

• ម. ឃំ ។ ១ ម. កច្ឆំ ។ ២ ម. វាជិតំ ។ ៣ ម. រោរុស្ស ។ ៤ ម. ម. វេកណ្ណំ ។ ៥ ម. ម. ខោសទ្ទោ នត្ថិ ។

ព្រួញឈើព្រៃ ឬព្រួញឈើដែលគេដាំ នៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់ព្រួញដែលមុតខ្ញុំនោះ ថាជាព្រួញ ដែលគេស៊កដោយស្លាបសត្វណា សត្វនោះ ជាត្មាត ឬប្រមង់ ឬខ្លែង ឬក្ងោក ឬទុង នៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់ព្រួញដែលមុតខ្ញុំនោះ ថាជាព្រួញដែលគេរុំដោយសរសៃគោ ឬក្របី សរសៃសីហៈខ្លាឬស្វានៅឡើយ ។ បុរសនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ដកព្រួញនេះទេ ព្រោះខ្ញុំមិនទាន់ស្គាល់ព្រួញដែលមុតខ្ញុំនោះ ថាជាព្រួញមានមុខមូល ឬមានមុខសំប៉ែតដូចមុខកាំបិត ព្រួញមានទៀងឬមានមុខស្រោបដែក ព្រួញមានមុខដូចពន្លាក ឬព្រួញធ្វើអំពីទ្រនុងដងត្រាំង នៅឡើយ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ បុរសនោះ ជាមិនដឹងដំណើរនោះមិនទាន់ទេ មុខជាបុរសនោះនឹងធ្វើមរណកាលទៅពុំខាន ។

ឯវមេវ ខោ មាលុង្ក្យបុត្ត យោ ឯវំ វទេយ្យ ន តាវាហំ ភគវតិ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ យាវ មំ(១) ភគវា ន ព្យាករិស្សតិ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វាតិ អព្យាកតមេវ តំ មាលុង្ក្យបុត្ត តថាគតេន អស្ស អថខោ សោ បុគ្គលោ កាលំ ករេយ្យ ។

(១៨១) សស្សតោ លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវំ នោ អសស្សតោ លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ

១ ម.ឆ. [illegible] ។

ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនទាន់ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសម្នាក់ព្រះមានព្រះភាគទេ ព្រោះព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់សំដែងប្រាប់ខ្ញុំថា លោកទៀង ដូច្នេះក្តី លោកមិនទៀងដូច្នេះក្តី លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះក្តី ជីវិតនោះក៏គឺសរីរៈនោះ ដូច្នេះក្តី ជីវិតដទៃ សរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះក្តី សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះក្តី ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគតនឹងសំដែងដំណើរនោះឲ្យស្តាប់មិនទាន់ទេ បុគ្គលនោះ មុខជានឹងធ្វើមរណកាលទៅ (មុនសំដែង) ក៏មាន មានឧបមេយ្យដូចជាបុរស ដែលត្រូវព្រួញមុតនោះឯង ។

(១៨១) ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា លោកទៀង ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការនៅព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា លោកមិនទៀង ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា

ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវម្បិ នោ សស្សតោ លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ អសស្សតោ លោកោតិ វា ទិដ្ឋិយា សតិ អត្ថេវ ជាតិ អត្ថិ ជរា អត្ថិ មរណំ សន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា យេសាហំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និឃាតំ បញ្ញបេមិ ។ អន្តវា លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវំ នោ អនន្តវា លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវម្បិ នោ អន្តវា លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ អនន្តវា លោកោតិ វា ទិដ្ឋិយា សតិ អត្ថេវ ជាតិ អត្ថិ ជរា អត្ថិ មរណំ សន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា យេសាហំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និឃាតំ បញ្ញបេមិ ។ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ

ការនៅព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា លោកទៀង ឬថា លោកមិនទៀង ដូច្នេះហើយ ជាតិក៏មាន ជរាក៏មាន មរណៈក៏មាន សេចក្តីសោក សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល សេចក្តីលំបាកកាយ សេចក្តីតូចចិត្ត សេចក្តីក្រៀមក្រំចិត្ត ក៏មាន ជាធម៌ដែលតថាគតបញ្ញត្តថា មានសេចក្តីវិនាស ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា លោកមានទីបំផុត ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការនៅព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការនៅព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា លោកមានទីបំផុត ឬថា លោកមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះហើយ ជាតិក៏មាន ជរាក៏មាន សេចក្តីសោក សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល សេចក្តីលំបាកកាយ សេចក្តីតូចចិត្ត សេចក្តីក្រៀមក្រំចិត្ត ក៏មាន ជាធម៌ដែលតថាគតបញ្ញត្តថា មានសេចក្តីវិនាស ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា ជីវិតនោះក៏និងសរីរៈនោះ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការនៅព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ

ឯវំ នោ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវម្បិ នោ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ទិដ្ឋិយា សតិ អត្ថេវ ជាតិ ។ បេ ។ និឃាតំ បញ្ញបេមិ ។ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវំ នោ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវម្បិ នោ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ទិដ្ឋិយា សតិ អត្ថេវ ជាតិ ។ បេ ។ យេសាហំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និឃាតំ បញ្ញបេមិ ។ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ

ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា ជីវៈដទៃ សរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការគប់ព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា ជីវៈនោះ ក៏គឺសរីរៈនោះ ឬថា ជីវៈដទៃ សរីរៈក៏ដទៃ ដូច្នេះហើយ ជាតិក៏មាន ។ បេ ។ បញ្ញត្តថា មានសេចក្តីវិនាស ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការគប់ព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការគប់ព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត ឬថា សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត ដូច្នេះហើយ ជាតិក៏មាន ។ បេ ។ ជាធម៌ដែលតថាគតបញ្ញត្តថា មានសេចក្តីវិនាសក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្តីយល់ឃើញថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយល់ឃើញថា ការគប់ព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ

ឯវំ នោ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ ព្រហ្មចរិយវាសោ អភវិស្សាតិ ឯវម្បិ នោ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មាលុង្ក្យបុត្ត ទិដ្ឋិយា សតិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ទិដ្ឋិយា សតិ អត្ថេវ ជាតិ អត្ថិ ជរា អត្ថិ មរណំ សន្តិ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា យេសាហំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និឃាតំ បញ្ញបេមិ ។

(១៨៦) តស្មាតិហ មាលុង្ក្យបុត្ត អព្យាកតញ្ច មេ អព្យាកតតោ ធារេថ ព្យាកតញ្ច មេ ព្យាកតតោ ធារេថ ។ កិញ្ច មាលុង្ក្យបុត្ត មយា អព្យាកតំ សស្សតោ លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត មយា អព្យាកតំ អសស្សតោ លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត(១) មយា

១ ម. មាលុង្ក្យបុត្តាតិ ន ទិស្សតិ ។

មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្ដីយល់ឃើញថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះហើយ សេចក្ដីយល់ឃើញថា ការនៅព្រហ្មចរិយធម៌ នឹងមាន ដូច្នេះ មិនមានទេ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កាលបើមានសេចក្ដីយល់ឃើញថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ឬថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ដូច្នេះហើយ ជាតិក៏មាន ជរាក៏មាន មរណៈក៏មាន សេចក្ដីសោក សេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល សេចក្ដីលំបាកកាយ សេចក្ដីតូចចិត្ត សេចក្ដីក្រៀមក្រំចិត្ត ក៏មាន ជាធម៌ដែលតថាគតបញ្ញត្តថា មានសេចក្ដីវិនាសក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

(១៨៦) ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវសេចក្ដី ដែលតថាគតមិនបានសម្ដែងហើយ តាមសេចក្ដីដែលតថាគតមិនបានសម្ដែង ទាំងចូរចាំទុកនូវសេចក្ដី ដែលតថាគតបានសម្ដែងហើយ តាមសេចក្ដីដែលតថាគតបានសម្ដែងចុះ ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ចុះតថាគតមិនបានសម្ដែងសេចក្ដីដូចម្ដេចខ្លះ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគត មិនបានសម្ដែងថា លោកទៀង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគត មិនបាន

អព្យាកតំ អន្តវា លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត(១) មយា អព្យាកតំ អនន្តវា លោកោតិ មាលុង្ក្យបុត្ត(២) មយា អព្យាកតំ តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ មយា អព្យាកតំ អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ មយា អព្យាកតំ ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មយា អព្យាកតំ ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មយា អព្យាកតំ ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មយា អព្យាកតំ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ មយា អព្យាកតំ ។ កស្មា ចេតំ មាលុង្ក្យបុត្ត មយា អព្យាកតំ ន ហេតំ មាលុង្ក្យបុត្ត អត្ថសញ្ហិតំ នាទិព្រហ្មចរិយកំ ន និព្វិទាយ ន វិរាគាយ ន និរោធាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ សំវត្តតិ តស្មា តំ មយា អព្យាកតំ ។ កិញ្ច មាលុង្ក្យបុត្ត មយា ព្យាកតំ

១-២ ម. មាលុង្ក្យបុត្ត ឥតិ ន ទិស្សតិ ។

សំដែងថា លោកមិនទៀង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគត មិនបានសំដែងថា លោកមានទីបំផុត ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគត មិនបានសំដែងថា លោកមិនមានទីបំផុត ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគត មិនបានសំដែងថា ជីវិតនោះក៏គឺសរីរៈនោះ តថាគត មិនបានសំដែងថា ជីវិតដទៃសរីរៈក៏ដទៃ តថាគត មិនបានសំដែងថា សត្វស្លាប់ហើយកើតទៀត តថាគត មិនបានសំដែងថា សត្វស្លាប់ហើយមិនកើតទៀត តថាគត មិនបានសំដែងថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន តថាគត មិនបានសំដែងថា សត្វស្លាប់ហើយ កើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ព្រោះហេតុអ្វី បានជាតថាគតមិនសំដែងទិដ្ឋិនុ៎ះ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ព្រោះទិដ្ឋិនោះ មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនមែនជាខាងដើមនៃព្រហ្មចរិយធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាករាគៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរលត់ទុក្ខ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹង មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វាន ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគត មិនបានសំដែងទិដ្ឋិនោះ ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ចុះសេចក្តីដូចម្តេចដែលតថាគតតែងសំដែង

ឯតំ ទុក្ខន្តិ មាលុង្ក្យបុត្ត មយា ព្យាកតំ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ មយា ព្យាកតំ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ មយា ព្យាកតំ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ មយា ព្យាកតំ ។ កស្មា ចេតំ មាលុង្ក្យបុត្ត មយា ព្យាកតំ ឯតញ្ហិ មាលុង្ក្យបុត្ត អត្ថសញ្ហិតំ ឯតំ អាទិព្រហ្មចរិយកំ ឯតំ[១] និព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តតិ តស្មា តំ មយា ព្យាកតំ ។ តស្មាតិហ មាលុង្ក្យបុត្ត អព្យាកតញ្ច មេ អព្យាកតតោ ធារេថ ព្យាកតញ្ច មេ ព្យាកតតោ ធារេថាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា មាលុង្ក្យបុត្តោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

ចូឡមាលុង្ក្យោវាទសុត្តំ តតិយំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. ឯតន្តិ ន ទិស្សតិ ។

ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគតតែងសំដែងថា នេះ ជាទុក្ខ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តថាគតតែងសំដែងថា នេះ ជាហេតុប្រជុំកើតឡើងនៃទុក្ខ តថាគតតែងសំដែងថា នេះ ជាគ្រឿងរលត់ទុក្ខ តថាគតតែងសំដែងថា នេះ ជាសេចក្តីប្រតិបត្តិជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ហេតុដូចម្តេច បានជាតថាគតសំដែងនូវពាក្យនុ៎ះ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ព្រោះថា ពាក្យនុ៎ះ ប្រកបដោយប្រយោជន៍ ពាក្យនុ៎ះ ជាខាងដើមនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ពាក្យនុ៎ះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីដឹងច្បាស់ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វាន ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតសំដែងនូវពាក្យនោះ ។ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ព្រោះហេតុនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវសេចក្តីដែលតថាគតមិនបានសំដែងហើយ តាមសេចក្តីដែលតថាគតមិនបានសំដែងហើយផង ចូរចាំទុកនូវសេចក្តីដែលតថាគតបានសំដែងហើយ តាមសេចក្តីដែលតថាគតបានសំដែងហើយផង ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ព្រះមាលុង្ក្យបុត្រមានអាយុ ក៏មានចិត្តត្រេកអររីករាយ ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ ចូឡមាលុង្ក្យោវាទសូត្រ ទី៣ ។

ចតុត្ថំ មហាមាលុង្ក្យោវាទសុត្តំ

(១៤៣) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច ធារេថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ មយា ទេសិតានិ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា មាលុង្ក្យបុត្តោ(១) ភគវន្តំ ឯតទវោច អហំ ខោ ភន្តេ ធារេមិ ភគវតា ទេសិតានិ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានីតិ(២) ។ យថាកថំ បន ត្វំ មាលុង្ក្យបុត្ត ធារេសិ មយា ទេសិតានិ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានីតិ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតា ឱរម្ភាគិយំ សញ្ញោជនំ ទេសិតំ ធារេមិ

១ មាលុង្ក្យាបុត្តោតិបិ មាលុក្យាបុត្តោតិបិ បាឋោ ។ ២ ឱ. ម. សំយោជនានីតិ ។

មហាមាលុង្ក្យោវាទសូត្រ ទី ៤

(១៤៣) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអ្នកទាំងឡាយ បានចាំនូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ(១)ទាំង៥ ដែលតថាគតបានសម្តែងហើយដែរឬ ។ កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមាលុង្ក្យបុត្រមានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចាំនូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ពួកអ្នកចាំនូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ៥ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ដូចម្តេចខ្លះ ។ មាលុង្ក្យបុត្រ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំថា សក្កាយទិដ្ឋិ ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ

១ សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម មានតំណកចងនៃសត្វក្នុងភពជាន់ក្រោម គឺកាមភព ។ អដ្ឋកថា ។

វិចិកិច្ឆំ ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតា ឱរម្ភាគិយំ សញ្ញោជនំ ទេសិតំ ធារេមិ សីលព្វតបរាមាសំ ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតា ឱរម្ភាគិយំ សញ្ញោជនំ ទេសិតំ ធារេមិ កាមច្ឆន្ទំ ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតា ឱរម្ភាគិយំ សញ្ញោជនំ ទេសិតំ ធារេមិ ព្យាបាទំ ខោ អហំ ភគវតា ឱរម្ភាគិយំ សញ្ញោជនំ ទេសិតំ ធារេមិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ធារេមិ ភគវតា ទេសិតានិ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានីតិ ។

[១៤៦] កស្ស ខោ នាម ត្វំ មាលុង្ក្យបុត្ត ឥមានិ(១) ឯវំ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ទេសិតានិ ធារេសិ ននុ មាលុង្ក្យបុត្ត អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឥមិនា តរុណូបមេន ឧបារម្ភេន ឧបារម្ភិស្សន្តិ ទហរស្ស ហិ មាលុង្ក្យបុត្ត កុមារស្ស មន្ទស្ស ឧត្តានសេយ្យកស្ស សក្កាយោតិបិ ន ហោតិ កុតោ បនស្ស ឧប្បជ្ជិស្សតិ សក្កាយទិដ្ឋិ អនុសេតិ ត្វេវស្ស សក្កាយទិដ្ឋានុសយោ ទហរស្ស ហិ មាលុង្ក្យបុត្ត កុមារស្ស មន្ទស្ស

១ ម. ឥមានិ ន ទិស្សតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំថា វិចិកិច្ឆា ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំថា សីលព្វតបរាមាសៈ ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំថា កាមច្ឆន្ទៈ ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំថា ព្យាបាទៈ ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចាំបាននូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ដែលព្រះមានព្រះភាគសម្តែងហើយ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៤៦) ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ អ្នកចាំបាននូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ដែលតថាគតបានសម្តែងហើយ ថាជាសំយោជនៈរបស់អ្នកណា ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ក្រែងពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ នឹងពោលប្រកួតប្រកាន់ ដោយសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ដែលប្រៀបដោយក្មេងតូចខ្ចីនេះ ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ដ្បិតក្មេងតូចកំពុងដេកផ្ងារនៅឡើយ នឹងថាមានសក្កាយៈ មិនទាន់បាននេះ ចើសក្កាយទិដ្ឋិ នឹងកើតឡើងដល់ក្មេងនោះ ដូចម្តេចបាន តែគ្រាន់សក្កាយទិដ្ឋានុស័យ របស់ក្មេងនោះ គង់ដេកនៅតាមក្មេង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ក្មេងតូចខ្ចី

ឧត្តានសេយ្យកស្ស ធម្មាតិបិ ន ហោតិ កុតោ បនស្ស ឧប្បជ្ជិស្សតិ ធម្មេសុ វិចិកិច្ឆា អនុសេតិ ត្វេវស្ស វិចិកិច្ឆានុសយោ ទហរស្ស ហិ មាលុង្ក្យបុត្ត កុមារស្ស មន្ទស្ស ឧត្តានសេយ្យកស្ស សីលាតិបិ ន ហោតិ កុតោ បនស្ស ឧប្បជ្ជិស្សតិ សីលេសុ សីលព្វតបរាមាសោ អនុសេតិ ត្វេវស្ស សីលព្វត-បរាមាសានុសយោ ទហរស្ស ហិ មាលុង្ក្យបុត្ត កុមារស្ស មន្ទស្ស ឧត្តានសេយ្យកស្ស កាមាតិបិ ន ហោតិ កុតោ បនស្ស ឧប្បជ្ជិស្សតិ កាមេសុ កាមច្ឆន្ទោ អនុសេតិ ត្វេវស្ស កាមរាគានុសយោ ទហរស្ស ហិ មាលុង្ក្យបុត្ត កុមារស្ស មន្ទស្ស ឧត្តានសេយ្យកស្ស សត្តាតិបិ ន ហោតិ កុតោ បនស្ស ឧប្បជ្ជិស្សតិ សត្តេសុ ព្យាបាទោ អនុ-សេតិ ត្វេវស្ស ព្យាបាទានុសយោ ននុ មាលុង្ក្យ-បុត្ត អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឥមិនា តរុណូ-បមេន ឧបារម្ភេន ឧបារម្ភិស្សន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ

កំពុងដេកផ្ងារនៅឡើយ នឹងថា មានធម៌ មិនទាន់បានទេ តើសេចក្តីសង្ស័យក្នុងធម៌ទាំងឡាយ នឹងកើតឡើងដល់កូនក្មេងនោះ ដូចម្តេចបាន តែគ្រាន់វិចិកិច្ឆានុស័យ របស់កូនក្មេងនោះ គង់ដេកនៅតាមក្នុង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ តាមការពិត កូនក្មេងតូចខ្ចី កំពុងដេកផ្ងារនៅឡើយ នឹងថាមានសីល មិនទាន់បានទេ តើសីលព្វតបរាមាសៈក្នុងសីលទាំងឡាយ នឹងកើតឡើង ដល់កូនក្មេងនោះ ដូចម្តេចបាន តែគ្រាន់សីលព្វតបរាមា-សានុស័យ របស់កូនក្មេងនោះ គង់ដេកនៅក្នុង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កូនក្មេងតូចខ្ចី កំពុងដេកផ្ងារនៅឡើយ នឹងថាមានកាម មិនទាន់បានទេ តើកាមច្ឆន្ទៈក្នុងកាមទាំងឡាយ នឹងកើតឡើងដល់កូនក្មេងនោះ ដូចម្តេចបាន តែគ្រាន់កាមរាគានុស័យ របស់កូនក្មេងនោះ គង់ដេកនៅតាមក្នុង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ កូនក្មេងតូចខ្ចី កំពុងដេកផ្ងារនៅឡើយ នឹងថាមានសត្វ មិនទាន់បានទេ តើការព្យាបាទទៅរកសត្វទាំងឡាយ នឹងកើតឡើងដល់កូនក្មេងនោះ ដូចម្តេចបាន តែគ្រាន់ព្យាបាទានុស័យ របស់កូនក្មេងនោះ គង់ដេកនៅតាមក្នុង ម្នាលមាលុង្ក្យបុត្រ ក្រែងពួកបរិព្វាជកជាអន្យ-តិរ្ថិយ នឹងពោលប្រកួតប្រកាន់ ដោយសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ដែលប្រៀបដោយកូនក្មេងនេះឯង ទេដឹង ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់

អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឯតស្ស ភគវា កាលោ ឯតស្ស សុគត កាលោ យំ ភគវា បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ទេសេយ្យ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហានន្ទ សុណាហិ(១) សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

(១៤៨) ភគវា ឯតទវោច ឥធានន្ទ អស្សុតវា បុថុជ្ជនោ អរិយានំ អទស្សាវី អរិយធម្មស្ស អកោវិទោ អរិយធម្មេ អវិនីតោ សប្បុរិសានំ អទស្សាវី សប្បុរិសធម្មស្ស អកោវិទោ សប្បុរិសធម្មេ អវិនីតោ សក្កាយទិដ្ឋិបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ សក្កាយទិដ្ឋិបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច សក្កាយទិដ្ឋិយា និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្ស សា សក្កាយទិដ្ឋិ

១. ម. សុណោហិ ។

យ៉ាងនេះហើយ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ កាលនេះជាកាលគួរហើយ បពិត្រព្រះសុគត កាលនេះជាកាលគួរ ដែលព្រះមានព្រះភាគនឹងសំដែងនូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ហើយ ពួកភិក្ខុ បើបានស្តាប់តាមសំដីរបស់ព្រះមានព្រះភាគហើយ នឹងចងចាំទុកបាន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកប្រុងស្តាប់ ចូរយកចិត្តទុកដាក់ ដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែង ។ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។

(១៤៨) ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលអានន្ទ បុថុជ្ជនក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមិនបានស្តាប់មិនបានឃើញព្រះអរិយៈ មិនឈ្លាសវៃក្នុងធម៌របស់ព្រះអរិយៈ មិនបានសិក្សាក្នុងធម៌របស់ព្រះអរិយៈ ទាំងមិនបានជួបប្រទះនូវពួកសប្បុរស មិនឈ្លាសវៃក្នុងធម៌របស់សប្បុរស មិនបានសិក្សាក្នុងធម៌របស់សប្បុរស ជាអ្នកមានសក្កាយទិដ្ឋិគ្របសង្កត់ចិត្ត មានសក្កាយទិដ្ឋិរួបរឹតចិត្ត ទាំងមិនដឹងច្បាស់នូវព្រះនិព្វានជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវសក្កាយទិដ្ឋិដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបានឡើយ សក្កាយ-

ថាមគតា អប្បដិវិនីតា ឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនំ ។ វិចិកិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ វិចិកិច្ឆាបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិកិច្ឆាយ និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្ស សា វិចិកិច្ឆា ថាមគតា(១) អប្បដិវិនីតា ឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនំ(២) ។ សីលព្វតបរាមាសបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ សីលព្វតបរាមាសបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច សីលព្វតបរាមាសស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្ស សោ សីលព្វតបរាមាសោ ថាមគតោ អប្បដិវិនីតោ ឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនំ(៣) ។ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្ស សោ កាមរាគោ ថាមគតោ អប្បដិវិនីតោ ឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនំ(៤) ។ ព្យាបាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ព្យាបាទបរេតេន

១-២-៣-៤ ម. ឱរម្ភាគិយំ សំយោជនំ ។

ទិដ្ឋិនោះ របស់បុគ្គលនោះ មានកម្លាំង បុគ្គលនោះ ក៏មិនអាចនឹងរលាស់ចោលបាន (នេះ) ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ១ ។ ជាអ្នកមានវិចិកិច្ឆាគ្របសង្កត់ចិត្ត មានវិចិកិច្ឆារួបរឹតចិត្ត ទាំងមិនបានដឹងច្បាស់ នូវព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវវិចិកិច្ឆាដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបានឡើយ វិចិកិច្ឆានោះ របស់បុគ្គលនោះ មានកម្លាំង បុគ្គលនោះ ក៏មិនអាចនឹងរលាស់ចេញបាន (នេះ) ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ១ ។ ជាអ្នកមានសីលព្វតបរាមាសៈគ្របសង្កត់ចិត្ត មានសីលព្វតបរាមាសៈរួបរឹតចិត្ត ទាំងមិនដឹងច្បាស់ នូវព្រះនិព្វានជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវសីលព្វតបរាមាសៈ ដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបានឡើយ សីលព្វតបរាមាសៈនោះ របស់បុគ្គលនោះ មានកម្លាំង បុគ្គលនោះ ក៏មិនអាចនឹងរលាស់ចោលបាន (នេះ) ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ១ ។ ជាអ្នកមានកាមរាគគ្របសង្កត់ចិត្ត មានកាមរាគរួបរឹតចិត្ត ទាំងមិនដឹងច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងរលាស់ចេញ នូវកាមរាគដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបានឡើយ កាមរាគនោះ របស់បុគ្គលនោះ មានកម្លាំង បុគ្គលនោះ ក៏មិនអាចនឹងរលាស់ចេញបាន (នេះ) ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ១ ។ ជាអ្នកមានព្យាបាទគ្របសង្កត់ចិត្ត មានព្យាបាទរួបរឹតចិត្ត ទាំងមិនដឹងច្បាស់

ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាបាទស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ តស្ស សោ ព្យាបាទោ ថាមគតោ អប្បដិវិនីតោ ។ ឱរម្ភាគិយសញ្ញោជនំ ។ សុតវា ច ខោ អានន្ទ អរិយសាវកោ អរិយានំ ទស្សាវី អរិយធម្មស្ស កោវិទោ អរិយធម្មេ សុវិនីតោ សប្បុរិសានំ ទស្សាវី សប្បុរិសធម្មស្ស កោវិទោ សប្បុរិសធម្មេ សុវិនីតោ ន សក្កាយទិដ្ឋិបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ន សក្កាយទិដ្ឋិបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច សក្កាយទិដ្ឋិយា និស្សរណំ យថាភូតំ បជានាតិ តស្ស សា សក្កាយទិដ្ឋិ សានុសយា បហីយតិ ។ ន វិចិកិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ន វិចិកិច្ឆាបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិកិច្ឆាយ និស្សរណំ យថាភូតំ បជានាតិ តស្ស សា វិចិកិច្ឆា សានុសយា បហីយតិ ។ ន សីលព្វតបរាមាសបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ន សីលព្វតបរាមាសបរេតេន

នូវព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវព្យាបាទដែលកើតឡើង តាមពិតបានឡើយ ព្យាបាទនោះ របស់បុគ្គលនោះ មានកម្លាំង បុគ្គលនោះក៏មិនកំចាត់បង់រលាស់ចេញបាន (នេះ) ជាឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ១ ។ ម្នាលអានន្ទ ចំណែកខាងអរិយសាវ័ក ជាអ្នកបានស្ដាប់បានឃើញនូវពួកព្រះអរិយៈ ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងធម៌របស់ព្រះអរិយៈ បានសិក្សាក្នុងធម៌របស់ព្រះអរិយៈ ទាំងបានឃើញនូវពួកសប្បុរស ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងធម៌របស់សប្បុរស បានសិក្សាក្នុងធម៌របស់សប្បុរស ជាអ្នកមិនមានសក្កាយទិដ្ឋិគ្របសង្កត់ចិត្ត មិនមានសក្កាយទិដ្ឋិរួបរឹតចិត្ត ទាំងដឹងច្បាស់ នូវព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងរលាស់ចេញ នូវសក្កាយទិដ្ឋិដែលកើតឡើង តាមសេចក្ដីពិតបាន អរិយសាវ័កនោះ តែងលះបង់ នូវសក្កាយទិដ្ឋិ ដែលប្រកបដោយអនុស័យ(១) នោះ ។ ជាអ្នកមិនមានវិចិកិច្ឆាគ្របសង្កត់ចិត្ត មិនមានវិចិកិច្ឆារួបរឹតចិត្ត ទាំងដឹងច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងរលាស់ចេញ នូវវិចិកិច្ឆាដែលកើតឡើង តាមសេចក្ដីពិតបាន អរិយសាវ័កនោះ តែងលះបង់ នូវវិចិកិច្ឆា ដែលប្រកបដោយអនុស័យនោះ ។ ជាអ្នកមិនមានសីលព្វតបរាមាសៈគ្របសង្កត់ចិត្ត មិនមានសីលព្វតបរាមាសៈរួបរឹតចិត្ត

១ អដ្ឋកថា ថា កេចិអាចារ្យយល់ថា លះសក្កាយទិដ្ឋិព្រមទាំងអនុស័យ ។

ឧប្បន្នស្ស ច សីលព្វតបរាមាសស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ បជានាតិ តស្ស សោ សីលព្វតបរាមាសោ សានុសយោ បហីយតិ ។ ន កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ន កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ បជានាតិ តស្ស សោ កាមរាគោ សានុសយោ បហីយតិ ។ ន ព្យាបាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហរតិ ន ព្យាបាទបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាបាទស្ស និស្សរណំ យថាភូតំ បជានាតិ តស្ស សោ ព្យាបាទោ សានុសយោ បហីយតិ ។

(១៨៦) យោ អានន្ទ មគ្គោ យា បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ តំ មគ្គំ តំ បដិបទំ អនាគម្ម បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ញស្សតិ វា ទក្ខតិ វា បជហិស្សតិ វាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ មហតោ រុក្ខស្ស តិដ្ឋតោ សារវតោ តចំ អច្ឆេត្វា ផេគ្គុំ អច្ឆេត្វា សារច្ឆេទោ ភវិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ

ទាំងដឹងច្បាស់ នូវព្រះនិព្វានជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវសីលព្វតបរាមាសៈ ដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបាន អរិយសាវ័កនោះ រមែងលះបង់នូវសីលព្វតបរាមាសៈ ដែលប្រកបដោយអនុស័យនោះ ។ ជាអ្នកមិនមានកាមរាគគ្របសង្កត់ចិត្ត មិនមានកាមរាគរួបរឹតចិត្ត ទាំងដឹងច្បាស់នូវព្រះនិព្វានជាគ្រឿងរលាស់ចេញ នូវកាមរាគដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបាន អរិយសាវ័កនោះ រមែងលះបង់ នូវកាមរាគដែលប្រកបដោយអនុស័យនោះ ។ ជាអ្នកមិនមានព្យាបាទគ្របសង្កត់ចិត្ត មិនមានព្យាបាទរួបរឹតចិត្ត ទាំងបានដឹងច្បាស់ នូវព្រះនិព្វានជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវព្យាបាទដែលកើតឡើង តាមសេចក្តីពិតបាន អរិយសាវ័កនោះ រមែងលះបង់ នូវព្យាបាទដែលប្រកបដោយអនុស័យនោះ ។

(១៨៦) ម្នាលអានន្ទ មគ្គណា បដិបទាណា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ បុគ្គលមិនបាច់អាស្រ័យ នូវមគ្គនោះ នូវបដិបទានោះទេ គឹងនឹងដឹង នឹងឃើញ ឬនឹងលះបង់ នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង៥ បាន ពាក្យដូច្នេះ មិនសមហេតុទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ដូចដើមឈើធំមានខ្លឹម កំពុងឋិតនៅ បុគ្គលមិនបានស្រាសយកសំបកចេញ មិនបានចាំងយកស្រាយចេញ ក៏នឹងកាប់យកខ្លឹមបាន ពាក្យដូច្នេះ មិនសមហេតុឡើយ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ

យោ មគ្គោ យា បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ តំ មគ្គំ តំ បដិបទំ អនាគម្ម បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ញស្សតិ វា ទក្ខតិ វា បជហិស្សតិ វាតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ យោ ច ខោ អានន្ទ មគ្គោ យា បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ តំ មគ្គំ តំ បដិបទំ អាគម្ម បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោជនានិ ញស្សតិ វា ទក្ខតិ វា បជហិស្សតិ វាតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ មហតោ រុក្ខស្ស តិដ្ឋតោ សារវតោ តចំ ឆេត្វា ផេគ្គុំ ឆេត្វា សារច្ឆេទោ ភវិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យោ មគ្គោ យា បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ តំ មគ្គំ តំ បដិបទំ អាគម្ម បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សញ្ញោ-ជនានិ ញស្សតិ វា ទក្ខតិ វា បជហិស្សតិ វាតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ គង្គា នទី បូរា ឧទកស្ស សមតិត្តិកា កាកបេយ្យា អថ ទុព្វលកោ បុរិសោ អាគច្ឆេយ្យ អហំ

មគ្គណា បដិបទាណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់ នូវឱរម្ភាគិយសំ-យោជនៈទាំង ៥ បុគ្គលមិនបានអាស្រ័យនូវមគ្គនោះ នូវបដិបទានោះទេ ក៏នឹងដឹង នឹងឃើញ ឬនឹងលះបង់ នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ បាន ពាក្យដូច្នេះនេះ មិនសមហេតុឡើយ មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ លុះតែមគ្គណា បដិបទាណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ បុគ្គលក៏បានអាស្រ័យ នូវមគ្គនោះ នូវបដិបទានោះ នឹងដឹង នឹងឃើញ ឬនឹងលះបង់ នូវឱរម្ភាគិយសំយោ-ជនៈទាំង ៥ បាន ពាក្យដូច្នេះនេះ ទើបសមហេតុផល ។ ម្នាលអានន្ទ ដូចដើមឈើមានខ្លឹម កំពុងឋិតនៅ ហើយគេបានច្រាសសំបកចេញ ទាំងស្រាយចេញ ទើបគេកាប់យកខ្លឹមបាន ពាក្យដូច្នេះនេះ ទើបសមហេតុ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ មគ្គណា បដិបទាណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ បុគ្គលក៏បានអាស្រ័យ នូវមគ្គនោះ នូវបដិបទានោះ នឹងដឹង នឹងឃើញ ឬនឹងលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ បាន ពាក្យដូច្នេះនេះ ទើបសមហេតុ ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ដូចទន្លេគង្គា មានទឹកពេញព្រៀបស្មើនឹងច្រាំង ល្មមក្អែកទំលើមាត់ច្រាំងទុនផឹកបាន កាលនោះ មានបុរសមានកម្លាំងខ្សោយដើរមកដោយគិតថា អាត្មាអញ

ឥមិស្សា គង្គាយ នទិយា តិរិយំ ពាហាយ សោតំ ឆេត្វា សោត្ថិនា បារំ គច្ឆិស្សាមីតិ(១) សោ ន សក្កុណេយ្យ គង្គាយ នទិយា តិរិយំ ពាហាយ សោតំ ឆេត្វា សោត្ថិនា បារំ គន្តុំ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្ស កស្សចិ សក្កាយនិរោធាយ ធម្មេ ទេសិយមានេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ទតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ។ សេយ្យថាបិ សោ ទុព្វលកោ បុរិសោ ឯវមេតេ(២) ទដ្ឋព្វា ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ គង្គា នទី បូរា ឧទកស្ស សមតិត្តិកា កាកបេយ្យា អថ ពលវា បុរិសោ អាគច្ឆេយ្យ អហំ ឥមិស្សា គង្គាយ នទិយា តិរិយំ ពាហាយ សោតំ ឆេត្វា សោត្ថិនា បារំ គច្ឆិស្សាមីតិ សោ សក្កុណេយ្យ គង្គាយ នទិយា តិរិយំ ពាហាយ សោតំ ឆេត្វា សោត្ថិនា បារំ គន្តុំ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្ស កស្សចិ សក្កាយនិរោធាយ ធម្មេ ទេសិយមានេ ចិត្តំ បក្ខន្ទតិ បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ ។ សេយ្យថាបិ សោ ពលវា បុរិសោ ឯវមេតេ(៣) ទដ្ឋព្វា ។

១ ម. គច្ឆាមីតិ ។ ២-៣ ម. ឱ. ឯវមេវ ។

នឹងទូន់កាត់ខ្សែទឹកត្រង់ទទឹងនៃស្ទឹងគង្គានេះ ដោយដៃ ហើយនឹងបានដល់ទៅត្រើយខាងនាយដោយសួស្តី ដូច្នេះ បុរសនោះ មិនអាចនឹងទូន់កាត់ខ្សែទឹកត្រង់ទទឹងនៃស្ទឹងគង្គាដោយដៃ ទៅដល់ត្រើយខាងនាយ ដោយសួស្តីបានឡើយ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតសំដែងធម៌ដើម្បីរលត់នូវសក្កាយៈដល់បុគ្គលណាមួយ ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនឋិតនៅស៊ប់ មិនជឿជាក់ ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ បណ្ឌិត ត្រូវឃើញពួកជនទាំងនោះ ដូចបុរសដែលមានកម្លាំងខ្សោយនោះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ទន្លេគង្គាមានទឹកពេញព្រៀបស្មើមាត់ច្រាំងល្មមក្អែកទំលើមាត់ច្រាំងនឹងផឹកទឹកបាន កាលនោះ បុរសមានកម្លាំងដើរមកដោយគិតថា អាត្មាអញ នឹងទូន់កាត់ខ្សែទឹកត្រង់ទទឹងនៃស្ទឹងគង្គានេះ ដោយដៃ ហើយនឹងបានដល់ត្រើយខាងនាយដោយសួស្តី ដូច្នេះ បុរសនោះ អាចនឹងទូន់កាត់ខ្សែទឹកត្រង់ទទឹងនៃស្ទឹងគង្គា ដោយដៃ ក៏ដល់ទៅត្រើយខាងនាយដោយសួស្តីបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតសំដែងធម៌ ដើម្បីរលត់នូវសក្កាយៈដល់បុគ្គលណាមួយ ចិត្ត (របស់បុគ្គលនោះ) ក៏ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា ឋិតនៅស៊ប់ ជឿជាក់ ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ បណ្ឌិត ត្រូវឃើញពួកជនទាំងនោះ ដូចបុរសដែលមានកម្លាំងនោះឯង ។

(១៥៧) កតមោ ច អានន្ទ មគ្គោ កតមា ច បដិបទា(១) បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សំយោជនានំ បហានាយ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ ឧបធិវិវេកា អកុសលានំ ធម្មានំ បហានា សព្វសោ កាយទុដ្ឋុល្លានំ បដិប្បស្សទ្ធិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ រូបគតំ វេទនាគតំ សញ្ញាគតំ សង្ខារគតំ វិញ្ញាណគតំ តេ ធម្មេ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ គណ្ឌតោ សល្លតោ អឃតោ អាពាធតោ បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បដិវាបេតិ(២) សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បដិវាបេត្វា អមតាយ ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណីតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វូបធិបដិនិស្សគ្គោ តណ្ហក្ខយោ វិរាគោ និរោធោ និព្វានន្តិ ។

១. ឧ. កតមោ ចានន្ទ មគ្គោ កតមា បដិបទាតិ ទិស្សន្តិ ។ ២. ឧ. បដិវាបេតិ ។ ម. បតិដ្ឋាបេតិ បដិបាទេតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

(១៥៧) ម្នាលអានន្ទ ចុះមគ្គដូចម្តេច បដិបទាដូចម្តេច ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ បាន ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានឧបធិវិវេក ព្រោះលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ព្រោះរម្ងាប់នូវការប្រព្រឹត្តគ្រោតគ្រាតដោយកាយ ដោយសព្វគ្រប់ ហើយស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ បានចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ និងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខ ដែលកើតអំពីវិវេក ក៏សម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវពួកធម៌ គឺ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ក្នុងខណៈដែលចូលសមាបត្តិនោះ ថា ជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ ជាបូស ជាព្រួញ ជាសេចក្តីមិនសប្បាយ ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ ជារបស់វិនាស ជារបស់សាបសូន្យ ជារបស់មិនស្គាល់បង្គាប់ចិត្ត ។ ភិក្ខុនោះ រមែងដោះចិត្តចាកធម៌ទាំងនោះ លុះភិក្ខុនោះ បានដោះចិត្តចាកធម៌ទាំងនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅក្នុងអមតធាតុថា ការរម្ងាប់នូវសង្ខារទាំងពួង ការលះបង់នូវឧបក្កិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា សេចក្តីនឿយណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហា គឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាសេចក្តីល្អិត ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរ ។

សោ តត្ថ ឋិតោ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ នោ ចេ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ អយម្បិ ខោ អានន្ទ មគ្គោ អយំ បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ រូបគតំ វេទនាគតំ សញ្ញាគតំ សង្ខារគតំ វិញ្ញាណគតំ ។ បេ ។ សញ្ញោជនានំ បហានាយ ។

ភិក្ខុនោះ ឋិតនៅក្នុងវិបស្សនា ដែលមានព្រះត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍នោះហើយ រមែងដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ គឺគង់បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរចំពោះសមថធម៌និងវិបស្សនាធម៌នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយចំពោះធម៌នោះ ព្រោះការអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រឡប់អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ មគ្គនេះឯង បដិបទានេះឯង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន គឺសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ បេ ។ ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន គឺសម្រេចសម្រាន្តនៅ ដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់ នូវពួកធម៌ គឺ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ក្នុងខណៈដែលចូលសមាបត្តិ ។ បេ ។ ដើម្បីលះបង់នូវសំយោជនៈទាំងឡាយ ។

(១៥៨) បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ វេទនាគតំ សញ្ញាគតំ សង្ខារគតំ វិញ្ញាណគតំ តេ ធម្មេ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ គណ្ឌតោ សល្លតោ អឃតោ អាពាធតោ បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បដិវាបេតិ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បដិវាបេត្វា អមតាយ ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណីតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វូបធិបដិនិស្សគ្គោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាគោ និរោធោ និព្វានន្តិ ។ សោ តត្ថដ្ឋិតោ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ នោ ចេ

(១៥៨) ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញា ព្រោះរំលត់នូវបដិឃសញ្ញា ព្រោះមិនយកចិត្តទុកដាក់នូវនានត្តសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ក៏ចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយបរិកម្មថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវពួកធម៌ គឺ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ក្នុងខណៈដែលចូលកាន់សមាបត្តិនោះ ថា ជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ ជាបូស ជាព្រួញ ជាសេចក្តីមិនសប្បាយ ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ ជារបស់វិនាស ជារបស់សាបសូន្យ ជារបស់មិនស្គាល់បង្គាប់ចិត្តឡើយ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងដោះចិត្តចាកធម៌ទាំងនោះបាន លុះភិក្ខុនោះ បានដោះចិត្តចាកធម៌ទាំងនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅក្នុងអមតធាតុថា ការរម្ងាប់បង់នូវសង្ខារទាំងពួង ការលះបង់នូវឧបក្កិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា សេចក្តីនឿយណាយ សេចក្តីរលត់នៃតណ្ហា គឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ល្អិត ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរល្អ ។ ភិក្ខុនោះ បានឋិតនៅ ក្នុងវិបស្សនា ដែលមានព្រះត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍នោះហើយ រមែងដល់នូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ បើថាជា

អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ អយម្បិ ខោ អានន្ទ មគ្គោ អយំ បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ វេទនាគតំ ។ បេ ។ សញ្ញោជនានំ បហានាយ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ វេទនាគតំ សញ្ញាគតំ សង្ខារគតំ វិញ្ញាណគតំ តេ ធម្មេ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ គណ្ឌតោ សល្លតោ

មិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ គង់បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរចំពោះធម៌នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយចំពោះធម៌នោះ ព្រោះអស់ទៅ នៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ហើយនិងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រឡប់អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ម្នាលអានន្ទ មគ្គនេះឯង បដិបទានេះឯង ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ភិក្ខុ ល្វះកន្លងបង់នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយសព្វគ្រប់ហើយ ក៏ចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយបរិកម្មថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ។ ភិក្ខុនោះ ពិចារណានូវក្នុងធម៌ គឺ វេទនា ។ បេ ។ ដើម្បីលះបង់នូវសំយោជនៈទាំងឡាយ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ភិក្ខុ ល្វះកន្លងបង់ នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយសព្វគ្រប់ហើយ ទើបចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយបរិកម្មថា អ្វីបន្តិចបន្តួច មិនមាន ។ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវក្នុងធម៌ គឺ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ក្នុងខណៈដែលចូលសមាបត្តិនោះ ថា ជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ ជាបូស ជាព្រួញ

អយតោ អាតាបតោ បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បដិវាបេតិ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បដិវាបេត្វា អមតាយ ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណីតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វូបធិបដិនិស្សគ្គោ តណ្ហក្ខយោ វិរាគោ និរោធោ និព្វានន្តិ ។ សោ តត្ថដ្ឋិតោ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ នោ ចេ អាសវានំ ខយំ បាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ អយំ ខោ អានន្ទ មគ្គោ អយំ បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយាតិ ។

ជាសេចក្ដីមិនសប្បាយ ជាគ្រោះ ជារបស់ដទៃ ជារបស់វិនាស ជារបស់សាបសូន្យ ជារបស់មិនស្ដាប់បង្គាប់ចិត្ត ។ ភិក្ខុនោះ រមែងដោះចិត្តចាកធម៌ទាំងនោះបាន លុះភិក្ខុនោះ បានដោះចិត្តចាកធម៌ទាំងនោះហើយ រមែងបង្អោនចិត្តទៅក្នុងអមតធាតុ ថា ការរម្ងាប់បង់នូវសង្ខារទាំងពួង ការលះបង់នូវឧបធិក្កិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា សេចក្ដីនឿយណាយ សេចក្ដីរលត់តណ្ហា គឺព្រះនិព្វាន ណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ល្អិត ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរល្អ ។ ភិក្ខុនោះ បានឋិតនៅក្នុងវិបស្សនាដែលមានព្រះត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍ រមែងដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ បើបែរជាមិនបានដល់ នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងនោះទេ ក៏គង់បានទៅកើតជាឧបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្ដីត្រេកអរក្នុងធម៌នោះ ព្រោះសេចក្ដីរីករាយក្នុងធម៌នោះ ព្រោះការអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង៥ ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រឡប់អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ មគ្គនេះឯង បដិបទានេះឯង ហើយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំង ៥ ។

(១៩៤) ឯសោ ចេ ភន្តេ មគ្គោ ឯសា បដិបទា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បហានាយ អថ កិញ្ចរហិ ឥធេកច្ចេ ភិក្ខូ ចេតោវិមុត្តិនោ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ(១) បញ្ញាវិមុត្តិនោតិ ។ ឯត្ថ ខោ បនេសាហំ អានន្ទ ឥន្ទ្រិយវេមត្តតំ វទាមីតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

មហាមាលុង្ក្យោវាទសុត្តំ បញ្ចមំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ម. ភិក្ខូតិ ន ទិស្សតិ ។

(១៩៤) ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើមគ្គនុ៎ះ បដិបទានុ៎ះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីលះបង់ នូវឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ទាំង ៥ បាន កាលបើដូច្នេះ ចុះហេតុដូចម្តេច បានជាក្នុងសាសនានេះ មានពួកភិក្ខុខ្លះ ជាចេតោវិមុត្តិ ពួកភិក្ខុខ្លះ ជាបញ្ញាវិមុត្តិ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ ក្នុងសាសនានេះឯង តថាគតពោលថា ពួកភិក្ខុទាំងនោះ មានឥន្ទ្រិយផ្សេង ៗ គ្នា ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ក៏រីករាយ ត្រេកអរ នឹងភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ មហាមាលុង្ក្យោវាទសូត្រ ជាគម្រប់ ៥ ។

បញ្ចមំ ភទ្ទាលិសុត្តំ

(១៦០) ឯវំមេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច អហំ ខោ ភិក្ខវេ ឯកាសនភោជនំ ភុញ្ជាមិ ឯកាសនភោជនំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ភុញ្ជមានោ អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានាមិ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច ។ ឯថ តុម្ហេបិ ភិក្ខវេ ឯកាសនភោជនំ ភុញ្ជថ ឯកាសនភោជនំ ខោ ភិក្ខវេ តុម្ហេបិ ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានិស្សថ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ចាតិ ។

ភទ្ទាលិសូត្រ ទី៥

(១៦០) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទីនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតតែងឆាន់ភោជន ដែលត្រូវបរិភោគតែមួយពេល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលតថាគតឆាន់ភោជនដែលត្រូវបរិភោគតែមួយពេល ក៏បានដឹងច្បាស់ នូវភាពមិនមានអាពាធ មិនមានទុក្ខ ការងើបក្រោកដោយរហ័ស កម្លាំងកាយ និងការនៅសប្បាយដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកមកណេះ ចូរបរិភោគភោជនដែលត្រូវបរិភោគតែមួយពេលចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយ បរិភោគភោជនដែលត្រូវបរិភោគតែមួយពេលហើយ មុខជានឹងបានដឹងច្បាស់ នូវភាពមិនមានអាពាធ មិនមានទុក្ខ ការងើបក្រោកដោយរហ័ស កម្លាំងកាយ និងការនៅសប្បាយដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។

[១៦១] ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ភទ្ទាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ន ខោ អហំ ភន្តេ ឧស្សហាមិ ឯកាសនភោជនំ ភុញ្ជិតុំ ឯកាសនភោជនញ្ហិ មេ ភន្តេ ភុញ្ជតោ សិយា កុក្កុច្ចំ សិយា វិប្បដិសារោតិ ។ តេនហិ ត្វំ ភទ្ទាលិ យត្ថ និមន្តិតោ អស្សសិ តត្ថ ឯកទេសំ ភុញ្ជិត្វា ឯកទេសំ នីហរិត្វាបិ បរិភុញ្ជេយ្យាសិ ឯវម្បិ ខោ ត្វំ ភទ្ទាលិ ភុញ្ជមានោ យាបេស្សសីតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ ន ឧស្សហាមិ ភុញ្ជិតុំ ឯវម្បិ ហិ មេ ភន្តេ ភុញ្ជតោ សិយា កុក្កុច្ចំ សិយា វិប្បដិសារោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ភទ្ទាលិ ភគវតា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សាហំ បវេទេសិ ។ អថខោ អាយស្មា ភទ្ទាលិ សព្វន្តំ តេមាសំ ន ភគវតោ សម្មុខីភាវំ ភទ្ទាលិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការី(១) ។

១ អបរិបូរិការីតិ បាឋោ ។

[១៦១] កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ មិនអាចនឹងបរិភោគភោជនដែលគួរបរិភោគតែមួយពេលបានឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា កាលបើខ្ញុំព្រះអង្គបរិភោគភោជន ដែលគួរបរិភោគតែមួយពេលហើយ សេចក្តីសាប់សល់ក៏មាន សេចក្តីក្តៅក្រហាយក៏មាន ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភទ្ទាលិ បើដូច្នោះ គេនិមន្តអ្នកទៅក្នុងទីណា អ្នកគប្បីបរិភោគតែបន្តិចបន្តួច ចំណែកយកមកបរិភោគតែបន្តិចបន្តួច ក្នុងទីនោះ ម្នាលភទ្ទាលិ កាលបើអ្នកបរិភោគយ៉ាងនេះហើយ ក៏អាចនឹងញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន ។ ភទ្ទាលិក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គ មិនអាចនឹងបរិភោគយ៉ាងនេះបានឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា កាលបើខ្ញុំព្រះអង្គ បរិភោគយ៉ាងនេះហើយ សេចក្តីសាប់សល់ក៏មាន សេចក្តីក្តៅក្រហាយក៏មាន ។ គ្រាកាលដែលព្រះមានព្រះភាគ កំពុងបញ្ញត្តនូវសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទាននូវសិក្ខា ព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ ក៏ក្រាបទូល នូវសេចក្តីមិនអាចធ្វើតាមបាន ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ លែងឲ្យជួបព្រះភក្ត្រព្រះមានព្រះភាគ ពេញ ៣ ខែគត់ លែងបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ដោយដាច់ស្រឡះ ។

[១៦៦] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករោន្តិ និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ភទ្ទាលិ យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ ភទ្ទាលឹ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ ឥទំ ខោ អាវុសោ ភទ្ទាលិ ភគវតោ ចីវរកម្មំ ករីយតិ និដ្ឋិតចីវរោ ភគវា តេមាសច្ចយេន ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ ឥង្ឃាវុសោ ភទ្ទាលិ ឯតំ ទេសំ សាធុកំ មនសិករោហិ មា តេ បច្ឆា ទុក្ករតរំ អហោសីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ អាយស្មា ភទ្ទាលិ តេសំ ភិក្ខូនំ បដិស្សុត្វា

[១៦៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានប្រមាណច្រើនរូប នាំគ្នាធ្វើចីវរកម្ម ថ្វាយព្រះមានព្រះភាគ លុះព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរសម្រេចហើយ កន្លង ៣ ខែទៅ ព្រះអង្គប្រុងនឹងស្ដេចចេញទៅកាន់ចារិក ។ គ្រានោះឯង ព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ បានចូលទៅរកពួកភិក្ខុទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យរាក់ទាក់សំណេះសំណាល មួយអន្លើដោយពួកភិក្ខុទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររាក-រយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ទើបអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏នាំគ្នានិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោភទ្ទាលិ ចីវរកម្មនេះឯង ដែលយើងទាំងឡាយធ្វើថ្វាយព្រះមានព្រះភាគ លុះព្រះមានព្រះភាគ មានចីវរកម្មសម្រេចហើយ កន្លង ៣ ខែទៅ ទ្រង់នឹងស្ដេចចេញទៅកាន់ចារិក ។ ម្នាលភទ្ទាលិមានអាយុ យើងសូមដាស់តឿន ចូរលោកយកចិត្តទុកដាក់នឹងកំហុស (ចំពោះសិក្ខាបទដែលព្រះសាស្ដាទ្រង់បញ្ញត្ត) នុ៎ះ ឲ្យប្រពៃចុះ អ្នកកុំធ្វើឲ្យលំបាក ក្នុងកាលជាខាងក្រោយឡើយ ។ ព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ ក៏ទទួលពាក្យពួកភិក្ខុទាំងនោះថា ករុណាអាវុសោ ដូច្នេះហើយ

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ភទ្ទាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អច្ចយោ មំ ភន្តេ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យោហំ ភគវតា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សាហំ បវេទេសឹ(១) តស្ស មេ ភន្តេ ភគវា អច្ចយំ អច្ចយតោ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយតឹ សំវរាយាតិ ។

(១៦៣) តគ្ឃ ត្វំ ភទ្ទាលិ អច្ចយោ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យំ ត្វំ មយា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សាហំ បវេទេសិ ។ សមយោបិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ ភគវា ខោ សាវត្ថិយំ វិហរតិ ភគវាបិ មំ ជានិស្សតិ ភទ្ទាលិ នាម ភិក្ខុ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការីតិ អយម្បិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ

១ ម. បវេទេសិ ។

ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះភទ្ទាលិមានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទោសគ្របសង្កត់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះកាលព្រះមានព្រះភាគកំពុងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទានសិក្ខា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏បានក្រាបទូល នូវសេចក្តីមិនអាចធ្វើតាមបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ អត់ទោសចំពោះកំហុស តាមភាសរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ ដើម្បីនឹងសង្រួមតទៅទៀត ។

(១៦៣) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា អើ ភទ្ទាលិ ទោសគ្របសង្កត់អ្នក ដែលជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាសពិតមែនហើយ ព្រោះកាលដែលតថាគត កំពុងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទានសិក្ខា អ្នកបានប្រាប់នូវសេចក្តីមិនអាចធ្វើតាមបាន ។ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកមិនបានដឹងហេតុថា ព្រះមានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងក្រុងសាវត្ថី តែព្រះមានព្រះភាគនឹងដឹងអាត្មាអញថា ភិក្ខុឈ្មោះភទ្ទាលិ មិនបានធ្វើពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ដូច្នេះឡើយ ម្នាលភទ្ទាលិ នេះឯង

សមយោ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ ។ សមយោបិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ សម្ពហុលា ខោ ភិក្ខូ សាវត្ថិយំ វស្សំ ឧបគតា តេបិ មំ ជានិស្សន្តិ ភទ្ទាលិ នាម ភិក្ខុ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការីតិ អយម្បិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ សមយោ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ ។ សមយោបិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ សម្ពហុលា ខោ ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថិយំ វស្សំ ឧបគតា តាបិ មំ ជានិស្សន្តិ ភទ្ទាលិ នាម ភិក្ខុ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការីតិ អយម្បិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ សមយោ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ ។ សមយោបិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ សម្ពហុលា ខោ ឧបាសកា សាវត្ថិយំ បដិវសន្តិ តេបិ មំ ជានិស្សន្តិ ភទ្ទាលិ នាម ភិក្ខុ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការីតិ អយម្បិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ សមយោ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ សមយោបិ ខោ តេ ភទ្ទាលិ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ សម្ពហុលា ខោ ឧបាសិកា សាវត្ថិយំ បដិវសន្តិ តាបិ មំ ជានិស្សន្តិ ភទ្ទាលិ នាម ភិក្ខុ

ជាហេតុដែលអ្នកមិនបានដឹង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកមិនបានដឹងហេតុថា ភិក្ខុច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី សូម្បីភិក្ខុទាំងនោះ ក៏គង់ដឹងអាត្មាអញថា ភទ្ទាលិភិក្ខុ មិនបានបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ឲ្យពេញឡើយ ម្នាលភទ្ទាលិ នេះឯង ជាហេតុដែលអ្នកមិនបានដឹង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកមិនបានដឹងហេតុថា ពួកភិក្ខុនីមានប្រមាណច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី សូម្បីភិក្ខុនីទាំងនោះ គង់ដឹងអាត្មាអញថា ភទ្ទាលិភិក្ខុ មិនបានបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនា របស់ព្រះសាស្តាឲ្យពេញឡើយ ម្នាលភទ្ទាលិ នេះឯង ជាហេតុដែលអ្នកមិនបានដឹង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកមិនបានដឹងហេតុថា ពួកឧបាសកមានប្រមាណច្រើននាក់ដែលនៅអាស្រ័យក្នុងក្រុងសាវត្ថី សូម្បីឧបាសកទាំងនោះ ក៏គង់ដឹងអាត្មាអញថា ភទ្ទាលិភិក្ខុ មិនបានបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ឲ្យពេញឡើយ នេះឯង ជាហេតុដែលអ្នកមិនបានដឹង ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកមិនបានដឹងហេតុថា ពួកឧបាសិកាច្រើនគ្នាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងក្រុងសាវត្ថី សូម្បីឧបាសិកាទាំងនោះ ក៏គង់ដឹងអាត្មាអញថា ភទ្ទាលិភិក្ខុ

សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការីតិ អយម្បិ ខោ តេ កស្សប សមយោ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ ។ សមយោបិ ខោ តេ កស្សប អប្បដិវិទ្ធោ អហោសិ សម្ពហុលា ខោ នានាតិត្ថិយា សមណព្រាហ្មណា សារត្ថិយំ វស្សំ ឧបគតា តេបិ មំ ជានិស្សន្តិ កស្សប នាម ភិក្ខុ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកោ ថេរញ្ញតរោ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការីតិ អយម្បិ ខោ តេ កស្សប សមយោ អប្បដិវិទ្ធោ អហោសីតិ ។ អច្ចយោ មំ ភន្តេ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យោហំ ភគវតា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សហំ បវេទេសឹ តស្ស មេ ភន្តេ ភគវា អច្ចយំ អច្ចយតោ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយតឹ សំវរាយាតិ ។

មិនបានបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ដូច្នេះឡើយ នេះឯង ជាហេតុដែលអ្នកមិនបានដឹង ។ ម្នាលកស្សប អ្នកមិនបានដឹងហេតុថា ពួកសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ជាតិរ្ថិយផ្សេង ៗ មានប្រមាណច្រើនរូប ដែលនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសារត្ថិ សូម្បីពួកអ្នកទាំងនោះ ក៏នឹងដឹងនូវអាត្មាអញថា កស្សបភិក្ខុជាសាវករបស់ព្រះសមណគោតម ជាព្រះថេរៈមួយអង្គមិនបានបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ដូច្នេះឡើយ នេះឯង ជាហេតុដែលអ្នកមិនបានដឹង ។ ព្រះកស្សបក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទោសគ្របសង្កត់នូវខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះកាលដែលព្រះមានព្រះភាគ កំពុងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទានសិក្ខា ខ្ញុំព្រះអង្គបានក្រាបទូលនូវសេចក្តីមិនគាប់ចិត្តតាមបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ អត់ទោសចំពោះកំហុស តាមទោស របស់ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ ដើម្បីនឹងសង្រួមតទៅ ។

(១៦៤) តគ្ឃ ត្វំ ភទ្ទាលិ អច្ចយោ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យំ ត្វំ មយា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សាហំ បវេទេសិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ភទ្ទាលិ ឥធស្ស ភិក្ខុ ឧភតោភាគវិមុត្តោ តមហំ ឯវំ វទេយ្យំ ឯហិ មេ ត្វំ ភិក្ខុ បង្កេ សង្កមោ ហោហីតិ អបិ នុ ខោ(១) សោ សង្កមេយ្យ វា អញ្ញេន វា កាយំ សន្នាមេយ្យ នោតិ វា វទេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ភទ្ទាលិ ឥធស្ស ភិក្ខុ បញ្ញាវិមុត្តោ កាយសក្ខី ទិដ្ឋិប្បត្តោ សទ្ធាវិមុត្តោ ធម្មានុសារី សទ្ធានុសារី តមហំ ឯវំ វទេយ្យំ ឯហិ មេ ត្វំ ភិក្ខុ បង្កេ សង្កមោ ហោហីតិ អបិ នុ ខោ(២) សោ សង្កមេយ្យ វា អញ្ញេន វា កាយំ សន្នាមេយ្យ នោតិ វា វទេយ្យាតិ ។

១-២ ម. ខោសទ្ទោ នត្ថិ ។

(១៦៤) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា អើ ភទ្ទាលិ ទោសគ្របសង្កត់អ្នកដែលជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ពិតមែនហើយ ព្រោះកាលដែលតថាគត កំពុងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទានសិក្ខា អ្នកក៏បានប្រាប់ នូវសេចក្តីមិនអាចនឹងធ្វើតាមបាន ។ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកសំគាល់ហេតុនោះថាដូចម្តេច ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាឧភតោភាគវិមុត្ត តថាគតនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចូរមកចុះ ស្ពានរបស់តថាគតមានក្នុងភក់ ដូច្នេះ តើភិក្ខុនោះគប្បីទៅខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្រោនកាយរបស់ខ្លួន ឬគប្បីពោលប្រកែកថាទេ ។ ព្រះភទ្ទាលិក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនគួរទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកសំគាល់ហេតុនោះថាដូចម្តេច ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាបញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ជាកាយសក្ខីបុគ្គល ជាទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល ជាសទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល ជាធម្មានុសារីបុគ្គល ជាសទ្ធានុសារីបុគ្គល(១) តថាគត និយាយនឹងបុគ្គលនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចូរមកចុះ ស្ពានរបស់តថាគតមានក្នុងភក់ ដូច្នេះ តើភិក្ខុនោះគប្បីដើរទៅខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យប្រោនកាយរបស់ខ្លួន ឬគប្បីពោលប្រកែកថាទេ ។

១ សេចក្តីអធិប្បាយនៃពីបុគ្គលទាំងនេះ ចូរមើលខាងលក្ខណៈក្នុងសង្គីតិសូត្រ ទីឃនិកាយ បាដិកវគ្គ ផងចុះ ។

នោ ហេតំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ភទ្ទាលិ អបិ នុ ត្វំ ភទ្ទាលិ(១) តស្មឹ សមយេ ឧភតោភាគវិមុត្តោ វា ហោសិ បញ្ញាវិមុត្តោ វា កាយសក្ខី វា ទិដ្ឋិប្បត្តោ វា សទ្ធាវិមុត្តោ វា ធម្មានុសារី វា សទ្ធានុសារី វាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ននុ ត្វំ ភទ្ទាលិ តស្មឹ សមយេ រិត្តោ តុច្ឆោ អបរទ្ធោតិ ។ ឯវំ ភន្តេ អច្ចយោ មំ ភន្តេ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យោហំ ភគវតា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សាហំ បវេទេសឹ តស្ស មេ ភន្តេ ភគវា អច្ចយំ អច្ចយតោ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយតឹ សំវរាយាតិ ។

---
១ ម. ភទ្ទាលីតិ ន ទិស្សតិ ។

ព្រះភទ្ទាលិ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ មិនមែនទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកសម្គាល់ហេតុនោះដូចម្តេច ម្នាលភទ្ទាលិ ក្នុងសម័យនោះ អ្នកបានជាឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល ឬបានជាបញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ជាកាយសក្ខីបុគ្គល ជាទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល ជាសទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល ជាធម្មានុសារីបុគ្គល ជាសទ្ធានុសារីបុគ្គល ដែរឬ ។ ព្រះភទ្ទាលិ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដំណើរនុ៎ះ មិនមានទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភទ្ទាលិ ចុះមានតែក្នុងសម័យនោះ អ្នកជាបុគ្គលសោះសូន្យ ជាមនុស្សទទេ មានកំហុសទេឬ ។ ព្រះភទ្ទាលិ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យ៉ាងនោះមែនហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទោសគ្របសង្កត់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះកាលដែលព្រះមានព្រះភាគ កំពុងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទានសិក្ខា ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ក្រាបទូលនូវសេចក្តីមិនអាចនឹងធ្វើតាមបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អត់ទោសចំពោះកំហុស តាមកំហុសរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ ដើម្បីនឹងសង្រួមតទៅទៀត ។

(១៦៥) តស្ស តេ ភទ្ទាលិ អច្ចយោ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យំ ត្វំ មយា សិក្ខាបទេ បញ្ញាបិយមានេ ភិក្ខុសង្ឃេ សិក្ខំ សមាទិយមានេ អនុស្សាហំ បវេទេសិ យតោ ច ខោ ត្វំ ភទ្ទាលិ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោសិ តន្តេ មយំ បដិគ្គណ្ហាម វុឌ្ឍិ ហេសា ភទ្ទាលិ អរិយស្ស វិនយេ យោ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោតិ អាយតឹ សំវរំ អាបជ្ជតិ ។

(១៦៦) ឥធ ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ សត្ថុសាសនេ សិក្ខាយ(១) អបរិបូរការី ហោតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្នូនាហំ វិវិត្តំ សេនាសនំ ភជេយ្យំ អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ទរំ គិរិគុហំ សុសានំ វនបត្ថំ អព្ភោកាសំ បលាលបុញ្ជំ អប្បេវនាមាហំ ឧត្តរិ មនុស្សធម្មា អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករេយ្យន្តិ ។ សោ វិវិត្តំ សេនាសនំ ភជតិ

១ ម. សិក្ខាយាតិ ន ទិស្សតិ ។

(១៦៥) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា អើភទ្ទាលិ ទោសគ្របសង្កត់នូវអ្នកដែលជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ពិតមែនហើយ ព្រោះកាលដែលតថាគតកំពុងបញ្ញត្តសិក្ខាបទ កំពុងឲ្យភិក្ខុសង្ឃសមាទានសិក្ខា អ្នកបានប្រាប់ នូវសេចក្តីមិនអាចនឹងធ្វើតាមបាន ម្នាលភទ្ទាលិ កាលណាអ្នកបានឃើញទោសតាមទោសហើយ ត្រឡប់មកធ្វើតាមធម៌គឺសូមខមាទោស តថាគត នឹងទទួលទោសចំពោះកំហុសនោះដល់អ្នក ម្នាលភទ្ទាលិ ព្រោះថា បុគ្គល ដែលបានឃើញទោសតាមទោស ហើយត្រឡប់មកធ្វើតាមធម៌គឺសូមខមាទោសវិញ ទើបដល់នូវការសង្រួមតទៅ នេះឯង ជាសេចក្តីចម្រើន ក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ ។

(១៦៦) ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ មិនបានបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ គប់សេនាសនៈស្ងាត់ គឺព្រៃ ម្លប់ឈើ ភ្នំ ជ្រោះភ្នំ គុហាក្នុងភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីវាល គំនរចំបើង (កាលបើនៅក្នុងទីដូច្នេះ) មុខជាអាត្មាអញនឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស គឺញាណទស្សនៈដ៏ប្រសើរ អាចកម្ចាត់បង់នូវកិលេស ដ៏ក្រៃលែងជាងមនុស្សធម៌ ។ ភិក្ខុនោះ ក៏គប់សេនាសនៈស្ងាត់ គឺ

អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ទរំ គិរិគុហំ សុសានំ វនបត្ថំ អព្ភោកាសំ បលាលបុញ្ជំ តស្ស ឯវំ វូបកដ្ឋស្ស វិហរតោ សត្ថាបិ ឧបវទតិ អនុវិច្ច វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី ឧបវទន្តិ ទេវតាបិ ឧបវទន្តិ អត្តាបិ(១) អត្តានំ ឧបវទតិ សោ សត្ថារាបិ ឧបវទិតោ អនុវិច្ច វិញ្ញូហិ សព្រហ្មចារីហិ ឧបវទិតោ ទេវតាហិបិ ឧបវទិតោ អត្តនាបិ អត្តា(២) ឧបវទិតោ ន ឧត្តរិ មនុស្សធម្មា អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករោតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ(៣) ភទ្ទាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការិស្ស ។

(១៦៧) ឥធ បន ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការី ហោតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្នូនាហំ វិវិត្តំ សេនាសនំ ភជេយ្យំ អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ទរំ គិរិគុហំ សុសានំ វនបត្ថំ

១ ម. អត្តាបិ ។ ២ ម. អត្តានំ ។ ៣ ម. ឯវញ្ហិទំ ។

ព្រៃ ម្លប់ឈើ ភ្នំ ជ្រោះភ្នំ គុហាក្នុងភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីវាល គំនរចំបើង កាលបើភិក្ខុនោះចេញទៅនៅស្ងាត់ហើយ ព្រះសាស្តាក៏តិះដៀល ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គលជាអ្នកចេះដឹង បានពិចារណាហើយក៏តិះដៀល ទេវតាទាំងឡាយក៏តិះដៀល ទាំងខ្លួនឯងក៏តិះដៀលខ្លួនឯង បុគ្គលនោះ កាលបើព្រះសាស្តាតិះដៀល ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គលជាអ្នកចេះដឹង បានពិចារណាហើយក៏តិះដៀល ពួកទេវតាក៏តិះដៀលហើយ ទាំងខ្លួនឯងក៏តិះដៀលខ្លួនឯងហើយ មិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវគុណវិសេស គឺញាណទស្សនៈដ៏ប្រសើរ គួរជាគ្រឿងកំចាត់នូវកិលេស ដ៏ក្រៃលែងជាងមនុស្សធម៌ មិនបានឡើយ ដំណើរនុ៎ះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភទ្ទាលិ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះ មិនបានបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តានុ៎ះឯង ដោយពិត ។

(១៦៧) ម្នាលភទ្ទាលិ មួយទៀត ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ បានបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ គប់រកនូវសេនាសនៈស្ងាត់ គឺ ព្រៃ ម្លប់ឈើ ភ្នំ ជ្រោះភ្នំ គុហាក្នុងភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ

អព្ភោកាសំ បលាលបុញ្ជំ អប្បេវនាមាហំ ឧត្តរិ មនុស្សធម្មា អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិ-ករេយ្យន្តិ ។ សោ វិវិត្តំ សេនាសនំ ភជតិ អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ទរំ គិរិគុហំ សុសានំ វនបត្ថំ អព្ភោកាសំ បលាលបុញ្ជំ តស្ស តថា វូបកដ្ឋស្ស វិហរតោ សត្ថាបិ ន ឧបវទតិ អនុវិច្ច វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី ន ឧបវទន្តិ ទេវតាបិ ន ឧបវទន្តិ អត្តាបិ អត្តានំ ន ឧបវទតិ សោ សត្ថារាបិ អនុបវទិតោ អនុវិច្ច វិញ្ញូហិ សព្រហ្មចារីហិ អនុបវទិតោ ទេវតាហិបិ អនុ-បវទិតោ អត្តនាបិ អត្តា អនុបវទិតោ ឧត្តរិ មនុស្សធម្មា អលមរិយញាណទស្សនវិសេសំ សច្ឆិករោតិ ។ សោ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ ភទ្ទាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្ស ។ បុន ចបរំ ភទ្ទាលិ ភិក្ខុ

ទីវាល គំនរចំបើង ឱតែអាត្មាអញ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស គឺញាណទស្សនៈដ៏ប្រសើរ អាចកម្ចាត់បង់នូវកិលេស ដ៏ក្រៃលែងជាងមនុស្សធម៌ ។ ភិក្ខុនោះ ក៏ចូលទៅសេពសេនាសនៈស្ងាត់ គឺ ព្រៃ ម្លប់ឈើ ភ្នំ ជ្រោះភ្នំ គុហាក្នុងភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីវាល គំនរចំបើង កាលបើភិក្ខុនោះ ចេញទៅនៅស្ងាត់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះសាស្តាក៏មិនតិះដៀល ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ជាអ្នកចេះដឹង បានគយគន់ហើយ ក៏មិនតិះដៀល ពួកទេវតាក៏មិនតិះដៀល ទាំងខ្លួនឯងក៏មិនតិះដៀលខ្លួនឯង បុគ្គលនោះ កាលបើព្រះសាស្តាមិនតិះដៀល ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ជាអ្នកចេះដឹង បានគយគន់ហើយ ក៏មិនតិះដៀល ពួកទេវតាក៏មិនតិះ-ដៀល ទាំងខ្លួនឯងក៏មិនតិះដៀលខ្លួនឯងហើយ រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស គឺញាណទស្សនៈដ៏ប្រសើរ អាចកម្ចាត់បង់នូវកិលេស ដ៏ក្រៃលែងជាងមនុស្សធម៌បាន ។ ភិក្ខុនោះ រមែងស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាម ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីវិវេក ដំណើរនុ៎ះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភទ្ទាលិ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះ បានបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ មួយទៀត ភិក្ខុ

វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ កឡាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្ស ។ បុន ចបរំ កឡាលិ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ កឡាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្ស ។ បុន ចបរំ កឡាលិ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ កឡាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្ស ។

[១៦៨] សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ

ព្រោះបានរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ក៏ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាទីផូរផង់ក្នុងសន្តាន មានភាពនៃចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខដែលកើតអំពីសមាធិប៉ុណ្ណោះ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលកឡាលិ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះ ជាអ្នកបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលកឡាលិ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះប្រាសចាកបីតិ ។ បេ ។ ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះ ជាអ្នកបំពេញនូវសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលកឡាលិ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះលះបង់សេចក្តីសុខ ។ បេ ។ ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលកឡាលិ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះ ជាអ្នកបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនេះឯង ។

[១៦៨] កាលបើចិត្ត ខ្ជាប់ខ្ជួន បរិសុទ្ធផូរផង់ ឥតមានទីទួល គឺកិលេស ប្រាសចាកឧបក្កិលេស មានសភាពជាចិត្តទន់ គួរដល់

កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ បុព្វេនិវាសានុស្ស-តិញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ ។ សោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ ភទ្ទាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្ស ។ សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ អានេញ្ជប្បត្តេ សត្តានំ ចុតូបបាតញាណាយ ចិត្តំ អភិនិន្នាមេតិ ។ សោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ

ការងារកម្ម ជាចិត្តនឹងនួន មិនបានញាប់ញ័រទៅតាមអារម្មណ៍ យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនោះ រមែងបង្អោនចិត្តទៅរកបុព្វេនិវាសានុស្សតិញាណ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងរលឹកឃើញ នូវជាតិដែលធ្លាប់អាស្រ័យនៅក្នុងកាលមុនជាច្រើនជាតិ គឺរលឹកឃើញមួយជាតិ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវជាតិដែលធ្លាប់អាស្រ័យនៅក្នុងកាលមុន បានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភទ្ទាលិ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះ ជាអ្នកបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនេះឯង ។ កាលបើចិត្ត ថ្កល់ខ្ជាប់ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ អស់មានទីទួលគឺកិលេស ប្រាសចាកឧបក្កិលេស មានសភាពជាចិត្តទន់ គួរដល់ការងារ-កម្ម ជាចិត្តនឹងនួន មិនបានញាប់ញ័រទៅតាមអារម្មណ៍ យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនោះ រមែងបង្អោនចិត្តទៅរកប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវចុតិនិងបដិសន្ធិនៃពួកសត្វ ។ ភិក្ខុនោះ មានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា បានឃើញសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុត ដែលកើត ថោកទាប ឧត្តម មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មរបស់ខ្លួនថា ពួ

សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា ។ បេ ។
និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា បន ភោន្តោ
សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា ។ បេ ។
សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ។ ឥតិ ទិព្វេន
ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។
យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ តំ កិស្ស
ហេតុ ឯវញ្ហេតំ ភទ្ទាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ
សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្ស ។ សោ ឯវំ
សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គ-
ណេ វិគតូបក្កិលេសេ មុទុភូតេ កម្មនិយេ ឋិតេ
អានេញ្ជប្បត្តេ អាសវានំ ខយញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិ-
និន្នាមេតិ ។ សោ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ
។ បេ ។ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថា-
ភូតំ បជានាតិ ឥមេ អាសវាតិ យថាភូតំ បជានាតិ
អយំ អាសវសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ
អាសវនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ អាស-
វនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ។

សត្វទាំងឡាយនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ។ បេ ។ ហើយកើតក្នុង
កំណើតអសុរកាយ នរក ។ បេ ។ ចំណែកខាងសត្វទាំងឡាយនេះ
ប្រកបដោយកាយសុចរិត ។ បេ ។ ទៅកើតក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។
ភិក្ខុ ដែលមានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា
។ បេ ។ រមែងដឹងច្បាស់ នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម
របស់ខ្លួនដូច្នេះឯង ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភទ្ទាលិ ព្រោះ
ហេតុតែភិក្ខុនោះ ជាអ្នកបំពេញសិក្ខាក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាង
នោះឯង ។ កាលបើចិត្ត ខ្ជាប់ខ្ជួន បរិសុទ្ធ ផូរផង់ ឥតមានទីទួលនៃ
កិលេស ប្រាសចាកឧបក្កិលេស មានសភាពជាចិត្តទន់ គួរដល់ការងា-
កម្ម ជាចិត្តនឹងធឹង មិនបានញាប់ញ័រទៅតាមអារម្មណ៍ យ៉ាងនេះហើយ
ភិក្ខុនោះរមែងបង្អោនចិត្តទៅកេអាសវក្ខយញ្ញាណ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងដឹង
ច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា
នេះជាបដិបទា ជាដំណើរដើម្បីរលត់នូវទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា
នេះជាអាសវៈ ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈ
ដឹងច្បាស់តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាសេចក្តីរលត់នៃអាសវៈ ដឹងច្បាស់
តាមសេចក្តីពិតថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរដើម្បីរលត់នៃអាសវៈ ។

តស្ស ឯវំ ជានតោ ឯវំ បស្សតោ កាមាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ ភវាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ អវិជ្ជាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចតិ វិមុត្តស្មឹ វិមុត្តមិតិ ញាណំ ហោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាតិ តំ កិស្ស ហេតុ ឯវញ្ហេតំ ភទ្ទាលិ ហោតិ យថាតំ សត្ថុ សាសនេ សិក្ខាយ បរិបូរការិស្សាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ភទ្ទាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនមិធេកច្ចំ ភិក្ខុំ បសយ្ហ បសយ្ហ ការណំ ករោន្តិ កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនមិធេកច្ចំ ភិក្ខុំ នោ តថា បសយ្ហ បសយ្ហ ការណំ ករោន្តីតិ ។

កាលភិក្ខុនោះ ដឹងយ៉ាងនេះ ឃើញយ៉ាងនេះហើយ ចិត្តក៏រួចស្រឡះចាកកាមាសវៈផង ចិត្តក៏រួចចាកទិដ្ឋាសវៈផង ចិត្តក៏រួចចាកភវាសវៈផង ចិត្តក៏រួចស្រឡះចាកអវិជ្ជាសវៈផង កាលបើចិត្តរួចស្រឡះ ប្រាជ្ញាក៏កើតមានឡើងថា (ចិត្តរបស់អាត្មាអញ) រួចស្រឡះហើយ ភិក្ខុនោះ រមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌ អាត្មាអញបាននៅរួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ មិនមានឡើយ ដំណើរនោះ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភទ្ទាលិ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុនោះជាអ្នកបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្ដា យ៉ាងនោះឯង ។ កាលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះភទ្ទាលិមានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អ្វីហ្ន៎ជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យពួកភិក្ខុធ្វើការសង្កត់សង្កិនឲ្យភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យពួកភិក្ខុមិនធ្វើការសង្កត់សង្កិនឲ្យភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ។

(១៦៨) ឥធ ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ អភិណ្ហាបត្តិកោ ហោតិ អាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ អញ្ញេនញ្ញំ(១) បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ ន សម្មា វត្តតិ ន លោមំ បាតេតិ ន នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ នាហ ។ តត្រ ភទ្ទាលិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិណ្ហាបត្តិកោ អាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ ន សម្មា វត្តតិ ន លោមំ បាតេតិ ន នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ នាហ

១ ម. អញ្ញេនញ្ញំ ។

(១៦៨) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិរឿយ ៗ ជាអ្នកច្រើនដោយអាបត្តិ កាលពួកភិក្ខុស្តីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ ក៏ពោលបន្លំបន្លប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ តែងបោះពាក្យទៅខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្តីក្រោធ សេចក្តីប្រទូស្តនិងសេចក្តីអាក់អន់ចិត្ត មិនប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ មិនសម្រួលរោម មិនប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយាចេញខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ សង្ឃមានសេចក្តីពេញចិត្ត ដោយហេតុណា មិនបានប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ ដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងហេតុដែលប្រដៅព្រះនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ ត្រូវអាបត្តិរឿយ ៗ ច្រើនដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះ កាលពួកភិក្ខុផងគ្នាស្តីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ ក៏ពោលបន្លំបន្លប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ តែងបោះពាក្យទៅខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្តីក្រោធ សេចក្តីប្រទូស្ត និង សេចក្តីអាក់អន់ចិត្ត មិនប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ មិនសម្រួលរោម មិនប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយាចេញខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ សង្ឃមានសេចក្តីពេញចិត្ត ដោយហេតុណា មិនប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ ដូច្នេះឡើយ បពិត្រ

សាធុ វតាយស្មតោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ តថា តថា ឧបបរិក្ខថ យថយិទំ[1] អធិករណំ ន ខិប្បមេវ វូប-សមេយ្យាតិ ។ តស្ស ខោ ឯវំ ភទ្ទាលិ ភិក្ខុនោ ភិក្ខូ តថា តថា ឧបបរិក្ខន្តិ យថយិទំ អធិករណំ ន ខិប្បមេវ វូបសម្មតិ ។ ឥធ បន ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ អភិណ្ហាបត្តិកោ ហោតិ[2] អាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ នាញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ ន អបនាមេតិ ន កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោតីតិ អាហ ។ តត្រ ភទ្ទាលិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អភិណ្ហា-បត្តិកោ អាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ នាញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ ន អបនាមេតិ ន កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ

---

១. យថាឥទំ ។ ២. ហោតិ ន ទិស្សតិ ។

លោកមានអាយុទាំងឡាយ សូមលោកទាំងឡាយ ពិចារណាមើលអធិ-ករណ៍ របស់ភិក្ខុនេះ ដោយដាច់ហើយ តាមទំនងដែលមិនបានរម្ងាប់ដោយដាច់ហើយនេះចុះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ពួកភិក្ខុក៏ពិចារណានូវអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនោះ តាមទំនងដែលមិនរម្ងាប់ដោយឆាប់ហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ចំណែកខាងភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិរឿយៗ ជាអ្នកច្រើនដោយអាបត្តិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយស្តីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ ក៏មិនគោលបន្លំបន្លប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ មិនបោះពាក្យទៅខាងក្រៅ មិនបានធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្តីក្រោធ សេចក្តីប្រទូស្ត និងសេចក្តីតាក់តែនចិត្ត រមែងប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ សង្ងំរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវតាមផ្លូវផលកិរិយារើខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ សង្ឃគាប់ចិត្ត ដោយហេតុណា ក៏ប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងហេតុដែលប្រដៅនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិរឿយៗ ជាអ្នកច្រើនទៅដោយអាបត្តិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយស្តីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ ក៏មិនបានគោលបន្លំបន្លប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ មិនបានបោះពាក្យទៅខាងក្រៅ ទាំងមិនធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្តីក្រោធ សេចក្តីប្រទូស្ត និងសេចក្តីតាក់តែនចិត្ត តែងប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ សង្ងំរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវតាមផ្លូវផលកិរិយារើខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ

យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ អាហ សាធុ វតាយស្មន្តោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ តថា តថា ឧបបរិក្ខថ យថយិទំ អធិករណំ ខិប្បមេវ វូបសម្មេយ្យាតិ ។ តស្ស ខោ ឯវំ ភទ្ទាលិ ភិក្ខុនោ ភិក្ខូ តថា តថា ឧបបរិក្ខន្តិ យថយិទំ អធិករណំ ខិប្បមេវ វូបសម្មតិ ។

(១៧០) ឥធ ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ អធិច្ចាបត្តិកោ ហោតិ អនាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ អញ្ញេនញ្ញំ(១) បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ ន សម្មា វត្តតិ ន លោមំ បាតេតិ ន នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ នាហ ។ តត្រ ភទ្ទាលិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អធិច្ចាបត្តិកោ អនាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ

១ ម. អញ្ញេនាញ្ញំ ។

សង្ឃមានសេចក្ដីពេញចិត្ត ដោយហេតុណា ក៏ប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ បពិត្រលោកមានអាយុទាំងឡាយ សូមលោកទាំងឡាយ ពិចារណាមើលអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនេះ តាមទំនងដែលបានរម្ងាប់ដោយឆាប់ពេក យ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ពួកភិក្ខុ ក៏ពិចារណានូវអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនោះ តាមទំនងដែលបានរម្ងាប់ដោយឆាប់ពេក យ៉ាងនេះឯង ។

(១៧០) ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិក្នុងកាលម្ដង ១ ជាអ្នកមិនច្រើនដោយអាបត្តិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយស្ដីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ រមែងពោលបន្លំបន្លប់ពាក្យដទៃ ដោយពាក្យដទៃ បោះពាក្យទៅខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្ដីក្រោធ សេចក្ដីប្រទូស្ត និងសេចក្ដីទាក់អន់ចិត្ត មិនប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ មិនសម្ងំរោម មិនប្រព្រឹត្តនូវដល់កិរិយារើខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ សង្ឃមានសេចក្ដីពេញចិត្ត ដោយហេតុណា មិនបានប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ ដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្ដីត្រិះរិះក្នុងហេតុដែលប្រដៅក្រនោះ ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិក្នុងកាលម្ដង១ ជាអ្នកមិនច្រើនដោយអាបត្តិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយស្ដីប្រដៅ ភិក្ខុនោះរមែងពោលបន្លំបន្លប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ បោះពាក្យទៅខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្ដីក្រោធ សេចក្ដីប្រទូស្ត និងសេចក្ដីទាក់អន់ចិត្ត

ន សម្មា វត្តតិ ន លោមំ បាតេតិ ន នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ នាហ សាធុ វតាយស្មន្តោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ តថា តថា ឧបបរិក្ខថ យថយិទំ អធិករណំ ន ខិប្បមេវ វូបសម្មេយ្យាតិ ។ តស្ស ខោ ឯវំ(១) ភទ្ទាលិ ភិក្ខុនោ ភិក្ខូ តថា តថា ឧបបរិក្ខន្តិ យថយិទំ អធិករណំ ន ខិប្បមេវ វូបសម្មតិ ។ ឥធ បន ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ អធិច្ចាបត្តិកោ ហោតិ អនាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ នាញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ន ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ ន កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ អាហ ។ តត្រ ភទ្ទាលិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អធិច្ចាបត្តិកោ អនាបត្តិពហុលោ សោ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ នាញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ

១ ឱ. ឯវំ ។

មិនប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ មិនសម្ងួបរោម មិនប្រព្រឹត្តវត្តនូវដល់កិរិយារើខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ សង្ឃមានសេចក្តីពេញចិត្តដោយហេតុណា មិនបានប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ ដូច្នេះឡើយ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុ សូមលោកដ៏មានអាយុពិចារណាមើលអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនេះ តាមទំនងដែលមិនឆាប់ ដោយឆាប់ហ័សនេះចុះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ពួកភិក្ខុ ពិចារណាអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនោះ តាមទំនងដែលមិនឆាប់ដោយឆាប់ហ័ស យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ចំណែកខាងភិក្ខុពួកមួយក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិក្នុងកាលម្តងៗ មិនច្រើនដោយអាបត្តិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយស្តីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ មិនបានពោលបន្ទូបន្ទប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ មិនបោះពាក្យទៅខាងក្រៅ មិនបានធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្តីក្រោធសេចក្តីប្រទូស្ត និងសេចក្តីតាក់អន់ចិត្ត ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ សម្ងួបរោម ប្រព្រឹត្តវត្តនូវដល់កិរិយារើខ្លួនចេញចាកអាបត្តិ សង្ឃមានសេចក្តីពេញចិត្ត ដោយហេតុណា បានប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងហេតុដែលប្រដៅនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិក្នុងកាលម្តងៗ មិនច្រើនដោយអាបត្តិ កាលភិក្ខុទាំងឡាយស្តីប្រដៅ ភិក្ខុនោះ មិនបានពោលបន្ទូបន្ទប់ពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ

ន ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ ន កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច បាតុករោតិ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ យេន សង្ឃោ អត្តមនោ ហោតិ តំ ករោមីតិ អាហ សាធុ វតាយស្មន្តោ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ តថា តថា ឧបបរិក្ខថ យថយិទំ អធិករណំ ខិប្បមេវ វូបសម្មេយ្យាតិ ។ តស្ស ខោ ឯវំ ភទ្ទាលិ ភិក្ខុនោ ភិក្ខូ តថា តថា ឧបបរិក្ខន្តិ យថយិទំ អធិករណំ ខិប្បមេវ វូបសម្មតិ ។

(១៧១) ឥធ ភទ្ទាលិ ឯកច្ចោ ភិក្ខុ សទ្ធាមត្តកេន វហតិ បេមមត្តកេន ។ តត្រ ភទ្ទាលិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សទ្ធាមត្តកេន វហតិ បេមមត្តកេន សចេ មយំ ឥមំ ភិក្ខុំ បសយ្ហ បសយ្ហ[១] ការណំ ការេស្សាម មា យម្បិស្ស តំ សទ្ធាមត្តកំ បេមមត្តកំ តម្ហាបិ បរិហាយីតិ ។ សេយ្យថាបិ ភទ្ទាលិ បុរិសស្ស ឯកំ ចក្ខុំ

១ ម. បសយ្ហ បសយ្ហ ។

មិនបោះពាក្យទៅខាងក្រៅ មិនបានធ្វើឲ្យប្រាកដឡើង នូវសេចក្ដីក្រោធ សេចក្ដីប្រទូស្ត និងសេចក្ដីតាក់តែងចិត្ត ប្រព្រឹត្តតែដោយប្រពៃ សម្រួមរោម ប្រព្រឹត្តតែនូវដល់កិរិយារើខ្លួនចេញចាកអាបត្តិបាន សង្ឃមានសេចក្ដីពេញចិត្ត ដោយហេតុណា ក៏ប្រាប់ហេតុនោះថា ខ្ញុំធ្វើ បពិត្រលោកមានអាយុទាំងឡាយ សូមលោកពិចារណាអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនេះ តាមទំនងដែលគប្បីរម្ងាប់ដោយឆាប់រហ័សនេះចុះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ពួកភិក្ខុពិចារណាអធិករណ៍របស់ភិក្ខុនោះ តាមទំនងដែលបានរម្ងាប់ដោយឆាប់រហ័ស យ៉ាងនេះឯង ។

(១៧១) ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ ប្រព្រឹត្តដោយសទ្ធាស្តួចស្តើង ដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ស្តួចស្តើង (ចំពោះសាស្តានិងឧបជ្ឈាយ៍) ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុទាំងឡាយ តែងមានសេចក្ដីត្រិះរិះចំពោះហេតុនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះប្រព្រឹត្ត ដោយសទ្ធាស្តួចស្តើង ដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ស្តួចស្តើង (ចំពោះសាស្តានិងឧបជ្ឈាយ៍) ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយ ធ្វើនូវការសង្កត់សង្កិនភិក្ខុនេះ សទ្ធាស្តួចស្តើងនិងសេចក្ដីស្រឡាញ់ស្តួចស្តើង ណាដែលមាននៅ ភិក្ខុនេះ នឹងមិនសាបសូន្យចាកសទ្ធានិងសេចក្ដីស្រឡាញ់ស្តួចស្តើងនោះឡើយ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ បុរសមានចក្ខុតែមួយ ពួក

តស្ស មិត្តាមច្ចា ញាតិសាលោហិតា តំ ឯកំ ចក្ខុំ រក្ខេយ្យុំ មា យម្បិស្ស តំ ឯកំ ចក្ខុំ តម្ហាបិ បរិហាយីតិ ឯវមេវ ខោ ភទ្ទាលិ(១) ឥធេកច្ចោ ភិក្ខុ សទ្ធាមត្តកេន ហោតិ បេមមត្តកេន ។ តត្រ ភទ្ទាលិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សទ្ធាមត្តកេន ហោតិ បេមមត្តកេន សចេ មយំ ឥមំ ភិក្ខុំ បសយ្ហ បសយ្ហ ការណំ ការេស្សាម មា យម្បិស្ស តំ សទ្ធាមត្តកំ បេមមត្តកំ តម្ហាបិ បរិហាយីតិ ។ អយំ ខោ(២) ភទ្ទាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនមិធេកច្ចំ ភិក្ខុំ(៣) បសយ្ហ បសយ្ហ ការណំ ករោន្តិ(៤) អយំ បន ភទ្ទាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនមិធេកច្ចំ ភិក្ខុំ ន តថា បសយ្ហ បសយ្ហ ការណំ ការេន្តីតិ(៥) ។ កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ

---

១ ម. ឯវមេវ ភទ្ទាលិ ។ ២ ម. ខោ សន្តេ ។ ៣ ម. យេនមិធេកច្ចេ ភិក្ខូ តថា តថា ។ ៤ ម. ករោន្តិ ។ ៥ ម. ករោន្តីតិ ។ ៥ ម. អយំ បន ភទ្ទាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេនមិធេកច្ចំ ភិក្ខុំ ន តថា បសយ្ហ បសយ្ហ ការណំ ការេន្តីតិ ន ទិស្សន្តិ ។

មិត្តអាមាត្យញាតិសាលោហិត គប្បីជួយថែរក្សាចក្ខុម្ខាងរបស់បុរសនោះ ដោយគិតថា ចក្ខុណា ដែលមាននៅ សូមកុំឲ្យបុរសនោះសាបសូន្យ ចាកចក្ខុម្ខាងនោះឡើយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុពួកមួយក្នុងសាសនានេះ ប្រព្រឹត្ត ដោយសទ្ធាស្ទួចស្ទើរ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ទួចស្ទើរ (ចំពោះអាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយ៍) យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុទាំងឡាយ តែងមានសេចក្តីត្រិះរិះ ចំពោះហេតុនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ ប្រព្រឹត្ត ដោយសទ្ធាស្ទួចស្ទើរ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ទួចស្ទើរ (ចំពោះអាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយ៍) ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយ នាំគ្នាធ្វើការសង្កត់សង្កិនភិក្ខុនេះ សទ្ធាស្ទួចស្ទើរ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ទួចស្ទើរ ណា ដែលមាននៅ ភិក្ខុនេះ និងមិនសាប-សូន្យ ចាកសទ្ធានិងសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ទួចស្ទើរ (ចំពោះអាចារ្យនិងឧបជ្ឈាយ៍) នោះឡើយ យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ នេះ ជាហេតុ នេះ ជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយ ធ្វើការសង្កត់សង្កិនភិក្ខុពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ ម្នាលភទ្ទាលិ មួយទៀត នេះ ជាហេតុ នេះ ជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យពួកភិក្ខុមិនធ្វើការសង្កត់សង្កិនភិក្ខុពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ ។ ព្រះភទ្ទាលិ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អ្វីហ្ន៎ ជាហេតុ

កោ បច្ចយោ យេន បុព្វេ អប្បតរានិ ចេវ សិក្ខាបទានិ អហេសុំ ពហុតរា ច ភិក្ខូ អញ្ញាយ សណ្ឋហិំសុ កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេតរហិ ពហុតរានិ ចេវ សិក្ខាបទានិ ហោន្តិ អប្បតរា ច ភិក្ខូ អញ្ញាយ សណ្ឋហន្តីតិ ។

[១៧២] ឯវំ ហេតំ(១) ភទ្ទាលិ ហោតិ សត្តេសុ ហាយមានេសុ សទ្ធម្មេ អន្តរធាយមានេ ពហុតរានិ ចេវ សិក្ខាបទានិ ហោន្តិ អប្បតរា ច ភិក្ខូ អញ្ញាយ សណ្ឋហន្តិ(២) ។ ន តាវ ភទ្ទាលិ សត្ថា សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញបេតិ យាវ ន ឥធេកច្ចេ អាសវដ្ឋានិយា ធម្មា សង្ឃេ បាតុភវន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភទ្ទាលិ ឥធេកច្ចេ អាសវដ្ឋានិយា ធម្មា សង្ឃេ បាតុភវន្តិ អថ សត្ថា សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញបេតិ តេសំយេវ អាសវដ្ឋានិយានំ ធម្មានំ បដិឃាតាយ ។

១ ម. ឯវំហេតំ ។ ឧ. ឯវមេតំ ។ ២ ម. សណ្ឋហន្តីតិ ។

អ្វីហ្ន៎ ជាបច្ច័យ បានជាក្នុងកាលពីដើមមានសិក្ខាបទតិចល្មម តែពួកភិក្ខុច្រើនរូប, បានតាំងនៅក្នុងព្រះអរហត្ត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ បានជាក្នុងកាលឥឡូវនេះ មានសិក្ខាបទច្រើនណាស់ តែពួកភិក្ខុតិចពេក ដែលបានតាំងនៅក្នុងព្រះអរហត្ត ។

[១៧២] ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភទ្ទាលិ ដំណើរនោះ យ៉ាងនេះឯង គឺ កាលបើសត្វទាំងឡាយសាបសូន្យ កាលបើព្រះសទ្ធម្មអន្តរធាន សិក្ខាបទទាំងឡាយ រមែងមានច្រើន ឯពួកភិក្ខុ ដែលបានឋិតនៅក្នុងព្រះអរហត្ត មានតិច ។ ម្នាលភទ្ទាលិ ធម៌ទាំងឡាយខ្លះ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ មិនទាន់កើតប្រាកដចំពោះសង្ឃក្នុងសាសនានេះ ត្រឹមណា ព្រះសាស្តា ក៏មិនទាន់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ ដល់សាវកទាំងឡាយ ត្រឹមណោះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ លុះតែធម៌ទាំងឡាយខ្លះ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ កើតប្រាកដចំពោះសង្ឃ ក្នុងសាសនានេះ ក្នុងកាលណា ទើបព្រះសាស្តា ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ពួកសាវក ក្នុងកាលនោះ ដើម្បីនឹងកំចាត់ នូវធម៌ទាំងឡាយដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈនោះ ប៉ុណ្ណោះ ។

ន តាវ ភទ្ទាលិ ឥធេកច្ចេ អាសវដ្ឋានិយា ធម្មា សង្ឃេ បាតុភវន្តិ យាវ ន សង្ឃោ មហត្តំ បត្តោ ហោតិ ។ យតោ ច ខោ ភទ្ទាលិ សង្ឃោ មហត្តំ បត្តោ ហោតិ អថ(១) ឥធេកច្ចេ អាសវដ្ឋានិយា ធម្មា សង្ឃេ បាតុភវន្តិ អថ សត្ថា សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញបេតិ តេសំយេវ អាសវដ្ឋានិយានំ ធម្មានំ បដិឃាតាយ ។ ន តាវ ភទ្ទាលិ ឥធេកច្ចេ អាសវដ្ឋានិយា ធម្មា សង្ឃេ បាតុភវន្តិ យាវ ន សង្ឃោ លាភគ្គំ បត្តោ ហោតិ... យសគ្គំ បត្តោ ហោតិ... ពាហុសច្ចំ បត្តោ ហោតិ... រត្តញ្ញុតំ(២) បត្តោ ហោតិ ។ យតោ ច ខោ ភទ្ទាលិ សង្ឃោ រត្តញ្ញុតំ បត្តោ ហោតិ អថ ឥធេកច្ចេ អាសវដ្ឋានិយា ធម្មា សង្ឃេ បាតុភវន្តិ អថ សត្ថា សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញបេតិ តេសំយេវ អាសវដ្ឋានិយានំ ធម្មានំ បដិឃាតាយ ។

---

១ ឱ. បត្តោតិ អថ ។ ២ ឱ. រត្តញ្ញូតំ ។

ម្នាលភទ្ទាលិ សង្ឃមិនទាន់មានច្រើន ត្រឹមណា ធម៌តាំងឡាយដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ក៏មិនទាន់មានប្រាកដចំពោះសង្ឃ ត្រឹមណោះដែរ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ លុះតែសង្ឃមានច្រើន ក្នុងកាលណា ធម៌តាំងឡាយខ្លះ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ក៏មានប្រាកដ ចំពោះសង្ឃ ក្នុងកាលនោះ ទើបព្រះសាស្តាទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ ដល់ពួកសាវក ដើម្បីការពារនូវធម៌តាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈនោះឯង ។ ម្នាលភទ្ទាលិ សង្ឃមិនទាន់ដល់នូវលាភដ៏ប្រសើរ... មិនទាន់ដល់នូវយសដ៏ប្រសើរ... មិនទាន់ដល់នូវភាពជាពហុស្សូត ... មិនទាន់ដល់នូវភាពជាអ្នកស្គាល់នូវរាត្រី (ច្រើន) ត្រឹមណា ធម៌តាំងឡាយខ្លះ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ក៏មិនទាន់មានប្រាកដចំពោះសង្ឃ ក្នុងសាសនានេះ ត្រឹមណោះដែរ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ លុះតែសង្ឃដល់នូវភាពជាអ្នកស្គាល់រាត្រី (ច្រើន) ក្នុងកាលណា ធម៌តាំងឡាយខ្លះ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ក៏មានប្រាកដចំពោះសង្ឃ ក្នុងសាសនានេះ ក្នុងកាលនោះ ទើបព្រះសាស្តាបញ្ញត្តសិក្ខាបទ ដល់ពួកសាវក ដើម្បីនឹងការពារនូវធម៌តាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈនោះឯង ។

(១៧៣) អប្បកា តេ តុម្ហេ ភទ្ទាលិ តេន សមយេន អហុវត្ថ យទា វោ អហំ អាជានីយសុសូបមំ ធម្មបរិយាយំ ទេសេសឹ(១) តំ សរសិ តុំ(២) ភទ្ទាលីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ តត្រ ភទ្ទាលិ កឹ(៣) ហេតុំ បច្ចេសីតិ ។ សោ ហិ នូនាហំ ភន្តេ ទីឃរត្តំ សត្ថុសាសនេ សិក្ខាយ អបរិបូរការី អហោសិន្តិ ។ ន ខោ ភទ្ទាលិ ឯសេវ ហេតុ ឯស បច្ចយោ អបិច មេ តុំ ភទ្ទាលិ ទីឃរត្តំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច វិទិតោ ន ចាយំ(៤) មោឃបុរិសោ មយា ធម្មេ ទេសិយមានេ អដ្ឋិំកត្វា មនសិកត្វា សព្វចេតសោ សមន្នាហរិត្វា ឱហិតសោតោ ធម្មំ សុណាតីតិ អបិច តេ អហំ ភទ្ទាលិ អាជានីយសុសូបមំ ធម្មបរិយាយំ ទេសិស្សាមិ តំ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា ភទ្ទាលិ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

១. ឱ. ទេសេសិន្តិ ។ ២ ម. ត្វំ ។ ៣ ម. កំ ។ ៤ ម. នាយំ ។

(១៧៣) ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភទ្ទាលិ តថាគត បានសំដែងធម្មបរិយាយ ប្រៀបដោយសត្វនៃសេះអាជានេយ្យស្ទាវ ដល់អ្នក ក្នុងកាលណា អ្នកទាំងឡាយ មានប្រមាណតិច បាននាំគ្នាពោលហើយ ក្នុងសម័យនោះ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នករលឹកឃើញហេតុនោះដែរឬ ។ ព្រះភទ្ទាលិក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើនមិនឃើញទេ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ អ្នកជឿនូវហេតុក្នុងការរលឹកមិនឃើញដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ ជាអ្នកមិនបានបំពេញសិក្ខា ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា អស់កាលយូរពិតមែន ។ ម្នាលភទ្ទាលិ នុ៎ះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យទេ ម្នាលភទ្ទាលិ ចំណែកខាងអ្នក តថាគតបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្ត (របស់តថាគត) អស់កាលយូរមកហើយថា មោឃបុរសនេះ កាលដែលតថាគតសំដែងធម៌ ក៏មិនធ្វើឲ្យជាប្រយោជន៍ មិនយកចិត្តទុកដាក់ មិនប្រមូលចិត្តដោយសព្វគ្រប់ មិនផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ធម៌ឡើយ ម្នាលភទ្ទាលិ ចំណែកខាងតថាគត នឹងសំដែងនូវធម្មបរិយាយ ដែលប្រៀបដោយសត្វនៃសេះអាជានេយ្យស្ទាវ ដល់អ្នក ចូរអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ធម្មបរិយាយនោះដោយគោរព តថាគតនឹងសំដែង ។ ភទ្ទាលិមានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។

(១៧៦) ភគវា ឯតទវោច សេយ្យថាបិ ភទ្ទាលិ ទក្ខោ អស្សទមកោ ភទ្រំ អស្សាជានីយំ លភិត្វា បឋមេនេវ មុខាធានេ ការណំ ការេតិ ។ តស្ស មុខាធានេ ការណំ ការិយមានស្ស ហោន្តិយេវ វិសូកាយិតានិ វិសេវិតានិ វិប្ផន្ទិតានិ កានិចិ កានិចិ យថាតំ អការិតបុព្វំ ការណំ ការិយមានស្ស ។ សោ អភិណ្ហការណា អនុបុព្វការណា តស្មឹ ឋានេ បរិនិព្វាយតិ ។ យតោ ខោ ភទ្ទាលិ ភទ្រោ អស្សាជានីយោ អភិណ្ហការណា អនុបុព្វការណា តស្មឹ ឋានេ បរិនិព្វុតោ ហោតិ តមេនំ អស្សទមកោ ឧត្តរិ ការណំ ការេតិ យុគាធានេ ។ តស្ស យុគាធានេ ការណំ ការិយមានស្ស ហោន្តិយេវ វិសូកាយិតានិ វិសេវិតានិ វិប្ផន្ទិតានិ កានិចិ កានិចិ យថាតំ អការិតបុព្វំ ការណំ ការិយមានស្ស ។ សោ អភិណ្ហការណា

(១៧៦) ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់សេចក្តីនុះថា ម្នាលភទ្ទាលិ បុរសអ្នកហ្វឹកសេះ ដែលឈ្លាសវៃ បានសេះអាជានេយ្យល្អមកហើយ រមែងធ្វើនូវការហ្វឹកដោយបង្ហៀរ ជាដំបូង ។ សេះនោះ កាលបើសារថីធ្វើនូវការហ្វឹកដោយបង្ហៀរហើយ គុតក្បុត ការកិតកុត ការកៀច នឹងមាននៅខ្លះមិនខាន ព្រោះថាសេះនោះគេមិនធ្លាប់ធ្វើនូវការហ្វឹក ។ សេះនោះ លុះគេបានហ្វឹករឿយៗ បានហ្វឹកដោយលំដាប់ ក៏បានរាបទាបក្នុងទីនោះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ កាលណា សេះអាជានេយ្យល្អ ដែលគេបានហ្វឹករឿយៗ បានហ្វឹកដោយលំដាប់ ក៏បានរាបទាបក្នុងទីនោះ អ្នកហ្វឹកសេះ រមែងធ្វើនូវការហ្វឹកសេះនោះតទៅទៀត ដោយការដាក់នឹម ។ សេះនោះ កាលដែលសារថីធ្វើនូវការហ្វឹកដាក់នឹមហើយ គុតក្បុត ការកិតកុត ការកៀច នឹងនៅមានខ្លះមិនខាន ព្រោះថា សេះនោះ គេមិនធ្លាប់បានធ្វើនូវការហ្វឹក ។ សេះនោះ លុះគេបានហ្វឹករឿយៗ

អនុបុព្វការណា តស្មឹ តស្មឹ ឋានេ បរិចិយតិ ។ យតោ ខោ ភទ្ទាលិ ភទ្រោ អស្សាជានីយោ អភិណ្ហការណា អនុបុព្វការណា តស្មឹ ឋានេ បរិចិតោ ហោតិ តមេនំ អស្សទមកោ ឧត្តរឹ ការណំ ការេតិ អនុក្កមេ មណ្ឌលេ ខុរកាសេ(១) ធុរេ វត្តេ(២) រាជគុណេ រាជវំសេ ឧត្តមេ ជវេ ឧត្តមេ ហយេ ឧត្តមេ សាខល្យេ ។ តស្ស ឧត្តមេ ជវេ ឧត្តមេ ហយេ ឧត្តមេ សាខល្យេ ការណំ ការិយមានស្ស ហោន្តិយេវ វិសូកាយិតានិ វិសេវិតានិ វិប្ផន្ទិតានិ កានិចិ កានិចិ យថាតំ អការិតបុព្វំ ការណំ ការិយមានស្ស ។ សោ អភិណ្ហការណា អនុបុព្វការណា តស្មឹ ឋានេ បរិចិយតិ ។ យតោ ខោ ភទ្ទាលិ ភទ្រោ អស្សាជានីយោ អភិណ្ហការណា

១ ម. ខុរកាយេ ។ ២ ម. ឋវត្តេ ។

បានបង្ហាត់ដោយលំដាប់ ក៏បានកបចាប់ក្នុងទីនោះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ កាលណា សេះអាជានេយ្យល្អ គេបានបង្ហាត់រឿយ ៗ បានបង្ហាត់ដោយលំដាប់ រមែងបានកបចាប់ក្នុងទីនោះ ទើបអ្នកបង្ហាត់សេះ ធ្វើនូវការបង្ហាត់សេះនោះតទៅទៀត ក្នុងទីដែលលើកឬដាក់ (ខ្លួនជើង) ក្នុងមណ្ឌល ក្នុងទីដែលកកាយផែនដីដោយចុងក្រចក ក្នុងសន្ទុះដ៏រហ័ស ក្នុងកាលដែលត្រូវការការញៀវ ក្នុងព្រះរាជគុណ(១) ក្នុងព្រះរាជវង្ស ក្នុងសន្ទុះដ៏ប្រសើរ ក្នុងការៈនៃសេះដ៏ប្រសើរ ក្នុងកាលដែលមានគតិដ៏ពីរោះ ។ សេះនោះ កាលបើសារថីធ្វើនូវការបង្ហាត់ ក្នុងសន្ទុះដ៏ប្រសើរ ក្នុងការៈនៃសេះដ៏ប្រសើរក្នុងកាលដែលមានគតិដ៏ពីរោះហើយ គុនគ្រេត ការកិកកុក ការកៀច ទាំងនៅមានខ្លះៗ មិនខាន ព្រោះថាសេះនោះ គេមិនធ្លាប់ធ្វើនូវការបង្ហាត់ ។ សេះនោះ លុះតែគេបានបង្ហាត់រឿយៗ បង្ហាត់ដោយលំដាប់ ក៏កបចាប់ក្នុងទីនោះ ។ ម្នាលភទ្ទាលិ កាលណា សេះអាជានេយ្យល្អ ដែលសារថីបង្ហាត់រឿយ ៗ

១ គុណដែលព្រះរាជាគួរប្រាថ្នា ។ អដ្ឋកថា ។

អនុបុព្វការណា តស្មិំ ឋានេ បរិនិដ្ឋិតោ ហោតិ តមេនំ អស្សទម្មកោ ឧត្តរិ វណ្ណិយំ ច ពលិយំ ច(១) អនុប្បវេច្ឆតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភទ្ទាលិ ទសហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភទ្រោ អស្សាជានីយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោគ្គោ រញ្ញោ អង្គន្តេ្វវ សង្ខ្យំ(២) គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភទ្ទាលិ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិ-ណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ(៣) កតមេហិ ទសហិ ឥធ ភទ្ទាលិ ភិក្ខុ អសេក្ខាយ សម្មាទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោ ហោតិ

១ ម. ឧត្តរិ វណ្ណិយញ្ច វលិយញ្ច ។ ឱ. ឧត្តរិវណ្ណិយញ្ច ភរិយញ្ច ។ ២ ម. សង្ខំ ។ ៣ ម. ឱ. អតិស. ក្ខ ន ទិស្សតិ ។

បង្ហាត់ដោយលំដាប់ ក្នុងឋានៈនោះហើយ ទើបសារថីជាអ្នកបង្ហាត់សេះ បំប៉នសេះនោះឲ្យមានសម្បុរល្អនិងកម្លាំងច្រើន តទៅទៀត ។ ម្នាលភទ្ទាលិ សេះអាជានេយ្យល្អ ប្រកបដោយអង្គ ១០(១) នេះឯង ជាសេះគួរសមដល់ស្តេច ជាសេះគួរស្តេចប្រើប្រាស់ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ស្តេចបាន សេចក្តីដំណើរនេះ មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលភទ្ទាលិ មានឧបមេយ្យដូចភិក្ខុ ដែលប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ ឈ្មោះថាជាអ្នកគួរទទួលចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា ជាអ្នកគួរទទួលអាគន្តុកទាន ជាអ្នកគួរទទួលទក្ខិណាទាន ជាអ្នកគួរដល់អញ្ជលីកម្ម ដែលសត្វលោកគប្បីធ្វើ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក អង្គ ១០ ប្រការនោះ តើអ្វីខ្លះ ម្នាលភទ្ទាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាទិដ្ឋិ ១

១ សេះអាជានេយ្យប្រកបដោយអង្គ ១០ នោះគឺ អជ្ជវេ ក្នុងកាលលើកដាក់នូវជើងត្រង់ល្អ ១ ឧណ្ហាលេ ក្នុងកាលដែលម្ចាស់ជិះវាលវ៉ៃងាត់ចុះចត់ឡើងបាន ១ ចុះកាលេ ក្នុងកាលជាទីកកាយផែនដីតាក់តែងដោយចុងក្រចក ១ ជាជេ ក្នុងកាលដែលត្រូវលុតឲ្យដាយល្បឿនបាច់តាន់ចិត្ត ១ វរត្តេ ក្នុងកាលដែលត្រូវការកញ្ជ្រៀវ ១ រាជគុណេ ក្នុងកាលដែលស្តេចខ្វះដឹងគុណចំណាប់ ១ រាជវំសេ ក្នុងវង្សនៃសេះជាស្តេច ១ ឧត្តមេ ជវេ ក្នុងកាលដែលបោលមានសន្ទុះដ៏ល្អ ១ ឧត្តមេ ហយេ ក្នុងភាពនៃសេះដ៏ល្អ ១ ឧត្តមេ សារវស្សេ ក្នុងកាលដែលម្ចាស់ប្រើដោយពាក្យសម្តីដ៏ល្អ ក៏ស្តាប់ពាក្យម្ចាស់បាន ១ ។

អសេក្ខេន សម្មាសង្កប្បេន សមន្នាគតោ ហោតិ អ-
សេក្ខាយ សម្មាវាចាយ សមន្នាគតោ ហោតិ អសេ-
ក្ខេន សម្មាកម្មន្តេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេ-
ក្ខេន សម្មាអាជីវេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន
សម្មាវាយាមេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេក្ខាយ
សម្មាសតិយា សមន្នាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន សម្មា-
សមាធិនា សមន្នាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន សម្មា-
ញាណេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេក្ខាយ សម្មាវិ-
មុត្តិយា សមន្នាគតោ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ឧបាលិ
ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ
ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករ-
ណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ ឥទ-
មវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា ឧបាលិ ភគវតោ
ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

ឧបាលិសុត្តំ បញ្ចមំ និដ្ឋិតំ ។

ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាសង្កប្បៈ ១ ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាវាចា ១
ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាកម្មន្តៈ ១ ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាអាជីវៈ ១
ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាវាយាមៈ ១ ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាសតិ ១
ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាសមាធិ ១ ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាញាណៈ ១
ប្រកបដោយអសេក្ខសម្មាវិមុត្តិ ១ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុដែលប្រកបដោយ
ធម៌ ១០ ប្រការនេះឯង ឈ្មោះថា ជាអ្នកគួរទទួលនូវបច្ច័យដែលគេនាំ
មកបូជា ជាអ្នកគួរទទួលអាគន្តុកទាន ជាអ្នកគួរទទួលទក្ខិណាទាន ជាអ្នក
គួរដល់អញ្ជលិកម្ម ដែលសត្វលោកគប្បីធ្វើ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់
សត្វលោក ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សូត្រនេះចប់ហើយ
ព្រះឧបាលិមានអាយុ ក៏មានចិត្តរីករាយ ត្រេកអរ ចំពោះភាសិតរបស់
ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ ឧបាលិសូត្រ ទី ៥ ។

ឆដ្ឋំ លដុកិកោបមសុត្តំ

(១៧៥) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា អង្គុត្តរាបេសុ វិហរតិ អាបណំ នាម អង្គុត្តរាបានំ និគមោ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ អាបណំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អាបណេ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេនញ្ញតរោ វនសណ្ឌោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា អញ្ញតរស្មិំ រុក្ខមូលេ ទិវាវិហារំ និសីទិ ។ អាយស្មាបិ ខោ ឧទាយី បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ អាបណំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អាបណេ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេន សោ វនសណ្ឌោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា អញ្ញតរស្មិំ រុក្ខមូលេ ទិវាវិហារំ និសីទិ ។

លដុកិកោបមសូត្រ ទី ៦

(១៧៥) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអាបណនិគម របស់ពួកជនអង្គុត្តរាបៈ ក្នុងដែនឈ្មោះអង្គុត្តរាបៈ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅ កាន់អាបណនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ លុះព្រះអង្គស្តេចទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងអាបណនិគមហើយ ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាក្រោយភត្ត ក៏ស្តេចចូលទៅ កាន់ដងព្រៃមួយ លុះចូលសំរេចទៅ ដល់ដងព្រៃនោះហើយ ទើបគង់ សម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ក្រោមម្លប់ឈើមួយដើម ។ ចំណែកខាងព្រះឧទាយី មានអាយុ ក៏ស្លៀកស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ចូលទៅកាន់អាបណនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាមដែរ ។ លុះលោកទៅ បិណ្ឌបាត ក្នុងអាបណនិគមហើយ ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតវិញ ក្នុងវេលាក្រោយភត្ត ក៏ចូលទៅកាន់ដងព្រៃមួយ លុះចូលទៅសំរេចទៅកាន់ដងព្រៃនោះហើយ ទើបអង្គុយសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ក្រោមម្លប់ឈើមួយដើម ។

អថ ខោ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ ពហុន្នំ វត នោ ភគវា ទុក្ខធម្មានំ អបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា សុខធម្មានំ ឧបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា អកុសលានំ ធម្មានំ អបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា កុសលានំ ធម្មានំ ឧបហត្តាតិ ។ អថ ខោ អាយស្មា ឧទាយី សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

[១៧៦] ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ឧទាយី ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ ពហុន្នំ វត នោ ភគវា ទុក្ខធម្មានំ អបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា សុខធម្មានំ ឧបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា អកុសលានំ ធម្មានំ អបហត្តា

កាលដែលព្រះឧទាយីមានអាយុ នៅក្នុងទីស្ងាត់ កំពុងតែសម្ងំ ក្នុងផលសមាបត្តិ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តកើតឡើង យ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់កម្ចាត់បង់នូវធម៌ជាទុក្ខច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់ប្រកបនូវធម៌ជាសុខច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់កម្ចាត់បង់នូវធម៌ជាអកុសលច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់ប្រកបនូវធម៌ជាកុសលច្រើនយ៉ាង ។ គ្រានោះឯង ព្រះឧទាយីមានអាយុ ចេញអំពីផលសមាបត្តិ ក្នុងវេលាថ្ងៃរសៀលហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។

(១៧៦) លុះព្រះឧទាយីមានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ នៅក្នុងទីស្ងាត់ កំពុងតែសម្ងំ ក្នុងផលសមាបត្តិ ក្នុងទីឯណោះ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្តកើតឡើង យ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់កម្ចាត់បង់នូវធម៌ជាទុក្ខច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់ប្រកបនូវធម៌ជាសុខច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់កម្ចាត់បង់នូវធម៌ជាអកុសលច្រើនយ៉ាង

ពហុន្នំ វត នោ ភគវា កុសលានំ ធម្មានំ ឧប-
ហត្តាតិ ។ មយញ្ហិ ភន្តេ បុព្វេ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជាម
បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេ ។ អហុ ខោ សោ
ភន្តេ សមយោ យំ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥង្ឃ
តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឯតំ ទិវា វិកាលភោជនំ បជហថាតិ ។
តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ អហុទេវ អញ្ញថត្តំ អហុទេវ(១)
ទោមនស្សំ យម្បិ នោ សទ្ធា គហបតិកា ទិវា
វិកាលេ បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទេន្តិ តស្សបិ
នោ ភគវា បហានមាហ តស្សបិ នោ សុគតោ
បដិនិស្សគ្គមាហាតិ តេ មយំ ភន្តេ ភគវតិ បេមញ្ច
គារវញ្ច ហិរិញ្ច ឱត្តប្បញ្ច សម្បស្សមានា ឯវន្តំ
ទិវា វិកាលភោជនំ បជហិម្ហា តេ មយំ ភន្តេ

១. អហុ ។

ទុក្ខ ព្រះមានព្រះភាគនៃយើង ទ្រង់ប្រកបនូវធម៌ជាកុសលច្រើនយ៉ាង ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះថា កាលពីដើម ពួកយើងខ្ញុំព្រះអង្គបរិភោគ
ក្នុងវេលាល្ងាចផង ក្នុងវេលាព្រឹកផង ក្នុងវេលាថ្ងៃជាវេលាវិកាលផង ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មានសម័យមួយ ដែលព្រះមានព្រះភាគបានទ្រង់
ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ចូរ
លះបង់ នូវការបរិភោគ ក្នុងវេលាថ្ងៃ ដែលជាវេលាវិកាលនុ៎ះចេញ ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ មានសេចក្តីភាយមាយចិត្ត និងទោ-
មនស្ស ដោយគិតថា ពួកគហបតីដែលមានសទ្ធា តែងឲ្យនូវខាទនីយ-
ភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមណា ដល់យើងទាំងឡាយ ក្នុងវេលាថ្ងៃដែលជា
វេលាវិកាល ព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ឲ្យយើងលះបង់នូវខាទនីយ-
ភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមនោះផង ព្រះសុគតបានត្រាស់ឲ្យយើងលះបោល
នូវខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមនោះផង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តែ
ឥឡូវនេះ ពួកយើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ បែរជាបាន នូវសេចក្តីស្រឡាញ់
សេចក្តីគោរព សេចក្តីខ្មាសបាប និងសេចក្តីខ្លាចបាប ចំពោះព្រះមានព្រះ
ភាគវិញ កាលបើយ៉ាងនេះ ទើបយើងខ្ញុំព្រះអង្គលះបង់ នូវការបរិភោគក្នុង
វេលាថ្ងៃដែលជាវេលាវិកាលចេញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តែពួកយើងខ្ញុំ

សាយញ្ចេវ ភុញ្ជាម បាតោ ច អហុ ខោ សោ ភន្តេ សមយោ យំ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥង្ឃ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឯតំ រត្តឹ វិកាលភោជនំ បជហថាតិ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ អហុទេវ អញ្ញថត្តំ អហុទេវ[១] ទោមនស្សំ យម្បិ នោ ឥមេសំ ទ្វិន្នំ ភត្តានំ បណីតសង្ខាតតរំ តស្សបិ នោ ភគវា បហានមាហ តស្សបិ នោ សុគតោ បដិនិស្សគ្គមាហាតិ ។ ភូតបុព្វំ ភន្តេ អញ្ញតរោ បុរិសោ ទិវា សូបេយ្យំ លភិត្វា បជាបតឹ[២] ឯវមាហ ហន្ទ[៣] ឥមំ និក្ខិបថ សាយំ សព្វេវ សមគ្គា ភុញ្ជិស្សាមាតិ យា កាចិ ភន្តេ សង្ខតិយោ សព្វា តា រត្តឹ អប្បា ទិវា តេ មយំ ភន្តេ

១ ម. អហុ ។ ២ ម. ឆ. បជាបតិន្តិ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ម. ឆ. ហន្ទ ច ។

ព្រះអង្គនោះ នៅបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាចផង ក្នុងវេលាព្រឹកផង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មានសម័យមួយ ដែលព្រះមានព្រះភាគបានត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់នូវការបរិភោគ ក្នុងវេលាយប់ ដែលជាវេលាវិកាលនុ៎ះចេញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ មានសេចក្តីណាយចិត្តនិងទោមនស្ស ដោយគិតថា បណ្តាភត្តទាំងពីរនេះ ភត្តណាឧត្តមវិសេស ដែលគេបានតាក់តែងបម្រុងយើងទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគបានត្រាស់ឲ្យយើងលះបង់នូវភត្តនោះផង ព្រះសុគតបានត្រាស់ឲ្យយើងលះចោលនូវភត្តនោះផង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន រឿងធ្លាប់មានមកហើយ មានបុរសម្នាក់បាននូវគ្រឿងសម្ល ក្នុងវេលាថ្ងៃ ហើយនិយាយនឹងប្រពន្ធ យ៉ាងនេះថាហ៎ា នាងចូរទុកនូវគ្រឿងសម្លនេះសិនចុះ ចាំដល់វេលាល្ងាច យើងនឹងបរិភោគទាំងអស់គ្នា ជាមួយគ្នាតែម្តង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខាទនីយភោជនីយាហារណាមួយ ដែលគួរតាក់តែងទុក ខាទនីយភោជនីយាហារដែលគួរតាក់តែងនោះ មានពោរពាស តែក្នុងវេលាយប់ ដល់វេលាថ្ងៃមានតិច បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តែខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយនោះ

ភគវតិ បេមញ្ច គារវញ្ច ហិរិញ្ច ឱត្តប្បញ្ច សម្បស្ស-
មានា ឯវន្តំ រត្តឹ វិកាលភោជនំ បជហិម្ហា ។ ភូត-
បុព្វំ ភន្តេ ភិក្ខូ រត្តន្ធការតិមិសាយំ បិណ្ឌាយ ចរន្តា
ចន្ទនិកម្បិ បវិសន្តិ ឱឡិគល្លេបិ បបតន្តិ កណ្ដ-
កាវាដម្បិ(១) អារោហន្តិ សុត្តម្បិ គាវឹ អារោហន្តិ
មាណវេហិបិ សមាគច្ឆន្តិ កតកម្មេហិបិ អកត-
កម្មេហិបិ មាតុគ្គាមោបិ តេ អសទ្ធម្មេន និមន្តេតិ ។
ភូតបុព្វាហំ ភន្តេ រត្តន្ធការតិមិសាយំ បិណ្ឌាយ
ចរាមិ អទ្ទសា ខោ មំ ភន្តេ អញ្ញតរា ឥត្ថី វិជ្ជន្តរិកាយ
ភាជនំ ធោវន្តី ទិស្វា មំ ភីតា វិស្សរមកាសិ អភុម្មេ(២)
បិសាចោ វត មន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អហំ ភន្តេ តំ ឥត្ថឹ
ឯតទវោចំ ន ភគិនិ បិសាចោ ភិក្ខុ បិណ្ឌាយ
ឋិតោតិ ។ ភិក្ខុស្ស បិតុ មារី ភិក្ខុស្ស មាតុ មារី

១ ម. កណ្ដកវដ្ឋម្បិ ។ ២ ម. អភុំ មេ ។

ដែលបាន នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីគោរព សេចក្តីខ្មាសបាប និង
សេចក្តីខ្លាចបាប ចំពោះព្រះមានព្រះភាគវិញ កាលបើយ៉ាងនេះ ទើប
យើងខ្ញុំព្រះអង្គ លះបង់នូវការបរិភោគនូវភោជន ក្នុងវេលាយប់ ដែល
ជាវេលាវិកាលនុ៎ះចេញ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន រឿងធ្លាប់មានមក
ហើយ ពួកភិក្ខុត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលារាត្រី ងងឹតសូន្យសុង ក៏
ចូលទៅប្រទះនឹងអណ្តូងជ្រាំខ្លះ ធ្លាក់ទៅក្នុងទីទំនាបទឹកជ្រាំខ្លះ ឡើង
ទៅប្រទះគំនរបន្លាខ្លះ ដើរជាន់ទៅលើមេគោកំពុងដេកលក់ខ្លះ ជួបប្រទះ
នឹងពួកមាណពកំលោះ ដែលកំពុងធ្វើបាបកម្មខ្លះ មិនទាន់បានធ្វើបាប-
កម្មខ្លះ មាតុគ្រាមនិមន្តពួកភិក្ខុនោះដោយអសទ្ធម្មខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន រឿងធ្លាប់មានមកហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងវេលា
រាត្រីងងឹតសូន្យសុង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ស្រីម្នាក់កំពុងលាងភាជនៈ
បានឃើញខ្ញុំព្រះអង្គក្នុងពេលមានផ្លេកបន្ទោរ លុះឃើញខ្ញុំព្រះអង្គហើយ
ក៏ភិតភ័យស្រែកយំឡើងថា អញវិនាសហើយ យើរើ អ្នកនេះ ជាបិ-
សាច(មកប្រុងស៊ី) អញនេះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលស្រីនោះ
ស្រែកយំដូច្នេះហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា
ម្នាលប្អូនស្រី មិនមែនបិសាចទេ ភិក្ខុឈរបិណ្ឌបាតទេតើ ។ ស្រី
នោះឆ្លើយតបថា ឪពុករបស់ភិក្ខុស្លាប់ហើយ ម្តាយរបស់ភិក្ខុស្លាប់ហើយ

រត្តេ ភិក្ខុ តិណ្ហាន គោវិគន្ធនេន(១) ការុច្ចិ បរិការេន្តោ(២) ន កេ្វ(៣) យំ(៤) រត្តន្ធការតិមិសាយំ ការុច្ចិ ហោតុ បិណ្ឌាយ ចរសីតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ តទនុស្សរតោ ឯវំ ហោតិ ពហុន្នំ វត នោ ភគវា ទុក្ខធម្មានំ អបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា សុខធម្មានំ ឧបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា អកុសលានំ ធម្មានំ អបហត្តា ពហុន្នំ វត នោ ភគវា កុសលានំ ធម្មានំ ឧបហត្តាតិ ។

(១៥៧) ឯវមេវ បនុទាយិ ឥធេកច្ចេ មោឃបុរិសា ឥទំ បជហថាតិ មយា វុច្ចមានា តេ ឯវមាហំសុ កឹ បនិមស្ស អប្បមត្តកស្ស ឱរមត្តកស្ស អធិសល្លិខតេវាយំ សមណោតិ តេ តញ្ចេវ នប្បជហន្តិ មយិ ច អប្បច្ចយំ ឧបដ្ឋាបេន្តិ(៥) យេ ច ភិក្ខូ សិក្ខាកាមា តេសំ ឧទាយិ ហោតិ

១ ម. គោវិកន្ទនេន ។ ២ ម. បរិកេន្តោ ។ ៣ ម. ន ទេវ ។ ៤ ម. យា ។ ៥ ម. ឧបដ្ឋបេន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុ លោកនេះទូវផ្ទៃរបស់លោក ដោយកាំបិតដ៏មុតសម្រាប់វះគោ ប្រសើរជាង លោកត្រាច់ទៅក្នុងវេលាពេលយប់ងងឹតសូន្យសុង ព្រោះហេតុតែផ្ទៃ មិនប្រសើរទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំព្រះអង្គនោះ រលឹកឃើញដំណើរនោះ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់កម្ចាត់បង់នូវធម៌ជាទុក្ខច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់ប្រកបនូវធម៌ជាសុខច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់កម្ចាត់បង់នូវធម៌ជាអកុសលច្រើនយ៉ាង ឱហ្ន៎ ព្រះមានព្រះភាគរបស់យើង ទ្រង់ប្រកបនូវពួកធម៌ជាកុសលច្រើនយ៉ាង ។

(១៥៧) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧទាយិ ដូចយ៉ាងមោឃបុរសពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ កាលតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់នូវអំពើនេះចេញ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ចុះសមណៈនេះ សង្កាច់ហេតុប៉ុណ្ណោះ បន្តិចបន្តួច ក៏ប្រឹតអ៊ីវល់ម្ល៉េះ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ ក៏មិនលះបង់នូវអំពើនោះចេញទេ ថែមទាំងធ្វើសេចក្តីតាក់តែងឲ្យកើតឡើងចំពោះតថាគតផង ម្នាលឧទាយិ ចំណែកពួកភិក្ខុ ដែលជាសិក្ខាកាម (គឺអ្នកធ្វើសេចក្តីតាក់តែងនឹងពួកមោឃបុរសនោះ) ក៏ត្រូវលះបង់បន្តិចបន្តួច របស់ពួកមោឃបុរសនោះ ទុកដូច

ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កលិង្គរោ ។ សេយ្យថាបិ ឧទាយិ លដុកិកា(១) សកុណិកា បូតិលតាយ ពន្ធនេន ពទ្ធា(២) តត្ថេវ វធំ វា ពន្ធំ វា មរណំ វា អាគមេតិ យោ នុ ខោ ឧទាយិ ឯវំ វទេយ្យ យេន សា លដុកិកា សកុណិកា បូតិលតាយ ពន្ធនេន ពទ្ធា តត្ថេវ វធំ វា ពន្ធំ វា មរណំ វា អាគមេតិ តញ្ហិ តស្សា អពលំ ពន្ធនំ ទុព្ពលំ ពន្ធនំ បូតិកំ ពន្ធនំ អសារកំ ពន្ធនន្តិ សម្មា នុ ខោ សោ ឧទាយិ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ យេន សា ភន្តេ លដុកិកា សកុណិកា បូតិលតាយ ពន្ធនេន ពទ្ធា តត្ថេវ វធំ វា ពន្ធំ វា មរណំ វា អាគមេតិ តញ្ហិ តស្សា ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កលិង្គរោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ឧទាយិ ឥធេកច្ចេ មោឃបុរិសា ឥទំ បជហថាតិ មយា វុច្ចមានា តេ

---

១ លដុកិកាតិប្បត្ថិ ។ ២ ម, ពទ្ធា ។

ជាចំណងមានកម្លាំង ចំណងមាំ ចំណងជាប់ ចំណងមិនពុកផុយ ឬដូចកំណាត់ឈើធំ ។ ម្នាលឧទាយី សត្វប្រចៀប ដែលជាប់ដោយចំណងវល្លិ៍ផោម តែងដល់នូវការសម្លាប់ ឬនូវការចង ឬក៏នូវសេចក្ដីស្លាប់ ក្នុងទីនោះឯង ម្នាលឧទាយី បើបុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា សត្វប្រចៀបនោះ ជាប់ដោយចំណងវល្លិ៍ផោមណា តែងដល់នូវការសម្លាប់ ឬនូវការចង ឬក៏នូវសេចក្ដីស្លាប់ ក្នុងទីនោះ ចំណងនោះ របស់សត្វនោះ ជាចំណងឥតកម្លាំង ជាចំណងមិនមាំ ជាចំណងពុកផុយ ជាចំណងមិនមានខ្លឹម ។ ម្នាលឧទាយី បុគ្គលដែលនិយាយនោះ ឈ្មោះថា និយាយត្រូវឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនត្រូវទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សត្វប្រចៀបនោះ ជាប់ដោយចំណងវល្លិ៍ផោមណា តែងដល់នូវការសម្លាប់ ឬនូវការចង ឬក៏នូវសេចក្ដីស្លាប់ ក្នុងទីនោះ ឯចំណងនោះ របស់សត្វនោះ ជាចំណងមានកម្លាំង ជាចំណងមាំ ជាចំណងជាប់ ជាចំណងមិនពុកផុយ ជាកំណាត់ឈើធំ ។ ម្នាលឧទាយី យ៉ាងនោះឯងហើយ រឿងនេះ ដូចមោឃបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលតថាគតប្រាប់ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ នូវអំពើនេះចេញ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ

ឯវមាហំសុ គឹ បនិមស្ស អប្បមត្តកស្ស ឱរមត្តកស្ស អធិសល្លេខតេវាយំ សមណោតិ តេ តញ្ចេវ នប្បជហន្តិ មយិ ច អប្បច្ចយំ ឧបដ្ឋបេន្តិ យេ ច ភិក្ខូ សិក្ខាកាមា តេសន្តំ ឧទាយិ ហោតិ ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កលិង្គរោ ។

(១៧៨) ឥធ បនុទាយិ ឯកច្ចេ កុលបុត្តា ឥទំ បជហថាតិ មយា វុច្ចមានា តេ ឯវមាហំសុ គឹ បនិមស្ស អប្បមត្តកស្ស ឱរមត្តកស្ស បហាតព្ពស្ស យស្ស នោ ភគវា បហានមាហ យស្ស នោ សុគតោ បដិនិស្សគ្គមាហាតិ តេ តញ្ចេវ បជហន្តិ មយិ ច ន អប្បច្ចយំ ឧបដ្ឋបេន្តិ យេ ច ភិក្ខូ សិក្ខាកាមា តេ តំ បហាយ

ក៏ត្រូវប្រាប់និយាយ យ៉ាងនេះថា ចុះសមណៈនេះ សង្កៀតហេតុ ប៉ុចប៉ុ បន្តិចបន្តួច ក៏ប្រឹតត្បិតដល់ម្ល៉េះ ពួកមោឃបុរសនោះ ក៏មិនលះបង់នូវអំពើនោះបានឡើយ ថែមទាំងធ្វើសេចក្តីតាក់អន់ ឲ្យកើតឡើងដល់តថាគត ម្នាលឧទាយី ចំណែកពួកភិក្ខុដែលជាសិក្ខាកាម (គាំទ្រសេចក្តីតាក់អន់ចិត្ត ចំពោះមោឃបុរសទាំងនោះ) កិច្ចដែលត្រូវលះបង់វត្ថុបន្តិចបន្តួចរបស់ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ ទុកដូចជាចំណងមានកម្លាំង ជាចំណងមាំ ជាចំណងជាប់ ជាចំណងមិនពុកផុយ ឬទុកដូចជាកំណាត់ឈើធំ ។

(១៧៨) ម្នាលឧទាយី មួយទៀត ពួកកុលបុត្រ ក្នុងសាសនានេះ កាលតថាគតប្រាប់ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់អំពើនេះចេញ ពួកកុលបុត្រនោះ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ឲ្យយើងទាំងឡាយ លះបង់នូវអំពើណា ព្រះសុគត ត្រាស់ឲ្យយើងលះបង់ចោលនូវអំពើណា ថ្វីបើអំពើនេះ ជាហេតុប៉ុចប៉ុចបន្តិចបន្តួច យើងទាំងឡាយត្រូវតែលះបង់ចោលចេញ ពួកកុលបុត្រទាំងនោះ ក៏លះបង់នូវអំពើនោះចេញ ទាំងមិនធ្វើឲ្យតាស់តព្យាស្រ័យតថាគតឡើយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុណា ដែលជាសិក្ខាកាម ពួកភិក្ខុនោះ ក៏បានលះបង់នូវអំពើនោះចេញ

អប្បោស្សុក្កា បន្នលោមា បរទវុត្តា(១) មិគភូតេន ចេតសា វិហរន្តិ តេសន្តំ ឧទាយិ ហោតិ អពលំ ពន្ធនំ ទុព្វលំ ពន្ធនំ បូតិកំ ពន្ធនំ អសារកំ ពន្ធនំ ។ សេយ្យថាបិ ឧទាយិ រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហភិជាតោ(២) សង្គាមាវចរោ ទឡ្ហេហិ វរត្តេហិ ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ ឦសកំយេវ កាយំ សន្នាមេត្វា តានិ ពន្ធនានិ សញ្ឆិន្ទិត្វា សម្បទាលេត្វា យេនកាមំ បក្កមតិ យោ នុ ខោ ឧទាយិ ឯវំ វទេយ្យ យេហិ សោ រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហភិជាតោ សង្គាមាវចរោ ទឡ្ហេហិ វរត្តេហិ ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ ឦសកំយេវ កាយំ សន្នាមេត្វា តានិ ពន្ធនានិ សញ្ឆិន្ទិត្វា សម្បទាលេត្វា យេនកាមំ បក្កមតិ តញ្ហិ តស្ស ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កលិង្គរោតិ សម្មា នុ ខោ សោ ឧទាយិ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។

១ ឱ. បរទត្តា ។ ២ ឱ. ឧរូឡ្ហាភិជាតោ ។

ជាអ្នកមានសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ជាអ្នកសម្ងំរោម ជាអ្នកចិញ្ចឹមជីវិតដោយបច្ច័យដែលអ្នកដទៃឲ្យ មានចិត្តប្រព្រឹត្តដូចជាសត្វម្រឹគ(១) ម្នាលឧទាយិ ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា មានចំណងមិនមានកម្លាំង មានចំណងខ្សោយ មានចំណងផុយ មានចំណងឥតខ្លឹម ។ ម្នាលឧទាយិ ដូចដំរីរបស់ព្រះរាជា ដែលមានភ្លុកដ៏ខ្នាំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះសង្គ្រាម គេចងដោយចំណងព្រ័ត្រយ៉ាងមាំ ក៏ទំព្រោមកាយបន្តិចហើយ កាត់ទម្លាយនូវចំណងទាំងនោះ រួចចៀសចេញទៅតាមប្រាថ្នា ម្នាលឧទាយិ បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា ដំរីរបស់ព្រះរាជានោះ ជាដំរីមានភ្លុកដ៏ខ្នាំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះកាន់សង្គ្រាម គេចងដោយចំណងព្រ័ត្រដ៏មាំណា ក៏ទំព្រោមកាយបន្តិចហើយ កាត់ទម្លាយនូវចំណងទាំងនោះ រួចចៀសចេញទៅតាមប្រាថ្នា ដំរីនោះ ឈ្មោះថា មានចំណងមានកម្លាំង មានចំណងមាំ មានចំណងខ្ជាប់ខ្ជួន មានចំណងមិនផុយ ប្រៀបដូចជាកំណាត់ឈើធំ ម្នាលឧទាយិ បុគ្គលដែលនិយាយនោះ ឈ្មោះថានិយាយត្រូវ ឬដូចម្ដេច ។

១ ម្រឹគដែលត្រូវគេចាប់បានហើយ មិនមានចំណងនឹងមកឲ្យគេត្រួលបាលវិញ ដែលចូលទៅរកព្រៃក្បែរដោយខ្លួនឯង ។ អដ្ឋកថា ។

នោ ហេតំ ភន្តេ យេហិ ភន្តេ សោ(១) រញ្ញោ នាគោ ឦសាទន្តោ ឧរូឡ្ហវា អភិជាតោ សង្គាមាវចរោ ទឡ្ហេហិ វរត្តេហិ ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ ឦសកំយេវ កាយំ សន្នាមេត្វា តានិ ពន្ធនានិ សញ្ឆិន្ទិត្វា សម្បទាលេត្វា យេនកាមំ បក្កមតិ តញ្ហិ តស្ស អពលំ ពន្ធនំ ។ បេ ។ អសារកំ ពន្ធនន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ឧទាយិ ឥធេកច្ចេ កុលបុត្តា ឥទំ បជហថាតិ មយា វុច្ចមានា តេ ឯវមាហំសុ កឹ បនិមស្ស អប្បមត្តកស្ស ឱរមត្តកស្ស បហាតព្វស្ស យស្ស នោ ភគវា បហានមាហ យស្ស នោ សុគតោ បដិនិស្សគ្គមាហាតិ តេ តញ្ចេវ បជហន្តិ មយិ ច ន អប្បច្ចយំ ឧបដ្ឋបេន្តិ យេ ច ភិក្ខូ សិក្ខាកាមា តេ តំ បហាយ អប្បោស្សុក្កា បន្នលោមា បរទត្តវុត្តា មិគភូតេន ចេតសា វិហរន្តិ តេសន្តំ ឧទាយិ ហោតិ អពលំ ពន្ធនំ បូតិកំ ពន្ធនំ អសារកំ ពន្ធនំ ។

១ ម. យេហិ សោ ភន្តេ ។ យ. យេហិ ភន្តេ ។

សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សេចក្តីនោះ មិនត្រូវទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដំរីរបស់ព្រះរាជានោះ ជាដំរីមានភ្លុកដ៏ទន្ទាំ មានរូបសមរម្យគួរជាព្រះទីនាំង ជាសត្វធ្លាប់ចុះសង្គ្រាម គេចងដោយចំណងព្រ័ត្រដ៏មាំណាក៏ទំព្រោមកាយបន្តិច ហើយកាត់ទម្លាយនូវចំណងទាំងនោះ រួចចៀសចេញទៅតាមប្រាថ្នា ព្រោះថា ដំរីនោះ មានចំណងមិនមានកម្លាំង ។ បេ ។ មានចំណងឥតខ្លឹម ។ ម្នាលឧទាយិ យ៉ាងនោះឯងហើយ រឿងនេះ ដូចពួកកុលបុត្រខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ កាលតថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់អំពើនេះចេញ ដូច្នេះ ពួកកុលបុត្រនោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ឲ្យយើងទាំងឡាយលះបង់អំពើណា ព្រះសុគត ត្រាស់ឲ្យយើងទាំងឡាយលះចោលអំពើណា ថ្វីបើអំពើនេះ ជាហេតុបន្តិចបន្តួច យើងទាំងឡាយត្រូវតែលះបង់ចោលចេញ ពួកកុលបុត្រនោះ ក៏លះបង់នូវអំពើនោះចេញបាន ទាំងមិនធ្វើឲ្យតាំងអប្បស្រ័យក្នុងតថាគត មួយទៀត ពួកភិក្ខុណា ដែលជាសិក្ខាកាម ពួកភិក្ខុនោះ បានលះបង់នូវអំពើនោះ ជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយតិច ជាអ្នកស្ងប់រោម ជាអ្នកប្រព្រឹត្តចិញ្ចឹមជីវិត ដោយបច្ច័យដែលបុគ្គលដទៃឲ្យ មានចិត្តប្រព្រឹត្តដូចជាសត្វម្រឹគ ម្នាលឧទាយិ អំពើរបស់កុលបុត្រនោះ ទុកដូចជាចំណងឥតកម្លាំង ចំណងផុយ ចំណងឥតខ្លឹម ។

(១៧៤) សេយ្យថាបិ ឧទាយិ បុរិសោ ទលិទ្ទោ អស្សកោ អនាឡ្ហិយោ(១) តស្សស្ស ឯកំ អគារកំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ កាកាតិទាយី(២) នបរមរូបំ ឯកា ខដោបិកា(៣) ឱលុគ្គវិលុគ្គា នបរមរូបា ឯកិស្សា កុម្ភិយា ធញ្ញសមវាបកំ នបរមរូបំ ឯកា ជាយិកា នបរមរូបា សោ អារាមគតំ ភិក្ខុំ បស្សេយ្យ សុធោតហត្ថបាទំ មនុញ្ញំ ភោជនំ ភុត្តាវឹ សីតាយ ឆាយាយ និសិន្នំ អធិចិត្តេ យុត្តំ ។ តស្ស ឯវមស្ស សុខំ វត ភោ សាមញ្ញំ អារោគ្យំ វត ភោ សាមញ្ញំ សោ វតស្សំ យោហំ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជេយ្យន្តិ ។ សោ ន សក្កុណេយ្យ ឯកំ អគារកំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ កាកាតិទាយឹ នបរមរូបំ បហាយ ឯកំ ខដោបិកំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ នបរមរូបំ បហាយ ឯកិស្សា កុម្ភិយា ធញ្ញសមវាបកំ នបរមរូបំ បហាយ ឯកំ ជាយិកំ នបរមរូបំ បហាយ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា

១ អនាឡ្ហិយោតិ អឌ្ឍកោ ។ ២ កាកាតិទាយិន្តិ កាកេ ឧឌ្ឌេតិ ។ ៣ ម. ខដោបិកា ។

(១៧៤) ម្នាលឧទាយិ ដូចបុរសកម្សត់ដែលឥតយស មិនមានសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ បុរសនោះ មានផ្ទះមួយ ១ ខ្ទេចខ្ទាំ ក្អែកហើរកាត់ចុះឡើងបាន មានរាងនៅមិនល្អ មានគ្រែ ១ ដែលធ្វើដោយបន្ទោះឫស្សី ខ្ទេចខ្ទាំ មានរាងមិនចំណាប់ មានស្រូវនិងពូជសម្រាប់សាបព្រោះពេញឆ្នាំង ១ ក្អម ជាពូជមិនល្អ មានស្ត្រីម្នាក់ជាប្រពន្ធដែលមានរូបមិនល្អ បុរសនោះ ឃើញភិក្ខុ ១ រូប នៅក្នុងអារាមដែលលាងដៃជើងស្អាតល្អ បរិភោគភោជនជាទីគាប់ចិត្ត អង្គុយនៅក្នុងម្លប់ត្រជាក់ ប្រកបក្នុងអធិចិត្ត ។ បុរសនោះ គិតយ៉ាងនេះថា កើតជាសមណៈ សុខណាស់ហ្ន៎ កើតជាសមណៈឥតមានរោគទើសោះ គួរតែអាត្មាអញកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ។ តែបុរសនោះ មិនអាចនឹងលះបង់ នូវផ្ទះតូចដែលខ្ទេចខ្ទាំ ក្អែកហើរកាត់ចុះឡើងបាន ដែលមានរាងនៅមិនល្អ មិនអាចនឹងលះបង់នូវគ្រែ ១ ដែលធ្វើដោយបន្ទោះឫស្សី ខ្ទេចខ្ទាំ រាងនៅមិនចំណាប់ មិនអាចនឹងលះបង់នូវស្រូវនិងពូជ សម្រាប់ព្រោះពេញឆ្នាំង ១ ក្អម ដែលជាពូជមិនល្អ មិនអាចនឹងលះបង់នូវស្ត្រីម្នាក់ជាប្រពន្ធ ដែលមានរូបមិនល្អ ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ

អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ ។ យោ នុ ខោ ឧទាយិ ឯវំ វទេយ្យ យេហិ សោ បុរិសោ ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ ន សក្កោតិ ឯកំ អគារំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ កាកាតិទាយឹ ន បរមរូបំ បហាយ ឯកំ ខឡោបិកំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ ន បរមរូបំ បហាយ ឯកិស្សា កុម្ភិយា ធញ្ញសមវាបកំ ន បរមរូបំ បហាយ ឯកំ ជាយិកំ ន បរមរូបំ បហាយ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ តញ្ហិ តស្ស អពលំ ពន្ធនំ ទុព្វលំ ពន្ធនំ បូតិកំ ពន្ធនំ អសារកំ ពន្ធនន្តិ សម្មា នុ ខោ សោ ឧទាយិ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ យេហិ ភន្តេ សោ បុរិសោ ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ ន សក្កោតិ ឯកំ អគារំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ កាកាតិទាយឹ ន បរមរូបំ បហាយ ឯកំ ខឡោបិកំ ឱលុគ្គវិលុគ្គំ ន បរមរូបំ បហាយ ឯកិស្សា កុម្ភិយា ធញ្ញសមវាបកំ ន បរមរូបំ បហាយ ឯកំ ជាយិកំ ន បរមរូបំ បហាយ

ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសបានឡើយ ។ ម្នាលឧទាយី បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា បុរសនោះ ជាប់ដោយចំណងណា ទើបមិនអាចនឹងលះបង់នូវផ្ទះតូច ដែលរទេករទោក ក្អែកហើរកាត់ចុះកាត់ឡើងបាន មានកង់កេមិនល្អ មិនអាចនឹងលះបង់នូវគ្រែ ១ ដែលវែងដោយបន្ទោះឫស្សី ក្រេតក្រោត មានកង់កេមិនចំណាប់ មិនអាចនឹងលះបង់ នូវស្រូវនិងពូជសម្រាប់សាបព្រោះកល់ឆ្នាំ ១ ក្អម ដែលជាពូជមិនល្អ មិនអាចនឹងលះបង់នូវស្ត្រីម្នាក់ជាប្រពន្ធ ដែលមានរូបមិនល្អ ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួសបានឡើយ ព្រោះចំណងរបស់បុរសនោះ ជាចំណងខ្សោយ ចំណងទ្រុឌ ចំណងផុយ ចំណងឥតខ្លឹម ម្នាលឧទាយី បុគ្គលដែលនិយាយនោះ ឈ្មោះថា និយាយត្រូវ ឬដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អ្នកនិយាយនេះ មិនត្រូវទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរសនោះ ជាប់ដោយចំណងណា ហើយមិនអាចនឹងលះបង់នូវផ្ទះតូចមួយ ដែលរទេករទោក ក្អែកហើរកាត់ចុះកាត់ឡើងបាន មានកង់កេមិនល្អ មិនអាចនឹងលះបង់នូវគ្រែ ១ ដែលវែងដោយបន្ទោះឫស្សី ក្រេតក្រោត មានកង់កេមិនចំណាប់ មិនអាចនឹងលះបង់ នូវស្រូវនិងពូជសម្រាប់សាបព្រោះកល់ឆ្នាំ ១ ក្អម ដែលជាពូជមិនល្អ មិនអាចនឹងលះបង់នូវស្ត្រីម្នាក់ជាប្រពន្ធ ដែល

កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆា-ទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ តញ្ហិ តស្ស ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កលិង្គរោតិ ។ ឯវមេវ ខោ ឧទាយិ ឥធេកច្ចេ មោឃបុរិសា ឥទំ បជហថាតិ មយា វុច្ច-មានា តេ ឯវមាហំសុ កិំ បនិមស្ស អប្បមត្តកស្ស ឱរមត្តកស្ស អធិសល្លិខតេវាយំ សមណោតិ តេ តញ្ចេវ នប្បជហន្តិ មយិ ច អប្បច្ចយំ ឧបដ្ឋបេន្តិ យេ ច ភិក្ខូ សិក្ខាកាមា តេសន្តំ ឧទាយិ ហោតិ ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កលិង្គរោ ។

(១៨០) សេយ្យថាបិ ឧទាយិ គហបតិ វា គហបតិ-បុត្តោ វា អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ នេកានំ និក្ខ-គណានំ ចយោ នេកានំ ធញ្ញគណានំ ចយោ នេ-កានំ ខេត្តគណានំ ចយោ នេកានំ វត្ថុគណានំ ចយោ

មានរូបមិនល្អ ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសបានឡើយ ព្រោះថា ចំណងរបស់បុរសនោះ ជាចំណងតឹង ចំណងមាំ ចំណងខ្ជាប់ខ្ជួន ចំណងមិនពុយ ឬទុកដូចជាកំណាត់ឈើធំ ។ ម្នាលឧទាយិ យ៉ាងនោះឯងហើយ រឿងនេះ ដូចមោឃបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលតថាគតប្រាប់ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់អំពើនេះចេញ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ចុះសមណៈនេះ សព្វតែហេតុប៉ុនប៉ុចតិច-បន្តួច ក៏ប្រើគ្មីផល់ម៉្លេះ ហើយពួកមោឃបុរសទាំងនោះ ក៏មិនលះបង់នូវអំពើនោះទាល់ឡើយ ថែមទាំងធ្វើឲ្យទាស់អប្បស្រ័យតថាគតទៀត ចំណែកពួកភិក្ខុ ដែលជាសិក្ខាកាម (តែងធ្វើសេចក្តីអាក់អន់ចិត្ត ចំពោះមោឃបុរសទាំងនោះ) ម្នាលឧទាយិ កិច្ចដែលត្រូវលះបង់ដ៏បន្តួចរបស់មោឃបុរសទាំងនោះ ទុកជាចំណងតឹង ចំណងមាំ ចំណងខ្ជាប់ខ្ជួន មិនមែនជាចំណងពុកផុយ ឬទុកដូចកំណាត់ឈើធំ ។

(១៨០) ម្នាលឧទាយិ ដូចគហបតីក្តី គហបតិបុត្រក្តី ជាអ្នកស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន មានគ្រឿងប្រើប្រាស់ច្រើន ជាអ្នកសន្សំនូវគំនរមាសណ្តៅទុកច្រើន ជាអ្នកសន្សំនូវគំនរស្រូវទុកច្រើន ជាអ្នកសន្សំនូវចំនួនស្រែទុកច្រើន ជាអ្នកសន្សំនូវចំនួនចម្ការទុកច្រើន ជា

នេកានិ ភរិយាគណានិ ចយោ នេកានិ ទាស-
គណានិ ចយោ នេកានិ ទាសីគណានិ ចយោ
សោ អាភមគតំ កិច្ចំ បស្សេយ្យ សុធោតហត្ថបាទំ
មនុញ្ញំ ភោជនំ ភុត្តាវី សីតាយ ឆាយាយ និសិន្នំ
អធិចិត្តេ យុត្តំ ។ តស្ស ឯវមស្ស សុខំ វត ភោ
សាមញ្ញំ អារោគ្យំ វត ភោ សាមញ្ញំ សោ វតស្សំ
យោហំ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ
អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជេយ្យន្តិ ។ សោ
សក្កុណេយ្យ នេកានិ និក្ខគណានិ បហាយ នេ-
កានិ ធញ្ញគណានិ បហាយ នេកានិ ខេត្តគណានិ
បហាយ នេកានិ វត្ថុគណានិ បហាយ នេកានិ ភរិ-
យាគណានិ បហាយ នេកានិ ទាសគណានិ បហា-
យ នេកានិ ទាសីគណានិ បហាយ កេសមស្សុំ
ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា
អនគារិយំ បព្វជិតុំ ។ យោ នុ ខោ ឧទាយិ ឯវំ
វទេយ្យ យេហិ សោ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា

អ្នកសន្សំនូវពួកភរិយាទុកច្រើន ជាអ្នកសន្សំនូវពួកខ្ញុំប្រុសទុកច្រើន ជា
អ្នកសន្សំនូវពួកខ្ញុំស្រីទុកច្រើន គហបតីនោះ ឃើញភិក្ខុណាមួយដែល
មានដៃជើងលាងស្អាតល្អ ឆាន់ភោជនជាទីគាប់ចិត្ត គង់លើម្លប់ត្រ-
ជាក់ប្រកបក្នុងអធិចិត្ត ។ គហបតីឬគហបតីបុត្រនោះ ក៏គិតថា អើ ភាព
ជាសមណៈ ស្រួលណាស់ហ្ន៎ ភាពជាសមណៈ ឥតមានរោគសោះហ្ន៎
គួរតែអាត្មាអញ កោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសា-
យៈ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ។ ឯនោះ ក៏អាចលះបង់នូវគំនរ
មាសប្រាក់ច្រើន លះបង់នូវគំនរស្រូវច្រើន លះបង់នូវចំនួនស្រែច្រើន លះ
បង់នូវចំនួនចម្ការច្រើន លះបង់នូវពួកភរិយាច្រើន លះបង់នូវពួកខ្ញុំប្រុស
ច្រើន លះបង់នូវពួកខ្ញុំស្រីច្រើនបាន ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា
រួចស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ។
ម្នាលឧទាយី បុគ្គលណា និយាយយ៉ាងនេះថា គហបតីក្តី គហបតិបុត្រក្តី

ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ សក្កោតិ នេកានិ និក្ខគណានិ បហាយ នេកានិ ធញ្ញគណានិ បហាយ នេកានិ ខេត្តគណានិ បហាយ នេកានិ វត្ថុគណានិ បហាយ នេកានិ ភរិយាគណានិ បហាយ នេកានិ ទាសគណានិ បហាយ នេកានិ ទាសីគណានិ បហាយ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ តញ្ហិ តស្ស ពលវំ ពន្ធនំ ទឡ្ហំ ពន្ធនំ ថិរំ ពន្ធនំ អបូតិកំ ពន្ធនំ ថូលោ កឡិង្គរោតិ សម្មា នុ ខោ សោ ឧទាយិ វទមានោ វទេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ យេហិ ភន្តេ សោ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា ពន្ធនេហិ ពទ្ធោ សក្កោតិ នេកានិ និក្ខគណានិ បហាយ នេកានិ ធញ្ញគណានិ បហាយ នេកានិ ខេត្តគណានិ បហាយ នេកានិ វត្ថុគណានិ បហាយ នេកានិ ភរិយាគណានិ បហាយ នេកានិ ទាសគណានិ បហាយ នេកានិ ទាសីគណានិ បហាយ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា

ជាប់ដោយចំណងណា ហើយអាចលះបង់នូវគំនរមាសរត្នជាច្រើន លះបង់នូវគំនរស្រូវជាច្រើន លះបង់នូវចំនួនស្រែជាច្រើន លះបង់នូវចំនួនចម្ការជាច្រើន លះបង់នូវពួកភរិយាជាច្រើន លះបង់នូវពួកខ្ញុំប្រុសជាច្រើន លះបង់នូវពួកខ្ញុំស្រីជាច្រើន ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា រួចស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសបាន ព្រោះចំណងនោះ របស់ជននោះ ជាចំណងតឹង ជាចំណងមាំ ចំណងខ្ជាប់ខ្ជួន មិនមែនជាចំណងផុយ ទុកដូចកំណាត់ឈើធំ ដូច្នេះ ម្នាលឧទាយី បុគ្គលដែលនិយាយនោះ ឈ្មោះថានិយាយត្រូវ ឬដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គេនិយាយយ៉ាងនេះ មិនត្រូវទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គហបតីក្តី គហបតីបុត្រក្តី នោះជាប់ដោយចំណងណា ហើយអាចលះបង់នូវគំនរមាសរត្នច្រើនបាន លះបង់នូវគំនរស្រូវច្រើនបាន លះបង់នូវចំនួនស្រែច្រើនបាន លះបង់នូវចំនួនចម្ការច្រើនបាន លះបង់នូវពួកភរិយាច្រើនបាន លះបង់នូវពួកខ្ញុំប្រុសច្រើនបាន លះបង់នូវពួកខ្ញុំស្រីជាច្រើន ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ពុកចង្កា ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ

អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតុំ តញ្ហិ តស្ស អពលំ ពន្ធនំ ទុព្វលំ ពន្ធនំ បូតិកំ ពន្ធនំ អសារកំ ពន្ធនន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ឧទាយិ ឥធេកច្ចេ កុលបុត្តា ឥទំ បជហថាតិ មយា វុច្ចមានា តេ ឯវមាហំសុ កឹ បនិមស្ស អប្បមត្តកស្ស ឱរមត្តកស្ស បហា-តព្វស្ស យស្ស នោ ភគវា បហានមាហ យស្ស នោ សុគតោ បដិនិស្សគ្គមាហាតិ ។ តេ តញ្ចេវ បជហន្តិ មយិ ច ន អប្បច្ចយំ ឧបដ្ឋាបេន្តិ យេ ច ភិក្ខូ សិក្ខាកាមា តេ តំ បហាយ អប្បោស្សុក្កា បន្នលោមា បរទវុត្តា មិគភូតេន ចេតសា វិហរន្តិ តេសន្តំ ឧទាយិ ហោតិ អពលំ ពន្ធនំ ទុព្វលំ ពន្ធនំ បូតិកំ ពន្ធនំ អសារកំ ពន្ធនំ ។

ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសបាន ព្រោះថា ចំណងនោះ របស់ជននោះ មិនមែនជាចំណងតឹង ជាចំណងខ្សោយ ជាចំណងពុយ ជា-ចំណងឥតខ្លឹម ។ ម្នាលឧទាយិ យ៉ាងនោះឯងហើយ រឿងនេះ ដូចពួកកុលបុត្រខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ កាលតថាគតប្រាប់ថា អ្នកទាំងឡាយចូរលះបង់ នូវអំពើនេះចេញ ពួកកុលបុត្រនោះ ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់ឲ្យយើងទាំងឡាយលះបង់អំពើណា ព្រះសុគតត្រាស់ឲ្យយើងលះបង់អំពើណា ចុះបើអំពើនោះ ជាអំពើតិចតួចបន្តិចបន្តួចយើងត្រូវតែលះបង់ចោលចេញ ហើយពួកកុលបុត្រនោះ ក៏បានលះបង់នូវអំពើនោះចេញ ទាំងមិនធ្វើឲ្យទាស់អធ្យាស្រ័យតថាគតឡើយ មួយវិញទៀត ពួកភិក្ខុណា ដែលជាសិក្ខាកាម ភិក្ខុទាំងនោះ លះបង់នូវអំពើនោះហើយជាអ្នកមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ជាអ្នកស្ងប់រោម ជាអ្នកប្រព្រឹត្តចិញ្ចឹមជីវិត ដោយបច្ច័យដែលអ្នកដទៃឲ្យ មានចិត្តប្រព្រឹត្តដូចជាសត្វម្រឹគម្នាលឧទាយិ អំពើរបស់ភិក្ខុនោះ ទុកដូចជាចំណងធូរ ចំណងទុព្វលភាពចំណងពុយ ចំណងឥតខ្លឹម ។

(១៨១) ចត្តារោមេ ឧទាយិ បុគ្គលា សន្តោ
សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ កតមេ ចត្តារោ ឥធុទាយិ
ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ឧបធិប្បហានាយ បដិបន្នោ ហោ-
តិ ឧបធិបដិនិស្សគ្គាយ តមេនំ ឧបធិប្បហានាយ
បដិបន្នំ ឧបធិបដិនិស្សគ្គាយ ឧបធិបដិសំយុត្តា សរ-
សង្កប្បា សមុទាចរន្តិ សោ តេ អធិវាសេតិ នប្បជ-
ហតិ ន វិនោទេតិ ន ព្យន្តីករោតិ ន អនភាវំ គមេតិ
ឥមំ ខោ អហំ ឧទាយិ បុគ្គលំ សំយុត្តោតិ វទាមិ
នោ វិសំយុត្តោ តំ កិស្ស ហេតុ ឥន្ទ្រិយវេមត្តតា
ហិ មេ ឧទាយិ ឥមស្មឹ បុគ្គលេ វិទិតា ។ ឥធ
បនុទាយិ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ឧបធិប្បហានាយ
បដិបន្នោ ហោតិ ឧបធិបដិនិស្សគ្គាយ តមេនំ
ឧបធិប្បហានាយ បដិបន្នំ ឧបធិបដិនិស្សគ្គាយ
ឧបធិបដិសំយុត្តា សរសង្កប្បា សមុទាចរន្តិ សោ
តេ នាធិវាសេតិ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ

(១៨១) ម្នាលឧទាយិ បុគ្គលទាំងឡាយ ៤ ពួកនេះ តែងមាន
ប្រាកដក្នុងលោក បុគ្គល ៤ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ម្នាលឧទាយិ បុគ្គល
ពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ(១) ដើម្បី
រលាស់ចោលនូវឧបធិ សេចក្តីរលឹកឃើញនិងការត្រិះរិះ ដែលប្រកប
ដោយឧបធិ តែងគ្របសង្កត់បុគ្គលនោះ ដែលប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ
ដើម្បីរលាស់ចោលនូវឧបធិ បុគ្គលនោះ ក៏ស៊ូអត់ទ្រាំ មិនលះបង់ មិន
បន្ទោបង់ មិនធ្វើឲ្យវិនាស មិនធ្វើឲ្យមានកំណើតទៀត នូវឧបធិទាំងនោះ
ឡើយ ម្នាលឧទាយិ តថាគត ហៅបុគ្គលនេះឯងថា ជាអ្នកប្រកបដោយ
កិលេស មិនហៅថា ជាអ្នកប្រាសចាកកិលេសទេ ដំណើរនោះ ព្រោះ
ហេតុអ្វី ម្នាលឧទាយិ ព្រោះតថាគត ដឹងច្បាស់ថា ឥន្ទ្រិយផ្សេង ៗ
(មាន) ក្នុងបុគ្គលនេះ ។ ម្នាលឧទាយិ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោក
នេះ ជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវឧបធិ
សេចក្តីរលឹកឃើញនិងសេចក្តីត្រិះរិះ ដែលប្រកបដោយឧបធិ តែងគ្រប
សង្កត់នូវបុគ្គលនោះ ដែលប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ ដើម្បីរលាស់
ចោលនូវឧបធិ បុគ្គលនោះ មិនអត់ទ្រាំ លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស

---

១ ឧបធិសព្ទ ប្រែថា សភាវៈដែលតម្កល់ទុកនូវកងទុក្ខ គឺជាឫសគល់នៃកងទុក្ខ បានដល់
ឧបធិ ៤ យ៉ាងគឺ ខន្ធូបធិ ១ កិលេសូបធិ ១ អភិសង្ខារូបធិ ១ កាមគុណូបធិ ១ ។ អដ្ឋកថា ។

អនភាវំគមេតិ ឥមម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ បុគ្គលំ សំយុត្តោតិ វទាមិ នោ វិសំយុត្តោ តំ កិស្ស ហេតុ ឥន្ទ្រិយវេមត្តតា ហិ មេ ឧទាយិ ឥមស្មឹ បុគ្គលេ វិទិតា ។ ១ ។ ឥធ បនុទាយិ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ឧបធិប្បហានាយ បដិបន្នោ ហោតិ ឧបធិប្បដិនិស្សគ្គាយ តមេនំ ឧបធិប្បហានាយ បដិបន្នំ ឧបធិប្បដិនិស្សគ្គាយ កទាចិ ករហចិ សតិសម្មោសា ឧបធិប្បដិសំយុត្តា សរសង្កប្បា សមុទាចរន្តិ ទន្ធោ ឧទាយិ សតុប្បាទោ អថ ខោ នំ ខិប្បមេវ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំគមេតិ សេយ្យថាបិ ឧទាយិ បុរិសោ ទិវសសន្តត្តេ អយោកដាហេ ទ្វេ វា តីណិ វា ឧទកផុសិតានិ និបាតេយ្យ ទន្ធោ ឧទាយិ ឧទកផុសិតានំ និបាតោ អថ ខោ នំ ខិប្បមេវ បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ឯវមេវ ខោ ឧទាយិ ឥធេកច្ចោ បុគ្គលោ ឧបធិប្បហានាយ បដិបន្នោ ហោតិ ឧបធិប្បដិនិស្សគ្គាយ

ធ្វើមិនឲ្យកើតទៀត នូវឧបធិទាំងនោះ ម្នាលឧទាយី តថាគត ហៅបុគ្គលនេះឯងថា ជាអ្នកប្រកបដោយកិលេស មិនហៅថា ជាអ្នកប្រាសចាកកិលេសទេ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះតថាគត ដឹងច្បាស់ថា ឥន្ទ្រិយផ្សេងៗ (មាន) ក្នុងបុគ្គលនោះ ។ ម្នាលឧទាយី បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវឧបធិ ការរលឹកឃើញនិងសេចក្តីត្រិះរិះ ដែលប្រកបដោយឧបធិ កើតគ្របសង្កត់បុគ្គលនោះ ដែលប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវឧបធិ ព្រោះការភ្លេចស្មារតីក្នុងកាលខ្លះ ។ ម្នាលឧទាយី ការកើតឡើងនៃសតិ ជាការយឺតយូរ តែបុគ្គលនោះ លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតទៀត នូវឧបធិនោះ ដោយឆាប់រហ័ស ។ ម្នាលឧទាយី បុរសធ្លាក់តំណក់ទឹកពីរបីតំណក់ ទៅក្នុងខ្ទះដែកដែលគេដុតអស់មួយថ្ងៃ ម្នាលឧទាយី ការស្រក់ចុះនៃតំណក់នោះ រមែងយឺតយូរ តែតំណក់ទឹកនោះ ក៏ដល់នូវការរីងស្ងួតអស់ទៅ ដោយឆាប់រហ័ស សេចក្តីនេះ មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលឧទាយី មានឧបមេយ្យដូចបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវ

តមេនំ ឧបធិប្បហានាយ បដិបន្នំ ឧបធិប្បដិនិស្សគ្គាយ កទាចិ ករហចិ សតិសម្មោសា ឧបធិប្បដិសំយុត្តា សរសង្កប្បា សមុទាចរន្តិ ទន្ធោ ឧទាយិ សតុប្បាទោ អថខោ នំ ខិប្បមេវ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំ គមេតិ ឥមម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ បុគ្គលំ សំយុត្តោតិ វទាមិ នោ វិសំយុត្តោ តំ កិស្ស ហេតុ ឥន្ទ្រិយវេមត្តតា ហិ មេ ឧទាយិ ឥមស្មិំ បុគ្គលេ វិទិតា ។ ឥធ បនុទាយិ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ឧបធិ ទុក្ខស្ស មូលន្តិ ឥតិ វិទិត្វា និរុបធិ ហោតិ ឧបធិសង្ខយេ វិមុត្តោ ឥមំ ខោ អហំ ឧទាយិ បុគ្គលំ វិសំយុត្តោតិ វទាមិ នោ សំយុត្តោ តំ កិស្ស ហេតុ ឥន្ទ្រិយវេមត្តតា ហិ មេ ឧទាយិ ឥមស្មិំ បុគ្គលេ វិទិតា ។ ឥមេ ខោ ឧទាយិ ចត្តារោ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ(១) ។

១ ឱ. ម. ឥមេ ខោ ឧទាយិ ចត្តារោ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មិន្តិ ។ [illegible]

ឧបធិ ការរលឹកឃើញនូវសេចក្តីត្រិះរិះ ដែលប្រកបដោយឧបធិ រមែងគ្របសង្កត់បុគ្គលនោះ ដែលប្រតិបត្តិ ដើម្បីលះបង់ឧបធិ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវឧបធិ ព្រោះការភ្លេចស្មារតីក្នុងកាលខ្លះ ។ ម្នាលឧទាយិ ការកើតឡើងនៃស្មារតីជាការយឺតយូរ តែបុគ្គលនោះ លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យមានកំណើតទៀត នូវឧបធិនោះ ដោយឆាប់រហ័ស ម្នាលឧទាយិ តថាគត ហៅបុគ្គលនេះឯងថា ជាអ្នកប្រកបដោយកិលេស មិនហៅថា ជាអ្នកប្រាសចាកកិលេសទេ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលឧទាយិ ព្រោះតថាគត ដឹងច្បាស់ថា ឥន្ទ្រិយផ្សេងៗគ្នា (មាន) ក្នុងបុគ្គលនេះ ។ ម្នាលឧទាយិ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងលោកនេះ ដឹងច្បាស់ថា ឧបធិ គឺបញ្ចក្ខន្ធ ជាឫសគល់នៃសេចក្តីទុក្ខដូច្នេះ ក៏ជាអ្នកឥតមានឧបធិក្កិលេស មានចិត្តជឿស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃឧបធិក្កិលេស ម្នាលឧទាយិ តថាគត ហៅបុគ្គលនេះឯងថា ជាអ្នកប្រាសចាកឧបធិក្កិលេស មិនហៅថា ប្រកបដោយឧបធិក្កិលេសឡើយ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលឧទាយិ ព្រោះតថាគត ដឹងច្បាស់ថា ឥន្ទ្រិយដែលផ្សេងៗគ្នា (មាន) ក្នុងបុគ្គលនេះ ។ ម្នាលឧទាយិ បុគ្គលទាំងឡាយ ៤ ពួកនេះឯង ដែលមានប្រាកដក្នុងលោក ។

(១៨៦) បញ្ច ខោ ឥមេ ឧទាយិ កាមគុណា កតមេ បញ្ច ចក្ខុវិញ្ញេយ្យា រូបា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ទា... ឃានវិញ្ញេយ្យា គន្ធា... ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា... កាយវិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា បិយរូបា កាមូបសញ្ហិតា រជនីយា ។ ឥមេ ខោ ឧទាយិ បញ្ច កាមគុណា ។ យំ ខោ ឧទាយិ ឥមេ បញ្ច កាមគុណេ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សុខំ សោមនស្សំ ឥទំ វុច្ចតិ កាមសុខំ មិឡ្ហសុខំ បុថុជ្ជនសុខំ អនរិយសុខំ ន អាសេវិតព្វំ ន ភាវេតព្វំ ន ពហុលីកាតព្វំ ភាយិតព្វំ ឯតស្ស សុខស្សាតិ វទាមិ ។

(១៨៧) ឥធុទាយិ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បីតិយា ច វិរាគា ។បេ។

(១៨៦) ម្នាលឧទាយី កាមគុណនេះ មាន ៥ ប្រការ កាមគុណ ៥ ប្រការ តើអ្វីខ្លះ គឺ រូបទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគប្បីដឹងបានដោយចក្ខុ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួររីករាយ ១ សំឡេងទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគប្បីដឹង បានដោយត្រចៀក ... ១ ក្លិនទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគប្បីដឹងបានដោយច្រមុះ ... ១ រសទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគប្បីដឹងបានដោយអណ្តាត ... ១ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលគប្បីដឹងបានដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីរីករាយ ១ ។ ម្នាលឧទាយី នេះឯងហៅថា កាមគុណ ៥ ប្រការ ។ ម្នាលឧទាយី សុខនិងសោមនស្សណា កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យកាមគុណទាំង ៥ ប្រការនេះ សេចក្តីសុខនិងសោមនស្សនេះ តថាគតហៅថា ជាសុខក្នុងកាម ជាសុខមិនស្អាត ជាសុខរបស់បុថុជ្ជន មិនមែនជាសុខរបស់ព្រះអរិយៈ ដែលគេមិនគួរធ្វើឲ្យថ្នឹក មិនគួរចម្រើន មិនគួរធ្វើឲ្យរឿយៗ ឡើយ តថាគតពោលថា គួរខ្លាចសេចក្តីសុខនេះ ។

(១៨៧) ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។បេ។ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ព្រោះប្រាសចាកបីតិ ។បេ។

តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទំ វុច្ចតិ នេក្ខម្មសុខំ វិវេកសុខំ[១] ឧបសមសុខំ សម្ពោធិសុខំ អាសេវិតព្វំ ភាវេតព្វំ ពហុលីកាតព្វំ ន ភាយិតព្វំ ឯតស្ស សុខស្សាតិ វទាមិ ។

(១៨៤) ឥធុទាយិ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អហំ ឧទាយិ ឥញ្ជិតស្មឹ វទាមិ ។ កិញ្ច តត្ថ ឥញ្ជិតស្មឹ យទេវ តត្ថ វិតក្កវិចារា អនិរុទ្ធា ហោន្តិ ឥទំ តត្ថ ឥញ្ជិតស្មឹ ។ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ ឥញ្ជិតស្មឹ វទាមិ ។ កិញ្ច តត្ថ ឥញ្ជិតស្មឹ យទេវ តត្ថ បីតិសុខំ អនិរុទ្ធំ ហោតិ ឥទំ តត្ថ ឥញ្ជិតស្មឹ ។ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។

១ ម. ឆ. បវិវេកសុខំ ។

ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ព្រោះលះបង់សេចក្តីសុខ ។ បេ ។ ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន នេះ ទើបតថាគតហៅថា សុខផុតចាកកាម សុខស្ងប់ស្ងាត់ សុខស្ងប់រម្ងាប់ សុខប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីត្រាស់ដឹង ដែលបុគ្គលគួរធ្វើឲ្យផ្ចិត គួរចម្រើន គួរធ្វើឲ្យរឿយ ៗ តថាគតហៅថា បុគ្គលមិនគួរខ្លាចសេចក្តីសុខនេះឡើយ ។

(១៨៤) ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយី តថាគតពោលថា បឋមជ្ឈាននេះឯង ជាធម្មជាតញាប់ញ័រនៅឡើយ ក៏ដែលញាប់ញ័រ ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះ វិតក្កៈនិងវិចារៈណា ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះដែលមិនទាន់រលត់នៅឡើយ នេះឯង ជាធម្មជាតញាប់ញ័រ ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយី តថាគត ពោលថា ទុតិយជ្ឈាននេះឯង ជាធម្មជាតញាប់ញ័រនៅឡើយ ចុះអ្វីដែលញាប់ញ័រ ក្នុងទុតិយជ្ឈាននោះ បីតិនិងសុខណា ក្នុងទុតិយជ្ឈាននោះ ដែលមិនទាន់រលត់នៅឡើយ នេះឯង ជាធម្មជាតញាប់ញ័រ ក្នុងទុតិយជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះប្រាសចាកបីតិ ។ បេ ។

តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទម្បិ ខោ អយំ ឧទាយិ ឥញ្ជិតស្មឹ វទាមិ ។ កិញ្ច តត្ថ ឥញ្ជិតស្មឹ យទេវ តត្ថ ឧបេក្ខាសុខំ អនិរុទ្ធំ ហោតិ ឥទំ តត្ថ ឥញ្ជិតស្មឹ ។ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អហំ ឧទាយិ អនេញ្ជិតស្មឹ វទាមិ ។

(១៨៥) ឥធុទាយិ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥទំ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ

ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយី តថាគតពោលថា តតិយជ្ឈាន នេះឯង ជាធម្មជាតញាប់ញ័រនៅឡើយ ចុះអ្វីដែលញាប់ញ័រ ក្នុងតតិយជ្ឈាននោះ ឧបេក្ខានិងសុខណា ក្នុងតតិយជ្ឈាននោះ ដែលមិនទាន់រលត់នៅឡើយ នេះឯង ជាធម្មជាតញាប់ញ័រ ក្នុងតតិយជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសុខ ។បេ។ ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយី តថាគតពោលថា ចតុត្ថជ្ឈាននេះឯង ជាធម្មជាតឥតមានញាប់ញ័រឡើយ ។

(១៨៥) ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយី តថាគត ពោលនូវបឋមជ្ឈាននេះឯងថា មិនទាន់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឱ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងចេញនូវបឋមជ្ឈាននោះ តើដូចម្ដេច ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈទាំងឡាយ ។បេ។ ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន នេះហៅថា ការកន្លងនូវបឋមជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយី តថាគតពោល នូវទុតិយជ្ឈាននេះឯងថា មិនទាន់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឱ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងទុតិយជ្ឈាននោះ តើដូចម្ដេច

ឥធុទាយិ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ

ម្នាលឧទាយិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះប្រាសចាកបីតិ ។ បេ ។ ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន នេះហៅថាការកន្លងនូវទុតិយជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយិ តថាគតពោលនូវតតិយជ្ឈាននេះឯងថា មិនគាប់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឲ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងនូវតតិយជ្ឈាននោះ តើដូចម្តេច ម្នាលឧទាយិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសុខ ។ បេ ។ ចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន នេះឯងហៅថា ការកន្លងនូវតតិយជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយិ តថាគត ពោលនូវចតុត្ថជ្ឈាននេះឯងថា មិនគាប់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឲ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងនូវចតុត្ថជ្ឈាននោះ តើដូចម្តេច ម្នាលឧទាយិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញា ព្រោះរលត់នូវបដិឃសញ្ញា ព្រោះមិនមានមនសិការៈចំពោះនានត្តសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា អាកាស មិនមានទីបំផុតនេះ ហៅថាការកន្លងនូវចតុត្ថជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលឧទាយិ តថាគតពោលនូវអា-កាសានញ្ចាយតនៈនេះឯងថា មិនគាប់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឲ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនៈនោះ តើដូចម្តេច ម្នាលឧទាយិ

ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ ភិក្ខុ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។

ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយបរិកម្មថា វិញ្ញាណ មិនមានទីបំផុត ដូច្នេះ នេះហៅថាការកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនៈនោះ ។ ម្នាលឧទាយិ តថាគត ពោលនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈនេះឯងថា មិនទាន់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឲ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈនោះ តើដូចម្តេច ម្នាលឧទាយិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយបរិកម្មថា អ្វីតិចតួចមិនមាន ដូច្នេះ នេះហៅថាការកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈនោះ ។ ម្នាលឧទាយិ តថាគតពោលនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈនេះឯងថា មិនទាន់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឲ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈនោះ តើដូចម្តេច ម្នាលឧទាយិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន នេះហៅថា ការកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈនោះ ។

ឥទម្បិ ខោ អហំ ឧទាយិ អនលន្តិ វទាមិ បជហថាតិ វទាមិ សមតិក្កមថាតិ វទាមិ ។ កោ ច តស្ស សមតិក្កមោ ឥធុទាយិ សព្វសោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ តស្ស សមតិក្កមោ ។ ឥតិ ខោ អហំ ឧទាយិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនស្សបិ បហានំ វទាមិ ។ បស្សសិ នោ ត្វំ ឧទាយិ តំ សញ្ញោជនំ អណុំ វា ថូលំ វា យស្សាហំ នោ បហានំ វទាមីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា ឧទាយី ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

លដុកិកោបមសុត្តំ ឆដ្ឋំ និដ្ឋិតំ ។

ម្នាលឧទាយី តថាគតពោលនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនេះឯងថា មិនទាន់ល្មមទេ តថាគត ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ចេញ ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកន្លងឲ្យផុតចេញ ។ ចុះការកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនោះ តើដូចម្តេច ម្នាលឧទាយី ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ (ការរលត់សញ្ញាព្រមទាំងវេទនា) នេះហៅថាការកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនោះ ។ ម្នាលឧទាយី តថាគតពោលនូវការលះបង់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ដូច្នេះឯង ។ ម្នាលឧទាយី តថាគត ពោលនូវការលះបង់សំយោជនៈណា អ្នកឃើញនូវសំយោជនៈ ទាំងតូចទាំងធំនោះឬទេ ។ ឧទាយីក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនឃើញទេ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ព្រះឧទាយីមានអាយុ ក៏មានចិត្តត្រេកអរពេញចិត្ត ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ លដុកិកោបមសូត្រ ទីគម្រប់ ៦ ។

សត្តមំ ចាតុមសុត្តំ

[១៨៦] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា ចាតុមាយំ វិហរតិ អាមលកីវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខានិ បញ្ចមត្តានិ ភិក្ខុសតានិ ចាតុមំ អនុប្បត្តានិ ហោន្តិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ។ តេ ច អាគន្តុកា ភិក្ខូ នេវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទមានា សេនាសនានិ បញ្ញាបយមានា បត្តចីវរានិ បដិសាមយមានា ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា អហេសុំ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កេ បនេតេ អានន្ទ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា កេវដ្ដា មញ្ញេ មច្ឆំ វិលោបេន្តីតិ ។ ឯតានិ ភន្តេ សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខានិ បញ្ចមត្តានិ ភិក្ខុសតានិ ចាតុមំ អនុប្បត្តានិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ តេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ នេវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទមានា សេនាសនានិ(១) បញ្ញាបយមានា បត្តចីវរានិ បដិសាមយមានា

១ ម. ម. សេនាសនានិ ។

ចាតុមសូត្រទី ៧

[១៨៦] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអាមលកីវ័ន (ព្រៃកន្ទួតព្រៃ) ក្នុងស្រុកចាតុមា ។ ក៏សម័យនោះ ពួកភិក្ខុប្រមាណ ៥០០ រូប មានព្រះសារីបុត្ត និងព្រះមោគ្គល្លានជាប្រធាន និមន្តទៅដល់ស្រុកចាតុមា ដើម្បីគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ។ ក៏ឯពួកភិក្ខុអាគន្តុកៈអម្បាលនោះ ក៏និយាយរាក់ទាក់មួយអន្លើដោយពួកនេវាសិកភិក្ខុ ហើយគ្នានិងគ្នាឲ្យក្រាលសេនាសនៈ ឲ្យរៀបចំទុកដាក់បាត្រនិងចីវរ មានសំឡេងឮកកងមានសំឡេងអឺងកង ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទមានអាយុមកសួរថា ម្នាលអានន្ទ ចុះសំឡេងឮកកង សំឡេងអឺងកងទាំងនុ៎ះ តើជាសំឡេងអ្វី ប៉ីដូចជាពួកព្រានសំណាញ់ដណ្តើមត្រី ដូច្នោះ ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុប្រមាណ៥០០រូប មានព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានជាប្រធាននុ៎ះ មកដល់ស្រុកចាតុមាដើម្បីគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏និយាយរាក់ទាក់មួយអន្លើដោយពួកនេវាសិកភិក្ខុ ហើយគ្នានិងគ្នាឲ្យក្រាលសេនាសនៈ ឲ្យរៀបចំទុកដាក់បាត្រនិងចីវរ

ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទាតិ ។ តេនហានន្ទ មម វចនេន ភិក្ខូ(១) អាមន្តេហិ សត្ថា អាយស្មន្តេ(២) អាមន្តេសីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បដិស្សុត្វា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សត្ថា អាយស្មន្តេ(៣) អាមន្តេតីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ។ បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិំសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវា ឯតទវោច កិន្នុ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា កេវដ្ដា មញ្ញេ មច្ឆវិលោបេតិ ។ ឥមានិ ភន្តេ សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខានិ បញ្ចមត្តានិ ភិក្ខុសតានិ ចាតុមំ អនុប្បត្តានិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ តេមេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ នេវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធិំ បដិសម្មោទមានា សេនាសនានិ បញ្ញាបយមានា បត្តចីវរានិ បដិសាមយមានា ឧច្ចាសទ្ទា

១. ម. តេ ភិក្ខូ ។ ២-៣ ម. សត្ថាយស្មន្តេ ។

ទើបមានសំឡេងតឹកកងមានសំឡេងអឺងអា ដូច្នេះ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ បើដូច្នោះ អ្នកចូរហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក តាមពាក្យរបស់តថាគត ថាព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ហៅលោកមានអាយុទាំងឡាយ ។ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏ចូលទៅរកពួកភិក្ខុទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា ព្រះសាស្តា ទ្រង់ត្រាស់ហៅលោកមានអាយុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះអានន្ទមានអាយុថា ករុណាលោកមានអាយុ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចម្តេចបានជាអ្នកទាំងឡាយ មានសំឡេងតឹកកងមានសំឡេងអឺងអា បីដូចជាពួកព្រានសំណាញ់ដណ្តើមយកត្រី ដូច្នេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុប្រមាណ ៥០០រូប មានព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានជាប្រធាននេះ មកដល់ស្រុកចាតុមា ដើម្បីនឹងគាល់ព្រះមានព្រះភាគ អាគន្តុកភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏និយាយរាក់ទាក់ជាមួយនឹងពួកនេវាសិកភិក្ខុ ប្រើគ្នានឹងគ្នាឲ្យក្រាលសេនាសនៈ ឲ្យរៀបចំទុកដាក់បាត្រ និងចីវរ ទើបមានសំឡេងតឹកកង

មហាសទ្ទាតិ ។ គច្ឆថ ភិក្ខវេ បណាមេមិ វោ ន វោ មម សន្តិកេ វត្ថព្វន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ បក្កមឹសុ ។

(១៨៧) តេន ខោ បន សមយេន ចាតុមេយ្យកា សក្យា សន្ធាគារេ សន្និបតិតា ហោន្តិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អទ្ទសំសុ(១) ខោ ចាតុមេយ្យកា សក្យា តេ ភិក្ខូ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ ហន្ទ កហំ បន តុម្ហេ អាយស្មន្តោ គច្ឆថាតិ ។ ភគវតា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុសង្ឃោ បណាមិតោតិ ។ តេនហាយស្មន្តោ មុហុត្តំ និសីទថ អប្បេវនាម មយំ សក្កុណេយ្យាម ភគវន្តំ បសាទេតុន្តិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ចាតុមេយ្យកានំ សក្យានំ បច្ចស្សោសុំ ។ អថ ខោ

១. អទ្ទសាសុំ ។

មានសំឡេងខ្លាំងដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទៅទៅ តថាគតបណ្ដេញអ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនគួរនៅក្នុងសំណាក់តថាគតទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក្រោកអំពីអាសនៈ ថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយរៀបចំទុកដាក់សេនាសនៈ ហើយកាន់យកបាត្រនិងចីវរចៀសចេញទៅ ។

(១៨៧) ក៏សម័យនោះ សក្យៈទាំងឡាយអ្នកស្រុកចាតុមា ប្រជុំគ្នាក្នុងរោងសណ្ឋាគារ ដោយកិច្ចដែលគួរធ្វើណាមួយ ។ លុះសក្យៈទាំងឡាយអ្នកស្រុកចាតុមា បានឃើញភិក្ខុទាំងឡាយនោះ កំពុងដើរមកពីចម្ងាយ លុះឃើញច្បាស់ហើយ បានចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា បពិត្រលោកមានអាយុទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយនឹងទៅណា ។ ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគ បានបណ្ដេញភិក្ខុសង្ឃទៅហើយ ។ បពិត្រលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សូមលោកទាំងឡាយ និមន្តគង់មួយរំពេចសិន ក្រែងជួនជាយើងទាំងឡាយ សម្រួលព្រះទ័យព្រះមានព្រះភាគបាន ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្ដាប់សក្យៈទាំងឡាយអ្នកស្រុកចាតុមាថា ថ្វាយព្រះពរ សក្យៈមានអាយុ ។ លំដាប់នោះ

ចាតុមេយ្យកា សក្យា យេន ភគវា តេនុបសង្កឹ-មឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ ចាតុមេយ្យកា សក្យា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អភិនន្ទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ អភិវទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ភគវតា បុព្វេ ភិក្ខុសង្ឃោ អនុគ្គហិតោ ឯវមេវំ ភគវា ឯតរហិ អនុគ្គណ្ហាតុ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្តេត្ថ ភន្តេ ភិក្ខូ នវា អចិរបព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេសំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អលភន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ពីជានំ តរុណានំ ឧទកំ អលភន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ ឯវមេវ(១) ភន្តេ សន្តេត្ថ ភិក្ខូ នវា អចិរបព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេសំ

១ ម. ឆ. ឯវមេវ ខោ ។

សក្យៈទាំងឡាយ អ្នកស្រុកចាតុមា បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ សក្យៈទាំងឡាយអ្នកស្រុកចាតុមា លុះគង់ក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រេកអរ (នឹងការចូលមកវិញ នៃភិក្ខុសង្ឃ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់នឹងភិក្ខុសង្ឃ (ថាចូរមកវិញ) ចុះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះមានព្រះភាគធ្លាប់ទ្រង់អនុគ្រោះហើយក្នុងកាលមុន ដោយប្រការយ៉ាងណា ឥឡូវនេះ សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុគ្រោះភិក្ខុសង្ឃ យ៉ាងនោះទៀត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីនេះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបតែនឹងមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ កាលភិក្ខុទាំងឡាយនោះ មិនបានជួបនឹងព្រះមានព្រះភាគហើយ មុខជានឹងមានសេចក្តីក្លាយ និងសេចក្តីប្រែប្រួលពុំខាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាពូជទាំងឡាយដ៏ខ្ចី កាលមិនបានទឹកហើយ នឹងស្វិតស្រពោន ឬប្រែប្រួលយ៉ាងណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីនេះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបតែនឹងមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ កាលភិក្ខុទាំងនោះ

ភគវន្តំ ទស្សនាយ អលភន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ សេយ្យថាបិ ភន្តេ វច្ឆស្ស តរុណស្ស មាតរំ អបស្សន្តស្ស សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ សន្តេត្ថ ភិក្ខូ នវា អចិរបព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេសំ ភគវន្តំ អបស្សន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ អភិនន្ទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ អភិវទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ភគវតា បុព្វេ ភិក្ខុសង្ឃោ អនុគ្គហិតោ ឯវមេវ ភគវា ឯតរហិ អនុគ្គណ្ហាតុ ភិក្ខុសង្ឃន្តិ ។

(១៨៨) អថខោ ព្រហ្មា សហម្បតិ ភគវតោ ចេតសា ចេតោ បរិវិតក្កមញ្ញាយ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សមិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សមិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ព្រហ្មលោកេ អន្តរហិតោ ភគវតោ បុរតោ បាតុរហោសិ ។ អថខោ

មិនបានជួបព្រះមានព្រះភាគហើយ មុខជានឹងមានសេចក្តីក្លាយម្យ៉ាង និងសេចក្តីប្រែប្រួល កុំខាន យ៉ាងនោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដូចកូនគោតូច កាលមិនឃើញមេហើយ មុខជានឹងស្គាំងស្គម ឬប្រែប្រួល យ៉ាងណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីនេះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបតែនឹងមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ កាលភិក្ខុទាំងឡាយនោះ មិនបានជួបនឹងព្រះមានព្រះភាគហើយ មុខជានឹងមានសេចក្តីក្លាយម្យ៉ាងនិងសេចក្តីប្រែប្រួលកុំខាន យ៉ាងនោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ត្រេកអរ (នឹងការចូលមកវិញនៃភិក្ខុសង្ឃ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់នឹងភិក្ខុសង្ឃ (ថាចូរមកវិញ) ចុះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃដែលព្រះមានព្រះភាគបានអនុគ្រោះហើយក្នុងកាលមុន ដោយប្រការ យ៉ាងណា ឥឡូវនេះ សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុគ្រោះភិក្ខុសង្ឃ យ៉ាងនោះទៀត ។

(១៨៨) គ្រានោះ សហម្បតិព្រហ្ម បានជ្រាបសេចក្តីបរិវិតក្កៈក្នុងព្រះហឫទ័យនៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយចិត្ត (របស់ខ្លួន) ហើយ ក៏ស្រាប់តែបាត់ អំពីព្រហ្មលោកមួយរំពេច ហើយមកប្រាកដនៅក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះមានព្រះភាគ ហាក់ដូចបុរស ដែលមានកម្លាំង លាដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ដៃដែលខ្លួនលាចេញ ។ លំដាប់នោះ

ភិក្ខុវគ្គស្ស ចាតុមសុត្តំ ព្រហ្មយាចនា

ព្រហ្មា សហម្បតិ ឯកំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា យេន ភគវា តេនញ្ជលិំ បណាមេត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិនន្ទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ អភិវទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ភគវតា បុព្វេ ភិក្ខុសង្ឃោ អនុគ្គហិតោ ឯវមេវ ភគវា ឯតរហិ អនុគ្គណ្ហាតុ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្តេត្ថ ភន្តេ ភិក្ខូ នវា អចិរបព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេសំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អលព្ភន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ពីជានំ តរុណានំ ឧទកំ អលព្ភន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ ឯវមេវ ភន្តេ[១]

១ ម. ម. អដ្ឋ. ភា ១

ភិក្ខុវគ្គ ចាតុមសូត្រ ព្រហ្មក្រាបបង្គំទូលអារាធនា

សហម្បតិព្រហ្ម ធ្វើសំពត់ឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ប្រណម្យអញ្ជលីទៅរកព្រះមានព្រះភាគ ក្រាបទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ត្រេកអរ (នឹងការចូលមកនៃភិក្ខុសង្ឃ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់នឹងភិក្ខុសង្ឃ (ថាចូរមកចុះ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះមានព្រះភាគ ធ្លាប់អនុគ្រោះហើយ ក្នុងកាលមុន ដោយប្រការយ៉ាងណា ឥឡូវនេះ សូមព្រះមានព្រះភាគ អនុគ្រោះភិក្ខុសង្ឃ ដោយប្រការយ៉ាងនោះទៀត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុ ដែលមានក្នុងទីនេះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបតែមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះ មិនបានជួបនឹងព្រះមានព្រះភាគហើយ មុខជានឹងមានសេចក្តីភយមាយ នឹងសេចក្តីប្រែប្រួលជាពុំខាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដូចពូជទាំងឡាយដ៏ខ្ចី កាលមិនបានទឹកហើយ នឹងមានការស្វិតស្រពោន ឬនឹងមានដំណើរប្រែប្រួលពុំខាន យ៉ាងណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន

សន្តេត្ថ ភិក្ខូ នវា អចិរបព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេសំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ អលភន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ សេយ្យថាបិ ភន្តេ វច្ឆស្ស តរុណស្ស មាតរំ អបស្សន្តស្ស សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ ឯវមេវ ខោ ភន្តេ សន្តេត្ថ ភិក្ខូ នវា អចិរបព្វជិតា អធុនាគតា ឥមំ ធម្មវិនយំ តេសំ ភគវន្តំ អបស្សន្តានំ សិយា អញ្ញថត្តំ សិយា វិបរិណាមោ អភិនន្ទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ អភិវទតុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខុសង្ឃំ សេយ្យថាបិ ភន្តេ ភគវា បុព្វេ ភិក្ខុសង្ឃំ អនុគ្គហិតោ ឯវមេវ ភគវា ឯតរហិ អនុគ្គណ្ហាតុ ភិក្ខុសង្ឃន្តិ ។ អសក្ខិំសុ ខោ ចាតុមេយ្យកា ច សក្យា ព្រហ្មា ច សហម្បតិ ភគវន្តំ បសាទេតុំ ពីជូបមេន ច តរុណូបមេន ចាតិ(១) ។

១ ឱ. ម. ប ។

ពួកភិក្ខុ ដែលមានក្នុងទីនេះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបតែមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ កាលភិក្ខុទាំងនោះ មិនបានជួបនឹងព្រះមានព្រះភាគហើយ មុខជានឹងមានសេចក្តីកយខាយ និងសេចក្តីប្រែប្រួលពុំខាន យ៉ាងនោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដូចកូនគោតូច កាលមិនឃើញមេហើយ នឹងមានការស្គាំងស្គម ឬប្រែប្រួលពុំខាន យ៉ាងណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកភិក្ខុ ដែលមានក្នុងទីនេះ ជាភិក្ខុថ្មី បួសហើយមិនយូរប៉ុន្មាន ទើបតែមកកាន់ធម្មវិន័យនេះ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះ មិនបានជួបនឹងព្រះមានព្រះភាគហើយ មុខជានឹងមានសេចក្តីកយខាយ និងសេចក្តីប្រែប្រួល ពុំខាន យ៉ាងនោះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគត្រេកអរ (នឹងការចូលមកនៃភិក្ខុសង្ឃ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ត្រាស់នឹងភិក្ខុសង្ឃ (ថាចូរមកចុះ) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះមានព្រះភាគធ្លាប់អនុគ្រោះហើយ ក្នុងកាលមុន ដោយប្រការយ៉ាងណា ឥឡូវនេះ សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុគ្រោះភិក្ខុសង្ឃ ដោយប្រការយ៉ាងនោះទៀត ។ សក្យៈទាំងឡាយអ្នកស្រុកចាតុមានិងសហម្បតិព្រហ្ម ការធ្វើព្រះមានព្រះភាគឲ្យត្រេកអរបាន ដោយពាក្យប្រៀបធៀបនឹងពូជផង ដោយពាក្យប្រៀបធៀបនឹងកូនគោតូចផង ។

(១៨៩) អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឧដ្ឋេថាវុសោ(១) គណ្ហថ បត្តចីវរំ បសាទិតោ ភគវា ចាតុមេយ្យកេហិ ច សក្យេហិ ព្រហ្មុនា ច សហម្បតិនា ពីជូបមេន ច តរុណូបមេន ចាតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាមោគ្គល្លានស្ស បដិស្សុត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បត្តចីវរមាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភគវា ឯតទវោច កិន្តិ តេ សារីបុត្ត អហោសិ មយា ភិក្ខុសង្ឃេ បណាមិតេតិ(២) ។ ឯវំ ខោ មេ ភន្តេ អហោសិ ភគវតា ភិក្ខុសង្ឃោ បណាមិតោ អប្បោស្សុក្កោ ទានិ ភគវា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ អនុយុត្តោ វិហរិស្សតិ មយម្បិ ទានិ

១ ម. អយមេវ បាឋោ ។ ឱ. ឧដ្ឋហថាវុសោ ។ ២ ម. ភិក្ខុសង្ឃោ បណាមិតោតិ ។

(១៨៩) លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុ បានប្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំងឡាយ ចូរក្រោក កាន់បាត្រនិងចីវរឡើង ឥឡូវសក្យៈទាំងឡាយអ្នកស្រុកចាតុមា និងសហម្បតិព្រហ្ម បានសម្រួលព្រះទ័យនៃព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យប្រៀបធៀបនឹងពូជផង ដោយពាក្យប្រៀបធៀបនឹងកូនគោតូចផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្ដាប់ព្រះមោគ្គល្លានមានអាយុថា ករុណា លោកមានអាយុ ហើយក៏ក្រោកអំពីអាសនៈ កាន់យកបាត្រនិងចីវរ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ កាលដែលព្រះសារីបុត្តមានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលសារីបុត្ត កាលបើភិក្ខុសង្ឃ ដែលតថាគតបណ្ដេញហើយ តើអ្នកមានគំនិតដូចម្ដេច ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បណ្ដេញហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គមានគំនិតយ៉ាងនេះថា ឥឡូវព្រះមានព្រះភាគ មានសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយតិច ទ្រង់ប្រកបរឿយ ៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ សូម្បីខ្ញុំព្រះអង្គ

អប្បោស្សុក្កា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារមនុយុត្តា វិហរិស្សាមាតិ ។ អាគមេហិ ត្វំ សារីបុត្ត អាគមេហិ ត្វំ សារីបុត្ត[១] ន ខោ តេ សារីបុត្ត បុនបិ ឯវរូបំ ចិត្តំ ឧប្បាទេតព្វំ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ អាមន្តេសិ កិន្តិ តេ មោគ្គល្លាន អហោសិ មយា ភិក្ខុសង្ឃេ បណាមិតេតិ ។ ឯវំ ខោ មេ ភន្តេ អហោសិ ភគវតា ភិក្ខុសង្ឃោ បណាមិតោ អប្បោស្សុក្កោ ទានិ ភគវា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ អនុយុត្តោ វិហរិស្សតិ អហញ្ចទានិ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ ភិក្ខុសង្ឃំ បរិហរិស្សាមាតិ ។ សាធុ សាធុ មោគ្គល្លាន អហំ វា ហិ មោគ្គល្លាន ភិក្ខុសង្ឃំ បរិហរេយ្យំ សារីបុត្តមោគ្គល្លានា វាតិ ។

(១៩០) អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ ភយានិ ឧទកោរោហន្តេ បាដិកង្ខិតព្វានិ កតមានិ ចត្តារិ ឩមិភយំ កុម្ភីលភយំ

១ ម. ឥតោ បរំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារត្ថំ ពាឍំ ទិស្សតិ ។

តាំងឡាយ ក៏មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ប្រកបរឿយ ៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរ ។ ម្នាលសារីបុត្ត អ្នកចូរឈប់សិនចុះ ម្នាលសារីបុត្ត អ្នកចូរឈប់សិនចុះ ម្នាលសារីបុត្ត គំនិតរបស់អ្នក មានសភាពយ៉ាងនេះ មិនគួរឲ្យកើតឡើងទៀតទេ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុថា ម្នាលមោគ្គល្លាន កាលបើភិក្ខុសង្ឃ ដែលតថាគតបណ្តេញចេញហើយ តើអ្នកមានគំនិតដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បណ្តេញចេញហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គ មានគំនិតយ៉ាងនេះថា សូមព្រះមានព្រះភាគ មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ទ្រង់ប្រកបរឿយ ៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ឯខ្ញុំព្រះអង្គ និងព្រះសារីបុត្តមានអាយុ នឹងគ្រប់គ្រងភិក្ខុសង្ឃជំនួសព្រះអង្គ ។ ម្នាលមោគ្គល្លាន ប្រពៃហើយ ម្នាលមោគ្គល្លាន ព្រោះថា តថាគតក្តី សារីបុត្តក្តី មោគ្គល្លានក្តី គួរគ្រប់គ្រងភិក្ខុសង្ឃមែនហើយ ។

(១៩០) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យទាំងឡាយនេះ មាន ៤ យ៉ាង តែងមានចំពោះបុគ្គលអ្នកចុះទឹក ភ័យទាំង ៤ យ៉ាងនោះ ដូចម្តេចខ្លះ ភ័យ ៤ យ៉ាង គឺ ភ័យកើតពីរលក ១ ភ័យកើតពីក្រពើ ១ ភ័យកើតពី

អាវដ្ដភយំ សុសុកាភយំ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិ ភយានិ ឧទកោរោហន្តេ បាដិកង្ខិតព្វានិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ចត្តារិមានិ ភយានិ ឥធេកច្ចេ បុគ្គលេ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតេ បាដិកង្ខិតព្វានិ កតមានិ ចត្តារិ ឧម្មិភយំ កុម្ភីលភយំ អាវដ្ដភយំ សុសុកាភយំ ។

(១៩១) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ឧម្មិភយំ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ កុលបុត្តោ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ ឱតិណ្ណោម្ហិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ទុក្ខោតិណ្ណោ ទុក្ខបរេតោ អប្បេវនាម ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្តកិរិយា បញ្ញាយេថាតិ ។ តមេនំ តថា បព្វជិតំ សមានំ សព្រហ្មចារី ឱវទន្តិ អនុសាសន្តិ ឯវន្តេ អភិក្កមិតព្វំ ឯវន្តេ បដិក្កមិតព្វំ ឯវន្តេ អាលោកិតព្វំ ឯវន្តេ វិលោកិតព្វំ ឯវន្តេ សមិញ្ជិតព្វំ

អន្លង់ទឹក ១ ភ័យកើតពីត្រីសោមារ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យទាំង ៤ នេះឯង តែងមានចំពោះបុគ្គលអ្នកចុះទឹក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យ ៤ យ៉ាង តែងមានចំពោះបុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដែលចេញចាកផ្ទះ ហើយចូលមកកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យនេះដែរ ភ័យ ៤ យ៉ាងនោះ តើដូចម្ដេចខ្លះ គឺ ភ័យកើតពីរលក ១ ភ័យកើតពីក្រពើ ១ ភ័យកើតពីអន្លង់ទឹក ១ ភ័យកើតពីត្រីសោមារ ១ ។

(១៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យកើតអំពីរលក តើដូចម្ដេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តពួកខ្លះ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ចេញចាកផ្ទះហើយ ចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយសទ្ធា គិតថា អាត្មាអញ មានជាតិ ជរា មរណៈ និងសេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល លំបាកកាយ លំបាកចិត្ត និងឧបាយាសៈគឺ សេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត គ្របសង្កត់ ឈ្មោះថាមានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខរួបរឹតហើយ ធ្វើម្ដេចហ្ន៎ ការធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខទាំងអស់នេះ នឹងច្បាស់ប្រាកដបាន ។ កាលពួកកុលបុត្រនោះបួសហើយ សព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ តែងទូន្មានប្រៀនប្រដៅយ៉ាងនេះថា អ្នកគប្បីឈានទៅកាន់មុខយ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីឈានថយក្រោយយ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីក្រឡេកមើលទៅកាន់មុខយ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីងាកឆ្វេងងាកស្ដាំយ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីកន្ត្រាញ

ឯវំ តេ បសារិតព្វំ ឯវំ តេ សង្ឃាដិបត្តចីវរំ ធារេតព្វន្តិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ មយំ បុព្វេ អគារិយភូតា សមានា អញ្ញេ ឱវទាមបិ អនុសាសាមបិ ឥមេ បនម្ហាកំ បុត្តមត្តា មញ្ញេ នត្តមត្តា មញ្ញេ អម្ហេ ឱវទិតព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តីតិ ។ សោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ឧម្មិភយស្ស ភីតោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តោ ។ ឧម្មិភយន្តិ ខោ ភិក្ខវេ កោធុបាយាសស្សេតំ អធិវចនំ ។

(១៩៦) កតមញ្ច ភិក្ខវេ កុម្ភីលភយំ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ កុលបុត្តោ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ ឱតិណ្ណោម្ហិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ទុក្ខោតិណ្ណោ ទុក្ខបរេតោ អប្បេវនាម ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្តកិរិយា បញ្ញាយេថាតិ ។ តមេនំ តថា បព្វជិតំ សមានំ សព្រហ្មចារី ឱវទន្តិ អនុសាសន្តិ ឥទំ តេ ខាទិតព្វំ ឥទំ តេ ន ខាទិតព្វំ

យ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីសណ្ដូកយ៉ាងនេះ អ្នកគប្បីទ្រទ្រង់នូវសំពត់សង្ឃាដី បាត្រនិងចីវរយ៉ាងនេះ ។ កុលបុត្តនោះ មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលពីមុន យើងនៅជាគ្រហស្ថ តែងទូន្មានប្រៀនប្រដៅជនទាំងឡាយដទៃ ឯសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយនេះ ប្រហែលនឹងកូនចៅរបស់យើង ស្មានថា យើងជាបុគ្គលគួរគេទូន្មានប្រៀនប្រដៅបាន ។ កុលបុត្តនោះ ក៏លាសិក្ខាវិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តនេះ តថាគតហៅថា មានភ័យអំពីរលក បានជាពោលលាសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភ័យអំពីរលក នុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃសេចក្ដីក្រោធនិងឧបាយាសៈ ។

(១៩៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យកើតអំពីក្រពើ តើដូចម្ដេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តពួកមួយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ចេញចាកផ្ទះ ហើយចូលកាន់ផ្នួសដោយសទ្ធា គិតថា អាត្មាអញ មានជាតិ ជរា មរណៈ សេចក្ដីសោក ខ្សឹកខ្សួល លំបាកកាយ លំបាកចិត្ត និងសេចក្ដីខ្វល់ ផ្សាចិត្ត គ្របសង្កត់ ឈ្មោះថាមានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខរួបរឹតហើយ ធ្វើដូចម្ដេចហ្ន៎ ការធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខទាំងឥតសល់នេះ នឹងច្បាស់ប្រាកដបាន ។ កាលដែលកុលបុត្តនោះបួសហើយ សព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ តែងទូន្មានប្រៀនប្រដៅយ៉ាងនេះថា របស់នេះអ្នកគួរទំពា របស់នេះអ្នកមិនគួរ

ឥទំ តេ ភុញ្ជិតព្វំ ឥទំ តេ ន ភុញ្ជិតព្វំ ឥទំ តេ សាយិតព្វំ ឥទំ តេ ន សាយិតព្វំ ឥទំ តេ បាតព្វំ ឥទំ តេ ន បាតព្វំ កប្បិយំ តេ ខាទិតព្វំ អកប្បិយំ តេ ន ខាទិតព្វំ កប្បិយំ តេ ភុញ្ជិតព្វំ អកប្បិយំ តេ ន ភុញ្ជិតព្វំ កប្បិយំ តេ សាយិតព្វំ អកប្បិយំ តេ ន សាយិតព្វំ កប្បិយំ តេ បាតព្វំ អកប្បិយំ តេ ន បាតព្វំ កាលេ តេ ខាទិតព្វំ វិកាលេ តេ ន ខាទិតព្វំ កាលេ តេ ភុញ្ជិតព្វំ វិកាលេ តេ ន ភុញ្ជិតព្វំ កាលេ តេ សាយិតព្វំ វិកាលេ តេ ន សាយិតព្វំ កាលេ តេ បាតព្វំ វិកាលេ តេ ន បាតព្វន្តិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ មយំ ខោ បុព្វេ អគារិយភូតា សមានា យំ ឥច្ឆាម តំ ខាទាម យំ ន ឥច្ឆាម ន តំ ខាទាម យំ ឥច្ឆាម តំ ភុញ្ជាម យំ ន ឥច្ឆាម ន តំ ភុញ្ជាម យំ ឥច្ឆាម តំ សាយាម យំ ន ឥច្ឆាម ន តំ សាយាម យំ ឥច្ឆាម តំ បិវាម[១] យំ ន ឥច្ឆាម

១ ម. បិបាម ។

ទំពា របស់នេះអ្នកគួរឆាន់ របស់នេះអ្នកមិនគួរឆាន់ របស់នេះ អ្នកគួរជញ្ជក់ជញ្ជាប របស់នេះអ្នកមិនគួរជញ្ជក់ជញ្ជាប របស់នេះអ្នកគួរក្រេបផឹក របស់នេះអ្នកមិនគួរក្រេបផឹក (របស់នេះ) ជាកប្បិយវត្ថុ អ្នកគួរទំពា ជាអកប្បិយវត្ថុ អ្នកមិនគួរទំពា ជាកប្បិយវត្ថុអ្នកគួរឆាន់ ជាអកប្បិយវត្ថុ អ្នកមិនគួរឆាន់ ជាកប្បិយវត្ថុ អ្នកគួរជញ្ជក់ជញ្ជាប ជាអកប្បិយវត្ថុ អ្នកមិនគួរជញ្ជក់ជញ្ជាប ជាកប្បិយវត្ថុ អ្នកគួរក្រេបផឹក ជាអកប្បិយវត្ថុ អ្នកមិនគួរក្រេបផឹក របស់នេះគួរទំពាក្នុងកាល (តាំងពីព្រឹក ដល់ថ្ងៃត្រង់) របស់នេះអ្នកមិនគួរទំពាក្នុងវិកាល (តាំងពីថ្ងៃជ្រេទៅ) របស់នេះអ្នកគួរឆាន់ក្នុងកាល របស់នេះអ្នកមិនគួរឆាន់ក្នុងវិកាល របស់នេះអ្នកគួរជញ្ជក់ជញ្ជាបក្នុងកាល របស់នេះអ្នកមិនគួរជញ្ជក់ជញ្ជាបក្នុងវិកាល របស់នេះអ្នកគួរក្រេបផឹកក្នុងកាល របស់នេះអ្នកមិនគួរក្រេបផឹកក្នុងវិកាល ។ កុលបុត្តនោះ មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលពីមុន យើងនៅជាគ្រហស្ថ យើងចង់របស់ណា ក៏ទំពារបស់នោះបាន យើងមិនចង់របស់ណា ក៏មិនទំពារបស់នោះ យើងចង់របស់ណា ក៏បរិភោគរបស់នោះបាន យើងមិនចង់របស់ណា ក៏មិនបរិភោគរបស់នោះ យើងចង់របស់ណា ក៏ជញ្ជក់ជញ្ជាបរបស់នោះ យើងមិនចង់របស់ណា ក៏មិនជញ្ជក់ជញ្ជាបរបស់នោះ យើងចង់របស់ណា ក៏ក្រេបផឹករបស់នោះ យើងមិនចង់របស់ណា

ន តំ បិវាម. កប្បិយម្បិ ខាទាម អកប្បិយម្បិ ខាទាម កប្បិយម្បិ ភុញ្ជាម អកប្បិយម្បិ ភុញ្ជាម កប្បិយម្បិ សាយាម អកប្បិយម្បិ សាយាម កប្បិយម្បិ បិវាម អកប្បិយម្បិ បិវាម កាលេបិ ខាទាម វិកាលេបិ ខាទាម កាលេបិ ភុញ្ជាម វិកាលេបិ ភុញ្ជាម កាលេបិ សាយាម វិកាលេបិ សាយាម កាលេបិ បិវាម វិកាលេបិ បិវាម យម្បិ នោ សទ្ធា គហបតិកា ទិវា វិកាលេ បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ ទេន្តិ តត្ថបិមេ មុខាវរណំ មញ្ញេ ករោន្តីតិ ។ សោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ កុម្ភីលភយស្ស ភីតោ

ក៏មិនក្រេបទឹករបស់នោះ យើងទំពានូវរបស់ដែលគួរក៏បាន យើងទំពានូវរបស់ដែលមិនគួរក៏បាន យើងបរិភោគនូវរបស់ដែលគួរក៏បាន យើងបរិភោគនូវរបស់ដែលមិនគួរក៏បាន យើងជញ្ជក់ជញ្ជាបនូវរបស់ដែលគួរក៏បាន យើងជញ្ជក់ជញ្ជាបនូវរបស់ដែលមិនគួរក៏បាន យើងក្រេបទឹកនូវរបស់ដែលគួរក៏បាន យើងក្រេបទឹកនូវរបស់ដែលមិនគួរក៏បាន យើងទំពានូវរបស់ក្នុងកាលក៏បាន យើងទំពានូវរបស់ក្នុងវិកាលក៏បាន យើងបរិភោគនូវរបស់ក្នុងកាលក៏បាន យើងបរិភោគនូវរបស់ក្នុងវិកាលក៏បាន យើងជញ្ជក់ជញ្ជាបនូវរបស់ក្នុងកាលក៏បាន យើងជញ្ជក់ជញ្ជាបនូវរបស់ក្នុងវិកាលក៏បាន យើងក្រេបទឹករបស់ក្នុងកាលក៏បាន យើងក្រេបទឹករបស់ក្នុងវិកាលក៏បាន មួយវិញទៀត ពួកគហបតីទាំងឡាយ ដែលមានសទ្ធា តែងឲ្យរបស់ដែលគួរទំពាំងគួរបរិភោគដ៏ប្រណីតណា ដល់យើងទាំងឡាយ ក្នុងវេលាព្រឹក (ឬ) ក្នុងវេលាថ្ងៃរសៀល លោកអម្បាលនេះ ហាក់ដូចជាធ្វើកិរិយាបាំងមាត់យើង ក្នុងរបស់ទាំងនោះ ។ កុលបុត្តនោះ ក៏លាចាកសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្រនេះ តថាគតហៅថា មានភ័យខ្លាចក្រពើ បាន

សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តោ ។ កុម្ភីលភយន្តិ ខោ ភិក្ខវេ ឱទរិកត្តស្សេតំ អធិវចនំ ។

(១៨៣) កតមញ្ច ភិក្ខវេ អាវដ្ដភយំ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ កុលបុត្តោ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ ឱតិណ្ណោម្ហិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ទុក្ខោតិណ្ណោ ទុក្ខបរេតោ អប្បេវនាម ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្តកិរិយា បញ្ញាយេថាតិ ។ សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមានោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ បវិសតិ អរក្ខិតេនេវ កាយេន អរក្ខិតាយ វាចាយ អនុបដ្ឋិតាយ សតិយា អសំវុតេហិ ឥន្ទ្រិយេហិ ។ សោ តត្ថ បស្សតិ គហបតឹ វា គហបតិបុត្តំ វា បញ្ចហិ កាមគុណេហិ សមប្បិតំ សមង្គីភូតំ បរិចារយមានំ ។ តស្ស

ជាពោលលាសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាបវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភ័យអំពីក្រពើ នុ៎ះ ជាឈ្មោះរបស់បុគ្គល ដែលឃើញតែត្រូវការចំអែតផ្ទៃប៉ុណ្ណោះ ។

(១៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យកើតអំពីអន្លង់ទឹក តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តពួកមួយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសដោយសទ្ធា គិតថា អាត្មាអញ មានជាតិ ជរា មរណៈ សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល លំបាកកាយ លំបាកចិត្ត និងសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត គ្របសង្កត់ ឈ្មោះថា មានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខរួបរឹតហើយ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ នឹងប្រាកដបាន ។ កាលដែលកុលបុត្តនោះបួសយ៉ាងនេះហើយ ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាម ក៏ស្លៀកស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ចូលទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត តែមិនបានរក្សាកាយ មិនបានរក្សាវាចា មិនបានតម្កល់ស្មារតីឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួន ទាំងមិនបានសង្រួមឥន្ទ្រិយទាំងឡាយឡើយ ។ កុលបុត្តនោះ ឃើញគហបតី គហបតិបុត្ត ក្នុងស្រុកនោះ ឬនិគមនោះ ដែលកំពុងតែឆ្អែតស្កប់ស្កល់ មូលមិត្ត ផ្តេកផ្តួល ដោយកាមគុណទាំង ៥ ។ កុលបុត្តនោះ

ឯវំ ហោតិ មយំ(១) បុព្វេ អគារិយភូតា សមានា បញ្ចហិ កាមគុណេហិ សមប្បិតា សមង្គីភូតា បរិចារិម្ហា សំវិជ្ជន្តេ(២) ខោ កុលេ ភោគា សក្កា ភោគេ ច ភុញ្ជិតុំ បុញ្ញានិ ច កាតុន្តិ ។ សោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អាវដ្ដភយស្ស ភីតោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តោ ។ អាវដ្ដន្តិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នេតំ កាមគុណានំ(៣) អធិវចនំ ។

(១៤៦) កតមញ្ច ភិក្ខវេ សុសុកាភយំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ កុលបុត្តោ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតោ ហោតិ ឱតិណ្ណោម្ហិ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ទុក្ខោតិណ្ណោ ទុក្ខបរេតោ

១ ឱ. ម. មយំ ខោ ។ ២ ឱ. សំវិជ្ជន្តិ ។ ៣ បញ្ចន្នំ កាមគុណានមេតំ ។

ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលពីមុន យើងនៅជាគ្រហស្ថ តែងឆ្អែតស្កប់ស្កល់ មូលមិត្រ ផ្គុំផ្គិត ដោយកាមគុណ ៥ ទាំងភោគសម្បត្តិក្នុងត្រកូល របស់យើងក៏មានព្រម យើងអាចនឹងបរិភោគភោគសម្បត្តិ នឹងធ្វើបុណ្យទាំងឡាយបានដែរ ។ កុលបុត្រនោះ ក៏ពោលលាសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទជាគហបតីវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្រនេះ គេហៅថា មានភ័យអំពីអន្លង់ទឹក បានជាពោលលាសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទជាគហបតីវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភ័យកើតអំពីអន្លង់ទឹក នុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃកាមគុណទាំង ៥ ។

(១៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ័យកើតអំពីត្រីសាហាវ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តពួកមួយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ចេញចាកផ្ទះ ចូលកាន់ផ្នួសដោយសទ្ធា គិតថា អាត្មាអញ មានជាតិ ជរា មរណៈ សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល លំបាកកាយ លំបាកចិត្ត និងសេចក្តីក្តៅផ្សាចិត្ត គ្របសង្កត់ ឈ្មោះថាមានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខបៀត-

អប្បេវនាម ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្ត-កិរិយា បញ្ញាយេថាតិ ។ សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមានោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ គាមំ វា និគមំ វា បិណ្ឌាយ បវិសតិ អរក្ខិតេនេវ កាយេន អរក្ខិតាយ វាចាយ អនុបដ្ឋិតាយ សតិយា អសំវុ-តេហិ ឥន្ទ្រិយេហិ ។ សោ តត្ថ បស្សតិ មាតុគ្គាមំ ទុន្និវត្ថំ វា ទុប្បារុតំ វា តស្ស មាតុគ្គាមំ ទិស្វា ទុន្និវត្ថំ វា ទុប្បារុតំ វា រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ ។ សោ រាគានុទ្ធំសេន ចិត្តេន សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សុសុកាភយស្ស ភីតោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាយ ហីនាយាវត្តោ ។ សុសុកាភយន្តិ ខោ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមស្សេតំ អធិវចនំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ

ហើយ ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ការធ្វើនូវទីបំផុតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ នឹងប្រាកដបាន ។ កាលដែលកុលបុត្តនោះ បួសយ៉ាងនេះហើយ ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាម ក៏ស្លៀកស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ចូលទៅកាន់ស្រុកឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត តែមិនបានរក្សាកាយ មិនបានរក្សាវាចា មិនបានតម្កល់ស្មារតីឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួន ទាំងមិនបានសង្រួមឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ។ កុលបុត្តនោះ បានឃើញមាតុគ្រាម ក្នុងស្រុកឬនិគមនោះ ដែលមានសំពត់ស្លៀកមិនស្រួល មានសំពត់ដណ្តប់មិនស្រួល តម្រេក ក៏ញាំញីចិត្តរបស់កុលបុត្តនោះឲ្យស្វិតស្រពោន ព្រោះឃើញនូវមាតុគ្រាម ដែលមានសំពត់ស្លៀកមិនស្រួល ឬមានសំពត់ដណ្តប់មិនស្រួល ។ កុលបុត្តនោះ ក៏ពោលលាសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទជាគ្រហស្ថវិញ ព្រោះចិត្តដែលស្វិតស្រពោនដោយរាគៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តនេះ តថាគតពោលថា មានភ័យអំពីត្រីសាហាវ បានជាពោលលាសិក្ខា វិលត្រឡប់ទៅកាន់ភេទជាគ្រហស្ថវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភ័យកើតអំពីត្រីសាហាវ នុ៎ះ ជាឈ្មោះនៃមាតុគ្រាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ខុទ្ទកបណ្ណាសកំ

ជត្តារិ តយាចិ វិនេកាតេ បុព្វលេ វិមស្សិ ជម្មា៖យេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជិតេ តាជិកផ្ទៃតញាទិតំ ។ វិនមាកិច តតក អត្ថមជា គេ កិច្ចា កតវតោ កា-សិតំ អភិនន្ទុតិ ។

ធាតុសុត្តំ សត្តមំ និដ្ឋិតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ខុទ្ទកបណ្ណាសកៈ

ក៏យកទាំង ៤ នេះឯង ដែលកើតមានចំពោះបុគ្គលម្នាក់មួយ គឺសាសនានេះ ជាបច្ច័យ ដែលចេញចាកផ្ទះចូលកាន់ផ្នួសក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ការស៊ីកនេះចប់ហើយ កិច្ចទាំងឡាយនោះក៏មានសេចក្តីពេញចិត្តត្រេកអរ ចំពោះការស៊ីក របស់ព្រះមានព្រះភាគដោយប្រការផ្សេងៗ ។

ចប់ ធាតុសូត្រ ទី ៧ ។

អដ្ឋមំ នឡកបានសុត្តំ

(១៤៨) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ វិហរតិ នឡកបានេ បលាសវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា កុលបុត្តា ភគវន្តំ ឧទ្ទិស្ស សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា ហោន្តិ អាយស្មា ច អនុរុទ្ធោ អាយស្មា ច នន្ទិយោ(១) អាយស្មា ច កិម្ពិលោ(២) អាយស្មា ច ភគុ អាយស្មា ច កោណ្ឌញ្ញោ(៣) អាយស្មា ច រេវតោ អាយស្មា ច អានន្ទោ អញ្ញេ ច អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា កុលបុត្តា ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវា ភិក្ខុសង្ឃបរិវុតោ អព្ភោកាសេ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថ ខោ ភគវា កុលបុត្តេ(៤) អារព្ភ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យេ តេ ភិក្ខវេ កុលបុត្តា មមំ ឧទ្ទិស្ស សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា កច្ចិ តេ ភិក្ខវេ អភិរតា ព្រហ្មចរិយេតិ ។

១ ម. ឯ ។ ម. នន្ទិយោ ។ ២ កិម្ពិលោតិបិ ។ ៣ ម. ឯ ។ ម. កុណ្ឌធានោ ។ ៤ ម. ឱ. តេ កុលបុត្តេ ។

នឡកបានសូត្រ ទី ៨

(១៤៨) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រៃចារ ទៀបស្រុកនឡកបានៈ(១) ក្នុងដែនកោសល ។ ក៏សម័យនោះ កុលបុត្តទាំងឡាយច្រើនរូប ជាអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះប្រាកដជាងគេ ចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ដោយសទ្ធា ឧទ្ទិសព្រះមានព្រះភាគ គឺព្រះអនុរុទ្ធមានអាយុ ១ ព្រះនន្ទិយៈមានអាយុ ១ ព្រះកិម្ពិលៈមានអាយុ ១ ព្រះភគ្គុមានអាយុ ១ ព្រះកោណ្ឌញ្ញៈមានអាយុ ១ ព្រះរេវតៈមានអាយុ ១ ព្រះអានន្ទមានអាយុ ១ និងកុលបុត្តទាំងឡាយ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះប្រាកដជាងគេដទៃទៀត ។ ក៏សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ មានភិក្ខុសង្ឃជាបរិវារ ទ្រង់គង់ក្នុងទីវាល ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវកុលបុត្តទាំងឡាយ ហើយត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយណា ចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួសហើយ ដោយសទ្ធា ឧទ្ទិសតថាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងនោះ ត្រេកអរហើយក្នុងព្រហ្មចរិយៈ ខ្លះដែរឬទេ ។

១ ប្រទេសដែលស្តេចពានរ ព្រមទាំងបរិវារក្រេបផឹកទឹកដោយដើមបបុះ មានអធិប្បាយ ។ អដ្ឋកថា ។

តេ ភិក្ខូ តុណ្ហី(១) អហេសុំ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា តេ កុលបុត្តេ អារព្ភ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យេ តេ ភិក្ខវេ កុលបុត្តា មមំ ឧទ្ទិស្ស សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា កច្ចិ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អភិរតា ព្រហ្មចរិយេតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ តេ ភិក្ខូ តុណ្ហី អហេសុំ ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា តេ កុលបុត្តេ អារព្ភ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យេ តេ ភិក្ខវេ កុលបុត្តា មមំ ឧទ្ទិស្ស សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា កច្ចិ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អភិរតា ព្រហ្មចរិយេតិ ។ តតិយម្បិ ខោ តេ ភិក្ខូ តុណ្ហី អហេសុំ ។

(១៩៦) អថខោ ភគវតោ ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ តេ កុលបុត្តេ បុច្ឆេយ្យន្តិ ។ អថខោ ភគវា

---

១ ឯវំ វុត្តេ តេ ភិក្ខូ តុណ្ហី អហេសុន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេសុ ទិស្សន្តិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏នៅស្ងៀម ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រារព្ធកុលបុត្តទាំងនោះ ទើបត្រាស់សួរពួកភិក្ខុ អស់វារៈពីរដងថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយណា ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសហើយ ដោយសទ្ធា ឧទ្ទិសតថាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ត្រេកអរហើយក្នុងព្រហ្មចរិយៈ ឬដែរឬទេ ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏នៅស្ងៀម អស់វារៈពីរដងទៀត ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រារព្ធកុលបុត្តទាំងនោះ ទើបត្រាស់សួរពួកភិក្ខុ អស់វារៈបីដងថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយណា ចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួសហើយ ដោយសទ្ធា ឧទ្ទិសតថាគត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ត្រេកអរហើយក្នុងព្រហ្មចរិយៈ ឬដែរឬទេ ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏នៅស្ងៀម អស់វារៈបីដងទៀត ។

(១៩៦) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្រះតម្រិះថា បើដូច្នោះគួរតែតថាគត សួរកុលបុត្តអម្បាលនោះឯង ។ គ្រានោះ ព្រះមាន

អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ អាមន្តេសិ កច្ចិ តុម្ហេ អនុរុទ្ធា អភិរតា ព្រហ្មចរិយេតិ ។ តគ្ឃ មយំ ភន្តេ អភិរតា ព្រហ្មចរិយេតិ ។ សាធុ សាធុ អនុរុទ្ធា ឯតំ ខោ អនុរុទ្ធា តុម្ហាកំ បតិរូបំ កុលបុត្តានំ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ហេ អភិរមេយ្យាថ ព្រហ្មចរិយេ យេន តុម្ហេ អនុរុទ្ធា ភទ្រេន យោព្វនេន សមន្នាគតា បឋមេន វយសា សុសុកាឡកេសា កាមេ បរិភុញ្ជេយ្យាថ តេន តុម្ហេ អនុរុទ្ធា ភទ្រេន យោព្វនេន សមន្នាគតា បឋមេន វយសា សុសុកាឡកេសា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា តេ ខោ បន តុម្ហេ អនុរុទ្ធា នេវ រាជាភិនីតា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា ន ចោរាភិនីតា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា ន ឥណដ្ដា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា ន ភយដ្ដា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា ន អាជីវិកាបកតា(១) អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតា

១ ម. អាជីវិកាបកតា ។

ព្រះភគវា ទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះអនុរុទ្ធមានអាយុថា ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ អ្នកទាំងឡាយ ត្រេកអរហើយក្នុងព្រហ្មចរិយៈ ឬដែរឬទេ ។ ព្រះអនុរុទ្ធជាដើម ពួកខ្ញុំព្រះអង្គត្រេកអរក្នុងព្រហ្មចរិយៈ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ អ្នកទាំងឡាយ ត្រេកអរហើយក្នុងព្រហ្មចរិយៈ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះឯង សមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលជាកុលបុត្តចេញចាកផ្ទះ ចូលកាន់ផ្នួសដោយសទ្ធាហើយ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ព្រោះថា អ្នកទាំងឡាយ ប្រកបដោយវ័យជាកម្លាំង ជាកម្លោះដ៏ចម្រើន មានសក់ខ្មៅស្រិល គួរនឹងបរិភោគកាមទាំងឡាយ ព្រោះហេតុណា ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកទាំងឡាយ ក៏គង់ប្រកបដោយវ័យជាកម្លាំង ជាកម្លោះដ៏ចម្រើន មានសក់ខ្មៅស្រិល ក៏ចៀសចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសបាន ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ មួយវិញទៀត អ្នកទាំងឡាយនោះ មិនមែនព្រះរាជាទ្រង់កំហែង ហើយចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសទេ មិនមែនចោរកំហែង ហើយចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួសទេ មិនមែនជំពាក់បំណុលគេ ហើយចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសទេ មិនមែនមានភ័យក្តី ហើយក៏ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសទេ មិនវិបត្តិដោយជីវិតមិនពិត ហើយចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសទេ

អបិច ខោម្ហិ ឱតិណ្ណោ ជាតិយា ជរាយ មរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ ទុក្ខោតិណ្ណោ ទុក្ខបរេតោ អប្បេវនាម ឥមស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស អន្តកិរិយា បញ្ញាយេថាតិ ននុ តុម្ហេ អនុរុទ្ធា ឯវំ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឯវំ បព្វជិតេន ច បន អនុរុទ្ធា កុលបុត្តេន កិមស្ស ករណីយំ ។ វិវេកំ អនុរុទ្ធា កាមេហិ វិវេកំ អកុសលេហិ ធម្មេហិ បីតិសុខំ នាធិគច្ឆតិ អញ្ញំ វា តតោ សន្តតរំ ។ តស្ស អភិជ្ឈាបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ព្យាបាទោបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ថីនមិទ្ធម្បិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ វិចិកិច្ឆាបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចម្បិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ អរតិបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ តន្ទីបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ វិវេកំ អនុរុទ្ធា កាមេហិ វិវេកំ

គឺគិតថា (អ្នកទាំងឡាយ គិតឃើញថា) ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកត្រូវជាតិ ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ និងឧបាយាសៈ គ្របសង្កត់ ឈ្មោះថាអ្នកមានទុក្ខគ្របសង្កត់ មានទុក្ខរួបរឹតហើយ ធ្វើម្ដេចហ្ន៎ ការធ្វើនូវទីបំផុតកងទុក្ខទាំងអស់នេះ នឹងប្រាកដបាន ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ក្រែងអ្នកទាំងឡាយ មានសទ្ធាយ៉ាងនេះ ហើយចេញចាកផ្ទះចូលមកកាន់ផ្នួស ឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ចុះកុលបុត្តដែលបួសយ៉ាងនេះហើយ ត្រូវធ្វើកិច្ចអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ (ប្រសិនបើ) បុគ្គល ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែនៅមិនទាន់បានដល់បីតិនិងសុខ ឬ មិនទាន់បានដល់សេចក្ដីសុខដទៃ ដែលស្ងាត់លើសជាងបីតិនិងសុខនោះទេ ។ អភិជ្ឈាក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ព្យាបាទក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ថីនមិទ្ធៈក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន វិចិកិច្ឆាក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន អរតិក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្ត របស់បុគ្គលនោះបាន សេចក្ដីខ្ជិលច្រអូសក្ដី តែងគ្របសង្កត់ចិត្ត របស់បុគ្គលនោះបាន ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ (ព្រោះថា) បុគ្គលនោះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់

អកុសលេហិ ធម្មេហិ បីតិសុខំ នាធិគច្ឆតិ អញ្ញំ វា តតោ សន្តតរំ ។ វិវេកំ អនុរុទ្ធា កាមេហិ វិវេកំ អកុសលេហិ ធម្មេហិ បីតិសុខំ អធិគច្ឆតិ អញ្ញំ វា[១] តតោ សន្តតរំ ។ តស្ស អភិជ្ឈាបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ព្យាបាទោបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ថីនមិទ្ធម្បិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចម្បិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ វិចិកិច្ឆាបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ អរតិបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ តន្ទីបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ។ វិវេកំ អនុរុទ្ធា កាមេហិ វិវេកំ អកុសលេហិ ធម្មេហិ បីតិសុខំ អធិគច្ឆតិ អញ្ញំ វា តតោ សន្តតរំ ។

១ ឱ. អញ្ញញ្ច ។ ម. អញ្ញំ ច ។

ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែនៅមិនទាន់បាននូវបីតិនិងសុខ ឬមិនទាន់បានសេចក្តីសុខដទៃ ដែលស្ងាត់លើសជាងបីតិនិងសុខនោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ (បើ) បុគ្គល ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ បានដល់បីតិនិងសុខ ឬបានដល់សេចក្តីសុខដទៃ ដែលស្ងាត់លើសជាងបីតិនិងសុខនោះហើយ ។ អភិជ្ឈាក្តី មិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ព្យាបាទក្តី មិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ថីនមិទ្ធៈក្តី មិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈក្តី មិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន វិចិកិច្ឆាក្តី មិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន អរតិក្តី មិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន សេចក្តីខ្ជិលច្រអូសក្តីមិនគ្របសង្កត់ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ (ព្រោះថា) បុគ្គលនោះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលទាំងឡាយ ហើយបានដល់នូវបីតិនិងសុខ ឬបានដល់នូវសេចក្តីសុខដទៃ ដែលស្ងាត់ជាងបីតិនិងសុខនោះ ។

(១៩៧) កិន្តិ វោ[១] អនុរុទ្ធា មយិ ហោតិ យេ អាសវា សង្កិលេសិកា ពោនោព្ភវិកា សទរា ទុក្ខវិបាកា អាយតឹ ជាតិជរាមរណិយា អប្បហីនា តេ តថាគតស្ស តស្មា តថាគតោ សង្ខាយេកំ បដិសេវតិ សង្ខាយេកំ អធិវាសេតិ សង្ខាយេកំ បរិវជ្ជេតិ សង្ខាយេកំ វិនោទេតីតិ ។ ន ខោ នោ ភន្តេ ភគវតិ ឯវំ ហោតិ យេ អាសវា សង្កិលេសិកា ពោនោព្ភវិកា សទរា ទុក្ខវិបាកា អាយតឹ ជាតិជរាមរណិយា អប្បហីនា តេ តថាគតស្ស តស្មា តថាគតោ សង្ខាយេកំ បដិសេវតិ សង្ខាយេកំ អធិវាសេតិ សង្ខាយេកំ បរិវជ្ជេតិ សង្ខាយេកំ វិនោទេតីតិ ឯវំ ខោ នោ ភន្តេ ភគវតិ ហោតិ យេ អាសវា សង្កិលេសិកា ពោនោព្ភវិកា

១ ម. ភោ ។

(១៩៧) ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ អ្នកទាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងតថាគត ថា អាសវៈទាំងឡាយណា នាំមកនូវសេចក្តីសៅហ្មង នាំមកនូវភពថ្មី ប្រកបដោយសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ មានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ជាទីតាំងនៃជាតិជរានិងមរណៈ អាសវៈទាំងឡាយនោះ ព្រះតថាគតពុំទាន់បានលះបង់ទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាព្រះតថាគត ដឹងហើយទើបសេពរបស់ខ្លះ (ដែលគួរសេព) ដឹងហើយទើបអត់សង្កត់របស់ខ្លះ (ដែលគួរអត់សង្កត់) ដឹងហើយទើបវៀររបស់ខ្លះ (ដែលគួរវៀរ) ដឹងហើយទើបបន្ទោបង់របស់ខ្លះ (ដែលគួរបន្ទោបង់) ដូច្នេះឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ មិនបានត្រិះរិះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា អាសវៈទាំងឡាយណា នាំមកនូវសេចក្តីសៅហ្មង នាំមកនូវភពថ្មីប្រកបដោយសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ មានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ជាទីតាំងនៃជាតិជរានិងមរណៈ អាសវៈអម្បាលនោះ ព្រះតថាគតមិនទាន់បានលះបង់ទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាព្រះតថាគត ត្រង់ត្រាប់ហើយទើបសេពរបស់ខ្លះ ត្រង់ត្រាប់ហើយទើបអត់សង្កត់របស់ខ្លះ ត្រង់ត្រាប់ហើយ ទើបវៀររបស់ខ្លះ ត្រង់ត្រាប់ហើយទើបបន្ទោបង់របស់ខ្លះ ដូច្នេះក៏ទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តែពួកខ្ញុំព្រះអង្គ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា អាសវៈទាំងឡាយណា នាំមកនូវសេចក្តីសៅហ្មង នាំមកនូវភពថ្មី

សទរា ទុក្ខវិបាកា អាយតឹ ជាតិជរាមរណិយា បហីនា តេ តថាគតស្ស តស្មា តថាគតោ សង្ខាយេកំ បដិសេវតិ សង្ខាយេកំ អធិវាសេតិ សង្ខាយេកំ បរិវជ្ជេតិ សង្ខាយេកំ វិនោទេតីតិ ។ សាធុ សាធុ អនុរុទ្ធា តថាគតស្ស អនុរុទ្ធា យេ អាសវា សង្កិលេសិកា ពោនោព្ភវិកា សទរា ទុក្ខវិបាកា អាយតឹ ជាតិជរាមរណិយា បហីនា តេ(១) ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា អនភាវង្កតា(២) អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា សេយ្យថាបិ អនុរុទ្ធា តាលោ មត្ថកច្ឆិន្នោ អភព្វោ បុន វិរុឡ្ហិយា ឯវមេវ ខោ អនុរុទ្ធា តថាគតស្ស យេ អាសវា សង្កិលេសិកា ពោនោព្ភវិកា សទរា ទុក្ខវិបាកា អាយតឹ ជាតិជរាមរណិយា បហីនា ឧច្ឆិន្នមូលា តាលាវត្ថុកតា

១ ម. តេតិ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. អនភាវំ កតា ។ ន. អនភាវកតោ ។

ប្រកបដោយសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ មានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ជាទីតាំងនៃជាតិជរានិងមរណៈ អាសវៈទាំងឡាយនោះ ព្រះតថាគត ទ្រង់លះបង់បានហើយ ហេតុដូច្នោះ បានជាព្រះតថាគត ទ្រង់ពិចារណាហើយទើបសេពរបស់ខ្លះ ទ្រង់ពិចារណាហើយទើបអត់សង្កត់របស់ខ្លះ ទ្រង់ពិចារណាហើយទើបវៀររបស់ខ្លះ ទ្រង់ពិចារណាហើយទើបបន្ទោបង់របស់ខ្លះ ដូច្នេះឯង ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលនាំមកនូវសេចក្តីសៅហ្មង នាំមកនូវភពថ្មី ប្រកបដោយសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ មានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ជាទីតាំងនៃជាតិជរានិងមរណៈ អាសវៈទាំងឡាយនោះ តថាគត បានលះបង់ហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើកុំសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់លើង ដូចជាដើមត្នោត ដែលគេក្រវែល អស់រំលើងឡើងលែងដុះតទៅទៀត ជាធម៌លែងមានបែបភាពតទៅទៀត ជាធម៌មិនមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀត ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ដូចជាដើមត្នោតកំបុតក មិនគួរដុះឡើងវិញបាន យ៉ាងណា ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ អាសវៈទាំងឡាយណា ដែលនាំមកនូវសេចក្តីសៅហ្មង នាំមកនូវភពថ្មី ប្រកបដោយសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ មានវិបាកជាទុក្ខតទៅ ជាទីតាំងនៃជាតិជរានិងមរណៈ (អាសវៈទាំងនោះ) តថាគត លះបង់ហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើកុំសម្រាប់កើតទៀតឲ្យអស់លើង

អនភាវង្កតា អាយតឹ អនុប្បាទធម្មា តស្មា តថាគតោ សង្ខាយេកំ បដិសេវតិ សង្ខាយេកំ អធិវាសេតិ សង្ខាយេកំ បរិវជ្ជេតិ សង្ខាយេកំ វិនោទេតីតិ(១)។

[១៩៨] តំ កឹ មញ្ញសិ អនុរុទ្ធា កំ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ តថាគតោ សាវកេ អព្ភតីតេ កាលកតេ(២) ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧបបន្នោ(៣) អសុ អមុត្រ ឧប្បន្នោតិ ។ ភគវំ-មូលកា(៤) នោ ភន្តេ ធម្មា ភគវំនេត្តិកា ភគវំប-ដិសរណា សាធុ វត ភន្តេ ភគវន្តំយេវ បដិភាតុ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ ន ខោ អនុរុទ្ធា តថាគតោ

១ ម. វិនោទេតិ ។ ២ ម. កាលំកតេ ។ ៣ ម. ឧបបន្នោ ។ ៤ ម. ភគវំមូលកា ។

ដូចជាដើមត្នោត ដែលគេកាត់ចោលតាំងពីលើឡើងលែងដុះតទៅទៀត ជាធម៌លែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ជាធម៌មិនមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតទេ យ៉ាងនេះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគត ដឹងហើយទើបសេពរបស់ខ្លះ ដឹងហើយទើបអត់សង្កត់របស់ខ្លះ ដឹងហើយទើបវៀររបស់ខ្លះ ដឹងហើយទើបបន្ទោបង់របស់ខ្លះ ។

[១៩៨] ម្នាលអនុរុទ្ធ អ្នកសម្គាល់សេចក្តីនោះដូចម្តេច ព្រះតថាគត ឃើញប្រយោជន៍ដូចម្តេច បានជាព្យាករក្នុងកំណើតរបស់ពួកសាវ័កដែលធ្វើមរណកាលកន្លងទៅហើយ ថា សាវ័កឯណោះ កើតក្នុងទីឯណោះ សាវ័កឯណោះ កើតក្នុងទីឯណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ទាំងឡាយ របស់ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ មានព្រះមានព្រះភាគជាមូល មានព្រះមានព្រះភាគជាអ្នកណែនាំ មានព្រះមានព្រះភាគជាទីពឹងអាស្រ័យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះមានព្រះភាគ មេត្តាប្រោសចំពោះ នូវសេចក្តីនៃភាសិតនុ៎ះ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ភាសិតរបស់ព្រះអង្គហើយ នឹងចងចាំទុកបាន ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ តថាគត

ជនកុហនត្ថំ ន ជនលបនត្ថំ ន លាភសក្ការសិលោកានិសំសត្ថំ ន ឥតិ មំ ជនោ ជានាតូតិ សាវកេ អព្ភតីតេ កាលកតេ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧប្បន្នោ អសុ អមុត្រ ឧប្បន្នោតិ ។ សន្តិ ច ខោ អនុរុទ្ធា កុលបុត្តា សទ្ធា ឧឡារវេទា ឧឡារបាមុជ្ជា តេ តំ សុត្វា តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរន្តិ តេសំ តំ អនុរុទ្ធា ហោតិ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយ ។

[១៥៥] ឥធានុរុទ្ធា ភិក្ខុ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ អញ្ញាយ សណ្ឋហីតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា សាមំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំបញ្ញោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិហារី សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ

ព្យាករនូវកំណើតរបស់ពួកសាវ័ក ដែលធ្វើមរណកាលកន្លងទៅហើយ ថាសាវ័កឯណោះ កើតក្នុងទីឯណោះ សាវ័កឯណោះ កើតក្នុងទីឯណោះ ដើម្បីឲ្យជនស្ញប់ស្ញែង ក៏ទេ ដើម្បីប្រលោមជន ក៏ទេ ដើម្បីអានិសង្ស គឺលាភសក្ការៈនិងសេចក្តីសរសើរ ក៏ទេ (ឬ) គិតថា ឲ្យគេស្គាល់តថាគត ក៏ទេ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ កុលបុត្តទាំងឡាយដែលមានសទ្ធា មានសេចក្តីត្រេកអរខ្លាំង មានបាមោជ្ជៈក្លៀវក្លា លុះកុលបុត្តទាំងឡាយនោះ បានស្តាប់ព្យាករណ៍នោះហើយ តែងបង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ការព្យាករណ៍នោះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍និងសេចក្តីសុខ ដល់បុគ្គលទាំងឡាយនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។

[១៥៥] ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ភិក្ខុ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះ បានធ្វើមរណកាលទៅហើយ ភិក្ខុនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា បានឋិតនៅក្នុងអរហត្តផល ដូច្នេះ ភិក្ខុនោះ យល់ឃើញលោកមានអាយុនោះ ដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗ មកថា លោកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ លោកមានអាយុនោះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ លោកមានអាយុនោះ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ លោកមានអាយុនោះ មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ

ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ភិក្ខុនោ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានុរុទ្ធា ភិក្ខុ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ កាលង្កតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកាតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា សាមំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មោ ។ បេ ។ ឯវំបញ្ញោ ... ឯវំវិហារី ... ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ភិក្ខុនោ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានុរុទ្ធា ភិក្ខុ

លោកមានអាយុនោះ មានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញារបស់លោកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីការដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ជាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ភិក្ខុក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះ មានមរណកាលទៅហើយ ភិក្ខុនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាឱបបាតិកៈកំណើត (កើតក្នុងសុទ្ធាវាស) ជាអ្នកបរិនិព្វានក្នុងសុទ្ធាវាសនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះមកវិញឡើយ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈទាំងឡាយ ៥ ដូច្នេះ ភិក្ខុនោះ យល់ឃើញលោកមានអាយុនោះ ដោយខ្លួនឯង ឬឮតគ្នា ៗ មកថា លោកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ... លោកមានអាយុនោះ មានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញារបស់លោកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីការដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ភិក្ខុក្នុងធម្មវិន័យនេះ

សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមី សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សតីតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា សាមំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មោ ។បេ។ ឯវំបញ្ញោ... ឯវំវិហារី... ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុនោ ផាសុវិហារោ ហោតិ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា សាមំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ

រមែងឮថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះ មានមរណកាលទៅហើយ ភិក្ខុនោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិបុគ្គល នឹងមកកាន់លោកនេះម្ដងទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខបាន ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំង ៣ មានរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ស្រាលស្ដើង ដូច្នេះ ភិក្ខុនោះយល់ឃើញលោកមានអាយុនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗមកថា លោកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។បេ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ... លោកមានអាយុនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញនូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់លោកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាផាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រមែងឮថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះ មានមរណកាលទៅហើយ ភិក្ខុនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយជាបុគ្គលទៀង មានសម្ពោធិជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំង ៣ ដូច្នេះ ភិក្ខុនោះ យល់ឃើញលោកមានអាយុនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗមកថា លោកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ

ឥតិបិ ឯវំធម្មោ ។ បេ ។ ឯវំបញ្ញោ ... ឯវំវិហារី ... ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុនោ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។

(២០០) ឥធានន្ទ ភិក្ខុនី សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កាលកតា សា ភគវតា ព្យាកតា អញ្ញាយ សណ្ឋហីតិ សា ខោ បនស្សា ភគិនី សាមំ ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំបញ្ញា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិហារិនី សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សា តស្សា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តី តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុនិយា ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុនី សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កាលកតា សា ភគវតា ព្យាកតា

ដូច្នេះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ... លោកមានអាយុនោះ មានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ៗ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញនូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់លោកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាផាសុវិហារធម៌ របស់ភិក្ខុ ។

(២០០) ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនីក្នុងសាសនានេះ រមែងឮថាភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានមរណកាលធ្វើហើយ ភិក្ខុនីនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា បានឋិតនៅក្នុងអរហត្តផល ដូច្នេះ ភិក្ខុនីនោះ យល់ឃើញនាងនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗ មកថា នាងនោះមានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះដូច្នេះខ្លះ ៗ ភិក្ខុនីនោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ភិក្ខុនីនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុនី ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនីក្នុងសាសនានេះ រមែងឮថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានមរណកាលធ្វើហើយ ភិក្ខុនីនោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករថា

បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកា តត្ថ បរិនិព្វាយិនី អនាវត្តិធម្មា តស្មា លោកាតិ សា ខោ បនស្ស ភគិនី សាមំ ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំបញ្ញា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិហារិនី សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សា តស្សា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តី តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុនិយា ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុនី សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កាលកតា សា ភគវតា ព្យាកតា តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមិនី សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សតីតិ សា ខោ បនស្ស ភគិនី សាមំ ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា ។ បេ ។ ឯវំបញ្ញា ... ឯវំវិហារិនី ... ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អហោសិ

មានសភាពជាឱបបាតិកៈកំណើត ជាអ្នកបរិនិព្វានក្នុងលោកនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះមកវិញឡើយ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ៥ ដូច្នេះ ភិក្ខុនីនោះ យល់ឃើញនាងនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮត ៗ មកថា នាងនោះមានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះ រលឹកឃើញនូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ភិក្ខុនីនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុនី ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនីក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានមរណកាលទៅហើយ ភិក្ខុនីនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិនីបុគ្គល មកកាន់លោកនេះតែម្ដងទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈទាំង ៣ មានរាគៈទោសៈមោហៈ ស្រាលស្តើង ដូច្នេះ ភិក្ខុនីនោះ បានយល់ឃើញនាងនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮត ៗ មកថា នាងនោះមានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ... នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ

ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរិត្វា តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ភិក្ខុនោ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានុរុទ្ធា ភិក្ខុ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ភិក្ខុនី កាលកតា សា ភគវតា ព្យាកតា តិណ្ណំ សំយោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ សា ខោ បនស្ស ភគិនី សាមំ ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា ។ បេ ។ ឯវំបញ្ញា... ឯវំវិហារិនី... ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្សា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរិត្វា តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ភិក្ខុនោ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។

ដូច្នេះៗ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញនូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ភិក្ខុនោះ ក៏បង្អោនចិត្តទៅដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាផាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ភិក្ខុក្នុងធម្មវិន័យនេះ ឮមកថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានមរណកាលធ្វើហើយ ភិក្ខុនីនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានសម្ពោធិជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ ៣ ដូច្នេះ ភិក្ខុនោះ បានឃើញនាងនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗមកថា នាងនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះៗ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ... នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះៗ ភិក្ខុនោះ រលឹកឃើញនូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ភិក្ខុនីនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាផាសុវិហារធម៌របស់ភិក្ខុ ។

(២០១) ឥធានន្ទ ឧបាសកោ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ឧបាសកោ កាលកតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកោ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកាតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា ឯវំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំបញ្ញោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិហារី សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ឧបាសកស្ស ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានន្ទ ឧបាសកោ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ឧបាសកោ កាលកតោ សោ

(២០១). ម្នាលអានន្ទ ឧបាសក ក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ឧបាសកឈ្មោះនេះ មានមរណកាលធ្វើហើយ ឧបាសកនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាឧបបាតិកៈកំណើត ជាអ្នកបរិនិព្វានក្នុងលោកនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះមកវិញឡើយ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ៥ ដូច្នេះ ឧបាសកនោះ បានយល់ឃើញអ្នកមានអាយុនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗមកថា អ្នកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ អ្នកមានអាយុនោះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ អ្នកមានអាយុនោះ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ អ្នកមានអាយុនោះមានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ អ្នកមានអាយុនោះ មានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ឧបាសកនោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ឧបាសកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌របស់ឧបាសក ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសក ក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ឧបាសកឈ្មោះនេះ មានមរណកាលធ្វើហើយ ឧបាសកនោះ

ភគវតា ព្យាកតោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា សកទាគាមី សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សតីតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា សាមំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មោ ។ បេ ។ ឯវំបញ្ញោ ឯវំវិហារី ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ឧបាសកស្ស ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធ បនានុរុទ្ធា ឧបាសកោ សុណាតិ ឥត្ថន្នាមោ ឧបាសកោ កាលង្កតោ សោ ភគវតា ព្យាកតោ តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា សោតាបន្នោ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ សោ ខោ បនស្ស អាយស្មា សាមំ ទិដ្ឋោ វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតោ វា ឯវំសីលោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មោ ។ បេ ។

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិបុគ្គល នឹងមកកាន់លោកនេះតែម្ដងទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ៣ ផងគឺ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ ស្រាលស្តើង ដូច្នេះ ឧបាសកនោះ បានយល់ឃើញអ្នកមានអាយុនោះ ដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗ មកថា អ្នកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ... អ្នកមានអាយុនោះ មានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ឧបាសកនោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញារបស់ឧបាសកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌របស់ឧបាសក ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ឧបាសក ក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ឧបាសកឈ្មោះនេះ បានធ្វើមរណកាលទៅហើយ ឧបាសកនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសោតាបន្នបុគ្គល មានសភាពមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានសម្ពោធិជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ៣ ដូច្នេះ ឧបាសកនោះ បានយល់ឃើញអ្នកមានអាយុនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗ មកថា អ្នកមានអាយុនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។

ឯវំបញ្ញោ... ឯវំវិហារី ... ឯវំវិមុត្តោ សោ អាយស្មា អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សោ តស្ស សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តោ តទង្គាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ អយម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ឧបាសកស្ស ផាសុវិហារោ ហោតិ ។

(២០២) ឥធានុរុទ្ធា ឧបាសិកា សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ឧបាសិកា កាលកតា សា ភគវតា ព្យាកតា បញ្ចន្នំ ឱរម្ភាគិយានំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា ឱបបាតិកា តត្ថ បរិនិព្វាយិនី អនាវត្តិធម្មា តស្មា លោកាតិ សា ខោ បនស្សា ភគិនី សាមំ ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា ។ បេ ។ ឯវំបញ្ញា... ឯវំវិហារិនី... ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សា តស្សា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តី តទង្គាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ អយម្បិ ខោ អនុរុទ្ធា ឧបាសិកាយ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។

មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ... មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ... អ្នកមានអាយុនោះ មានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ឧបាសកនោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ឧបាសកនោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌របស់ឧបាសក ។

(២០២) ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ ឧបាសិកា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ឧបាសិកាឈ្មោះនេះមានមរណកាលធ្វើហើយ ឧបាសិកានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា មានសភាពជាឱបបាតិកៈកំណើត ជាអ្នកបរិនិព្វាន ក្នុងលោកនោះ មានសភាពមិនត្រឡប់ចាកលោកនោះមកវិញឡើយ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ៥ ដូច្នេះ ឧបាសិកានោះបានយល់ឃើញនាងនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗមកថា នាងនោះមានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ... នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ឧបាសិកានោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ឧបាសិកានោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលពួកអនុរុទ្ធ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌ របស់ឧបាសិកា ។

ឥធានន្ទ ឧបាសិកា សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ឧបា-
សិកា កាលកតា សា ភគវតា ព្យាកតា តិណ្ណំ
សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា រាគទោសមោហានំ តនុត្តា
សកទាគាមិនី សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាគន្ត្វា
ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សតីតិ សា ខោ បនស្សា ភគិនី
ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា
សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា ។ បេ ។
ឯវំបញ្ញា ... ឯវំវិហារិនី ... ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អ-
ហោសិ ឥតិបីតិ ។ សា តស្សា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច
សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តី តទត្ថាយ ចិត្តំ
ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ឧបាសិកាយ
ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥធានន្ទ ឧបាសិកា
សុណាតិ ឥត្ថន្នាមា ឧបាសិកា កាលកតា សា
ភគវតា ព្យាកតា តិណ្ណំ សញ្ញោជនានំ បរិក្ខយា
សោតាបន្នា អវិនិបាតធម្មា និយតា សម្ពោធិបរាយណាតិ

ម្នាលអានន្ទ ឧបាសិកា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ឧបាសិកា
ឈ្មោះនេះ បានធ្វើមរណកាលហើយ ឧបាសិកានោះ ព្រះមានព្រះ
ភាគទ្រង់ព្យាករថា ជាសកទាគាមិនីបុគ្គល នឹងមកកាន់លោកនេះម្តង
ទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ ៣ និងរាគៈ
ទោសៈ មោហៈ ស្រាលស្តើង ដូច្នេះ ឧបាសិកានោះ យល់ឃើញនាង
នោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮតៗមកថា នាងនោះឯង មានសីលយ៉ាង
នេះ ដូច្នេះខ្លះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ មានបញ្ញាយ៉ាងនេះ ...
មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ... នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។
ឧបាសិកានោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា
របស់ឧបាសិកានោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាល
អានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាផាសុវិហារធម៌ របស់ឧបាសិកា ។ ម្នាល
អានន្ទ ឧបាសិកាក្នុងធម្មវិន័យនេះ រមែងឮថា ឧបាសិកាឈ្មោះនេះ បាន
មរណកាលទៅហើយ ឧបាសិកានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា ជា
សោតាបន្នបុគ្គល មានភាពមិនធ្លាក់ចុះក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មាន
សម្ពោធិជាទីប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ ៣ ដូច្នេះ

សា ខោ បនស្សា ភគិនី សាមំ ទិដ្ឋា វា ហោតិ អនុស្សវស្សុតា វា ឯវំសីលា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំធម្មា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំបញ្ញា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិហារិនី សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបិ ឯវំវិមុត្តា សា ភគិនី អហោសិ ឥតិបីតិ ។ សា តស្សា សទ្ធញ្ច សីលញ្ច សុតញ្ច ចាគញ្ច បញ្ញញ្ច អនុស្សរន្តី តទត្ថាយ ចិត្តំ ឧបសំហរតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អានន្ទ ឧបាសិកាយ ផាសុវិហារោ ហោតិ ។ ឥតិ ខោ អានន្ទ តថាគតោ ន ជនកុហនត្ថំ ន ជនលបនត្ថំ ន លាភសក្ការសិលោកានិសំសត្ថំ ន ឥតិ មំ ជនោ ជានាតូតិ សាវកេ អព្ភតីតេ កាលកតេ ឧបបត្តីសុ ព្យាករោតិ អសុ អមុត្រ ឧប្បន្នោ អសុ អមុត្រ ឧប្បន្នោតិ ។ សន្តិ ខោ(១) អានន្ទ កុលបុត្តា សទ្ធា ឧឡារវេទា

១ ម. ម. សន្តិ ច ខោ ។

ឧបាសិកានោះ យល់ឃើញនាងនោះដោយខ្លួនឯង ឬបានឮត ៗ មកថា នាងនោះ មានសីលយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះ មានធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះ មានវិហារធម៌យ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ នាងនោះមានវិមុត្តិយ៉ាងនេះ ដូច្នេះខ្លះ ។ ឧបាសិកានោះ រលឹកឃើញ នូវសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ និងបញ្ញា របស់ឧបាសិកានោះហើយ ក៏បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីភាពដូច្នោះ ។ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ផាសុវិហារធម៌ របស់ឧបាសិកា ។ ម្នាលអានន្ទ ហេតុដូច្នោះ ព្រះតថាគត ព្យាករនូវកំណើត របស់ពួកសាវ័ក ដែលធ្វើមរណកាលកន្លងទៅហើយ ថា សាវ័កឯណោះ កើតក្នុងទីឯណោះ សាវ័កឯណោះ កើតក្នុងទីឯណោះ ដើម្បីនឹងឲ្យជនស្ញប់ស្ញែង ក៏ទេ ដើម្បីនឹងប្រលោមជន ក៏ទេ ដើម្បីលាភសក្ការៈនិងសេចក្តីសរសើរ ក៏ទេ (ឬ) គិតថា ឲ្យជនស្គាល់តថាគត ក៏ទេដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ កុលបុត្តទាំងឡាយ ដែលជាអ្នកមានសទ្ធា មានសេចក្តីត្រេកអរខ្លាំង

ឧឡារបាមុជ្ជា តេ តំ សុត្វា តថត្តាយ ចិត្តំ ឧប-សំហរន្តិ, តេសន្តំ អនុរុទ្ធា ហោតិ ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទីតិ ។

នឡកបានសុត្តំ អដ្ឋមំ និដ្ឋិតំ ។

មានបាមោជ្ជៈក្លៀវក្លា កុលបុត្តអម្បាលនោះ លុះបានស្ដាប់នូវព្យាករណ៍នោះហើយ រមែងបង្អោនចិត្តទៅដើម្បីភាពដូច្នោះ ម្នាលអនុរុទ្ធ ការព្យាករនោះ (រមែងប្រព្រឹត្តទៅ) ដើម្បីប្រយោជន៍និងសេចក្ដីសុខដល់កុលបុត្តទាំងឡាយនោះ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ភាសិតនេះចប់ហើយ ព្រះអនុរុទ្ធមានអាយុ ក៏មានសេចក្ដីពេញចិត្តត្រេកអរ ចំពោះភាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ នឡកបានសូត្រទី ៨ ។

នវមំ គោលិស្សានិសុត្តំ

(៦០៣) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន គោលិស្សានិ នាម[១] ភិក្ខុ អារញ្ញកោ បទរសមាចារោ សង្ឃមជ្ឈេ ឱសដោ ហោតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។

(៦០៤) តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ គោលិស្សានឹ នាម ភិក្ខុំ អារព្ភ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន សព្រហ្មចារីសុ សគារវេន ភវិតព្វំ សប្បតិស្សេន ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ សព្រហ្មចារីសុ អគារវោ ហោតិ អប្បតិស្សោ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា សព្រហ្មចារីសុ អគារវោ ហោតិ[២] អប្បតិស្សោតិ

១ ម. គោលិយានិ នាម ។ ឱ. គុលិស្សានិ នាម ។ ២ ឱ. ហោតីតិ ន ទិស្សតិ ។

គោលិស្សានិសូត្រទី ៩

(៦០៣) ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក៏សម័យនោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបឈ្មោះគោលិស្សានិ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ជាអ្នកមានមារយាទមិនរៀបរយ អង្គុយក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយកិច្ចណាមួយ ។

(៦០៤) លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្តមានអាយុ ប្រារព្ធ នូវគោលិស្សានិភិក្ខុ ហើយហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ដែលសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ គួរតែប្រកបដោយសេចក្តីគោរព សេចក្តីកោតក្រែង ចំពោះពួកសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ជាអ្នកមិនគោរព មិនកោតក្រែង ចំពោះពួកសព្រហ្មចារីហើយ ពួកជន នឹងពោលតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វីលោកមានអាយុនេះ សមាទានអារញ្ញិកធុតង្គនៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ចំពោះសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ

តស្ស(១) ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន សព្រហ្មចារីសុ សគារវេន ភវិតព្វំ សប្បតិស្សេន ។

(២០៨) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន អាសនកុសលេន ភវិតព្វំ ឥតិ ថេរេ ច ភិក្ខូ នានុបខជ្ជ និសីទិស្សាមិ នវេ ច ភិក្ខូ ន អាសនេន បដិពាហិស្សាមីតិ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ ន អាសនកុសលោ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា(២) អភិសមាចារិកម្បិ ធម្មំ ន ជានាតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ

១ និស្សុត្តិ ជាបេន ភាគទី ១ ២ ក៏ដោ បរ៉ អាសនកុសលោ ន ហោតិ ខាមួយហេតុ វិស្សុតិ ។

លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលថាប៉ុណ្ណេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទានអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ គួរតែប្រកបដោយសេចក្តីគោរព សេចក្តីកោតក្រែង ចំពោះសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ។

(២០៨) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទានអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ គួរជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងការអង្គុយ ថា អាត្មាអញ នឹងមិនអង្គុយជ្រៀតជ្រៀក ភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈផង មិនហាមឃាត់ភិក្ខុថ្មីទាំងឡាយដោយអាសនៈផង ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទានអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃមិនឈ្លាសក្នុងការអង្គុយហើយ ពួកជន នឹងតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ សមាទានអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាប់អភិសមាចារិកវត្តសោះ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលថាប៉ុណ្ណេះឯង

តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន អាសនកុសលេន ភវិតព្វំ(១) ។

(២០៦) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន នាតិកាលេន គាមោ បវិសិតព្វោ ន ទិវា បដិក្កមិតព្វំ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ អតិកាលេន គាមំ បវិសតិ ទិវា បដិក្កមតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា អតិកាលេន គាមំ បវិសតិ ទិវា បដិក្កមតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន នាតិកាលេន គាមោ បវិសិតព្វោ ន ទិវា បដិក្កមិតព្វំ ។

១ ម. ឥតោ បរំ អភិសមាចារិកោបិ ធម្មោ ជានិតព្វោ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ ... ២ អភិសមាចារិកម្បិ ធម្មំ ន ជានាតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បិមស្សាយស្មតោ ... ៣ ជានាតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា អភិសមាចារិកោ ធម្មោ ជានិតព្វោ ទិស្សន្តិ ។

ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ គួរតែឈ្លាសក្នុងការអង្គុយ ។

(២០៦) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុ អ្នកសមាទាននូវអា-រញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនគួរចូលទៅកាន់ស្រុកឲ្យហួសវេលា មិនគួរត្រឡប់មកឲ្យទាល់ថ្ងៃ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ នឹងចូលទៅកាន់ស្រុកឲ្យហួសវេលា ត្រឡប់មកទាល់ថ្ងៃហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ សមាទានអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមតែអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ចូលទៅកាន់ស្រុកឲ្យហួសវេលា ត្រឡប់មកវិញទាល់ថ្ងៃ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនគួរចូលទៅកាន់ស្រុកឲ្យហួសវេលា មិនគួរត្រឡប់មកឲ្យទាល់ថ្ងៃឡើយ ។

[៦០៧] អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន ន បុរេភត្តំ បច្ឆាភត្តំ កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ បុរេភត្តំ បច្ឆាភត្តំ កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ អយន្នូនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន វិហរតោ វិកាលេ ចរិយា ពហុលីកតា តមេនំ សង្ឃគតម្បិ សមុទាចរតីតិ តស្ស(១) ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន ន បុរេភត្តំ បច្ឆាភត្តំ កុលេសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជិតព្វំ ។

១ ម. សមុទាចរតីតិស្ស ។

[៦០៧] ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ មិនគួរដល់នូវការត្រាច់ទៅ ក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលាមុនភត្តនិងក្រោយភត្តឡើយ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ដល់នូវការត្រាច់ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលាមុនភត្តនិងក្រោយភត្តហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ទាំងការត្រាច់ទៅក្នុងវេលាវិកាល ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើរឿយៗ នាំឲ្យសង្ឃលំបាកហៅរកភិក្ខុនោះ មកកាន់ជំនុំសង្ឃ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃហើយ មិនគួរដល់នូវការត្រាច់ទៅក្នុងត្រកូលទាំងឡាយ ក្នុងវេលាមុនភត្តនិងក្រោយភត្តឡើយ ។

(៦០៨) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន អនុទ្ធតេន ភវិតព្វំ អចបលេន ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ ឧទ្ធតោ ហោតិ ចបលោ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥទន្នូនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន វិហរតោ ឧទ្ធច្ចំ ចាបល្យំ ពហុលីកតំ តមេនំ សង្ឃគតម្បិ សមុទាចរតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន អនុទ្ធតេន ភវិតព្វំ អចបលេន ។

(៦០៩) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន អមុខរេន ភវិតព្វំ អវិកិណ្ណវាចេន ។

(៦០៨) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនគួរមានចិត្តរាយមាយឃ្លេងឃ្លោងឡើយ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំង-ឡាយ បើភិក្ខុសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មានចិត្តរាយមាយឃ្លេងឃ្លោងហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯងពិតមែន តែមានចិត្តរាយមាយឃ្លេងឃ្លោងធ្វើឲ្យរឿយ ៗ នាំឲ្យសង្ឃលំបាកហៅគេមកកាន់ជំនុំសង្ឃ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងទីប្រជុំសង្ឃ មិនគួរជាអ្នកមានចិត្តរាយមាយឃ្លេងឃ្លោងឡើយ ។

(៦០៩) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ កុំជាអ្នកមានមាត់រឹង កុំជាអ្នកមានវាចារាយប៉ាយឡើយ ។

សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ មុខរោ ហោតិ វិកិណ្ណវាចោ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥទំ បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន យោ អយមាយស្មា មុខរោ វិកិណ្ណវាចោតិ តស្ស[១] ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន អមុខរេន ភវិតព្វំ អវិកិណ្ណវាចេន ។

(២១០) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន សុវចេន ភវិតព្វំ កល្យាណមិត្តេន ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ សង្ឃគតោ សង្ឃេ វិហរន្តោ ទុព្វចោ ហោតិ បាបមិត្តោ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥទំ បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន យោ អយមាយស្មា ទុព្វចោ

១ ម. វិកិណ្ណវាចោតិស្ស ។

ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលនៃពួកសង្ឃ ជាអ្នកមានមាត់រឹងពោលពាក្យឡេះឡោះហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមាត់រឹង ពោលពាក្យឡេះឡោះ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលនៃពួកសង្ឃហើយ កុំជាអ្នកមានមាត់រឹង កុំជាអ្នកមានពាក្យឡេះឡោះឡើយ ។

(៦១០) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលនៃពួកសង្ឃ គួរជាអ្នកប្រដៅងាយ មានមនុស្សល្អជាមិត្រ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលនៃពួកសង្ឃ ជាអ្នកប្រដៅក្រ មានមនុស្សអាក្រក់ជាមិត្រហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកប្រដៅក្រ

បាបមិត្តោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សង្ឃគតេន សង្ឃេ វិហរន្តេន សុវចេន ភវិតព្វំ កល្យាណមិត្តេន ។

(៦១១) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារេន ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ន[1] ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន យោ អយមាយស្មា ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារោ ន[2] ហោតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារេន ភវិតព្វំ ។

១-២ ម. ឆ. អគុត្តទ្វារោ ។

មានមនុស្សអាក្រក់ជាមិត្រ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀល ជួនខ្លះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ កាលនឹងទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ គួរជាអ្នកប្រដៅងាយ មានមនុស្សល្អជាមិត្រ ។

(៦១១) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកមានទ្វារគ្រប់គ្រង ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាន នូវអារញ្ញិកធុតង្គជាអ្នកមិនមានទ្វារគ្រប់គ្រង ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកមានទ្វារមិនបានគ្រប់គ្រង ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលជួនខ្លះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកមានទ្វារគ្រប់គ្រង ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ។

[៦១២] អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា ភោជនេ មត្តញ្ញុនា ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ ភោជនេ អមត្តញ្ញូ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា ភោជនេ អមត្តញ្ញូ ហោតីតិ តស្ស(១) ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា ភោជនេ មត្តញ្ញុនា ភវិតព្វំ ។

[៦១៣] អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា ជាគរិយំ អនុយុត្តេន ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ ជាគរិយំ អននុយុត្តោ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា

១ ម. អមត្តញ្ញុស្ស ។ ឱ. អមត្តញ្ញូតិ តស្ស ។

(៦១២) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ជាអ្នកមិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជនហើយ ទើងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមសំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នក មិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន លោកមានអាយុនោះ ទើងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកដឹងប្រមាណក្នុងភោជន។ ។

(៦១៣) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកប្រកបរឿយ ៗ នូវការភ្ញាក់រលឹក ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ មិនប្រកបរឿយ ៗ នូវការភ្ញាក់រលឹកហើយ ទើងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមសំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ

ជាគរិយំ អននុយុត្តោ ហោតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា ជាគរិយំ អនុយុត្តេន ភវិតព្វំ ។

(៦១៦) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា អារទ្ធវិរិយេន ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ កុសីតោ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន យោ អយមាយស្មា កុសីតោ ហោតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា អារទ្ធវិរិយេន ភវិតព្វំ ។

(៦១៧) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា ឧបដ្ឋិតស្សតិនា ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ មុដ្ឋស្សតិ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន យោ

ជាអ្នកមិនប្រកបរឿយ ៗ នូវការភ្ញាក់រលឹក លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកប្រកបរឿយ ៗ នូវការភ្ញាក់រលឹក ។

(៦១៦) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុ អ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុ អ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូសហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ។

(៦១៧) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុ អ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកតាំងស្មារតីឲ្យមាំ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតីហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង

អយមាយស្មា មុដ្ឋស្សតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា ឧបដ្ឋិតស្សតិនា ភវិតព្វំ ។

(២០៦) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា សមាហិតេន ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ អសមាហិតោ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរិវិហារេន យោ អយមាយស្មា អសមាហិតោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា សមាហិតេន ភវិតព្វំ ។

(២០៧) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា បញ្ញវតា ភវិតព្វំ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ ទុប្បញ្ញោ ហោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ

ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀល ដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកតាំងស្មារតីឲ្យមាំ ។

(២០៦) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ជាអ្នកមានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួនហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកមានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួន លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន ។

(២០៧) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ជាអ្នកឥតប្រាជ្ញាហើយ នឹងមានពួកជនតិះដៀលចំពោះភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ

អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា ទុប្បញ្ញោតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា បញ្ញវតា ភវិតព្វំ ។

[៤១៨] អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា អភិធម្មេ អភិវិនយេ យោគោ ករណីយោ ។ សន្តាវុសោ អារញ្ញកំ ភិក្ខុំ អភិធម្មេ អភិវិនយេ បញ្ហំ បុច្ឆិតារោ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ អភិធម្មេ អភិវិនយេ បញ្ហំ បុដ្ឋោ ន សម្បាយតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា អភិធម្មេ អភិវិនយេ បញ្ហំ បុដ្ឋោ ន សម្បាយតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា អភិធម្មេ អភិវិនយេ យោគោ ករណីយោ ។

ជាអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមតែអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកគ្មានប្រាជ្ញា លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀល ដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ គួរជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ។

(៤១៨) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងអភិធម្មនិងអភិវិន័យ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកជនអ្នកសួរប្រស្នាក្នុងអភិធម្មនិងអភិវិន័យ ចំពោះភិក្ខុអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ តែងមាន ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ ត្រូវគេសួរប្រស្នា ក្នុងអភិធម្មនិងអភិវិន័យ ហើយឆ្លើយមិនរួច នឹងមានពួកជនតិះដៀលភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ តាមអំពើចិត្តខ្លួននៅក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ ត្រូវគេសួរប្រស្នា ក្នុងអភិធម្មនិងអភិវិន័យហើយឆ្លើយមិនរួច លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទានខ្លួនអារញ្ញិកធុតង្គ គប្បីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីព្យាយាមក្នុងអភិធម្មនិងអភិវិន័យ ។

(២១៩) អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តត្ថ យោគោ ករណីយោ ។ សន្តាវុសោ អារញ្ញកំ ភិក្ខុំ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តត្ថ(១) បុច្ឆិតារោ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តត្ថ បញ្ហំ បុដ្ឋោ ន សម្បាយតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ វនវិហារេន យោ អយមាយស្មា យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តត្ថ បញ្ហំ បុដ្ឋោ ន សម្បាយតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តត្ថ យោគោ ករណីយោ ។

១ ម. ខ. តត្ថ បញ្ហំ ។

(២១៩) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងវិមោក្ខជាអារុប្យៈ ដែលហួសរូបសមាបត្តិទៅ(១) ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ តែងមានគេសួរប្រស្នាក្នុងវិមោក្ខជាអារុប្យៈ ដែលហួសរូបសមាបត្តិទៅ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ មានគេសួរប្រស្នា ក្នុងវិមោក្ខជាអារុប្យៈ ដែលហួសរូបសមាបត្តិទៅ ហើយឆ្លើយមិនរួច នឹងមានពួកជនតិះដៀលភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមតែអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃស្ងាត់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ មានគេសួរប្រស្នា ក្នុងវិមោក្ខជាអារុប្យៈ ដែលហួសរូបសមាបត្តិទៅ ហើយឆ្លើយមិនរួច លោកមានអាយុនោះ នឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គប្បីធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងវិមោក្ខជាអារុប្យៈ ដែលហួសរូបសមាបត្តិទៅ ។

១ សំដៅយកអរូបសមាបត្តិទាំង ៤ ។ អដ្ឋកថា ។

[៦៦០] អារញ្ញកេនាវុសោ ភិក្ខុនា ឧត្តរិមនុស្សធម្មេ យោគោ ករណីយោ ។ សន្តាវុសោ អារញ្ញកំ ភិក្ខុំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មេ បញ្ហំ បុច្ឆិតារោ ។ សចេ អាវុសោ អារញ្ញកោ ភិក្ខុ ឧត្តរិមនុស្សធម្មេ បញ្ហំ បុដ្ឋោ ន សម្បាយតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ កិម្បនិមស្សាយស្មតោ អារញ្ញកស្ស ឯកស្សារញ្ញេ សេរីវិហារេន យោ អយមាយស្មា យស្សត្ថាយ(១) បព្វជិតោ តមត្ថំ ន ជានាតីតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ តស្មា អារញ្ញកេន ភិក្ខុនា ឧត្តរិមនុស្សធម្មេ យោគោ ករណីយោតិ ។

១ ម. យស្សត្ថាយ ។

(៦៦០) ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុ អ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គប្បីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងឧត្តរិមនុស្សធម៌ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកជនអ្នកសួរប្រស្នា ក្នុងឧត្តរិមនុស្សធម៌ ចំពោះភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នឹងមាន ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ត្រូវគេសួរប្រស្នាក្នុងឧត្តរិមនុស្សធម៌ ហើយឆ្លើយមិនរួច នឹងមានពួកជនតិះដៀលភិក្ខុនោះថា ប្រយោជន៍អ្វី លោកមានអាយុនេះ ជាអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ នៅតាមអំពើចិត្តខ្លួនក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង ព្រោះលោកមានអាយុនេះ បួសហើយដើម្បីប្រយោជន៍ណា ក៏មិនដឹងប្រយោជន៍នោះ លោកមានអាយុនោះនឹងមានពួកជនតិះដៀលដូច្នេះឯង ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ គប្បីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងឧត្តរិមនុស្សធម៌ ។

(៦៦១) ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច អារញ្ញកេនេវ នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុនា ឥមេ ធម្មា សមាទាយ វត្តិតព្វា ឧទាហុ គាមន្តវិហារិនាបីតិ ។ អារញ្ញកេនបិ ខោ អាវុសោ មោគ្គល្លាន ភិក្ខុនា ឥមេ ធម្មា សមាទាយ វត្តិតព្វា បគេវ គាមន្តវិហារិនាតិ ។

គោលិស្សានិសុត្តំ នវមំ [១] និដ្ឋិតំ ។

១ ម. គុលិស្សានិសុត្តំ នវមំ ។ ឱ. គោលិយានិ សុត្តំ នវមំ ។

៣៨០

(៦៦១) កាលព្រះសារីបុត្ត ពោលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុ បានពោលពាក្យនេះ នឹងព្រះសារីបុត្តមានអាយុថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ចុះធម៌ទាំងនេះ គួរតែភិក្ខុអ្នកសមាទាននូវអារញ្ញិកធុតង្គ ទើបសមាទានប្រព្រឹត្តបានខ្លះ ឬក៏ ភិក្ខុដែលនៅក្បែរស្រុក គួរសមាទានប្រព្រឹត្តបានដែរ ។ ម្នាលអាវុសោមោគ្គល្លាន ធម៌ទាំងនេះ សូម្បីភិក្ខុអ្នកសមាទាន នូវអារញ្ញិកធុតង្គ ក៏គួរតែសមាទានប្រព្រឹត្តទៅ ហើយ នឹងចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ដល់ភិក្ខុដែលនៅក្បែរស្រុក ។

ចប់ គោលិស្សានិសូត្រ ទី ៩

ទសមំ កីដាគិរិសុត្តំ

(៦៦២) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា កាសីសុ ចារិកំ ចរតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អហំ ខោ ភិក្ខវេ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា(១) ភុញ្ជាមិ អញ្ញត្រ(២) ខោ បនាហំ ភិក្ខវេ រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានោ អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានាមិ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច ឯថ តុម្ហេបិ ភិក្ខវេ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា ភុញ្ជថ អញ្ញត្រ ខោ បន ភិក្ខវេ តុម្ហេបិ រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានិស្សថ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។

(៦៦៣) អថខោ ភគវា កាសីសុ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន កីដាគិរិ នាម កាសីនំ និគមោ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា

១ ម. សព្វត្ថ រត្តិភោជនន្តិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. អញ្ញត្រេវ ។

កីដាគិរិសូត្រ ទី ១០

[៦៦២] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ស្តេចទៅកាន់ចារិកក្នុងកាសីជនបទ មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើនរូប ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត បរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលតថាគតបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ ក៏ដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមក ចូរបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយ បរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ នឹងដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំងនិងការនៅសប្បាយ ពុំខាន ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។

[៦៦៣] គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ស្តេចទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ក្នុងកាសីជនបទ បានស្តេចទៅដល់និគមឈ្មោះកីដាគិរី របស់កាសីជនបទ ។ មានសេចក្តីតំណាលថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់

កីដាគិរិស្មឹ វិហរតិ កាសីនំ និគមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អស្សជិបុនព្វសុកា នាម ភិក្ខូ កីដាគិរិស្មឹ អាវាសិកា ហោន្តិ ។ អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ យេន អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ ភគវា ខោ អាវុសោ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា ភុញ្ជតិ ភិក្ខុសង្ឃោ ច អញ្ញត្រ ខោ បនាវុសោ រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានន្តិ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច ឯថ តុម្ហេបិ អាវុសោ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា ភុញ្ជថ អញ្ញត្រ ខោ បនាវុសោ តុម្ហេបិ រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានិស្សថ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ចាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ មយំ ខោ អាវុសោ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជាម បាតោ ច ទិវា ច

គង់នៅក្នុងកីដាគិរីនិគម របស់កាសីជនបទនោះ ។ ជួនសម័យនោះឯង ភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងឈ្មោះបុនព្វសុកៈ ជាអ្នកនៅក្នុងកីដាគិរីនិគម ។ គ្រានោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូប ចូលទៅរកអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះ ចំពោះអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សោយ វៀរចាកការសោយភោជនក្នុងវេលាយប់ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុសង្ឃ ក៏ឆាន់ភត្ត វៀរចាកការឆាន់ភត្តភោជនក្នុងវេលាយប់ដែរ កាលពួកភិក្ខុ ឆាន់ភត្ត វៀរចាកការឆាន់ភត្តភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ ក៏ដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរឆាន់ភត្ត វៀរចាកការឆាន់ភត្តភោជនក្នុងវេលាយប់ចុះ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ កាលបើលោកទាំងឡាយឆាន់ភត្ត វៀរចាកការឆាន់ភត្តភោជន ក្នុងវេលាយប់ហើយគង់នឹងបានដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ពុំខាន ។ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះហើយ អស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ ក៏ឆ្លើយតបទៅនឹងភិក្ខុទាំងនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកយើងតែងឆាន់ភត្ត ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃ

វិកាលេ តេ មយំ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជាមាម បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេ អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានាម អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច តេ មយំ កឹ សន្ទិដ្ឋិកំ ហិត្វា កាលិកំ អនុធាវិស្សាម សាយញ្ចេវ មយំ ភុញ្ជិស្សាម បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេតិ ។

(៦៦៤) យតោ ខោ[1] តេ ភិក្ខូ នាសក្ខឹសុ អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ សញ្ញាបេតុំ អថ តេ ភិក្ខូ[2] យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ មយំ ភន្តេ យេន អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិម្ហា[3] ឧបសង្កមិត្វា អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុម្ហា[4] ភគវា ខោ អាវុសោ

១ ឱ. យតោ ច ខោ ។ ២ ម. ឱ. តេ ភិក្ខូ ។ វិស្សជិ ។ ៣ ម. ឱ. តេនុបសង្កមិម្ហ ។ ៤ ម. ឱ. ឯតទវោចុម្ហ ។

ដែលជាវេលាវិកាល ពួកយើងទាំងនោះ កាលបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃ ដែលជាវេលាវិកាលហើយ ក៏ដឹងច្បាស់នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ពួកយើងទាំងនោះ នឹងលះបង់នូវគុណវិសេសដែលត្រូវបានក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយស្ទុះទៅរកគុណវិសេសក្នុងកាលខាងមុខដូចម្តេចកើត ពួកយើងនឹងនៅតែបរិភោគក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃ ដែលជាវេលាវិកាលដដែល ។

(៦៦៤) ពួកភិក្ខុទាំងនោះ មិនអាចញ៉ាំងអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុឲ្យយល់បានក្នុងកាលណាហើយ ទើបភិក្ខុទាំងនោះចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកយើងខ្ញុំព្រះអង្គដែលមានក្នុងទីនេះ បានចូលទៅរកអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគ

អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា ភុញ្ជតិ ភិក្ខុសង្ឃោ ច អញ្ញត្រ ខោ បនាវុសោ រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានន្តិ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច ឯថ តុម្ហេបិ អាវុសោ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា ភុញ្ជថ អញ្ញត្រ ខោ បនាវុសោ តុម្ហេបិ រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានិស្សថ អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ចាតិ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ(១) អស្សជិបុនព្ពសុកា ភិក្ខូ អម្ហេ ឯតទវោចុំ មយំ ខោ អាវុសោ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជាម បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេ តេ មយំ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជមានា បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេ អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានាម អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច

១ ម. ភន្តេតិ ន ទិស្សតិ ។

ទ្រង់សោយ វៀរចាកការសោយភោជនក្នុងវេលាយប់ ទាំងភិក្ខុសង្ឃ ក៏បរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ដែរ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលពួកភិក្ខុបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ ក៏ដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមក ចូរបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ចេញ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ កាលបើលោកទាំងឡាយបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ គង់នឹងបានដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលពួកខ្ញុំព្រះអង្គពោលយ៉ាងនេះហើយ អស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ ក៏ឆ្លើយតបមកនឹងពួកខ្ញុំព្រះអង្គ យ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកយើង តែងបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃ ដែលជាវេលាវិកាល ពួកយើងនោះ កាលបរិភោគភោជន ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃដែលជាវេលាវិកាលហើយ ក៏ដឹងច្បាស់នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ

តេ មយំ កឹ សន្ទិដ្ឋិកំ ហិត្វា កាលិកំ អនុធាវិស្សាម សាយញ្ចេវ មយំ ភុញ្ជិស្សាម បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេតិ ។ យតោ ខោ មយំ ភន្តេ នាសក្ខិម្ហា អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ សញ្ញាបេតុំ អថ មយំ ឯតមត្ថំ ភគវតោ អារោចេមាតិ ។ អថខោ ភគវា អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ ភិក្ខុ មម វចនេន អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ អាមន្តេហិ សត្ថា អាយស្មន្តេ អាមន្តេតីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវតោ បដិស្សុត្វា យេន អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សត្ថា អាយស្មន្តេ អាមន្តេតីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ តស្ស ភិក្ខុនោ បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ ភគវា ឯតទវោច សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

ពួកយើងទាំងនោះ នឹងលះបង់កាធិសន្ទិដ្ឋិកដែលត្រូវបានឃើញច្បាស់ ហើយស្ទុះតាមរកកាធិសន្ទិដែលត្រូវបានឃើញអនាគតទៅវិញ ដូចម្ដេចកើត ពួកយើងនឹងនៅតែបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃដែលជាវេលាវិកាលផងដែល បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលណាពួកខ្ញុំព្រះអង្គ មិនអាចធ្វើអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុឲ្យយល់បានហើយ ទើបពួកខ្ញុំព្រះអង្គមកសូមក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុ ១ រូបមកប្រាប់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចូរមក ចូរទៅហៅអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ តាមពាក្យតថាគតថា ព្រះសាស្ដាត្រាស់ហៅលោកមានអាយុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនោះទទួលព្រះបន្ទូលព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយចូលទៅរកអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយនឹងអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ យ៉ាងនេះថា ព្រះសាស្ដា ទ្រង់ត្រាស់ហៅលោកមានអាយុទាំងឡាយ ។ អស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ ទទួលពាក្យនោះថា ករុណាលោកមានអាយុ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា

សម្ពហុលា ភិក្ខូ តុម្ហេ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទ-
វោចុំ ភគវា ខោ អាវុសោ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា
ភុញ្ជតិ ភិក្ខុសង្ឃោ ច អញ្ញត្រ ខោ បនាវុសោ
រត្តិភោជនា ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានន្តិ
អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច
ឯថ តុម្ហេបិ អាវុសោ អញ្ញត្រេវ រត្តិភោជនា
ភុញ្ជមានា អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានិស្សថ អប្បាតង្ក-
តញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ចាតិ ឯវំ
វុត្តេ កិរ(១) ភិក្ខវេ តុម្ហេ តេ ភិក្ខូ ឯវំ អវោចុត្ថ
មយំ ខោ បនាវុសោ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជាម បាតោ
ច ទិវា ច វិកាលេ តេ មយំ សាយញ្ចេវ ភុញ្ជមានា
បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេ អប្បាពាធតញ្ច សញ្ជានាម
អប្បាតង្កតញ្ច លហុដ្ឋានញ្ច ពលញ្ច ផាសុវិហារញ្ច

១ ឱ. កំ នុ ។

ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ចូលទៅរកអ្នកទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សោយ វៀរចាកការសោយភោជនក្នុងវេលាយប់ ទាំងភិក្ខុសង្ឃ ក៏បរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ដែរ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ កាលពួកភិក្ខុបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ ក៏ដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរមក ចូរបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ចេញ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ កាលបើលោកទាំងឡាយបរិភោគ វៀរចាកការបរិភោគភោជនក្នុងវេលាយប់ហើយ នឹងនឹងបានដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា កាលដែលពួកភិក្ខុពោលយ៉ាងនេះហើយ អ្នកទាំងឡាយ បានឆ្លើយតបទៅនឹងពួកភិក្ខុទាំងនោះ យ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកយើងតែងបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃដែលជាវេលាវិកាល យើងទាំងនោះ កាលបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃ ដែលជាវេលាវិកាលហើយ ក៏ដឹងច្បាស់ នូវភាពជាអ្នកមានអាពាធតិច មានជំងឺតិច ការក្រោករហ័សរហួន កម្លាំង និងការនៅសប្បាយ

តេ មយំ កឹ សន្ទិដ្ឋិកំ ហិត្វា កាលិកំ អនុធាវិស្សាម សាយញ្ចេវ មយំ ភុញ្ជិស្សាម បាតោ ច ទិវា ច វិកាលេតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។

(៦៦៨) អបិ នុ មេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឯវំ ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាថ យំ កិញ្ចាយំ បុរិសបុគ្គលោ បដិសំវេទេតិ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តស្ស អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ ននុ មេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឯវំ ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាថ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឥធ បនេកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ

យើងទាំងនោះ នឹងលះបង់នូវគុណសម្បត្តិដែលប្រាកដក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយស្ទុះទៅរកគុណសម្បត្តិដែលប្រាកដក្នុងកាលតទៅវិញ ដូចម្តេចកើត ពួកយើងនឹងនៅតែបរិភោគ ក្នុងវេលាល្ងាច វេលាព្រឹក និងវេលាថ្ងៃ ដែលជាវេលាវិកាលផងដែល យ៉ាងនេះមែនឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ មែន ។

(៦៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ យល់នូវធម៌ ដែលតថាគតសំដែងហើយ យ៉ាងនេះថា បុរសបុគ្គលនេះ រមែងទទួលនូវវេទនាណាមួយ ជាសុខ ឬជាទុក្ខ ឬមិនទុក្ខមិនសុខ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់គេនោះ រមែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងចម្រើនឡើង ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំមិនយល់ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ក្រែងយល់នូវធម៌ដែលតថាគត សំដែងហើយ យ៉ាងនេះថា បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលសុខវេទនាបែបនេះហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយរមែងសាបសូន្យទៅ មួយទៀត បុរសបុគ្គលពួកមួយក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលសុខវេទនាបែបនេះហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយរមែងចម្រើនឡើង បុរសបុគ្គលពួកមួយក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលទុក្ខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាប-

ឥធ បនេកច្ចស្ស ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឥធ បនេកច្ចស្ស ឯវរូបំ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឥធ បនេកច្ចស្ស ឯវរូបំ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។

(២២៦) សាធុ ភិក្ខវេ មយា ចេតំ ភិក្ខវេ អញ្ញាតំ អភវិស្ស អទិដ្ឋំ អវិទិតំ អសច្ឆិកតំ អផុសិតំ(១) បញ្ញាយ ឥធ បនេកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវាហំ អជានន្តោ ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ បជហថាតិ វទេយ្យំ អបិ នុ(២) មេ ឯតំ ភិក្ខវេ បតិរូបំ អភវិស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យស្មា ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ មយា ញាតំ

១ ម.ម. អផស្សិតំ ។ ២ ម. អបិ នុ ខោ ។

សូន្យទៅ មួយទៀត បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលទុក្ខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង បុរសបុគ្គលពួកមួយក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលអទុក្ខមសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ មួយវិញទៀតបុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលអទុក្ខមសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំង-ឡាយតែងចំរើនឡើងវិញ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ យើងខ្ញុំយល់ ។

(២២៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រពៃហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បើតថាគត មិនធ្លាប់ដឹង មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់យល់ មិនធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញាថា បុរស-បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលសុខវេទនាបែបនេះ អកុ-សលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កាលតថាគតមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ហើយពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ នូវសុខវេទនាបែបនេះចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុបែបនុ៎ះ គាប់ដល់តថាគតឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុនុ៎ះ មិនគួរសមទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែហេតុនុ៎ះ តថាគតធ្លាប់ដឹង

ទិដ្ឋំ វិទិតំ សច្ឆិកតំ ផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ តស្មាហំ ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ បជហថាតិ វទាមិ ។ មយា ចេតំ ភិក្ខវេ អញ្ញាតំ អភវិស្ស អទិដ្ឋំ អវិទិតំ អសច្ឆិកតំ អផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវមហំ(១) អជានន្តោ ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរថាតិ វទេយ្យំ អបិ នុ មេ ឯតំ ភិក្ខវេ បតិរូបំ អភវិស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យស្មា ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ មយា ញាតំ ទិដ្ឋំ វិទិតំ សច្ឆិកតំ ផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទយតោ

---
១ ឱ. ឯវាហំ ។

ធ្លាប់ឃើញ ធ្លាប់យល់ ធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញាថា បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់នូវសុខវេទនាបែបនេះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ហេតុនុ៎ះ តថាគត មិនធ្លាប់ដឹង មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់យល់ មិនធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញាថា បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កាលតថាគតមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ហើយពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរសម្រេចនៅ ដោយសុខវេទនាបែបនេះចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំង-ឡាយ ហេតុនុ៎ះ សមគួរដល់តថាគតដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ មិនសមគួរទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែហេតុនុ៎ះ តថាគត ធ្លាប់ដឹង ធ្លាប់ឃើញ ធ្លាប់យល់ ធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញាថា បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវសុខវេទនាបែបនេះ

អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ តស្មាហំ ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរថាតិ វទាមិ ។

(៦៦៧) មយា ចេតំ ភិក្ខវេ អញ្ញាតំ អភវិស្ស អទិដ្ឋំ អវិទិតំ អសច្ឆិកតំ អផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវាហំ អជានន្តោ ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ បជហថាតិ វទេយ្យំ អបិ នុ មេ ឯតំ ភិក្ខវេ បដិរូបំ អភវិស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យស្មា ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ មយា ញាតំ ទិដ្ឋំ វិទិតំ សច្ឆិកតំ ផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ វេទយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ តស្មាហំ ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ បជហថាតិ វទាមិ ។ មយា ចេតំ ភិក្ខវេ

អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយតែងចម្រើនឡើង ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយចូរសម្រេចនៅ ដោយសុខវេទនាបែបនេះចុះ ។

(៦៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ហេតុនុ៎ះ តថាគត មិនធ្លាប់ដឹង មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់យល់ មិនធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញាថា បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលទុក្ខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កាលបើតថាគតមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ហើយពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់នូវទុក្ខវេទនានេះចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សមគួរដល់តថាគតដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ មិនសមគួរទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែហេតុនុ៎ះ តថាគតធ្លាប់ដឹង ធ្លាប់ឃើញ ធ្លាប់យល់ ធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញាថា បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលទុក្ខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់ទុក្ខវេទនាបែបនេះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ហេតុនុ៎ះ តថាគត

អញ្ញាតំ អភវិស្ស អទិដ្ឋំ អវិទិតំ អសច្ឆិកតំ អផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវាហំ អជានន្តោ ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរថាតិ វទេយ្យំ អបិ នុ មេ ឯតំ ភិក្ខវេ បតិរូបំ អភវិស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យស្មា ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ មយា ញាតំ ទិដ្ឋំ វិទិតំ សច្ឆិកតំ ផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ តស្មាហំ ឯវរូបំ ទុក្ខំ វេទនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរថាតិ វទាមិ ។

មិនធ្លាប់ដឹង មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់យល់ មិនធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយប្រាជ្ញាថា បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវទុក្ខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កាលតថាគតមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ហើយពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរសម្រេចនៅដោយទុក្ខវេទនាបែបនេះចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សមគួរដល់តថាគតដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ មិនសមគួរទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែហេតុនុ៎ះ តថាគត ធ្លាប់ដឹង ធ្លាប់ឃើញ ធ្លាប់យល់ ធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយប្រាជ្ញាថា បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួល នូវទុក្ខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយចូរសម្រេចនៅ ដោយទុក្ខវេទនាបែបនេះចុះ ។

(៦៦៨) មយា ចេតំ ភិក្ខវេ អញ្ញាតំ អភវិស្ស អទិដ្ឋំ អវិទិតំ អសច្ឆិកតំ អផុសិតំ បញ្ញាយ ឯកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវាហំ អជានន្តោ ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ បជហថាតិ វទេយ្យំ អបិ នុ មេ ឯតំ ភិក្ខវេ បតិរូបំ អភវិស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យស្មា ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ មយា ញាតំ ទិដ្ឋំ វិទិតំ សច្ឆិកតំ ផុសិតំ បញ្ញាយ ឯកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ តស្មាហំ ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ បជហថាតិ វទាមិ ។ មយា ចេតំ ភិក្ខវេ អញ្ញាតំ អភវិស្ស អទិដ្ឋំ អវិទិតំ អសច្ឆិកតំ អផុសិតំ បញ្ញាយ ឯកច្ចស្ស ឯវរូបំ សុខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា

(៦៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បើហេតុនុ៎ះ តថាគត មិនធ្លាប់ដឹង មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់យល់ មិនធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយប្រាជ្ញាថា បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កាលតថាគតមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ហើយពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់នូវសុខវេទនាបែបនេះចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើហេតុនុ៎ះ សមគួរដល់តថាគតដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើហេតុនុ៎ះ មិនសមគួរទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែបើហេតុនុ៎ះ តថាគត ធ្លាប់ដឹង ធ្លាប់ឃើញ ធ្លាប់យល់ ធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយប្រាជ្ញាថា បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរលះបង់នូវសុខវេទនាបែបនេះចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បើហេតុនុ៎ះ តថាគត មិនធ្លាប់ដឹង មិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់យល់ មិនធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយប្រាជ្ញាថា បុរសបុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ

បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវមហំ អជានន្តោ ឯវរូបំ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរថាតិ វទេយ្យំ អបិ នុ មេ ឯតំ ភិក្ខវេ បដិរូបំ អភវិស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ យស្មា ច ខោ ឯតំ ភិក្ខវេ មយា ញាតំ ទិដ្ឋំ វិទិតំ សច្ឆិកតំ ផុសិតំ បញ្ញាយ ឥធេកច្ចស្ស ឯវរូបំ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ វេទិយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ តស្មាហំ ឯវរូបំ អទុក្ខមសុខំ វេទនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរថាតិ វទាមិ ។

(៦៦៩) នាហំ ភិក្ខវេ សព្វេសំយេវ ភិក្ខូនំ អប្ប-មាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ន បនាហំ ភិក្ខវេ សព្វេ-សំយេវ ភិក្ខូនំ ន អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ។ យេ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អរហន្តោ ខីណាសវា វុសិតវន្តោ

តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កាលតថា-គតមិនដឹងយ៉ាងនេះទេ ហើយពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរសម្រេចនៅ ដោយអទុក្ខមសុខវេទនាបែបនេះចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនុ៎ះ សមគួរដល់តថាគតដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនុ៎ះ មិនសមគួរទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែហេតុនុ៎ះ តថាគត ធ្លាប់ដឹង ធ្លាប់ឃើញ ធ្លាប់យល់ ធ្លាប់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយប្រាជ្ញាថា បុគ្គលពួកមួយក្នុងសាសនានេះ កាលទទួលនូវអទុក្ខមសុខវេទនាបែបនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបតថាគតពោលថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរសម្រេចនៅ ដោយអទុក្ខមសុខវេទនាបែបនេះចុះ ។

(៦៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនពោលថា ភិក្ខុទាំងអស់ ត្រូវធ្វើកិច្ចដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត តថាគត មិនបានពោលថា ភិក្ខុទាំងអស់ មិនត្រូវធ្វើកិច្ចដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ដូច្នេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំង-ឡាយណា ជាអរហន្តខីណាស្រព មានព្រហ្មចរិយធម៌នៅរួចហើយ មាន

កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្តសទត្ថា បរិក្ខី-ណភវសញ្ញោជនា សម្មទញ្ញា វិមុត្តា តថារូបានាហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ ន អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ កតន្តេសំ អប្បមាទេន អភព្វា តេ បមជ្ជិតុំ ។ យេ ច ខោ តេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សេក្ខា អប្បត្តមានសា អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ បត្ថយមានា វិហរន្តិ តថារូបានាហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អប្បេវនាម ឥមេ អាយស្មន្តោ អនុលោមិកានិ សេនា-សនានិ បដិសេវមានា កល្យាណមិត្តេ ភជមានា ឥន្ទ្រិយានិ សមន្នានយមានា យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា

កិច្ចដែលគួរធ្វើបានធ្វើហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ មានសំយោជនៈក្នុងភពអស់រលីងហើយ ជាអ្នកផុតស្រឡះដោយប្រពៃហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ពួកភិក្ខុមានសភាពដូច្នោះ មិនបាច់ធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទឡើយ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ បានធ្វើកិច្ចរួចហើយ ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ពួកភិក្ខុជាអរហន្ត-ខីណាស្រពនោះ មិនគួរប្រមាទទៀតឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយណាជាសេក្ខបុគ្គល មិនទាន់បានដល់អរហត្តផល កំពុងប្រាថ្នានូវធម៌ដ៏ប្រសើរជាទីក្សេមចាកយោគៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-គតពោលថា ពួកភិក្ខុមានសភាពដូច្នោះ ទើបត្រូវធ្វើកិច្ចដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ក្រែងលោកមានអាយុទាំងនេះ សេពសេនាសនៈដ៏សមគួរ សេពគប់នូវកល្យាណមិត្ត ខ្នាននូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកុត្តរធម៌ណា ក៏បាន

សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យុន្តិ ។ ឥមំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ឥមេសំ ភិក្ខូនំ អប្បមាទផលំ សម្បស្សមានោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ។

(២៣០) សត្តិមេ ភិក្ខវេ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មិំ កតមេ សត្ត ឧភតោភាគវិមុត្តោ បញ្ញាវិមុត្តោ កាយសក្ខី ទិដ្ឋិប្បត្តោ សទ្ធាវិមុត្តោ ធម្មានុសារី សទ្ធានុសារី ។

(២៣១) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ ឧភតោភាគវិមុត្តោ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ ឧភតោភាគវិមុត្តោ ។ ឥមស្ស ខោ អហំ ភិក្ខវេ

ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវលោកុត្តរធម៌នោះ ដែលជាទីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពិចារណាឃើញ នូវផលនៃសេចក្តីមិនប្រមាទនេះឯង របស់ភិក្ខុទាំងឡាយនេះហើយ ទើបពោលថា ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវតែធ្វើកិច្ចដោយសេចក្តីមិនប្រមាទ ។

(២៣០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៧ ពួកនេះ តែងមានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងលោក បុគ្គល ៧ ពួកដូចម្តេចខ្លះ គឺឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល ១ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ១ កាយសក្ខិបុគ្គល ១ ទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល ១ សទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល ១ ធម្មានុសារិបុគ្គល ១ សទ្ធានុសារិបុគ្គល ១ ។

(២៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលឈ្មោះឧភតោភាគវិមុត្តៈនោះ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ ពាល់ត្រូវនូវវិមោក្ខទាំងឡាយដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូបដោយកាយផង បានឃើញច្បាស់ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាផង អាសវៈទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនោះ អស់ទៅផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត

ភិក្ខុនោ ន អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ កតត្តស្ស អប្បមាទេន អភព្វោ សោ បមជ្ជិតុំ ។

(៦៣៦) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ បញ្ញាវិមុត្តោ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ បញ្ញាវិមុត្តោ ។ ឥមស្សបិ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ន អប្បមាទេន(*) ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ កតត្តស្ស អប្បមាទេន អភព្វោ សោ បមជ្ជិតុំ ។

(៦៣៧) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ កាយសក្ខី ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា ឯកច្ចេ អាសវា

* ម. តាហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អប្បមាទេន ។

ពោលថា ភិក្ខុនេះឯង មិនបាច់ធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្ដីមិនប្រមាទឡើយ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ភិក្ខុនោះបានធ្វើកិច្ចនោះរួចហើយ ដោយសេចក្ដីមិនប្រមាទ ភិក្ខុនោះមិនគួរប្រមាទទៀតឡើយ ។

(៦៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលឈ្មោះបញ្ញាវិមុត្តៈនោះ តើដូចម្ដេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ មិនបានពាល់ត្រូវ នូវវិមោក្ខទាំងឡាយដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូប ដោយកាយទេ តែបានឃើញច្បាស់ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាផង អាសវៈទាំងឡាយរបស់បុគ្គលនោះ ក៏អស់ទៅផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភិក្ខុនេះឯង មិនបាច់ធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្ដីមិនប្រមាទទៀតឡើយ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ភិក្ខុនោះបានធ្វើកិច្ចនោះ ដោយសេចក្ដីមិនប្រមាទរួចហើយ ភិក្ខុនោះមិនគួរប្រមាទទៀតទេ ។

(៦៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលឈ្មោះកាយសក្ខីនោះ តើដូចម្ដេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ បានពាល់ត្រូវនូវវិមោក្ខទាំងឡាយដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូបដោយកាយផង បានឃើញច្បាស់ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាផង អាសវៈ

បរិក្ខីណា ហោន្តិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ កាយសក្ខី ។ ឥមស្ស ខោ អហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អប្បេវនាម អយមាយស្មា អនុលោមិកានិ សេនាសនានិ បដិសេវមានោ កល្យាណមិត្តេ ភជមានោ ឥន្ទ្រិយានិ សមន្នានយមានោ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យាតិ ។ ឥមំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ អប្បមាទផលំ សម្បស្សមានោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ។

(២៣៦) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ ទិដ្ឋិប្បត្តោ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ន(១) កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា

១ ឱ. សេយ្យោ ន ហោតិ ។

ទាំងឡាយពួកខ្លះ របស់បុគ្គលនោះ ក៏អស់ទៅផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា កាយសក្ខិបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលថា ភិក្ខុនេះឯង ទើបត្រូវធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ក្រែងលោកមានអាយុនេះ សេព នូវសេនាសនៈដ៏សមគួរ សេពគប់នូវកល្យាណមិត្ត ប្រុងប្រយ័ត្ននូវឥន្ទ្រិយ ទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយ ចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយ ប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកុត្តរធម៌ណា ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវ លោកុត្តរធម៌នោះ ដែលជាទីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថ ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ តថាគត ពិចារណាឃើញផលនៃសេចក្តីមិនប្រមាទនេះឯង របស់ភិក្ខុនេះច្បាស់ហើយ ទើបបានពោលថា ភិក្ខុនោះ ត្រូវតែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ។

(២៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលឈ្មោះទិដ្ឋិប្បត្តៈ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ មិនបាន ពាល់ត្រូវនូវវិមោក្ខទាំងឡាយដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូបដោយ កាយទេ គ្រាន់តែបានឃើញ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ

ឯកច្ចេ អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ តថាគតប្បវេទិតា ចស្ស ធម្មា បញ្ញាយ វោទិដ្ឋា ហោន្តិ វោចរិតា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ ទិដ្ឋិប្បត្តោ ។ ឥមស្សបិ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អប្បេវនាម អយមាយស្មា អនុលោមិកានិ សេនាសនានិ បដិសេវមានោ កល្យាណមិត្តេ ភជមានោ ឥន្ទ្រិយានិ សមន្នានយមានោ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យាតិ ។ ឥទំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ អប្បមាទផលំ សម្បស្សមានោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ។

(៤៣៨) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ សទ្ធាវិមុត្តោ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា

ហើយ អាសវៈទាំងឡាយពួកខ្លះរបស់បុគ្គលនោះ ក៏អស់ទៅ ទាំងធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយ ក៏បុគ្គលនោះ បានយល់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញា បានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា ទិដ្ឋិប្បត្តបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភិក្ខុនេះឯង ត្រូវតែធ្វើកិច្ចដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ក្រែងលោកមានអាយុនេះ សេពនូវសេនាសនៈដ៏សមគួរ គប់នូវកល្យាណមិត្ត ខ្ជាននូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយ ចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកុត្តរធម៌ណា ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវលោកុត្តរធម៌នោះ ដែលជាទីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថ ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពិចារណាឃើញនូវផលនៃសេចក្តីមិនប្រមាទនេះឯង របស់ភិក្ខុនេះច្បាស់ហើយ បានជាពោលថា ភិក្ខុនោះ ត្រូវតែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ។

(៤៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលឈ្មោះសទ្ធាវិមុត្តៈ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ មិនបានពាល់ត្រូវ នូវវិមោក្ខទាំងឡាយ ដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូប ដោយកាយទេ គ្រាន់តែឃើញ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ

ឯកច្ចេ អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ តថាគតេ ចស្ស
សទ្ធា និវិដ្ឋា ហោតិ មូលជាតា បតិដ្ឋិតា អយំ វុច្ចតិ
ភិក្ខវេ បុគ្គលោ សទ្ធាវិមុត្តោ ។ ឥមស្សបិ ខោ
អហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ
វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អប្បេវនាម អយមា-
យស្មា អនុលោមិកានិ សេនាសនានិ បដិសេវមានោ
កល្យាណមិត្តេ ភជមានោ ឥន្ទ្រិយានិ សមន្នានយមា-
នោ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា
អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ
ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
វិហរេយ្យាតិ ។ ឥមំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ឥមស្ស
ភិក្ខុនោ អប្បមាទផលំ សម្បស្សមានោ អប្បមាទេន
ករណីយន្តិ វទាមិ ។

(២៣៦) កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ
ធម្មានុសារី ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ
សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ន
កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា

ហើយ អាសវៈទាំងឡាយពួកខ្លះរបស់បុគ្គលនោះ ក៏អស់ទៅ ទាំងសទ្ធា
របស់បុគ្គលនោះ ក៏តាំងមាំ មានឫសគល់ប្រតិស្ឋានខ្ជាប់ខ្ជួន ក្នុងព្រះតថា-
គត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា សទ្ធាវិមុត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភិក្ខុនេះឯង ត្រូវតែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តី
មិនប្រមាទទៀត ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ត្រូវតែលោក
មានអាយុនេះ សេពនូវសេនាសនៈដ៏សមគួរ គប់នូវកល្យាណមិត្ត ផ្ទឹមនូវ
នូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ កុលបុត្តទាំងឡាយ ដែលចេញចាកផ្ទះចូលទៅ
កាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកុត្តរធម៌ណា ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
នូវលោកុត្តរធម៌នោះដែលជាទីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯង
ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថ ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតពិចារណាឃើញនូវផល នៃសេចក្តីមិនប្រមាទនេះឯង
របស់ភិក្ខុនេះច្បាស់ហើយ បានជាពោលថា ភិក្ខុនោះ ត្រូវតែធ្វើកិច្ច
ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ។

(២៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលដែលជាធម្មានុសារី តើ
ដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ មិនបាន
ពាល់ត្រូវ នូវវិមោក្ខទាំងឡាយ ដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូប
ដោយនាមកាយទេ គ្រាន់តែឃើញ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ

ឯកច្ចេ អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ តថាគតប្បវេទិតា ចស្ស ធម្មា បញ្ញាយ មត្តសោ និជ្ឈានំ ខមន្តិ អបិចស្ស ឥមេ ធម្មា ហោន្តិ សេយ្យថីទំ សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ ធម្មានុសារី ។ ឥមស្សបិ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អប្បេវនាម អយមាយស្មា អនុលោមិកានិ សេនាសនានិ បដិសេវមានោ កល្យាណមិត្តេ ភជមានោ ឥន្ទ្រិយានិ សមន្នានយមានោ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យាតិ ។ ឥមំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ អប្បមាទផលំ សម្បស្សមានោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ។

ហើយ អាសវៈទាំងឡាយពួកខ្លះនៃបុគ្គលនោះ ក៏អស់ទៅ ទាំងធម៌ដែលព្រះតថាគតសំដែងហើយ ក៏គួរដល់កិរិយាសម្លឹងមើលដោយប្រាជ្ញារបស់បុគ្គលនោះ ព្រមទាំងបុគ្គលនោះ មានធម៌ទាំងនេះ គឺ សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា ធម្មានុសារី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភិក្ខុនេះឯង ត្រូវតែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ត្រាតែលោកមានអាយុនេះ សេពនូវសេនាសនៈដ៏សមគួរ គប់នូវកល្យាណមិត្ត ខ្ញាននូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្តចេញចាកផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកុត្តរធម៌ណា ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកុត្តរធម៌នោះ ដែលជាទីបំផុតនៃព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថ ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពិចារណាឃើញផលនៃសេចក្តីមិនប្រមាទនេះឯង របស់ភិក្ខុនេះច្បាស់ហើយ បានជាតថាគតពោលថា ភិក្ខុនោះ ត្រូវតែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ។

[២៣៧] កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ សទ្ធានុសារី ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ន កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា ឯកច្ចេ អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ តថាគតេ ចស្ស សទ្ធាមត្តំ ហោតិ បេមមត្តំ អបិចស្ស ឥមេ ធម្មា ហោន្តិ សេយ្យថីទំ សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ សទ្ធានុសារី ។ ឥមស្សបិ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ តំ កិស្ស ហេតុ អប្បេវនាម អយមាយស្មា អនុលោ-មិកានិ សេនាសនានិ បដិសេវមានោ កល្យាណមិត្តេ ភជមានោ ឥន្ទ្រិយានិ សមន្នាយមានោ យស្សត្ថាយ កុលបុត្តា សម្មទេវ អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជន្តិ

(២៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលឈ្មោះថា សទ្ធានុសារី តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកមួយ ក្នុងសាសនានេះ មិនបានពាល់ត្រូវនូវវិមោក្ខទាំងឡាយដ៏ល្អិត មិនមានរូប ព្រោះកន្លងផុតរូប ដោយកាយទេ គ្រាន់តែឃើញ (នូវអរិយសច្ចធម៌) ដោយប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ អាសវៈទាំងឡាយពួកខ្លះ នៃបុគ្គលនោះក៏អស់ទៅ បុគ្គលនោះមាន ត្រឹមតែសេចក្តីជឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងព្រះតថាគត ព្រម ទាំងមានធម៌ទាំងឡាយនេះ គឺ សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ ហៅថា សទ្ធានុសារី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភិក្ខុនោះឯងត្រូវ តែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ព្រោះថា ក្រែងលោកមានអាយុនេះ សេពនូវសេនាសនៈដ៏សមគួរ គប់ រកនូវកល្យាណមិត្ត ខ្នាននូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ពួកកុលបុត្តចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់លោកុត្តរធម៌ណា

អនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យាតិ ។ ឥទំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ ឥមស្ស ភិក្ខុនោ អប្បមាទផលំ សម្បស្សមានោ អប្បមាទេន ករណីយន្តិ វទាមិ ។

(២៣៨) នាហំ ភិក្ខវេ អាទិកេនេវ អញ្ញារាធនំ វទាមិ អបិច ភិក្ខវេ អនុបុព្វសិក្ខា អនុបុព្វកិរិយា អនុបុព្វប្បដិបទា អញ្ញារាធនា ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ អនុបុព្វសិក្ខា អនុបុព្វកិរិយា អនុបុព្វប្បដិបទា អញ្ញារាធនា ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ សទ្ធាជាតោ ឧបសង្កមតិ ឧបសង្កមន្តោ បយិរុបាសតិ បយិរុបាសន្តោ សោតំ ឱទហតិ ឱហិតសោតោ ធម្មំ សុណាតិ សុត្វា ធម្មំ ធារេតិ

ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកុត្តរធម៌នោះ ដែលជាទីបំផុត នៃព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយសម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថ ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពិចារណាឃើញនូវផលនៃសេចក្តីមិនប្រមាទនេះឯង របស់ភិក្ខុនេះច្បាស់ហើយ បានជាពោលថា ភិក្ខុនោះត្រូវតែធ្វើកិច្ច ដោយសេចក្តីមិនប្រមាទទៀត ។

(២៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមិនពោល នូវសេចក្តីត្រេកអរចំពោះអរហត្តផល ជាដាច់មិនទាន់ដើមទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា សេចក្តីត្រេកអរចំពោះអរហត្តផល តែងមានការសិក្សាដោយលំដាប់ មានការធ្វើដោយលំដាប់ មានការប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីត្រេកអរចំពោះអរហត្តផល មានការសិក្សាដោយលំដាប់ មានការធ្វើដោយលំដាប់ មានការប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តក្នុងសាសនានេះ មានសទ្ធាទើបចូលទៅរក កាលបើចូលទៅរកហើយ ទើបចូលទៅអង្គុយជិត លុះចូលទៅអង្គុយជិតហើយ ទើបផ្ទៀងនូវសោតប្បសាទ លុះផ្ទៀងនូវសោតប្បសាទហើយ ទើបស្តាប់ធម៌ លុះស្តាប់ធម៌ហើយ ទើបចងចាំធម៌ (នោះ)

ធតានំ ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតោ ធម្មា និជ្ឈានំ ខមន្តិ ធម្មនិជ្ឈានក្ខន្តិយា សតិ ឆន្ទោ ជាយតិ ឆន្ទជាតោ ឧស្សហតិ ឧស្សហិត្វា តុលេតិ តុលយិត្វា បទហតិ បហិតត្តោ សមានោ កាយេន ចេវ បរមំ សច្ចំ សច្ឆិករោតិ បញ្ញាយ ច នំ អតិវិជ្ឈ(១) បស្សតិ ។ សាបិ នាម ភិក្ខវេ សទ្ធា នាហោសិ តម្បិ នាម ភិក្ខវេ ឧបសង្កមនំ នាហោសិ សាបិ នាម ភិក្ខវេ បយិរុបាសនា នាហោសិ តម្បិ នាម ភិក្ខវេ សោតាវធានំ នាហោសិ តម្បិ នាម ភិក្ខវេ ធម្មស្សវនំ នាហោសិ សាបិ នាម ភិក្ខវេ ធម្មធារណា នាហោសិ សាបិ នាម ភិក្ខវេ អត្ថុបបរិក្ខា(២) នាហោសិ សាបិ នាម ភិក្ខវេ ធម្មនិជ្ឈានក្ខន្តិ នាហោសិ សោបិ នាម ភិក្ខវេ ឆន្ទោ នាហោសិ

១ បដិវិជ្ឈតីតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ ម. អត្ថូបបរិក្ខា ។ ឱ. អត្ថុបបរិក្ខា ។

កាលបើចងចាំធម៌ (នោះ) ហើយ ទើបពិចារណាសេចក្តី លុះពិចារណាសេចក្តីនៃធម៌នោះហើយ ធម៌ទាំងឡាយ តែងគួរដល់កិរិយាលៃលកមើល កាលបើមានការលៃលកមើលហើយ ឆន្ទៈ ក៏កើតឡើង បុគ្គលនោះលុះមានឆន្ទៈកើតហើយ ទើបព្យាយាម លុះព្យាយាមហើយ រមែងស្ទង់មើល លុះស្ទង់មើលហើយ រមែងតម្កល់ទុក មានចិត្តបញ្ជូនទៅ (កាន់ព្រះនិព្វាន) ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវបរមសច្ចៈ ដោយនាមកាយ ទាំងបានចាក់ធ្លុះឃើញច្បាស់ នូវបរមសច្ចៈនោះដោយប្រាជ្ញា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសទ្ធានោះ មិនមានហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចូលទៅរកនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចូលទៅអង្គុយជិតនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការផ្ទៀងចុះនូវសោតប្បសាទនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការស្តាប់ធម៌នោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចងចាំធម៌នោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការពិចារណាសេចក្តីនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសម្ងំនូវធម៌នោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឆន្ទៈនោះក៏មិនមាន

សោបិ នាម ភិក្ខវេ ឧស្សាហោ នាហោសិ សាបិ នាម ភិក្ខវេ តុលនា នាហោសិ តម្បិ នាម ភិក្ខវេ បធានំ នាហោសិ វិប្បដិបន្នាត្ថ ភិក្ខវេ មិច្ឆាបដិបន្នាត្ថ ភិក្ខវេ កីវទូរេវិមេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អបក្កន្តា ឥមស្មា ធម្មវិនយា ។

(២៣៩) អត្ថិ ភិក្ខវេ ចតុប្បទំ វេយ្យាករណំ យស្សុទ្ទិដ្ឋស្ស វិញ្ញូ បុរិសោ នចិរស្សេវ បញ្ញាយ អត្ថំ(១) អាជានេយ្យ ឧទ្ទិសិស្សាមិ(២) វោ(៣) ភិក្ខវេ អាជានិស្សថ មេតន្តិ ។ កេ ច មយំ ភន្តេ កេ ច ធម្មស្ស អញ្ញាតារោតិ ។ យោបិ សោ ភិក្ខវេ សត្ថា អាមិសគរុកោ(៤) អាមិសទាយាទោ អាមិសេហិ សំសដ្ឋោ វិហរតិ តស្សាយំ ឯវរូបី បណោបណវិយា(៥) ន ឧបេតិ ឯវញ្ច នោ អស្ស អថ នំ ករេយ្យាម ន ច នោ ឯវមស្ស(៦) ន

១ ឱ. ម. បញ្ញាយត្ថំ ។ ២ ឱ. ឧទ្ទិសិស្សាមិ ។ ៣ ម. ភេតិ ៖ វិស្សុតិ ។ ៤ ឱ. ម. អាមិសគរុ ។ ៥ ឱ. បណោបណវិតា ។ ៦ ឱ. ឯវស្ស ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីព្យាយាមនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីប្រឹងមើលនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីតម្កល់ទុកនោះក៏មិនមាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមុខតែនឹងដល់នូវវិបត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មុខតែនឹងប្រតិបត្តិខុសពុំខាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនេះ ជិនឃ្លាតចាកធម្មវិន័យនេះ ឆ្ងាយអម្បាលម៉ានទៅ ។

(២៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការព្យាករណ៍នូវសច្ចៈទាំង ៤ ពួកវិញ្ញូបុរសគួរដឹងច្បាស់ នូវសេចក្ដីនៃសច្ចៈទាំង ៤ ណា ដែលតថាគតបានសម្ដែងហើយ មិនយូរប៉ុន្មានឡើយ តថាគតនឹងសម្ដែងប្រាប់ ដល់អ្នកទាំងឡាយ ។ នឹងបានដឹងច្បាស់នូវសច្ចៈនុ៎ះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយណាខ្លះ ពួកជនទាំងឡាយណាខ្លះ ដែលជាអ្នកគួរដឹងនូវធម៌បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សាស្ដាណា ជាអ្នកធ្ងន់ដោយអាមិសៈ ជាអ្នកមានអាមិសៈជាមត៌ក ជាអ្នកជំពាក់ដោយអាមិសៈទាំងឡាយហើយ គុណសម្បត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះ រមែងមិនចម្រើនដល់សាស្ដានោះឡើយថា បើហេតុយ៉ាងនេះ មានដល់យើងទាំងឡាយ ក្នុងកាលណាហើយ យើងទាំងឡាយក៏នឹងធ្វើហេតុនោះក្នុងកាលនោះ បើហេតុយ៉ាងនេះ មិនមានដល់យើងទាំងឡាយ យើងទាំងឡាយក៏មិនគប្បី

នំ ការេយ្យាមាតិ ។ កិញ្ចន ភិក្ខវេ យំ តថាគតោ សព្វសោ អាមិសេហិ វិសំសដ្ឋោ វិហរតិ សទ្ធស្ស ភិក្ខវេ សាវកស្ស សត្ថុ សាសនេ បរិយោគយ្ហ[១] វត្តតោ អយមនុធម្មោ ហោតិ សត្ថា ភគវា សាវកោហមស្មិ ជានាតិ ភគវា នាហំ ជានាមីតិ ។ សទ្ធស្ស ភិក្ខវេ សាវកស្ស សត្ថុ សាសនេ បរិយោគយ្ហ វត្តតោ រុឡ្ហនីយំ[២] សត្ថុ សាសនំ ហោតិ ឱជវន្តំ ។ សទ្ធស្ស ភិក្ខវេ សាវកស្ស សត្ថុ សាសនេ បរិយោគយ្ហ វត្តតោ អយមនុធម្មោ ហោតិ កាមំ តចោ ច ន្ហារុ ច អដ្ឋិ ច អវសិស្សតុ មេ សរីរេ អវសុស្សតុ មំសលោហិតំ យន្តំ បុរិសត្ថាមេន បុរិសវីរិយេន បុរិសបរក្កមេន បត្តព្វំ ន តំ អបាបុណិត្វា វីរិយស្ស សណ្ឋានំ ភវិស្សតីតិ ។ សទ្ធស្ស ភិក្ខវេ សាវកស្ស សត្ថុ សាសនេ បរិយោគយ្ហ វត្តតោ ទ្វិន្នំ ផលានំ អញ្ញតរំ ផលំ បាដិកង្ខំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ

១ ឱ. ម. បរិយោគាហាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. រុឡ្ហនីយំ ។

ធ្វើនូវហេតុនោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមិនជាប់ចំពាក់ដោយអាមិសៈទាំងឡាយ ដោយប្រការទាំងពួងមែនឬ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលសាវ័ក ជាអ្នកមានសទ្ធា កាន់តាមហើយប្រព្រឹត្តក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា សភាវៈនេះតែងមានថា ព្រះមានព្រះភាគជាសាស្តា អាត្មាអញជាសាវ័ក ព្រះមានព្រះភាគ តែងទ្រង់ជ្រាប (នូវគោចរសំរួចក្នុងការចរិតតាមកម្ពុជ) អាត្មាអញមិនបានដឹងឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលសាវ័កមានសទ្ធា កាន់តាមហើយប្រព្រឹត្ត ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា សាសនារបស់ព្រះសាស្តា នឹងដុះដាល មានឱជៈទៅបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលសាវ័ក ជាអ្នកមានសទ្ធា កាន់តាមហើយប្រព្រឹត្ត ក្នុងសាសនារបស់ព្រះសាស្តា សភាវៈនេះ តែងមានថា សូមឲ្យស្បែក សរសៃ និងឆ្អឹង សល់នៅចុះ ឯសាច់ឈាមក្នុងសរីរៈរបស់អាត្មាអញ ចូររីងស្ងួត ក៏រីងស្ងួតទៅចុះ កិច្ចណាដែលបុគ្គលគួរបានដោយកម្លាំងរបស់បុរស ដោយព្យាយាមរបស់បុរស ដោយសេចក្តីប្រឹងប្រែងរបស់បុរស បើអាត្មាអញមិនទាន់សម្រេចកិច្ចនោះទេ ក៏មិនបន្ធូរបន្ថយព្យាយាមឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលសាវ័កអ្នកមានសទ្ធា កាន់តាមហើយប្រព្រឹត្ត ក្នុងសាសនា របស់ព្រះសាស្តា បណ្តាផលទាំងពីរ ផលណាមួយ តែងបានសម្រេចក្នុងបច្ចុប្បន្នក្តីមាន

អញ្ញា សតិ វា ឧបាទិសេសេ អនាគាមិតាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា អត្តមនា តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ ។

កីដាគិរិសុត្តំ ទសមំ និដ្ឋិតំ ។

ភិក្ខុវគ្គោ ទុតិយោ និដ្ឋិតោ ។

តស្ស វគ្គស្ស ឧទ្ទានំ

ពុញ្ញរាហុលសស្សតលោកោ
មាលុង្ក្យបុត្តោ ច ភទ្ទាលិនាមោ
និជខុទ្ទសមាប្យតិហេចនា
ចាឡុកេបនឡគិរិនាមោ
អសមោ បវរោ ទុតិយោ វគ្គោ ។

គឺនឹងបានសម្រេចអរហត្តផល ឬបើនៅមានឧបាទានក្ខន្ធសេសសល់ ក៏គង់បានជាអនាគាមិបុគ្គលពុំខានឡើយ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ បានត្រាស់ភាសិតនេះចប់ហើយ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏មានសេចក្តីពេញចិត្ត ត្រេកអរ ចំពោះភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

ចប់ កីដាគិរិសូត្រ ទី ១០ ។

ចប់ ភិក្ខុវគ្គ ទី ២ ។

បញ្ជីរឿងនៃវគ្គនោះគឺ

ចូឡរាហុលោវាទសូត្រ ១ មហារាហុលោវាទសូត្រ ១
ចូឡមាលុង្ក្យោវាទសូត្រ ១ មហាមាលុង្ក្យោវាទសូត្រ ១
ភទ្ទាលិសូត្រ ១ លដុកិកោបមសូត្រ ១ ចាតុមសូត្រ ១
នឡកបានសូត្រ ១ គោលិស្សានិសូត្រ ១ កីដាគិរិសូត្រ ១
(ចប់) វគ្គទី ៦ ដែលមិនមានវគ្គដទៃស្មើ ។